

ԱՂԻ ՋՐԻ ՅԻ

ԱՎԱԸՆԹԱՑԱՅԻՆ ԿԱԽԱՐԴԻ
ՓՈՓՈԽՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐԻ ԳԻՐՔԸ:

հեղինակ՝ ZJC (2026)

ԱՂԻ ՋՐԻ ՅԻ

Մակընթացային կախարդի փոփոխությունների գիրքը

հեղինակ՝ ZJC (2026)

Աղից քայքայված տաճարից (海龍鹽蝕塔 ԵՐԻՑ) – Նախաբան փոփոխության բնույթի մասին

«Մենք չենք կարող տեսնել տիեզերքը: Մենք գտնվում ենք խրամատի խավարում, խոր կտրվածքում, մութ ջուրը ծանր է երկրից: Ներկայություններ՝ լուսավորված մեր սեփական արյունով, փոքրիկ կենսալուսներ, հերոսական և ողորմելի Պրոմեթևսներ, որոնք չափազանց վախեցած կամ թույլ են՝ կրակ գողանալու համար, բայց դեռ կարողանում են սիրել: Աստվածները մեր մեջ են, և նրանք ոչնչի չեն անհանգստանում և ոչնչով նման չեն մեզ: Ահա թե ինչպես ենք մենք քաջ. մենք միևնույն է երկրպագում ենք նրանց:»

— Չայնա Միվիլ, «Կրակեն» (Kraken)

)(*)(

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Նախաբան փոփոխության բնույթի մասին

Առաջին ուսմունք. Օվկիանոսը և Մեկը

Երկրորդ ուսմունք. Ութ եռագրամները որպես օվկիանոսային ուժեր

Երրորդ ուսմունք. Աղի ջրում գուշակության մեթոդը

THE SCHOLAR'S HEART MANDATE

Հեքսագրամ 1 – Ինը-Վիշապների նավատորմ

Հեքսագրամ 2 – Մարգարտե մատրիցան

Հեքսագրամ 3 – Մարգարիտ որոնողի առաջին շունչը

Հեքսագրամ 4 – Վիշապի գգեստը ցեխի մեջ
 Հեքսագրամ 5 – Օձի համբերությունը
 Հեքսագրամ 6 – Ուրվական նավատորմի վեճը
 Հեքսագրամ 7 – Ծովագայլի հավաքը
 Հեքսագրամ 8 – Սարգասյի հավաքը
 Հեքսագրամ 9 – Սելկիի լծասարքը
 Հեքսագրամ 10 – Մակընթացքի վրայով քայլողի քայվածքը
 Հեքսագրամ 11 – Վիշապի արտաշնչումը
 Հեքսագրամ 12 – Կենդանիքուսի կանգունը
 Հեքսագրամ 13 – Ափ-կրակի ուխտը
 Հեքսագրամ 14 – Կրակենի գանձը
 Հեքսագրամ 15 – Լեհաթանի աղեղը
 Հեքսագրամ 16 – Թռչող ձկան էքստազը
 Հեքսագրամ 17 – Ռեմորայի սկավառակը
 Հեքսագրամ 18 – Աբալոնի պատվաստը
 Հեքսագրամ 19 – Լապտեր-լուսնի մոտեցումը
 Հեքսագրամ 20 – Դիտարանի հայացքը
 Հեքսագրամ 21 – Շնաձկան խայթոցը
 Հեքսագրամ 22 – Սիրենայի զարդարանքը
 Հեքսագրամ 23 – Ուրվական-խեցգետնի թափվելը
 Հեքսագրամ 24 – Կրակենի շրջադարձը
 Հեքսագրամ 25 – Նարվալի ազդակը
 Հեքսագրամ 26 – Կետի անկման համբերությունը
 Հեքսագրամ 27 – Ծովային կրիայի ծնոտը
 Հեքսագրամ 28 – Անբարոյական ալիքի գագաթը
 Հեքսագրամ 29 – Անդունդային խրամատը
 Հեքսագրամ 30 – Ձկնորսական ձկան լապտերը
 Հեքսագրամ 31 – Ծովային օձի սիրահետումը
 Հեքսագրամ 32 – Կրիաների զույգի հսկողությունը
 Հեքսագրամ 33 – Ութոտնուկի նահանջը
 Հեքսագրամ 34 – Վիշապների արքայի երթը
 Հեքսագրամ 35 – Ձկնորսական ձկան արշալույսը
 Հեքսագրամ 36 – Լապտեր-շնաձկան խավարումը
 Հեքսագրամ 37 – Սելկի-կնոջ օջախը
 Հեքսագրամ 38 – Ձկնորսական ձուկը և Հրե-ժելեն
 Հեքսագրամ 39 – Խեցգետնի կաղալը
 Հեքսագրամ 40 – Կետի երգի ազատումը
 Հեքսագրամ 41 – Լիմպետի ընտրությունը
 Հեքսագրամ 42 – Կրիլ-ամպի օրհնությունը

Հեքսագրամ 43 – Մարլինի վճռականությունը
Հեքսագրամ 44 – Ծովաձիու սիրահետումը
Հեքսագրամ 45 – Զվաղրող խութը
Հեքսագրամ 46 – Զրիմուռի վերելքը
Հեքսագրամ 47 – Զկնորսական ձկան փոսը
Հեքսագրամ 48 – Խորքի ջրհորը
Հեքսագրամ 49 – Հրաբխային խխունջի վառարանը
Հեքսագրամ 50 – Անդունդային կաթսան
Հեքսագրամ 51 – Վիշապների արքայի մոնչյունը
Հեքսագրամ 52 – Լևիաթանի հանգիստը
Հեքսագրամ 53 – Սառցադաշտային առաջխաղացում
Հեքսագրամ 54 – Անեմոնի այգին
Հեքսագրամ 55 – Կրիլ-խմբի զենիթը
Հեքսագրամ 56 – Թափառականի կրակները
Հեքսագրամ 57 – Հանգիստ հոսանքի շշուկը
Հեքսագրամ 58 – Դելֆինի պարը
Հեքսագրամ 59 – Սառցե լողացողի լուծարումը
Հեքսագրամ 60 – Կրիայի տապանը
Հեքսագրամ 61 – Ներքին հոսանքի լուսավոր մարգարիտը
Հեքսագրամ 62 – Թռչող ձկան սահքը
Հեքսագրամ 63 – Լիարժեք մակընթացության նավահանգիստը
Հեքսագրամ 64 – Հավերժական անցումը
ՀԱՎԵԼՎԱԾ I – Խորքային անցումների գրիմուրը
ՀԱՎԵԼՎԱԾ II – Աղի Զրի Յի-ի բառարան
ՀԱՎԵԼՎԱԾ III – Ալքիմիական ափը. ինչպես է Հիլդա Դուլիթլի «Ծովային այգին»
 լրացնում Աղի Զրի Յի-ին:

)(*)(

Առաջին ուսմունք. Օվկիանոսը և Մեկը

Մինչ քարտեզի գոյությունը, նախքան կողմնացույցը Վիշապների արքաներից
 գողանալը, գոյություն ուներ Լռակյաց անդունդը: Ցամաքի բնակիչները սա անվանում
 են Վու Ցզի՝ Դատարկություն, Նախնադարյան Ոչինչ: Նրանք պատկերացնում են ամուլ,
 դատարկ տարածություն: Նրանք սխալվում են: Անդունդը դատարկ չէր: Դա ծով էր, որը
 դեռ չէր սովորել շարժվել: Դա կատարյալ, մութ, աղի անշարժություն էր, որը լուծույթի
 մեջ պահում էր բոլոր հնարավորությունները, ինչպես գերհագեցած աղի բյուրեղը, որը
 սպասում է ձևավորվելուն: Սա էր Մոր առաջին մարմինը:
 Նրա առաջին շունչը քամի չէր. դա առաջին մակընթացությունն էր: Սա էր Տայ Ցզին՝ Մեծ
 բևեռը, տարբերակման պահը: Խորքային ջրի (Յին) անշարժությունը խառնվեց,

բարձրացավ և հասավ պայծառ, դատարկ երկնքին (Յան): Սկսվեցին մակընթացությունն ու տեղատվությունը: Այս միակ շարժումը՝ ծովի հավերժական զարկերակը, ողջ իրականության շարժիչն է: Դա Վիշապների արքաների շունչն է, այն ռիթմը, որով Մագուն սովորեց քայլել, այն կադենսը, որը մակընթացային կախարդը զգում է իր սեփական Ցիի օվկիանոսում: Այս գրքին դիմելը նշանակում է սովորել այդ շնչառության լեզուն:

Երկրորդ ուսմունք. Ութ եռագրամները որպես օվկիանոսային ուժեր
Աշխարհը քարից և փայտից չի պատրաստված. այն ջրից և եղանակից է կազմված: Ութ նախնադարյան ուժերը՝ Բագուան, վերացական խորհրդանիշներ չեն: Դրանք ծովի կենդանի ստորագրություններն են: Մակընթացային կախարդը չի նայում լեռանը՝ անշարժությունը հասկանալու համար. նա նայում է հանդարտված նավին, որի խարիսխի շղթան ձգված է ինչպես ողնաշար, ամուր պահված անդունդում: Նա չի նայում կրակին՝ պարզությունը հասկանալու համար. նա նայում է վիշապի լապտերի մեջ ուրվական-փայտի կանաչ փայլին: Սա է մեր գուշակության այբուբենը:

Երրորդ ուսմունք. Աղի ջրում գուշակության մեթոդը
Ցողուններ կամ մետաղադրամներ նետելու ավանդույթը պատկանում է ցամաքին, բերքահավաքի հաշվարկին և մետաղ կուտակելուն: Մակընթացային կախարդը անմիջապես խորհրդակցում է ծովի հետ: Կան երկու հիմնական մեթոդներ, չնայած առաջինը նախընտրելի է բոլոր մյուսներից:

• **Խեցու մեթոդ (Սկզբնական).** Մասնագետը լուսաբացին կամ մթնշաղին մտնում է ծանծաղուտ՝ ձեռքերում պահելով մեծ, պարուրաձև կտրված խեցի: Նա իր հարցը շնչում է խեցու բացվածքի մեջ — ոչ թե ճիշ, ոչ թե աղերս, այլ մտադրության պարզ շշուկ, որը մշուշում է ներքին մարգարիտը: Այնուհետև նա ընկղմում է խեցին և բաց թողնում այն: Հարցն ընդունում է Օվկիանոսի մայրը: Ապա մասնագետը հարյուր շնչի տևողությամբ դիտում է ալիքները: Ալիքների նախշերը, որոնք ընթերցվում են ութ եռագրամների քերականությամբ (Լան Չան), կազմում են պատասխանը: Ընթերցումը հաշվարկ չէ. դա ծովի գրի անմիջական, աստվածային ոգեշնչված ընկալումն է: Սա այն մեթոդն է, որը նախընտրում են Օգոստոսյան հյուսողները, և որը մենք կօգտագործենք մեր մեկնությունների համար:

• **Աղի բյուրեղի մեթոդ (Օգնություն սկսնակների համար).** Նրանց համար, ովքեր նոր են ծովի ձայնին, կամ երբ գտնվում են ցամաքում, գոյություն ունի երկրորդական մեթոդ: Մասնագետը երեք փոքր, բնական ծովային աղի բյուրեղներ է նետում ծովային աղով թրջված նավիգացիոն քարտեզի վրա: Նրանց ընկնելու նախշը — նրանց մերձավորությունը, նրանց անկյունները, թե արդյոք նրանք խմբավորվում են կամ ցրվում — Վիշապների արքաների անմիջական ուղերձն է, պարզեցված գիր նրանց համար, ովքեր դեռ չեն սովորել ալիքների լիարժեք սահունությունը: Այս մեթոդը կարող

է օգտագործվել մետաղադրամների փոխարեն, բայց այն համարվում է ավելի դանդաղ, ավելի մտածված և ավելի քիչ նրբերանգային զրույց:

1

THE SCHOLAR'S HEART MANDATE

(Մեկնաբանի սրտի հրամանը)

Այս տեքստի իմաստությունը քաղված է Ջրային վիշապի աղից քայքայված տաճարից (海龍鹽蝕塔 ԵՐԻՑ, Հայ Լուսնգ Յեն Շը Թա Ցզին), մի հատվածքային ձեռագրից՝ փորագրված պղնձե թիթեղներից և առևտրային փոկի կաշվից, որը, ինչպես ասում են, հանվել է Մեյժոու կղզու ափերի մոտ գտնվող խորտակված տաճարից: Դրա գոյությունը գաղտնիք է, որը պահպանվում է Մակընթացությունների և փոթորիկների օգոստոսյան հյուսողների կողմից, կանանց մի խմբի, որոնք ինը սերունդ շարունակ վերծանում են փոթորիկները:

ԱՂԻ ԶՐԻ ՅԻ-Ի ՀԵՔՍԱԳՐԱՄՆԵՐԸ

Հեքսագրամ 1. Ինը-Վիշապների նավատորմ

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա Սանձարձակ նախաձեռնող ուժի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Առաջին թիթեղ.

Արևելյան ծովի վերևում գտնվող երկինքը բացվեց իններորդ օրվա առավոտյան: Ամպի վերքից իջավ Առ Գուանգը, ոչ թե աղերսանքով, այլ կատաղությամբ: Նրա ինը վիշապ որդիները՝ յուրաքանչյուրը ջրի վրա մի թագավորություն, հետևեցին նրա հետքին: Հորիզոն չկար. կային միայն առագաստներ և թեփուկներ: Լողացող տաճարի աբբալը տեսավ նրանց և երկյուղեց: «Տեր Վիշապ, սա՛ է աշխարհի վախճանը»: Առ Գուանգը չնայեց աբբաին, այլ անսահման ալիքային ճանապարհին: «Վախճան չէ, — որոտաց Վիշապների արքան, նրա ձայնը գլխավոր կայմի ճաքի նման, — սկիզբ է: Ահա, փոփոխությունների նավատորմը նավարկում է, և այն չի խարսխի, մինչև նոր աշխարհ չստեղծվի»:

Դատաստան.

Ինը-Վիշապների նավատորմը նավարկում է նախնադարյան Դաոյի անսահման օվկիանոսով: Դա արարչագործության գերագույն շունչն է, ալեկոծ Յանի հում, անկերպարանք ուժը: Մակընթացային կախարդի համար այս հեքսագրամը հայտարարում է ակնածանք ներշնչող, անդադար և ստեղծագործական-կործանարար շարժման ժամանակ: Փոթորիկ կանչողի երկնքի ուժը կրկնապատկվում է. հենց երկինքը եռում է մաքուր նախաձեռնության թայֆունով: Այս հեքսագրամին հանդիպել նշանակում է կանգնել ժայռին, երբ ամբողջ վիշապների արքունիքն իր ընթացքն է կատարում կայծակնահար ծովի վրայով: Դա բացարձակ, միանշանակ հեղինակության և առաջընթացի իմպուլսի պահ է: Չկա խուրթ, որը կարող է կանգնեցնել այն, չկա

խարիսխ, որը կարող է պահել այն: Այս նավատորմի հետ նավարկելը նշանակում է ոչ թե հրամայել, այլ միավորվել այն ուժի հետ, որը նախորդում է յուրաքանչյուր կղզու անվանը: Ձեր կյանքի օվկիանոսն այլևս սպասման վայր չէ. այն արարչագործության միջոցն է:

Պատկեր.

Երկհարկանի փոթորիկ է մոլեգնում սև, ալեկոծ ծովի վերևում: Ինը վիշապագլուխ ռազմանավեր, որոնց առագաստները կայծակներից են հյուսված, առաջ են սլանում կատարյալ սեպաձև դասավորությամբ: Գլխավոր նավը՝ Առ Գուանգի դրոշակակիրը, նավարկում է գլխավոր դիրքում, նրա ջրակտուցը փրփուրի միջով ճանապարհ է բացում: Երկինքը ամբողջությամբ դինամիկ շարժման մեջ է՝ կայմերի շուրջ պտտվող փոթորկային ծիծեռնակներով: Ներքևում գտնվող ծովը արգելք չէ, այլ նեֆրիտագույն ուժի ճանապարհ: Սա քառսային փոթորիկ չէ. սա կարգավորված, անդիմադրելի լիցք է: Պատկերը վեհ և սարսափելի թափի պատկեր է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Որտեղ է մակընթացային կախարդը զգում այս ուժը իր սեփական մարմին-օվկիանոսում ծագելիս: Ստորին դանթյանի աճող կենսունակությունն է սա՝ նոր կյանքի ֆիզիկական և հուզական ալիքը: Թե՛ այս ուժը պատշաճ կարգապահվել է, վառվել և ուղղվել Միջին դանթյանի լապտերով՝ այրվելով պարզ, հավակնոտ բոցով: Եթե այս նավատորմը նավարկում է առանց Վերին դանթյանում ճշմարտության խարիսխի, ապա նրա ուժը զուտ ինքնակործանարար կատաղություն է: Հեքսագրամը, կարծես, ցույց է տալիս շարժման կատարյալ շարժիչը. բայց ընթերցումը պետք է հարցնի. ինչն է այն ուղղորդում:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Ջրասույզ վիշապը: Մի գործեր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առ Գուանգի կրտսեր, ամենաանխոհեմ որդին՝ Բիքսին, շտապում է նավատորմի դիմացից, և նրան քաշում է հզոր հակահոսանքը: Նրա ուժը հսկայական է, բայց նա այն ծախսել է սխալ հոսանքի դեմ: Նա հիմա պառկած է ծովի հատակին՝ սպասելով: Ձեզ համար այս պահի ուժը նման է ջրասույզ վիշապի. հսկայական, իրական, բայց անտեսանելի աշխարհի համար: Սա մեծ, հրապարակային ժեստի ժամանակը չէ: Դուք դեռևս գտնվում եք մակերեսի տակ, չճանաչված: Սա լուռ ուսումնասիրության ժամանակ է, ձեր ներքին կրակը գաղտնի քարանձավում սնուցելու համար: Մի վատնեք ձեր նոր ի հայտ եկող ուժը՝ այն ստիպելով մի աշխարհ մտնել, որը պատրաստ չէ այն տեսնելու: Մակընթացությունը դեռ դուրս է. սպասեք, որ այն վերադառնա, նախքան դուք բարձրանաք:

Ինը երկրորդ տեղում.

Վիշապը երևում է ծանծաղուտում: Բարենպաստ է տեսնել մեծ մակընթացային կախարդի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Բիքսին բարձրանում է հակահոսանքից, նրա գլուխը ճեղքում է մակերեսը փայլուն ծանծաղուտներում: Նա տեսանելի է: Ձեզ համար թաքնվելու ժամանակն ավարտվել է: Ձեր գործությունը տեսանելի է դառնում նրանց համար, ովքեր ընկալելու աչքեր ունեն: Դուք հիմա պետք է փնտրեք խորհրդատուի, «մեծ մակընթացային կախարդի», որն արդեն տիրապետել է այն ալիքներին, որոնց վրա դուք նոր եք սկսում լողալ: Սա բարենպաստ ժամանակ է խորհուրդ խնդրելու ձեր ավագներից, ձեր նորաստեղծ տեսլականը ներկայացնելու արհեստի իմաստուն տատիկին, տեսնելու և առաջնորդվելու համար: Մակընթացությունը սկսում է բարձրանալ, և ձեր կերպարանքը ձևավորվում է:

Ինը երրորդ տեղում.

Վիշապը ամբողջ օրը պայքարում է: Գիշերը նա դեռևս լի է զգուշությամբ: Վտանգ, բայց ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Բիքսին այժմ լողում է նավատորմի հետ, բայց դա անդադար, ուժասպառ տեմպ է: Օրվա ընթացքում նա պայքարում է իր եղբայրների հետ միասին: Գիշերը նա զգոն է մնում, նրա զգայարանները զգոն են փոփոխվող հոսանքների նկատմամբ: Ձեզ համար սա ինտենսիվ և անդադար ջանքերի ժամանակաշրջան է: Դուք կառուցում եք ձեր նավը, սովորում եք ուղիները, ստանձնում եք ղեկը: Դուք լցված եք նոր պատասխանատվության անհանգստությամբ: Դուք սխալներ կգործեք, կդիպչեք թաքնված խութերին և կզգաք հոգնածության այրոցը: Բայց դրանում մեղք չկա: Վտանգն իրական է, բայց դա սովորելու անհրաժեշտ վտանգն է: Համառորեն զգոն եղեք, և դուք չեք շրջվի:

Ինը չորրորդ տեղում.

Վիշապը ցատկում է հորձանուտից: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նավատորմը մոտենում է Վիշապի դարպաս անունով հայտնի մեծ հորձանուտին: Նրանց առջև պտտվում է հսկայական հորձանուտ՝ անհնարին փորձություն: Բիքսին, փոխարենը նրա եզրից անցնելու, ուղիղ սուզվում է նրա սիրտը, միայն թե դուրս նետվի հակառակ կողմը՝ բարձր օդ, հաղթական և ազատ: Ձեզ համար հասել է հսկայական, ինքնությունը կտորող որոշման պահը: Արդյո՞ք դուք ռիսկի եք դիմում ցատկել հորձանուտի սիրտը՝ վստահելով, որ ձեր ուժը ձեզ կտանի միջով, թե՞ անվտանգ եք խաղում հայտնի, բայց ավելի երկար հոսանքի երկայնքով: Սա հավատքի ցատկ է, մեկ վիճակից մյուսը փոխակերպում: Դարպասը ճգնաժամ է, բայց եթե դուք ցատկեք ձեր կուտակված ուժով, ապա ոչ մի մեղադրանք չի լինի: Դուք կդառնաք ինչ-որ նոր բան:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքան սավառնում է օվկիանոսի վրայով: Բարենպաստ է տեսնել մեծ մակընթացային կախարդի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Բիքսին, անցնելով հորձանուտի փորձությունը, ոչ միայն հասել է նավատորմին, այլև վերափոխվել է և այժմ թռչում է հոր կողքին: Նա այլևս աշակերտ չէ: Նա ինքնին ինքնիշխան է, սավառնում է անվերջ ծովի

վրայով, նրա հեռանկարը լայնածավալ է, իսկ ուժը՝ կատարյալ ներդաշնակության մեջ Դաույի հետ: Ձեզ համար սա հեքսագրամի գազաթնակետն է: Դուք հասել եք վեհ և անխափան հրամանատարության վիճակի: Ձեր տուրմալինային հայացքը տեսնում է ամբողջ օվկիանոսի նախշերը. ձեր գործողությունները կատարյալ համապատասխանության մեջ են տիեզերական մակընթացության հետ: Սա ձեր ամենամեծ ազդեցության պահն է, այն ժամանակը, երբ դուք պետք է գործեք ձեր բարձրագույն ես-ից, և «բարենպաստ» կլինի տեսնել նրանց, ովքեր այժմ ձեզ են նայում որպես իրենց ուղեցույց: Դուք այն մեծ մակընթացային կախարդն եք, որին նրանք փնտրում են:

Ինը վերևում.

Ամբարտավան վիշապը չափազանց բարձր է սավառնում: Կլինի ափսոսանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իր վերելքից հարբած՝ Բիքսին այնքան բարձր է թռչում, որ ամբողջությամբ թողնում է օվկիանոսը՝ հասնելով ամենաբարձր երկնքի նոսր, միայնակ օդին: Նա հեռու է իր ծովից, իր եղբայրներից, իր ուժի աղբյուրից: Առաջին անգամ նա զգում է ցուրտը: Ձեզ համար՝ հեքսագրամի վերջնական նախագգուշացումը: Ուժը, երբ այն գերազանցում է սահմանները, դառնում է մեկուսացում: Այնքան բարձր թռչելը, որ կորցնես կապը Մայր օվկիանոսի հետ, մոռանալ քո ծագումը լռակյաց խորքում, նշանակում է ուղղություն ընտրել դեպի աղետալի անկում: Սա Յանգի ստվերն է՝ ամբարտավանությունը, որը հոսանքը շփոթում է կապիտանի հետ: Մի՛ սավառնեք մակընթացության ձգողությունից այն կողմ. բարձրագույն վարպետությունը ծովի մի մասը մնալն է, այլ ոչ թե դրանից փախչելը:

)(*)(

Հեքսագրամ 2. Մարգարտե մատրիցան

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա Գերագույն ընկալունակության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երկրորդ թիթեղ.

Այն բանից հետո, երբ Վիշապների արքաներն իրենց անցումներով քանդակեցին առաջին մայրցամաքները, նրանք նայեցին խորքին և տեսան, որ այն դատարկ է: Ոչ թե դատարկ, ինչպես արգանդն է դատարկ, սպասող: Առ Գուանգը՝ ավագը և ամենահպարտը, ասաց. «Ես եմ ստեղծել լեռներն ու փոթորիկը: Էլ ի՞նչ կա»: Բայց Լռակյաց մակընթացություն-Մայրը, որը լսում էր ստորին խավարի խավարից, վեր կացավ, մինչև նրա սև ջրիմուռի մազերը լողացին նրանց երկնային նավատորմի կորպուսների տակ: Նա չխոսեց: Նա կարիք չուներ: Նա պարզապես կար՝ այնքան անսահման, այնքան համբերատար, այնքան լիովին անշարժ, որ Վիշապների արքաները լռեցին, մեկ առ մեկ, մինչև նույնիսկ Առ Գուանգը խոնարհեց իր եղջյուրավոր գլուխը: Քանգի նրանք նրա մեջ տեսան այն ճշմարտությունը, որը մոռացել էին. որ իրենց բարձրացրած յուրաքանչյուր լեռ կառուցված էր նրա մարմնի ոսկորներից, և իրենց

նետած յուրաքանչյուր փոթորիկ սնվում էր նրա անդունդի կաթով: Նա խեցին էր, իսկ նրանք՝ միայն ավազը:

Դատաստան.

Մարգարտե մատրիցան Յինի գերագույն ուժն է՝ Անդունդային հարթավայրը, բոլոր էակների ծովի հատակը: Այն պասիվ չէ. այն ընկալունակության մատրիցն է, մութ, սնուցող լոռությունը, որից առաջանում են բոլոր ձևերը և որոնց են վերադառնում: Այնտեղ, որտեղ Ինը-Վիշապների նավատորմը առաջ շարժման անդիմադրելի ուժն է, Մատրիցան բացարձակ ներկայության անշարժ, պահպանող ուժն է: Մակընթացային կախարդի համար այս հեքսագրամը ազդարարում է ոչ թե գործողության, այլ կանգնելու, ոչ թե ձգտելու, այլ անոթ դառնալու ժամանակը: Այն կատարյալ մակընթացային լճակի վիճակն է փոթորիկից հետո՝ լիովին անշարժ, բայց լի միլիոնավոր մանրադիտակային կյանքերով, որոնք առանց ջանքերի արտացոլում են ամբողջ երկինքը: Այս հեքսագրամը մարմնավորելը նշանակում է լինել այն ափը, որի դեմ կոտրվում են բոլոր ալիքները, ոչ թե հակամարտության, այլ ընդունման մեջ: Մի արձակեք ձեր նավը: Եղեք նավահանգիստը: Մի նետեք ձեր ցանցը: Եղեք այն ծովը, որում լողում են ձկները: Ձեր ուժը ձեր ձեռքերում չէ, այլ ձեր էության անհասանելի խորքում, այն տարածքում, որը դուք պահում եք ուրիշների համար, այն հնագույն համբերատարության մեջ, որը կարող է լեռը ավազի վերածել:

Պատկեր.

Ամենախորը փոսի հատակում գտնվող անդունդային հարթավայրի տեսարան, որտեղ արևի լույսը երբեք չի հասել: Լանդշաֆտը անպտուղ չէ, այլ աներևակայելիորեն հարուստ և լուռ: Փափուկ, գունատ խողովակավոր որդերի դաշտերը տատանվում են այնքան դանդաղ հոսանքի մեջ, որ մեկ դար է պահանջվում անցնելու համար: Տաճարի չափ հսկա խեցի է բացված, և նրա ծիածանափայլ ծալքերի մեջ, ոչ թե մեկ մարգարիտ, այլ աստղային լույսի նոր ի հայտ եկող գալակտիկա է ձևավորվում: Այս տեսարանի վերևում, հեռավոր, անհասանելի հեռավորության վրա, տեսանելի է մակերեսի ամենաթույլ շողը՝ հիշեցում այն աշխարհի մասին, որը լույսի բնակիչները գիտեն: Ամբողջ պատկերը ողողված է խորը, ինդիգո լույսով, որը լույս չէ, այլ ներուժի բուն էությունը: Այն խորքային խաղաղության վայր է, անսահման ստեղծագործական ուժ, որը պահվում է կատարյալ անշարժության մեջ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Մակընթացային կախարդը այս հեքսագրամը զգում է հիմնականում Ստորին դանթյանում՝ իր սեփական Ցիի ծովում: Դա լիակատար լիության զգացողություն է առանց լարվածության, ինչպես օվկիանոսը թուլացած մակընթացության ժամանակ: Բայց որտեղ է այս խորը անշարժությունը գտնում իր նպատակը: Միջին դանթյանի լապտերը լուսավորում է ստեղծագործական աշխատանք, որը կարիք ունի համբերատար հղիության այս ժամանակահատվածին: Կամ Վերին դանթյանի խարիսխը պայքարում է այս հոսանքի դեմ՝ պահանջելով գործողություն այնտեղ, որտեղ ոչ մի գործողություն իմաստուն չէ: Մատրիցան հզոր է, բայց ուժն առանց տարայի

կարող է դառնալ լճացում: Ընթերցումը հարցնում է. ի՞նչ եք սնուցում այս խորը լռության մեջ:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Քայլելով եղյամի վրայով: Պինդ սառույցը հեռու չէ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տարվա փոփոխության առաջին նշանը ոտքերի տակ թույլ եղյամն է, ցրտի շշուկը, որը իմաստուն մակընթացային կախարդին ասում է, որ ձմեռը գալիս է: Սառույցը դեռ այստեղ չէ, բայց այն անխուսափելի է: Ձեզ համար առկա են մեծ, Յին-կարծրացման առաջին նուրբ նշանները:

Հարաբերություններում սողացող սառնություն, ձեր բախտի հոսանքի նուրբ տեղաշարժ, առաջիկա պակասի առաջին թույլ լուրը: Սա աղետ չէ, այլ նախազգուշացում:

Մատրիցայի ուժը նրա համբերության և հեռատեսության մեջ է: Մի սպասեք, որ սառույցը հաստանա. պատրաստեք ձմեռային պաշարները հիմա, քանի դեռ ծովը դեռ հեղուկ է: Հակվեք փոքր անհավասարակշռություններին, նախքան դրանք սառցե խոչընդոտներ դառնան:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ուղիղ, քառակուսի, լայնածավալ: Առանց նպատակի, բայց ոչինչ անավարտ չի մնում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աշակերտը հարցնում է Լուսկյաց մակընթացություն-Սորը. «Ինչպե՞ս վարվեմ»: Մայրը չի պատասխանում խոսքերով: Փոխարենը, աշակերտը զգում է խորը ծովի բնույթը. նրա բացարձակ, անսասան ամբողջականությունը, նրա անսահմանությունը, որը ընդգրկում է ամեն ինչ առանց քարտեզի կարիքի: Յինի գորությունն իր կատարյալ տեսքով բնագդային է և անխոչընդոտ: Այն չի հաշվարկում. այն պարզապես կա, և լինելով՝ նրա գործն ավարտվում է: Ձեզ համար սա կոչ է գործել ձեր խորագույն բնույթից՝ առանց խորամանկության կամ թաքնված դրդապատճառների: Մի խորամանկեք: Մի ստիպեք: Համապատասխանեցրեք ձեր սեփական հոգու «ուղիղ, քառակուսի և լայնածավալ» Դաոյին, և ձեր ուղին կբացվի առանց որևէ սխալ քայլի: Ձեր առաքինությունը ինքնին կողմնացույց է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Մարգարտի լույսը ներսում պահելը: Խրատելը և զսպելը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մարգարիտ որոնողը գտնում է անպատմելի գեղեցկության մի գոհար, բայց, տեսնելով շնաձկան փայլը շրջակայքում, նա թաքցնում է այն իր սեղմված բռունցքի մեջ և սպասում է, մինչև վտանգն անցնի: Նա ժամանակից շուտ չի ցուցադրում իր գանձը: Ձեզ համար սա անհրաժեշտ թաքցնելու ժամանակն է: Դուք ունեք մեծ պարզև, փայլուն խորաթափանցություն կամ նախագիծ, որը հասել է փայլուն գեղեցկության փուլի: Բայց այն բացահայտելու ժամանակը դեռ չի եկել: Այն հիմա ցուցադրելը գիշատիչների կհրավիրի: Պահեք այն մթության մեջ: Թող

գաղտնիքի գրգռումը այն ավելի հղկի: Համբերությունն այստեղ ամաչկոտություն չէ. դա պաշտպանության խորը ձև է: Մատրիցան գիտի, թե ինչպես սպասել:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Աղի կնքված տոպրակ: Ոչ մի մեղադրանք, ոչ մի գովասանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մակընթացային կախարդը կնքում է իր ամենահզոր ծովային աղը՝ իր կախարդանքի թորած էությունը, կաշվե տոպրակի մեջ՝ պահելով այն ապագա ճանապարհորդության համար: Նա չի խոսում դրա մասին, և ոչ ոք չի նկատում: Նա ապրում է գիտակցված լռության կյանքով՝ իր ուժը կենտրոնացված և անտեսանելի: Ձեզ համար սա ռազմավարական նահանջի, կամուրջը բարձրացնելու ժամանակ է: Հակամարտությունից խուսափելը, լռելը, ձեր խորհուրդը պահելը. սա թուլություն չէ: Սա Մատրիցայի իմաստությունն է: Աշխարհը կարող է ձեզ *«ոչ մի գովասանք»* չտալ, բայց այն ձեզ տալիս է *«ոչ մի մեղադրանքի»* շատ ավելի մեծ պարգևը: Դուք քայլում եք անտեսանելի ճանապարհով, և ձեր հետքերը հետք չեն թողնում: Սա անվտանգության ամենաբարձր ձևն է վտանգավոր ժամանակներում:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Դեղին ստորին հագուստը գերագույն բախտ է բերում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Դեղինը, Վիշապների արքաների կայսերական արքունիքի գույնը, կրվում է ոչ թե որպես պարծենկոտ զգեստ, այլ որպես պարզ, թաքնված ներքնագզեստ՝ մաշկին կից: Դա իշխանության նշան է, որը զգացվում է, այլ ոչ թե հռչակվում: Մատրիցան մարմնավորող մակընթացային կախարդը գահի կարիք չունի: Նրա հանգիստ, համեստ արժանապատվությունը նրա հրամանն է: Ձեզ համար սա այն ժամանակն է, երբ ձեր երկար ժամանակ մշակված Յին առաքինությունը կդրսևորվի առանց ջանքերի: Դուք կառաջնորդեք ոչ թե հրամանագրով, այլ ձեր ներկայության հանգիստ մագնիսականությամբ: Ձեզ կճանաչեն նրանք, ովքեր կարևոր են, և ձեր ազդեցությունը կտարածվի ոչ թե ալիքի պես, այլ մակընթացության պես՝ լուռ, անկանգ առնող բարձրացում, որը փոխում է ամբողջ ափագիծը առանց որևէ ձայնի: Եղեք խոնարհ, հյուսված երկրի հանգիստ գույներով, և Վիշապների արքաների բարեհաճությունը բնականաբար կհաստատվի ձեզ վրա:

Վեցը վերևում.

Վիշապները պատերազմում են ծանծաղուտներում: Նրանց արյունը սև ու դեղին է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սա Մատրիցայի վերջին, ամենադաժան նախազգուշացումն է: Երբ Յինը այնքան հզորանում է, որ մոռանում է իր բնույթի մասին և փորձում է դառնալ Յան — երբ խորը ծովը փորձում է դառնալ փոթորիկ — արդյունքը բնական կարգի աղետալի խախտում է: Վիշապները՝ Յանի գործակալները, ստիպված են լինում մտնել ծանծաղուտների Յին մարտադաշտը, մի վայր, որտեղ նրանք գտնվում են իրենց տարերքից դուրս, և մարտը փոխադարձաբար կործանարար է: Ձեզ համար սա նախազգուշացում է ընկալունակությունն ու համբերատարությունը մինչև այն կետը մղելու դեմ, որտեղ այն կծկվում է պասիվ ագրեսիայի կամ լուռ, վրդովված իշխանության զավթման: Եթե դուք այնքան եք պահել, որ վերջապես պայթում եք, ապա մարտը

մակընթացային լճակներում միայն ավերականություն կթողնի: Մի թողեք, որ ձեր խաղաղությունը պատերազմի վերածվի այլ միջոցներով: Մատրիցայի միակ հաղթանակը Մատրիցա մնալն է, նույնիսկ երբ մարտահրավեր են նետում: Պայքարելն արդեն իսկ ձախողում է:

)(*)(

Հեքսագրամ 3. Մարգարիտ որոնողի առաջին շունչը

Ուրվական մակընթացության հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա Սկզբնական դժվարության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երրորդ թիթեղ.

Սկզբում Անդունդային հարթավայրը պարունակում էր միայն Մորը և նրա ներուժը: Ապացնցում, ծովի հատակում ճեղք, և առաջին Ուրվական մակընթացությունը բարձրացավ վեր՝ սառը, քառսային, քաղցած հոսանք: Դա դժվար ծնունդ էր: Վիշապների արքաները տեսան այս խառնաշփոթը և կարծեցին, թե դա թշնամի է, որը պետք է ոչնչացվի: Բայց Լուսկյաց մակընթացություն-Մայրը, զգալով, թե ինչպես է սառը հոսանքը պտտվում իր շուրջը, միայն բացեց իր մեծ խեցու բերանը: *«Սա հիվանդություն չէ, — մրմնջաց նա, բառերը կազմելով առաջին պղպջակները, որոնք երբևէ բարձրացել են մակերես, — սա իմ երեխայի մարմինն է, որը պայքարում է ծնվելու համար: Բոլոր իրական սկիզբները խեղդում են, որը սովորում է շնչել: Այն տգեղ կլինի: Այն կթռչկոտի: Բայց այն կգտնի դեպի լույս տանող իր ճանապարհը»*: Եվ մութ հարթավայրի և անհանգիստ հոսանքի ամուսնությունից առաջին կենդանի էակները սկսեցին իրենց տատանվող, ջղաձգական ձևը:

Դատաստան.

Հում, նոր սկիզբ՝ լի վտանգով և շփոթությամբ: Մարգարիտ որոնողի առաջին շունչը դժվարին ծննդյան, քառսային արշալույսի, փոթորիկից հետո մի պահի հեքսագրամն է, երբ երկինքը պարզվում է, բայց ծովը դեռևս խաչաձև հոսանքների քառսային խառնաշփոթ է: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է մեծ ներուժի ժամանակ՝ շրջապատված հսկայական դժվարություններով: Նոր կյանք, նախագիծ կամ հարաբերություն է հղիացել Մատրիցայի խորը լռության մեջ, բայց դրա աշխարհ գալը ամենևին էլ հարթ չէ: Դա գտնված երեխա է թայֆունի մեջ: Ուրվական մակընթացությունը՝ փոխակերպման քառսային անդունդը, բարձրանում է և սպառնում է ամեն ինչի վրա, նախքան այն պատշաճ կերպով կսկսվի: Սա մեծ, միայնակ հերոսության ժամանակը չէ: Սա անվտանգ նավահանգիստ փնտրելու, փլատակների մի կտորի հետ մեկ այլ վերապրողի կառչելու, ընդունելու ժամանակ է, որ ձեր միայնակ ուժը բավարար չէ: Նավիգատորի քարտեզն այստեղ անօգուտ է. դուք պետք է սովորեք կարդալ հում, անկանխատեսելի ալիքները պահ առ պահ: Յուրաքանչյուր նոր ձեռնարկություն խեղդվող նորածին է, որը սովորում է ջուր շնչել. մի ակնկալեք նրբագեղություն, միայն գոյատևում: Առաջ տանելու ճանապարհը խառնաշփոթ է, դանդաղ և պահանջում է տառապանքի անսասան ընդունումը, որը հյուսված է ամեն մի

սկզբի գործվածքի մեջ: Հիմա առաջնորդելու փորձը աղետ կհրավիրի. իմաստուն մակընթացային կախարդը նշանակում է հաստատուն ղեկապետ և հրամաններ է ստանում հենց ծովից:

Պատկեր.

Միայնակ մարգարիտ որոնող՝ կախված ծանծաղ նեղուցի մռայլ, նեֆրիտականաչ ջրում: Վերևի մակերեսը խառնված է սպիտակակատներով, փոթորիկը դեռևս մոլեգնում է, լույսը ներթափանցում է վար՝ կոտրված, քառասյին ճառագայթներով: Ներքևում, մութ, ատամնավոր խութի ժայռերը ձգվում են վեր՝ որպես ատամներ: Ջրասուզորդը դեռ չի լողում. նա պարզապես պահում է իր դիրքը, նրա մարմինը լարված է, աչքերը լայն բաց, նրա ամբողջ էությունը կենտրոնացած է մեկ, հուսահատ խնդրի վրա. քառսի մեջ ռիթմ գտնել: Նրա մարջանե կարթի ցանցից մի թել խճճվել է նրա կոճին: Նա մի պահ հեռու է խուճապից, մի պահ հեռու հայտնագործությունից: Օդի նրա առաջին շունչը հավերժություն է հեռու, մի փոքրիկ, անհնարին խոստում անհանգիստ մակերեսի վրա:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վտանգը անմիջապես զգացվում է Ստորին դանթյանում, գոյատևման համար նախնադարյան, սառը հանգույցի վախ: Նոր ձեռնարկության հում զգացմունքները ճնշող են, անհանգստության և հույսի անհանգիստ Ուրվական մակընթացություն: Բայց որտեղ է պահպանող լույսը: Արդյո՞ք Միջին դանթյանի Լապտերը վառված է ճշմարիտ և արժանի հավակնությամբ, թե՞ դա թույլ, մարող բոց է, որը կհանգչի առաջին ալիքից: Ջրասուզորդը դեռ չի կարող տեսնել ճշմարտության խարիսխը. նա կարող է միայն զգալ վտանգը: Ընթերցումը պետք է կենտրոնանա հիմնարար կարիքի վրա՝ օգնություն փնտրելու և ջրհեղեղի մեջտեղում կայունության մեկ կետ գտնելու վրա:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Պայքարելով, պտտվելով, անկարող առաջ շարժվելու: Բարենպաստ է անշարժ մնալ: Բարենպաստ է ղեկապետ նշանակել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջրասուզորդը նետվել է նավից, բայց հակահոսանքը նրան անմիջապես բռնել է: Նա թափահարում է, առաջընթաց չի գրանցում, և նրա խուճապը միայն վատթարացնում է նրա դիրքը: Ձեզ համար ձեր նոր ձեռնարկության առաջին իսկ քայլը ձեզ քառսի մեջ է գցել: Ամեն ուղղություն փակված է թվում, ամեն ջանք, կարծես, վատթարացնում է իրավիճակը: Դատավճիռը հստակ է. կանգ առեք: Մի պայքարեք հոսանքի դեմ: Պահպանեք ձեր շունչը: Սա նախաձեռնողականության ձախողում չէ. սա իմաստուն խորհրդի պահանջ է: Ձեզ օգնություն է պետք: «*Ղեկապետ նշանակեք*» — փնտրեք խորհրդատուի, կարող դաշնակցի, մեկի, ով նախկինում անցել է այս դավաճանական նեղուցներով: Միայն ձեր սեփական հուսահատ թափահարումը հանդարտեցնելով և ուրիշի առաջնորդությանը վստահելով՝ դուք կգտնեք ճանապարհի առաջին թելը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ոչ մի տեղից մի նավատորմ փակում է ջրանցքը: Բեռը ծանր է: Նրանք տասը օր

պատվում են, ապա վերջապես վերադառնում: Բարենպաստ է սպասել խոստացված նշանադրությանը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջրասուզորդը վերականգնում է իր հավասարակշռությունը և սկսում շարժվել, միայն թե հայտնաբերի, որ իր ճանապարհը փակված է անսպասելի խոչընդոտով. լողացող խորտակված կորպուսների ուրվականային նավատորմ, որոնք ծանր են իրենց սեփական բեռներով, փակում են ճանապարհը դեպի մարգարիտների հունը: Ձեզ համար սա արտաքին խոչընդոտ է, հանկարծակի ճգնաժամ կամ անցյալից մի անձ, որի անավարտ գործերը հիմա խոչընդոտում են ձեր առաջընթացին: Մի՛ խփեք նրանց: Մի՛ փորձեք սուզվել նրանց տակ: Նրանց «բեռը ծանր է», և նրանք գտնվում են իրենց սեփական պտտվող շփոթության վիճակում: Սպասեք: Նրանք ի վերջո կվերադառնան իրենց կամքով: «Խոստացված նշանադրությունը» ձեր նախասահմանված նպատակն է, մարգարիտը, որը դուք գիտեք, որ սպասում է: Մի՛ խախտեք ձեր սեփական ամբողջականությունը՝ ստիպելով առճակատում: Համբերությունը կլուծի խոչընդոտը:

Վեցը երրորդ տեղում.

Կետի հետևելով դատարկ ջրանցքով: Առանց ուղեցույցների: Լավագույնն է հետ դառնալ, թե չէ ջրասուզորդը կկորչի խորքում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջրասուզորդը, չափազանց վստահ լինելով, որ ուրվական նավատորմն անցել է, տեսնում է մեծ կետի անցողիկ ստվերը և որոշում է հետևել դրան՝ ենթադրելով, որ այն գիտի ճանապարհը դեպի հարուստ խեցիների հատակը: Նա սուզվում է չքարտեզագրված, դատարկ ջրանցք՝ թողնելով բոլոր նշանները: Ձեզ համար սա կարևոր նախազգուշացում է գայթակղիչ, բայց պատրանքային նպատակ հետապնդելու դեմ՝ առանց ուղեցույցի: «Կետը» խարիզմատիկ, բայց կեղծ նշան է — արագ հարստանալու սխեմա, գայթակղիչ, բայց անհասանելի սիրեցյալ, տեսլական գաղափար՝ առանց գործնական խարիսխի: Դուք գտնվում եք վտանգավոր, չուսումնասիրված ջրերում: Միակ իմաստուն ուղին վերադառնալն է հայտնի հոսանքներին, ընդունել, որ սխալվել եք, և կրկին փնտրել ճշմարիտ ուղին: Շարունակելը նշանակում է խեղդվել անդունդում:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Ցանցը որսում է միայն ջրիմուռ: Սակայն սեղկին է դուրս գալիս փրփուրից և առաջարկում առաջնորդող լողակ: Առանց մեղադրանքի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջրասուզորդի բոլոր նախապատրաստված ծրագրերը, նրա ցանցերն ու գործիքները ապարդյուն են դուրս եկել: Նա գրկված է ռեսուրսներից: Սակայն այս բացարձակ ձախողման պահին վայրի քառսից դուրս է գալիս օգնության միանգամայն անսպասելի աղբյուր՝ սեղկին, ծովի կերպարանափոխ ոգին, առաջարկում է իր օգնությունը: Ձեզ համար սա շրջադարձային կետն է: Ձեր գիտակցված, մարդկային ջանքերը անբավարար են եղել: Իրավիճակը ձեր վերահսկողությունից դուրս է: Բայց շնորհը՝ չվաստակած դաշնակցի կամ հանկարծակի, համաժամանակյա ինտուիցիայի տեսքով, այժմ հասանելի է: Դուք պետք է թողնեք ձեր

հպարտությունը, ընդունեք ձեր «դատարկ ցանցը» և ընդունեք ձեզ առաջարկվող տարօրինակ, վայրի օգնությունը: Այն, ինչ թվում է հրեշավոր հոսանք, կարող է ընկեր լինել այլ տեսքով: Վերցրեք լողակը:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Տաք ջրի փոքր, հաստատուն հոսքը բաժանում է սառը հոսանքը: Մարգարիտը զգացվում է, բայց ջրասուզորդը պետք է դանդաղ և նրբորեն մոտենա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ամենավատն անցել է: Ջրասուզորդը, սելկիի առաջնորդությամբ, այժմ գտնում է մի փոքր, տաք վերելք սառը Ուրվական մակընթացության մեջ: Նա կարող է զգալ իր տակ գտնվող մեծ խեցու ներկայությունը, բայց ջուրը դեռ չափազանց մշուշոտ է տեսնելու համար: Ձեզ համար ուղին գտնվել է: Նպատակը իրական է և մոտ: Բայց բերքահավաքի աշխատանքը պետք է կատարվի բարձրագույն զգուշությամբ: Հանկարծակի, բռնող շարժումը կշարժի տիղմը և ընդմիջտ կպատի մարգարիտը: Ձեր ջանքերը հիմա պետք է լինեն փոքր, միտումնավոր և նուրբ: Մի շտապեք վերջնական բերքահավաքի հետ: Խնամեք ձեր նոր բախտի հոսքը խոնարհությամբ և համբերատարությամբ: Սա դանդաղ որսի արվեստն է:

Վեցը վերնում.

Ջրասուզորդը հասնում է մակերես՝ հեռապառ: Ձեռքին միակ, արատավոր մարգարիտ: Արյուն ջրի մեջ: Սուգ, բայց ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փորձությունն ավարտվեց: Ջրասուզորդը կոտրում է մակերեսը՝ գոյատևելով անդունդից: Բայց մարգարիտը, որի վերադարձի համար նա ամեն ինչ վտանգել է, նրա երազանքների կատարյալ, լուսավոր գունդը չէ: Այն բարոկկո է, անկանոն, մի վկայություն այն պայքարի մասին, որից այն ծնվել է: Եվ նրա շուրջը գտնվող ջուրը ներկված է նրա սեփական արծիվով՝ նրա անցման գինը: Ձեզ համար նոր սկիզբն այստեղ է, բայց այն գալիս է այնպիսի ձևով, որը դուք չէիք սպասում և որին լիովին չէիք կարող պատրաստվել: Կա մեղամաղձության զգացում, վիշտ՝ չիրականացած կատարյալ երազանքի համար: Բայց մեղադրանք չկա: Դուք գոյատևեցիք: Դուք աշխարհ բերեցիք ինչ-որ նոր բան: Արյունը և արատավոր գոհարը ձախողման նշաններ չեն. դրանք դժվարին, պատվով ավարտված անցման ապացույցն են: Սգացեք իդեալը, բայց ընդունեք ձեր ծնած իրականությունը: Հիմա ձերն է այն ձևավորել և հղկել ավելի հանգիստ ջրերում:

)(*)(

Հեքսագրամ 4. Վիշապի զգեստը ցեխի մեջ

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա Երիտասարդական հիմարության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Չորրորդ թիթեղ.

Երբ ծնվեց Առ Գուանգի կրտսեր թոռը, Վիշապների արքան անմիջապես տեսավ, որ ձագը փափուկ է, նրա թեփուկները՝ թափանցիկ, նրա մոնչյունը՝ մլավող ճռռոց:

Վախենալով թույլ ժառանգի ամոթից, Առ Գուանգը փաթաթեց նորածնին պինդացած կայծակից հյուսված զգեստով — փոթորիկ բերողի թագավորական հագուստով — և դրեց նրան մարջանե գահի վրա: Ձագը, որը չափազանց փոքր էր զգեստի համար և չափազանց երիտասարդ՝ գահի համար, միայն խճճվեց թևքերի մեջ և սարսափից ողբաց: Լռակյաց մակընթացություն-Մայրը նրան գտավ այնտեղ՝ դողալով և կորած: Նա չբացեց զգեստը: Նա բարձրացրեց ձագին գահով և տարավ նրան ամենախորը ցեխոտ հարթավայրը՝ այն վայրը, որտեղ գետերը հանդիպում են ծովին: Այնտեղ նա նրան դրեց ցեխի մեջ: *«Զգեստը նրա համար չէ, — ասաց նա Առ Գուանգին, որը զայրույթով հետևել էր նրան, — զգեստը սուտ է, որը դու նրան ասում ես: Թող նա խաղա ցեխի մեջ: Թող նա սովորի ջրի ձևը: Երբ նա մեծանա և տեղավորվի զգեստի մեջ, նա հեշտությամբ կգտնի այն: Այժմ այն հագցնել նրան նշանակում է նրան խեղդել մետաքսի մեջ»:*

Պատաստան.

Անփորձությունը և դրա բերած կուրությունը: *«Վիշապի զգեստը ցեխի մեջ»* երիտասարդ ուսանողի, նորաթուխ նավաստու, աշակերտ մակընթացային կախարդի հեքսագրամն է, որը դեռ չի գիտակցում իր սեփական տգիտության խորությունը: Այն ներկայացնում է խորը շփոթության վիճակ, որը բարոյական արատ չէ, այլ պարզապես կոփվածության պակաս: Պատկերը չարության պատկեր չէ, այլ բարի մտադրություններով ավագի, որը ձագին փաթաթում է ավանդույթների և սպասումների ջախջախիչ ծանրության մեջ: Հարցողի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ ձեզ խնդրում են կրել մի բեռ կամ խաղալ մի դեր, որի համար դեռ պատրաստ չեք: Կամ, կարող եք լինել այն մեկը, ով խեղդում է նոր նախագիծը կամ ավելի երիտասարդ անձնավորությանը ձեր սեփական անհանգստություններով: Ուսմունքը հստակ է. միակ իսկական ուսուցիչը ուղղակի, անմիջնորդ փորձառությունն է: Երեխան մակընթացությունը սովորում է ոչ թե քարտեզից, այլ ալիքների վրա բարձրանալով: Ձագը սովորում է փոթորիկները կառավարել ոչ թե գահից, այլ նախ ցեխի մեջ թաթախվելով: Եթե դուք եք ուսանողը, եղեք խոնարհ: Փնտրեք ցեխոտ հարթավայրը: Տվեք մեկ, անկեղծ հարց, որը ծնվել է իրական շփոթությունից, այլ ոչ թե տասնյակ խելացի հարցեր, որոնք նախատեսված են տպավորություն թողնելու համար: Եթե ձեր առաջին հարցին պատասխան է տրվում, դուք օրհնված եք: Եթե երրորդ անգամ եք հարցնում, դուք իմաստություն չեք փնտրում, այլ ուշադրություն, և դուք կմնաք ձեր սեփական քառսի մեջ թոթովելու: Խարիսխի հանգստի ճանապարհը հրատապ հարցերը անշարժ պահելն է, մինչև տիղմը նստի, և պատասխանն ինքնին պարզ դառնա:

Պատկեր.

Մեծ և սարսափելի ծանր մետաքսե զգեստ, որը հյուսված է վիշապների և կայծակների նախշերով, կիսով չափ ընկղմված մակընթացության հարթավայրի մութ, հարուստ ցեխի մեջ: Զգեստը հոյակապ է, բայց բոլորովին անտեղի, նրա թևքերը լցվում են մշուշոտ ջրով, նրա ասեղնագործությունը խրվում է ծովախեցգետիններին և լողացող փայտին: Մի փոքրիկ, կիսաթափանցիկ վիշապի ձագ, ծովաձիուց ոչ մեծ, անբաժանելիորեն հյուսված է գործվածքի մեջ, նրա փոքրիկ ճանկերը խճճված են ոսկե թելի մեջ: Այն ցավ

չի զգում. այն պարզապես ամբողջովին խրված է, նայում է միակ, շփոթված աչքով: Համբերատար, սև թագով գիշերային ձկնկույր կանգնած է մոտակայքում մեկ ոտքի վրա՝ նայելով տեսարանին հին, անսասան իմաստության արտահայտությամբ: Ցեխը բանտ չէ, այլ մանկապարտեզ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Այս հեքսագրամի տառապանքն ամենասուրն է զգացվում Վերին դանթյանում՝ մտքի և հոգևոր տեսողության նստավայրում: Աշակերտի միտքը խառնաշփոթ հասկացությունների հորձանուտ է, ավանդույթի «*վիշապի զգեստները*», որը նրանք դեռևս չեն մարմնավորում: Խարիսխը ամուր չի պահում. այն անօգուտ քարշ է տալիս մտքի ծովի հատակով: Բայց արդյո՞ք այս շփոթությունը սնվում է Միջին դանթյանում սխալ տեղադրված հավակնությամբ: Արդյո՞ք ձագը փորձում է լինել Վիշապների արքա, նախքան սովորել է լինել պարզապես վիշապ: Լապտերը չափազանց պայծառ է այրվում՝ լուսավորելով այն ճանապարհը, որով նա դեռ պատրաստ չէ քայլել: Բուժումը գտնվում է Ստորին դանթյանում, Ցիի ծովում, մարմնի իմաստության մեջ և հենց ցեխի մեջ: Բուժումն անմիջական զգայության մեջ է. ճանկերի միջև եղած սառը ցեխը, մակընթացության ձգողականությունը, կենդանի աշխարհի իրական, ոչ հասկացողական ուժերը: Ընթերցման հարցը ոչ թե «*Ինչպե՞ս եմ ես սա հասկանում*», այլ «*Ինչպե՞ս եմ ես լիովին զգում այս պարզ, ցեխոտ պահը*»:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Ձագին չսովորեցնելու համար օգտագործիր մակընթացության կարգապահությունը: Բարենպաստ է հեռացնել կապանքները, բայց դրանցով շարունակելը նվաստացում է բերում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին և ամենաանհրաժեշտ դասը բացասական է: Ձագը սովորել է վատ սովորություններ, կեղծ կեցվածքներ, մի հպարտ քայլվածք, որը ժառանգել է այն արքունիքից, որը նրանից թագավոր էր սպասում նախքան նա երեխա դառնալը: Ձեզ համար, որպես ուսանող, սա ցավոտ, բայց էականորեն անհրաժեշտ պատրանքներից ազատվելն է: «*Մակընթացության կարգապահությունը*» բնական գործընթացն է՝ կորցնելու այն, ինչը իրականում քոնը չէ: Թող նահանջող ջուրը վանի կեղծ վստահությունը: Այն կզգացվի որպես նվաստացում, քանի որ այն նվազում է մինչև ձեր մերկ, անպատրաստ եսը: Բայց կապանքներին կառչելը, պնդելը, որ դուք արդեն վարպետ եք, հետագայում կհանգեցնի շատ ավելի խորը և ավելի հանրային ամոթի: Ընդունեք սկսնակ լինելու կարգապահությունը: Ցեխն ազնիվ է:

Ինը երկրորդ տեղում.

Համբերատար լինել փափուկ կճեպով ձագի հետ հաջողություն է բերում: Խորը աչքերով կնոջ փոխարեն դեկր վերցնելը օրհնություն է: Ձագը, ժամանակի ընթացքում, կդեկավարի իր նավը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուսանողն այժմ ունի իսկական ուսուցիչ, մեկը, ով մարմնավորում է *«խորը աչքերը»* խորը մեղիտացիայի և խորը փորձի: Այս ուսուցիչը չի ստիպում կամ չի նախատում: Նա *«ղեկը վերցնում է»* ժամանակավորապես, կրելով ուսանողի ճանապարհորդության պատասխանատվությունը, ոչ թե որպես իշխանություն զավթելու, այլ որպես ողորմած համբերության ակտ: Ձեզ համար, եթե դուք ուսանողն եք, սա օրհնություն է: Ընդունեք ուղեցույցի չվաստակած շնորհը, ով կղեկավարի ձեր նավը առաջին դավաճանական ուղիներով: Բայց ուղեցույցի դերը ժամանակավոր է: Վերջնական նպատակը ոչ թե ձագին նրա իմաստությանը կապելն է, այլ նրան զինելը, որպեսզի *«վարի իր նավը»*, երբ ժամանակը գա: Իսկական ուսուցիչը աշխատում է իրեն ավելորդ դարձնել:

Վեցը երրորդ տեղում.

Մի եղիր մակընթացային կախարդ, որը, տեսնելով ատամներում ոսկի ունեցող օտար նավաստու, իրեն նետում է ժայռից: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տարօրինակ և վառ նախազգուշացում: Երիտասարդ, տպավորվող մակընթացային կախարդը տեսնում է փայլուն, օտար և բացարձակապես անպատշաճ ցանկության առարկա՝ *«ոսկե ատամներով նավաստուն»*, և, թողնելով ողջ իմաստությունն ու մարզումը, նետվում է ծովը նրա հետևից: Ձեզ համար սա նախազգուշացում է կեղծ ուսուցչի, շողշողուն, բայց դատարկ փիլիսոփայության կամ ռոմանտիկ մոլուցքի կողմից գայթակղվելուց, որը շեղում է ձեզ ձեր ուսման իրական ուղուց: *«Ոսկին նրա ատամներում»* փայլուն մակերեսն է, որը թաքցնում է փտած միջուկը: Մի զոհաբերեք ձեր ամբողջականությունն ու ձեր աշակերտությունը անցողիկ, փայլուն պատրանքի համար: Վտանգն իրական է, բայց *«նախազգուշացումն ինքնին մեղադրանք չի կրում»*: Ձեզ պարզապես զգուշացրել են չցատկել:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Ձագը, խճճված զգեստի մեջ, չի կարող ընդունել ուսմունքը: Նա թակարդված է իր սեփական շփոթության մեջ: Նվաստացում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուսանողն այժմ այնքան խորն է խճճվել *«վիշապի զգեստի»* մեջ — վերացական տեսությունների, ինքնաստեղծ անհանգստությունների, խելացի թվալու հուսահատ կարիքի մեջ — որ նա լիովին մեկուսացված է այն պարզ, անմիջական փորձից, որը կարող էր ազատել նրան: Նա *«չի կարող ընդունել ուսմունքը»*, քանի որ չափազանց զբաղված է իր սեփական շփոթությունը կատարելով: Ձեզ համար սա հայելի է, որը պահվում է ձեր սեփական համառության առջև: Դուք տառապում եք, բայց կառչած եք հենց այն գաղափարներից, որոնք առաջացնում են ձեր տառապանքը: Նվաստացումը պատիժ չէ. դա ձեր մտավոր կապանքներից հրաժարվելու բնական հետևանքն է: Ուսուցիչը ոչինչ չի կարող անել, մինչև դուք պատրաստ չլինեք չտվորեցնել: Ցեխը սպասում է ձեր կամավոր իջնելուն:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Ձագը, պարզ և բաց, զգեստ չի կրում: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իդեալական ուսանողը: Ձագը ամբողջությամբ մոռացել է վիշապի զգեստը: Նա *«պարզ և բաց»* է, ինչը նշանակում է, որ նա իր ուսմանը մոտենում է ինքնահավանությունից զուրկ մտքով, լի իսկական հետաքրքրասիրությամբ: Նա չի փորձում լինել Վիշապների արքա. նա բավարարվում է ձագ լինելով, խաղալով ցեխի մեջ, դիտելով ձկնկուլին, զգալով մակընթացությունը: Ձեզ համար սա իսկապես իմաստուն սկսնակի մոդելն է: Մոտեցեք ձեր ներկայիս փորձություններին երեխայի անմեղությամբ: Տվեք պարզ հարցը: Մի փորձեք խելացի հնչել: Ուսուցիչը ձգվում է դեպի խոնարհ սիրտը, ինչպես լապտերն է ձգվում դեպի խավարը: Հաջողությունը հոսում է ինքնաբերիկ:

Ինը վերևում.

Ձագին հարվածելը՝ վիշապի զգեստը կոտրելու համար: Ոչ մի մեղադրանք: Բայց ներքևում գտնվող ձագին վիրավորելը աղետ է բերում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սա ուսուցչի վերջին, ամենադժվար դասն է: Երբ ուսանողը լիովին թակարդված է կեղծ ինքնության մեջ (*«վիշապի զգեստը»*), պատրանքը կոտրելու համար կարող է անհրաժեշտ լինել հանկարծակի, սուր, նույնիսկ բռնի գործողություն: Սա զեն վարպետի փայտն է, անսպասելի նկատողությունը, դաժան պարադոքսը, որը կոտրում է միտքը: *«Ձգեստին»* հարվածելը — կեղծ ես-ին — խորը կարեկցանքի արարք է, որը *«ոչ մի մեղադրանք չի կրում»*: Բայց ուսուցչի դատողությունը պետք է անթերի լինի: Ներքևում գտնվող ձագին հարվածելը, աշակերտի էության սրբազան, խոցելի միջուկը վիրավորելը, աններելի բռնության արարք է: Տարբերությունն ամեն ինչ է: Հարվածը պետք է ազատագրի, այլ ոչ թե վնասի: Ձեզ համար, եթե դուք ուսուցիչ կամ առաջնորդ եք, մտածեք ձեր մեթոդների մասին: Ձեր մտադրությունը պետք է լինի ազատագրելը, այլ ոչ թե պատժելը: Իսկական արվեստն իմանալն է, թե ինչին հարվածել և ինչը թողնել անվնաս: Ցեխը փափուկ տեղ է ընկնելու համար. ժայռը՝ ոչ: Զգուշորեն ընտրեք ձեր մարտադաշտը:

)(*)(

Հեքսագրամ 5. Օձի համբերությունը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա Հաշվարկված սպասման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հինգերորդ թիթեղ.

Սպիտակ շուրթերով ծովային կրայթը Վիշապների արքաների բոլոր հպատակներից ամենախմաստունն է: Նա չի հետապնդում իր որսին մարջանե կիրճերով՝ ուժասպառ լինելով ապարդյուն հետապնդումներով: Նա գտնում է մի տաք, մաքուր ջրի հոսանք — քնած հրաբխի շունչը — և գալարվում է դրա մեջ, նրա մարմինը անշարժ է ինչպես լուսնաքարի պարան: Նա սպասում է: Նա չի անհանգստանում: Նա չի կասկածում հոսանքի վրա: Նա գիտի, խութից ավելի հին վստահությամբ, որ մակընթացությունը կբերի այն, ինչ իրեն պետք է: Փոթորիկ, հիմար ձուկը կգա՝ գրավված նույն ջերմությամբ:

Եվ ապա, մի շարժումով, որը և՛ ակնթարթային է, և՛ անսահման համբերատար, նա կուտի: Մակընթացային կախարդը, որը կհրամայի փոթորիկներին, նախ պետք է սովորի սա. ամպը սպասում է քամուն: Սերմը սպասում է մուսսոնին: Կայծակը սպասում է երկնքի ճեղքին: Սպասելը ոչինչ չանելը չէ: Սպասելը նպատակի դանդաղ, գալարուն հավաքումն է: Առանց վստահության սպասելը նշանակում է տատանվել:

Վստահությամբ սպասելը նշանակում է հոսանքը ներսից կառավարել:

Դատաստան.

Անհրաժեշտ դադար, լի հանգիստ, վստահ սպասումով: Օձի համբերությունը ճիշտ պահին սպասելու հեքսագրամն է՝ ոչ թե պասիվ, այլ կենտրոնացված, գրեթե ծիսական ուշադրությամբ: Պատկերը գիշատչի է, որը կատարյալ կերպով իրեն զգում է սնուցող հոսանքի մեջ, նրա կարիքները անհանգստության աղբյուր չեն, այլ իր բնույթի պարզ ճշմարտություն: Մակընթացային կախարդի համար սա չի նշանակում ձանձրալի կամ հիասթափեցնող ուշացում. սա հաճելի, սպասողական հավաքույթի ժամանակ է: *«Առաջնորդող հոսանքը»* հանգամանքների բարենպաստ հոսք է, տաք, հրավիրող ուղի. վերևում գտնվող *«Փոթորիկ կանչողի երկինքը»* նպատակն է, մեծ, ստեղծագործական գործողությունը, որը դուք պատրաստվում եք սանձազերծել: Բայց երկինքը դեռ պատրաստ չէ փոթորկվել, և դուք դեռ պատրաստ չեք այն կանչել: Դուք ամպի մեջ եք, սնվում եք քամուց: Սա ուտելու, խմելու, մարմնի Ցիի օվկիանոսը ամրապնդելու, զգայարանները սրելու ժամանակ է: Ճանապարհորդությունը երաշխավորված է: Նպատակակետը պարզ է: Հիմա միակ խնդիրն է վայելել սպասման սնունդը, թույլ տալ, որ լավ հոսանքը ձեզ տանի, և վստահել, որ գործողության պահը կհայտարարի իրեն այնքան հստակ, որքան ձուկը, որը դիպչում է ձեր թեփուկներին: Եղեք կրայթի նման: Հանգիստ եղեք, լիքը և պատրաստ եղեք:

Պատկեր.

Գեղեցիկ, շերտավոր ծովային կրայթ, որի թեփուկները սև ու սպիտակի հիպնոսային նախշ են, կախված արևի լույսով լուսավորված, բյուրեղյա ջրի սյան մեջ: Հոսանքն ինքնին տեսանելի է որպես մանրադիտակային կյանքի և փայլող ջերմության նուրբ վերընթաց պարույր: Օձի մարմինը լիովին թուլացած է, բայց կատարյալ լարված՝ պահպանելով իր դիրքը առանց որևէ ջանքի: Նրա աչքերը բաց են, հանգիստ և լիովին ներկա: Վերևում, մակերեսին, ակուստիկ կանոնի թույլ ստվերն է լողում: Պատկերը խորքային խաղաղության և թաքնված ուժի պատկեր է, խորքի վարպետը տանը է սպասման մեջ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Այս հեքսագրամի հիմնական նստավայրը Ստորին դանթյանն է՝ Ցիի ծովը: Կրայթը սնվում է, հարմարավետ, նրա ֆիզիկական կարիքները բավարարվում են հենց տաք հոսանքով: Այստեղ վախ չկա, գոյատևման սարսափ չկա: Բայց ինչի համար է այրվում Միջին դանթյանի լապտերը: Կրայթը սպասում է հստակ նպատակով՝ որսը: Ի՞նչ հավակնություն, ի՞նչ ստեղծագործական կրակ է բորբոքվում համբերության այս ժամանակահատվածում: Վերին դանթյանի խարիսխը հանգիստ է. միտքը չի պտտում

իր անիվները անհանգիստ «*խկ եթե*»-երով: Այն ականատես է սպասմանը պարզ, սուր ընկալմամբ: Հարցը պարզ է. ինչի համար եք սնվում:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Սպասում եք ավագի վրա: Բարենպաստ է չքաշվել ավելի խորը ջրանցքի մեջ: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վտանգը դեռ տեսանելի չէ, բայց այն առկա է: Կրայթը զգում է խանգարում ավելի խորը ջրում և իմաստուն կերպով ընտրում է սպասել անվտանգ, մակերեսային ավագի վրա: Ձեզ համար պոտենցիալ սպառնալիք կամ գայթակղիչ, բայց վաղաժամ հնարավորություն է ընկած ձեր անմիջական հասանելիության սահմաններից դուրս: Արկածի կոչը սիրենայի երգ է: Մի գայթակղվեք: Ավելի խորը ջրանցքը ձեր ճանապարհը չէ: Մնացեք անվտանգ ծանծաղուտներում, հայտնի գետնի վրա, և մի գգացեք ճնշում՝ զբաղվելու այն խնդիրներով, որոնք դեռ ձերը չեն: Սա զգուշության համբերությունն է:

Ինը երկրորդ տեղում.

Սպասում եք թաց ավագի վրա, խոսելով հին ճանապարհորդությունների մասին:

Փոքր, հաճելի հիշողություններ: Վերջում հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կրայթը մի փոքր մոտեցել է ջրի եզրին՝ սպասելով մակընթացությանը: Անձնակազմի մեջ բամբասանքներ են պտտվում, անցյալի ճանապարհորդություններից պատմություններ են կիսվում, դժգոհության կամ կարոտի մի քանի շշուկներ: Ձեզ համար ուշացումն առաջացնում է պատահական քննադատություն կամ դատարկ զրույց: Մի թողեք, որ դա ձեզ անհանգստացնի: Սա անձնակազմի բնական կողմնակի արդյունքն է, որը ոչինչ չունի անելու, բացի սպասելուց: Լսեք պատմությունները: Թող «*հաճելի հիշողությունները*» անցնեն ձեր միջով: Մի վիրավորվեք այնտեղ, որտեղ նեղություն նախատեսված չէ: Այս կարճ զրույցը նման է մեղմ ալիքների շրթյունին. այն չի խանգարի ճանապարհորդությանը:

Ինը երրորդ տեղում.

Սպասում եք ցեխի մեջ, հրավիրելով ցեխակյացին հանգստանալու: Փոքրիկ, անսպասելի հյուր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կրայթը այժմ սպասում է մակընթացային հարթավայրի մեղմ, տաք ցեխի մեջ, և մի տարօրինակ, ցատկոտող ձուկ է մոտենում՝ անվախ: Ձեզ համար ձեր սպասման պայմանները մի փոքր ավելի անհարմար են դարձել, մի փոքր ավելի խառնաշփոթ, քան դուք կցանկանայիք: Բայց հենց այս ցեխոտությունը գրավում է անսպասելի հնարավորություն՝ մի փոքրիկ, համեստ, բայց օգտակար հանդիպում: Բաց եղեք «*ցեխակյացի*» այն անձի կամ պատահական հանդիպման համար, որը թվում է անտեղի կամ ձեր ուշադրությանը չարժանացած: Այս փոքրիկ, անսպասելի «*հյուրը*» կարող է բերել մի տեղեկություն կամ կապի պահ, որը արժեքավոր կլինի: Մի հպարտացեք ցեխի համար:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Սպասում եք արյան լճակում: Վերք, որը պետք է դիմանալ, ոչ թե փախչել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սպասումը հանկարծակի, բռնի լուրջ է դարձել: Կրայթը գտնվում է իր սեփական արյան լճակում — վերք գիշատչից, ձկնորսի նիզակից, թյուրիմացությունից: Ձեզ համար համբերության շրջանը մութ ու ցավոտ շրջադարձ է կատարել: Դուք վիրավորված եք, և իրավիճակը կրիտիկական է: Այստեղ ուսմունքը հստակ է. դուք չեք կարող փախչել: Դուք պետք է նստեք ձեր ցավի մեջ և սպասեք օգնության կամ արյունահոսության դադարին: Խուճապը կսպանի ձեզ: Սա հոգու մութ գիշերն է ավելի մեծ սպասման խաղի մեջ: Դիմացկունությունը միակ իմաստությունն է:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Սպասում եք խեցգետինների և աղաջրի խնջույքին: Մարմինը սնվում է: Հոգին վերականգնվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փորձությունն անցել է: Կրայթը գտել է հարուստ, անվտանգ կերակրման վայր, խնջույք, որը վերականգնում է յուրաքանչյուր սպառված բջիջ: Ձեզ համար սպասումն ավարտվել է, և պարզևր անհապաղ է, առատ և խորապես բավարարող: «Խեցգետիններն ու աղաջուրը» պարզ, էական, կյանք տվող բաներն են՝ լավ սնունդ, հանգիստ, անվտանգ նավահանգիստ և նրանց ընկերակցությունը, ովքեր պահում են ձեզ: Սա տոնակատարության և խորքային համալրման ժամանակ է երկարատև դժվարությունից հետո: Կերեք, խմեք և թող Տիի ծովը կրկին լցվի: Ձեր հոգին վերականգնվում է վերջնական փուլի համար:

Վեցը վերնում.

Սպասում եք հորձանուտի եզրին: Երեք չհրավիրված հյուրեր են ժամանում խորքից: Պատվեք նրանց, և վերջում հաջողություն կլինի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Համբերության վերջին, ամենախորքային փորձությունը: Կրայթը հասել է քառսի բացարձակ եզրին, հենց հորձանուտին: Նրա սպասումը նրան հասցրել է ոչ թե հարմարավետ ավարտի, այլ անհայտի անդունդին: Եվ այս վտանգի տեսարանում երեք անծանոթներ — խորքային արարածներ, վաղուց կորած նախնիներ, կամ նոր, հզոր ուսուցիչներ — ժամանում են առանց հրավերի: Ձեզ համար ձեր համբերության գագաթնակետը պարզ լուծում չէ, այլ վեհի և անսպասելիի հետ բախում: Այս «հյուրերը» վերջին դասն են: Մի՛ մերժեք նրանց: Ընդունեք նրանց այն ողջ շնորհով, որը սովորել եք ձեր սպասման ընթացքում: Պատվեք այն առեղծվածին, որը նրանք ներկայացնում են: Եթե կարողանաք ընդունել այն վերջնական, չալանավորված և սարսափելի օգնականներին, որոնք խորքը ձեզ է ուղարկում, ապա ձեր երկարատև համբերությունը իսկապես փոխակերպել է ձեզ: Դուք հորձանուտից դուրս կգաք ոչ թե որպես այն արարածը, որը մտել է այնտեղ, այլ որպես մեկը, ով ընթրել է անհայտի հետ: Հաջողությունը, դժվարությամբ նվաճված և տարօրինակ, վերջնական պարզևն է:

Հեքսագրամ 6. Ուրվական նավատորմի վեճը

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա
Հակամարտության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Վեցերորդ թիթեղ.

Ուրվական նավերի երկու նավատորմեր, որոնց ծովակալները վաղուց մահացել էին, բայց վրեժխնդրության երդումները դեռևս այրվում էին ինչպես դիակի կրակը իրենց լապտերներում, հանդիպեցին Շների կղզու և Անդունդային վառարանի հավերժ ծխացող գազաթի միջև ընկած նեղուցում: Մեկ նավատորմը՝ Կարմիր դրոշը, փորձում էր վերականգնել իրենց խեղդված մայրապետի ոսկորները, որոնք գողացվել էին Սև դրոշի դրոշակակիր նավի խորհրդանիշը լինելու համար: Սև դրոշը պնդում էր, որ պղծումը արդարություն էր երեք դար սառած արյունալի վրեժխնդրության համար: Ինը օր և ինը գիշեր նրանք կռվում էին սև ապակի ծովի վրա, նրանց թնդանոթի կրակը լուռ էր դատարկության մեջ, նրանց կորպուսները անցնում էին միմյանց միջով ինչպես հիշողություններ: Կողմերից ոչ մեկը չէր կարող հաղթել: Ոչ մեկը իսկապես չէր կարող երկրորդ անգամ մահանալ: Վերջապես, մակընթացային կախարդը, որը հոգ էր տանում աշխարհի ծայրին գտնվող փարոսի մասին, մի կին, որն ուներ մեկ աչքը պատրաստված հղկված կետի ատամից, արժաթե շղթայով իջեցրեց լուսինը և պահեց այն նրանց միջև: *«Դուք կռվում եք, — ասաց նա, նրա ձայնը սառցե լողացողների ճողջի նման, — մի պարտքի համար, որը երբեք չի կարող վճարվել, և մի հաղթանակի համար, որը երբեք չի կարող նվաճվել: Նախնին, որին դուք ձգտում եք պատվել, արդեն վերածնվել է որպես կաղամար և մոռացել է ձեզ: Վեճը, որին դուք ձգտում եք վրեժ լուծել, սկսվել է մի մարդու կողմից, որը ստել է: Խորասուզեք ձեր խարիսխները, եթե պետք է, բայց իմացեք սա. ծովը հետևում է, և նա կկոչ տա հաղթողին և պարտվողին նույն կույով»:*

Դատաստան.

Հակամարտություն, որը ծնվել է խորը, չլուծված և, հավանաբար, անլուծելի լարվածությունից: Ուրվական նավատորմի վեճը թշնամության, դատի, դառը վեճի հեքսագրամն է, որն արմատներ ունի այնքան խորը անցյալում, որ սկզբնական պատճառն այժմ պարզապես լեզենդ է: *«Փոթորիկ կանչողի երկինքը»*՝ հզոր, մարտնչող Յանգ ուժը, բախվում է *«Ուրվական մակընթացությանը»*՝ քառսային, հորձանուտային անդունդին: Սրանք երկու անշարժ ուժեր են, և ոչ մեկը ճիշտ չէ: Պատկերը երկու ուրվական նավատորմերի է, որոնք խրված են հավերժական մարտում. նրանք չեն կարող առաջընթաց գրանցել, չեն կարող որևէ մրցանակ պահանջել, և նրանց էներգիան ամբողջությամբ ծախսվում է փոխադարձ, ապարդյուն ոչնչացման վրա: Մակընթացային կախարդի համար սա հստակ և հրատապ նախազգուշացում է. հակամարտությունը, որի մեջ դուք գտնվում եք կամ որի մեջ պատրաստվում եք մտնել, ծուղակ է: Նույնիսկ եթե հաղթեք, կպարտվեք: Վեճի առարկան թունավորված գավաթ է — գողացված մայրապետի ոսկորներ, պղծված պատիվ, պարտք, որը երբեք չի կարող

հավասարակշռվել: Այս վեճը շարունակելը նշանակում է ձեր կյանքի ջուրը լցնել ավազի մեջ: Իմաստուն մակընթացային կախարդը գիտի, որ որոշ հոսանքներ նախատեսված չեն կռվելու համար. դրանք նախատեսված են փախչելու համար: Այստեղ միակ հաղթանակը մարտից ընդհանրապես հրաժարվելն է: Գտեք ավելի մեծ ուժ — ավազ, միջնորդ, ինչպես կետի ատամի աչքով կինը — որը կարող է լուսինը քաշել ձեր միջև և վերականգնել ավելի մեծ ծովի տեսլականը: Սա վախկոտություն չէ: Սա խորքի իմաստությունն է, որը գիտի, որ նույնիսկ ամենահզոր ուրվական նավը դեռ պարզապես ուրվական է, և նրա ողջ կատաղությունը չի կարող կոտրել նույնիսկ մեկ իրական ալիք: **Պատկեր.**

Սյուրռեալիստական և ստատիկ տեսարան հսկայական ստորջրյա կիրճում: Երկու նավատորմեր՝ թափանցիկ, լուսավոր ուրվական ջունկերից, դեմ առ դեմ են սև ջրի անդունդի վրա: Նրանց առագաստները մառախուղի կտորներ են. նրանց անձնակազմերը կմախքային կերպարանքներ են, որոնք սառեցված են հավերժական կատաղության դիրքերում: Թնդանոթի կրակը սառեցված է պայթյունի կեսին, կապույտ կրակի լուռ, անշարժ ցանց: Հենց կենտրոնում, երկու առաջատար ծովակալների միջև, որոնք ձեռք են մեկնում միմյանց խեղդելու համար անդունդի վրայով, կախված է միակ, հսկայական, կաթնագույն լուսին, կապված արծաթե շղթայով, որը անհետանում է վերևի խավարում: Լուսնի լույսը չի լուսավորում տեսարանը. այն պարզապես բացահայտում է դրա լիակատար, անհույս անշարժությունը: Դա հակամարտության պատկեր է, որը հասել է բացարձակ, փակուղային վիճակի:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանի ագրեսիվ, հպարտ կրակն այս աղետի շարժիչն է: Սկզբնական վիրավորանքը զգացվում է սրտում, այրվող լապտեր, որը գոռում է արդարության համար: Բայց այս կրակը լուսավորող չէ. դա կլանող բոց է, որը բորբոքել է միտքը՝ Վերին դանթյանից դուրս նետելով խելացի արդարացումների և բարդ իրավական փաստարկների ծուխը: Խարիսխն օգտագործվում է ոչ թե ճշմարտության, այլ արդարացման համար: Իրական զոհը Ստորին դանթյանն է՝ Ցիի ծովը: Ամբողջ կենսական էներգիան ներծծվում է մի պայքար սնուցելու համար, որը հաղթող չի կարող ունենալ: Հարցը հարցնողին ուղղակի է. ի՞նչ է այս հակամարտությունն արժենում ձեր մարմնին, ձեր առողջությանը, ձեր խորքային խաղաղությանը: Արդյո՞ք որևէ սկզբունք արժե զոհաբերել ձեր կյանքի ուժը ուրվականին:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մի թողեք, որ վեճը դառնա հավերժական: Փոքր, սուր խոսքը շուտով մոռացվում է: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Թնդանոթի առաջին կրակոցը աղեղի վրայով: Փոքր, սուր խոսք է ասվել, աննշան վիրավորանք է տրվել կամ ստացվել: Այստեղ վտանգն այն է, որ թույլ տաք, որ այս սկզբնական կայծը բռնկի վառողի պահեստը: Ձեզ համար հակամարտությունը նորածին ծովային օձ է, որը դեռ կարող է

հեշտությամբ ջախջախվել: Խոնարհության մի պահը, սուր խոսքն առանց հատուցման անցնելու թույլ տալը, կհանգեցնի ուրվականների թշնամության լուծարմանը, նախքան այն կսկսվի: «Փոքր, սուր խոսքը» շուտով մոռացվում է ծովի կողմից. դուք կլինե՞ք այն մեկը, ով հավերժ կհիշի այն: Եթե կարողանաք հիմա տիրապետել ձեր հպարտությանը, մեղք չկա:

Ինը երկրորդ տեղում.

Ծովակալը նահանջում է իր հայրենի ջրանցք: Երեք հարյուր հոգի փրկվում են խեղդվելուց:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մարտական գծերը ձևավորվում են, բայց մի ծովակալ գիտակցում է մարտի անիմաստությունը: Նա մարտավարական նահանջ է կատարում, ոչ թե վախկոտությունից, այլ իր անձնակազմի նկատմամբ խորքային պատասխանատվությունից ելնելով: Ձեզ համար հակամարտությունը սրվել է անձնական վիրավորանքից այն կողմ, բայց դեռ ուշ չէ նահանջելու համար: Ձեր «հայրենի ջրանցքը» ձեր ներքին սրբավայրն է, ձեր համայնքը, ձեր սեփական հանգիստ նավահանգիստը: Այնտեղ նահանջելը հիմա պարտություն չէ. դա հերոսական արարք է, որը փրկում է «երեք հարյուր հոգիներին»՝ բոլոր ապագա ներուժները, նախագծերը և հարաբերությունները, որոնք կոչնչացվեն առաջիկա պատերազմի կողմից: Իմացե՛ք, թե երբ է հաղթանակի գինը չափազանց բարձր: Պաշտպանե՛ք ձեր անձնակազմը: Գնացե՛ք տուն:

Վեցը երրորդ տեղում.

Ծառան գողանում է ծովակալի նավամատյանը և օգտագործում է այն իր սեփական ուղղությունը պլանավորելու համար: Նա նավարկում է դեպի խութ և կորչում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում ուրիշի փառքի համար մարտեր մղելու դեմ: «Ծառան» վարձկան է, վարձու հրացանակիր կամ հետևորդ, որը ուրիշի հակամարտությունն է ընդունել որպես իր սեփականը՝ առանց հասկանալու դրա իրական ծագումը կամ նպատակը: Նա չի կռվում իր սեփական ճշմարտությամբ. նա կռվում է «գողացված գրանցամատյանով», փոխառված դժգոհությամբ: Ձեզ համար ուսումնասիրե՛ք ձեր վեճի արմատները: Արդյո՞ք սա իսկապես ձեր կռիվն է: Կամ վարակվել էք ծնողի, զուգընկերոջ, քաղաքական խմբակցության կատաղությամբ: Ուրիշի ուրվականների դեմ կռվելը նշանակում է կուրորեն նավարկել խութի մեջ: Մեռած թագավորի թշնամությանը ծառայելու մեջ փառք չկա:

Ինը չորրորդ տեղում.

Ծովակալը, վերադառնալով մարտի, տեսնում է ապարդյունությունը: Նա կանգ է առնում և լսում է ծովը: Նա չի կրակում: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճշմարտության պահը: Ծովակալը վերադարձել է մարտի, նրա թնդանոթները լիցքավորված են, անձնակազմը պատրաստ է: Բայց վերջին պահին նա կանգ է առնում: Նա լսում է ոչ թե իր սպաների գոռոցները, այլ հենց ծովը՝ անասհման, լուռ, անտարբեր իրականությունը, որը ծաղրում է նրանց վեճը: Ձեզ համար, նույնիսկ եթե արդեն նվիրվել եք մարտին, դուք դեռ կարող եք կանգ առնել:

Դուք կարող եք *«կանգ առնել»* վեճի կեսին, տեսնել ուրվականների մարտի անհեթեթությունը և հրաժարվել կրակելուց: Սա դեմքի կորուստ չէ, սա ինքնատիրապետման վեհ արարք է: Ամենաբարձր ուժը չմասնակցելու ուժն է:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը իջեցնում է լուսինը նավատորմերի միջև: Վեճը լուծվում է նրա լույսի ներքո: Գերագույն հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հայտնվում է ավելի բարձր հեղինակություն, իմաստուն և անկողմնակալ միջնորդ: Կետի ատամի աչքով մակընթացային կախարդը կողմ չի բռնում. նա փոխում է հակամարտության ամբողջ համատեքստը: Նա *«ներքև է քաշում լուսինը»* ներկայացնելով լայն, տիեզերական հեռանկար, որը կոնկրետ դժգոհությունը դարձնում է փոքր և անհեթեթ: Ձեզ համար սա իդեալական լուծումն է: Փնտրեք միջնորդի, խորհրդատուի կամ իմաստուն ավագի, որը կարող է տեսնել իրավիճակը ավելի բարձր հոգևոր հարթությունից: Թող նրանց իմաստությունը, ինչպես լուսնի սառը լույսը, սառեցնի մարտն իր տեղում և բացահայտի դրա իրական, դատարկ բնույթը: Սա *«գերագույն հաջողության»* ուղին է:

Ինը վերևում.

Ճակատամարտը հաղթված է: Ծովակալը ստանում է ոսկե գոտի որպես մրցանակ: Սակայն, նախքան արևը երեք անգամ մայր մտնելը, այն նրանից խլվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջին, ամենադառը նախագգուշացումը: Հաղթանակը ձեռք է բերվել երկարատև և անողորմ հակամարտության միջոցով: Ծովակալը պարգևատրվում է *«ոսկե գոտիով»*, հանրային և շոշափելի մրցանակով: Բայց դա դատարկ, անցողիկ բան է: Մինչև երեք արևներ մայր մտնելը, հաղթանակը չեղյալ է հայտարարվում, մրցանակը խլվում է, և արյան ու գանձերի գինը բացահայտվում է որպես լիակատար կորուստ: Ձեզ համար սա վերջնական նախագգուշացումն է: Վիճաբանությամբ նվաճված հաղթանակն ընդհանրապես հաղթանակ չէ: Տիեզերքն ինքը կվերականգնի հաշվեկշիռը, և ձեր գողացած փառքը ետ կվերցվի: Մի՛ հետապնդեք ոսկե գոտին: Միակ իրական մրցանակը նեղուցում թողած խաղաղությունն է: Մնացած ամեն ինչ ուրվական-ոսկի է, և այն կհալվի առաջին ազնիվ լուսաբացի լույսի ներքո:

)(*)(

Հեքսագրամ 7. Ծովագայլի հավաքը

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա Բանակի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Յոթերորդ թիթեղ.

Նախքան մեծ ծովահեն թագուհին՝ Ներքին ծովերի էգ գայլը, կարողանար մարտահրավեր նետել Ցին դինաստիայի նավատորմին, նա նախ պետք է գտներ իր անձնակազմը: Նա չնավարկեց դեպի ամենաժանրաբեռնված նավահանգիստները կամ

չփնտրեց ամենահայտնի դահիճներին: Նա իր նավը ծովից դուրս բերեց մի ամուլ կղզում, որտեղ աճում էին միայն դառը ջրիմուռ և սելկի-կանայք, և նա սպասեց: Նա չկանչեց: Ծովը կանչեց նրա փոխարեն: Մեկ առ մեկ եկան վտարանդիները. կինը, որը տիրապետել էր թայֆունի քամուն, բայց այլևս չէր կարողանում դիմանալ ամուսնու դեմքին. մարգարիտ որոնողը, որը տեսել էր Վիշապների արքային իր արքունիքում և խուլացել նրա ձայնից. անուն չունեցող տղան, որը կարողանում էր խոսել շնաձկների հետ: Նրանք եկան ոչ թե ոսկու, այլ մի գործի համար: Էգ գայլը նրանց ոչինչ չխոստացավ: Նա միայն ասաց. *«Ծովը ձեզ է կանչել, ինչպես ինձ: Ես ձեր նավապետը չեմ: Ծովն է մեր նավապետը: Ես միայն առաջին թիակն եմ»*: Եվ նրանք նավարկեցին ոչ թե որպես ամբոխ, այլ որպես կարգապահ մարմին: Բանգի նրանք գիտեին, որ փոթորիկը միայն քամու քառս է, մինչև այն չհավաքվի փոթորիկի աչքի մեջ, և այդ ժամանակ այն դառնում է ուժ, որը կարող է ձևավորել մայրցամաք:

Դատաստան.

Կարգապահություն, միասնություն և արդար, լավ կազմակերպված կոլեկտիվ ջանք: Ծովագայլի հավաքը վայրի, քառսային գրոհ չէ. դա ուշադիր հավաքված բանակ է, կապված ոչ թե ազգայությամբ, այլ ընդհանուր և խորքային նպատակով: Անդունդային հարթավայրը՝ խորքային, երկարատև կայունության մատրիցը, կիրառվում է Ուրվական մակընթացության՝ նախնադարյան վախի քառսային, վտանգավոր տիրույթի վրա: Սա քառսից կարգուկանոն ստեղծելու հեքսագրամն է, ոչ թե անձնական փառքի, այլ ավելի բարձր անհրաժեշտության ծառայության համար: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ մեծ ձեռնարկումը չի կարող կատարվել միայնակ: Այն պահանջում է *«հավաք»* — համախոհ հոգիների համախմբում, կարգապահ թիմի ստեղծում: Առաջնորդը պետք է լինի էգ գայլի նման՝ հարգանք ներշնչելով ոչ թե խարիզմայի կամ ահաբեկման միջոցով, այլ Դաոյի հետ իր անասան համապատասխանությամբ, իր *«առաջին թիակով»* ջրում: Բանակը պետք է պատշաճ կազմակերպված լինի: Կա հստակ հրամանատարական շղթա, յուրաքանչյուր հմտության համար տեղ: *«Շնաձկան հետ խոսողը»*, *«խուլ ջրասուզորդը»*, *«փոթորիկ արթնացնող կինը»* — յուրաքանչյուրն իր դերն ունի նավի որովայնում: Սա ժողովրդավարություն չէ. սա կարգապահ, օրգանական մարմին է: Հաջողության բանային նպատակի արդարությունն է: Թալանի համար հավաքված ծովահենների անձնակազմը կցրվի առաջին թնդանոթի կրակոցից: Անձնակազմը, որը հավաքվել է, որովհետև ծովն ինքն է նրանց կանչել, կկռվի ինչպես մակընթացությունը: Պատկերը նավի է, որը անհատների հավաքածու չէ, այլ մեկ կենդանի էակ, որի ընթացքը որոշվում է կողմնացույցով, որը ցույց է տալիս իրական հյուսիսը:

Պատկեր.

Տեսարանը էգ գայլի ջունկի երկար, մութ փորը է, որը լուսավորված է մի քանի ճոճվող լապտերներով: Անձնակազմը ամբոխ չէ, այլ կատարյալ կարգավորված միկրոտիեզերք: Առաջին պլանում էգ գայլը՝ սպիացած դեմքով և սառը նեֆրիտի աչքերով մի կին, կանգնած է ձեռքը մեծ դեկին: Նրա շուրջը, իրենց գործառնությամբ դասավորված, նրա

վտարանդիններն են: Խույ ջրասուզորդը ստուգում է հարմարանքները՝ զգալով դրանց թրթռումները: Շնաձկան տղան նստած է պահեստում և շշնջում է սահուն, մոխրագույն ձևերին, որոնք կտրում են ջուրը ներքևի վանդակաճաղի տակ: Փոթորիկ արթնացնող կինը բարձր նստած է ագռավի բնում, նրա մազերն արդեն ճռռում են մոտեցող փոթորկի ստատիկ էլեկտրականությունից: Յուրաքանչյուրը լիովին կլանված է իր առաջադրանքով: Օդը լի է աղով, քրտինքով և ընդհանուր, անժպիտ նպատակի զգացումով: Չկա շաղակրատանք, չկա պարծենկոտություն, միայն կարգապահ նավի ճռռոցը և անձնակազմի միասնական շունչը, որը դարձել է մեկ մարմին:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Այս հեքսագրամի Ստորին դանթյանում Ցիի ծովը անձնական ջրամբար չէ, այլ կոլեկտիվ: Դա անձնակազմի համատեղ կենսունակությունն է, համատեղ շունչը: Միջին դանթյանի լապտերը «գործն» է, արդար նպատակի պայծառ, անսասան բոցը, որը այրվում է նավապետի սրտում և արտացոլվում է անձնակազմի յուրաքանչյուր անդամի աչքերում: Սա ազահ, ձեռքբերովի հավակնություն չէ, այլ նվիրվածություն ինչ-որ բանի, որը մեծ է անհատից: Վերին դանթյանի խարիսխը հրամանատարական շղթան է — հստակ, ռազմավարական և կարգապահ կառուցվածքը, որը պահում է այդքան շատ հզոր անհատների անկայուն էներգիան կառուցողական, այլ ոչ թե կործանարար ձևով: Հարցը համապատասխանության մասին է. արդյո՞ք ձեր ներքին բանակը կարգապահված է ճշմարիտ և արժանի գործի շուրջ:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Բանակը պետք է շարժվի դեպի հստակ մակընթացային օրենք: Առանց դրա հոսանքը պղտորվում է և վերածվում դժբախտության:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նախքան առաջին թիակը ջուրն իջեցնելը, պետք է լինի օրենսգիրք: «Մակընթացային օրենքը» կանոնների ամբողջություն է, առաքելության և վարքագծի հստակ ըմբռնումը, որը կապում է անձնակազմին: Ձեզ համար սա հիմնարար քայլն է: Նախքան ձեր դաշնակիցներին համախմբելը կամ ձեր արշավը սկսելը, դուք պետք է ունենաք բացարձակ պարզություն ձեր նպատակի և սահմանների վերաբերյալ: Ինչո՞ւ եք հավաքում: Ի՞նչն է արգելված, նույնիսկ մարտի թեժ պահին: Եթե «մակընթացային օրենքը» անորոշ է կամ եսասիրական, կոլեկտիվ էներգիան կլուծարվի պղտոր, քաոսային հոսանքի մեջ: Արդար բանակը պահանջում է արդար, միանշանակ օրենսգիրք:

Ինը երկրորդ տեղում.

Առաջին օգնականը կանգնած է դեկին նավապետի կողքին: Անձնակազմը վստահում է նրա աչքերին: Հաջողություն: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նավապետը նշանակում է իր վստահելի առաջին օգնականին, մի անձի, որը ներկայացնում է անձնակազմի շահերը և ծառայում է որպես կամուրջ առաջնորդի և ղեկավարվողների միջև: Այս երկրորդ հրամանատարը կայունության խարիսխ է, ներկայություն նավի կենտրոնում: Ձեզ համար, ձեր ղեկավարի

դերում, մի փորձեք հրամայել մեկուսացված: Դուք պետք է ունենաք վստահելի լեյտենանտ, մեկը, ում անձնակազմը հարգում է և ով կարող է մեղմացնել ձեր հրամանները կարեկցանքով և գործնականությամբ: Այս հավատարիմ, կայուն ներկայությունը ձեր կողքին — ձեռնարկման սրտում — մեծ հաջողության նշան է: Անձնակազմի վստահությունը ղեկավարության նկատմամբ ամրապնդվում է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Շնաձկան տղային տրվում է վառողի պահեստի հրամանատարությունը: Վատ նախանշան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կրիտիկական սխալ լիազորությունների փոխանցման մեջ: «Շնաձկան տղան» ունի հզոր, վայրի և էական տաղանդ, բայց նա բացարձակապես անհարմար ընտրություն է նավի ամենաանկայուն և վտանգավոր պաշտոնի համար: Ձեզ համար սա խիստ նախազգուշացում է ճանաչել ձեր մարդկանց: Տաղանդավոր, բայց հուզականորեն անկայուն մարդուն հանգիստ, կանխատեսելի հեղինակություն պահանջող պաշտոնում տեղավորելը աղետ կհրավիրի: «Վառողի պահեստը» ձեր արշավի ամենախոցելի կետն է — ֆինանսական ձգան, զգայուն բանակցություն, խորքային անձնական գաղտնիք: Մի վստահեք այն ամենախարիզմատիկ կամ հետաքրքիր մարդուն. վստահեք այն ամենակայուն և վստահելի մարդուն:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Նավատորմը քամի չի գտնում: Թշնամու ափը անհասանելի է: Հրամայվում է ռազմավարական նահանջ դեպի ձմեռային նավահանգիստ: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արշավը կանգ է առել: Նպատակը՝ «թշնամու ափը», պարզապես անհասանելի է առկա ռեսուրսներով և էներգիայով: Հմուտ առաջնորդը անզգուշորեն չի մղվում դեպի անօգուտ իրավիճակ: Նա հրամայում է ռազմավարական նահանջ դեպի «ձմեռային նավահանգիստ»: Ձեզ համար սա ձախողում չէ, այլ իմաստության դրսևորում: Վերջնական գրոհի համար պայմանները հարմար չեն: Առաջ շարժվելը կնշանակեր կորցնել ձեր բանակը: Նահանջը դեպի անվտանգ նավահանգիստ, որտեղ անձնակազմը կարող է հանգստանալ, պաշարներ համալրել և սպասել ավելի բարենպաստ եղանակի, ճիշտ և անմեղ ուղին է: Պահպանեք ձեր ուժը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Տեսնում են գեր առնետներով լի առևտրային նավ: Անձնակազմը ցանկանում է հարձակվել: Նավապետը արգելում է դա, քանի որ առնետները ժանտախտ են տարածում: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հայտնվում է թվացյալ հեշտ և շահավետ թիրախ: Անձնակազմը, ծարավ լինելով գործողության կամ ավարի, աղաղակում է օպորտունիստական հարձակման համար: Բայց իմաստուն նավապետը տեսնում է թաքնված վտանգը: «Գեր առնետները» թվացյալ ցանկալի մրցանակներն են, որոնք կրում են թաքնված վարակ: Ձեզ համար սա խորքային խորաթափանցության կոչ

է: Արագ շահույթ, հյութալի բամբասանք, գովեստի արժանի, բայց անվստահելի դաշինք — սրանք են ժանտախտով լի առնետները: Ձեր բանակը նրանց վրա ազատ արձակելը կվարակեր ամբողջ արշավը: Նավապետի վճռական, «ոչ»-ը իսկական առաջնորդության դրսևորումն է, որը վերջում «հաջողություն» է բերում:

Վեցը վերնում.

Թշնամին պարտված է: Կղզիները խաղաղեցված են: Բայց խուրի վրա կառուցված գահը չպետք է պահվի բռնակալի կողմից: Անձնակազմը վերադառնում է իրենց գյուղերը: Նավապետը վերադառնում է ծով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արդար պատերազմը հաղթված է:

«Կղզիները խաղաղեցված են»: Ընդհանուր առմամբ գալիս է բոլորից կարևորագույն պահը:

Կարգապահ բանակը չպետք է վերածվի անձնական կայսրության գործիքի: «Խուրի վրա կառուցված գահը» հաղթանակից հետո ստեղծված կառավարությունն է, և այն

չպետք է պահվի բռնակալի կողմից, որը ձգտում է պարզապես փոխարինել հին

իշխանությունը: Բանակը պետք է ցրվի: «Անձնակազմը» վերադառնում է իրենց

գյուղերը, իրենց կյանքին որպես բուժիչներ, ջրասուզորդներ և ձկնորսներ: «Նավապետը

վերադառնում է ծով», իր նախնական, համեստ տեղը Դաոյում: Ձեզ համար սա

իսկական առաջնորդի վերջնական փորձությունն է: Պատերազմում հաղթելը և հետո

իշխանությանը կառչելը նշանակում է դավաճանել այն գործին, որի համար դուք կռվել

եք: Հաղթանակը պատկանում է ծովին, ոչ թե ձեզ: Թող բանակը լուծարվի այն

խաղաղության մեջ, որը այն հավաքվել էր ստեղծելու համար: Արշավն ավարտվեց:

Վերադարձեք տուն:

)(*)(

Հեքսագրամ 8. Սարգաստյի հավաքը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա

Միասին մնալու, միասնության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Ութերորդ թիթեղ.

Հազարավոր ջունգլիների ծովում ցամաք չկա: Միայն ոսկեգույն սարգաստյի

հսկայական, լողացող խուր, միլիոնավոր խճճված կղզիներ, որոնք այնքան խիտ են

հյուսված, որ դրանց վրայով կարելի է քայլել: Սա ոչ թե հրամանատարության, այլ

միաձուլման վայր է: Ծովային կրիաները հազարավոր մղոններ են անցնում՝ ձվերը

դնելու նրա լողացող տերևների անվտանգության մեջ: Հարյուրավոր հեռավոր

մայրցամաքների լողացող սերմերը արմատ են գտնում նրա խճճված հյուսվածքում:

Անհամար փոքրիկ, լուսավոր արարածների ուրվականային լույսը կաշում է նրա

թելերին՝ ամբողջ խուրը վերածելով լողացող համաստեղության: Սա բաց օվկիանոսի

բաբախող սիրտն է, քաղաք առանց թագավորի, ազգ առանց օրենքի, որը միասին է

պահվում միայն ապաստանի, անվտանգության և համատեղ ջերմության

համընդհանուր կարիքով: Այս ծովի վրա խորհրդածող մակընթացային կախարդը կզգա

այս հավաքի ձգողականությունը իր սեփական Ցիի օվկիանոսում: Նա կիմանա, որ ապրելը նշանակում է միության ուղղությամբ լողալ: Սարգասոն չի նվաճում կորածներին. այն ողջունում է նրանց: Եվ իր ողջունելով՝ այն ստեղծում է մի աշխարհ: **Դատաստան.**

Բնական, օրգանական և խորապես միավորող ուժ: Սարգասոյի հավաքը սեփական իրական համայնքի՝ էակների այն խմբի որոնման կամ գտնելու հեքսագրամն է, որին մարդ բնականաբար պատկանում է: Այն պարտադրված դաշինք կամ քաղաքական միաձուլում չէ. այն հարազատ հոգիների նուրբ, մագնիսական միաձուլումն է: Վերևում գտնվող «Առաջնորդող հոսանքը» տաք, նպատակասլաց քամին է, որը տանում է բոլոր բաները դեպի իրենց նախասահմանված հանդիպման վայրը. ներքևում գտնվող «Անդունդային հարթավայրը» ընդհանուր արժեքների խորքային, կայուն հիմքն է, որի վրա կարող է կառուցվել երկարատև համայնք: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է նվիրված կապի ժամանակ: Այն կարող է մատնանշել նոր գործընկերություն, ընտանեկան կապերի խորացում, կամ հոգևոր տոհմի հայտնաբերում: Կենտրոնական պատկերը Սարգասոյի ծովն է. լողացող խութ, որտեղ անհամար տարբեր օրգանիզմներ — կրիաներ, սերմեր, լուսավոր որդեր — բոլորը գտնում են ընդհանուր տուն՝ առանց կորցնելու իրենց անհատական բնույթը: Սա ձեր միության մոդելն է: Սա միատարրություն չէ, այլ ընդհանուր ուղեծիր: Այս հեքսագրամի բանալին մոտեցման անկեղծությունն է: Սարգասոն չի մերժում որևէ մեկին, ով բարի կամքով է լողում դեպի այն: Սակայն կա հրատապություն. հավաքը տեղի է ունենում հիմա, և եթե դուք հետաձգեք կամ թույլ տաք, որ ձեր էգոն թելադրի ձեր ընթացքը, դուք կանցնեք մեծ խութի կողքով և կմնաք մենակ դատարկ կապույտի մեջ: Այս հեքսագրամի կենտրոնական կողմնացույցը սիրտն է: Փնտրեք միությունը, գտեք ջերմության աղբյուրը և խարսխեք ձեր հոգին կյանքի ցանցին:

Պատկեր.

Սարգասոյի ծովի համայնապատկերային տեսարան՝ միահյուսված ջրիմուռների հսկայական, ոսկեգույն-շագանակագույն հարթավայր, որը ձգվում է մինչև մշուշոտ հորիզոն: Ներքևում գտնվող ջուրը անհնարին երանգի է, խորքային ինդիգո, պատուհան դեպի անդունդ: Տերևների մեջ խճճված են միասնության խորհրդանիշներ. ծովային կրիայի հին, խեցիով պատված պատյանը, որը հանգստանում է նոր դուրս եկած ձագուկի կողքին. ցամաքային ջունգլիներից մի էկզոտիկ ծաղիկ, որը ծաղկում է մոռացված ծովային ժողովրդի ռունագրերով փորագրված լողացող փայտի մի կտորի կողքին: Կենտրոնում մի փոքրիկ, ձեռքով հյուսված պարանե շրջան է հյուսված ջրիմուռի մեջ — այս բնական սրբավայրում կատարված միտումնավոր, մարդկային նվիրվածության նշան: Լույսը մեղմ, ցրված ոսկի է, և զգացողությունը խորքային, սնուցող անվտանգության զգացողություն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանում այս հեքսագրամը զգացվում է որպես հաստատվելու, տուն վերադառնալու խորքային զգացում: Ցիի ծովը ճանաչում է մի վայր, որտեղ վերջապես

կարող է հանգստանալ, իր ցրված էներգիան հավաքված է տաք, կայուն լճակի մեջ: Միջին դանթյանի լապտերը վառվում է նվիրվածության հանգիստ, հաստատուն բոցով, այլ ոչ թե փառասիրության փայլով: Սա սրտի կապ է: Վերին դանթյանի խարիսխը համատեղ պատմությունն է, փիլիսոփայության կամ տոհմի ընդհանուր «առաջնորդող հոսանքը», որը միավորում է խումբը: Հարցը սիրո հետ համապատասխանեցման մասին է. «*ի՞նչ ջերմություն է ինձ ձգում, և արդյո՞ք դա ճշմարիտ և կյանք տվող Սարգաստ է, թե՞ կեղծ, կլանող հորձանուտ, որը քողարկված է որպես նավահանգիստ*»:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մեկ մարգարիտի ընծան կավե բաժակի մեջ: Անկեղծ սիրտ: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նոր դաշնակցի կամ համայնքի հանդեպ խոնարհ, բայց անկեղծ մոտեցում: «*Կավե բաժակը*» պարզ, անգարդ անոթ է. «*միակ մարգարիտը*» մարդու իրական ես-ի պարզևն է: Ոչ մի շքեղ ցուցադրություն, ոչ մի ցուցադրական հարստություն կամ կեղծ խոստումներ: Ձեզ համար սա ցանկացած նշանակալի միություն սկսելու ճիշտ ձևն է: Եկեք այնպիսին, ինչպիսին կաք, ձեր պարզ, ազնիվ սրտով: Իսկական Սարգաստն կճանաչի ընծայի անկեղծությունը և կընդունի ձեզ առանց դատողության: Մոտեցումը հանգիստ, փոխադարձ հարգանքի ծես է:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մամուռ-օրիորդը լողում է իր ներքին քարանձավից՝ գրավված խութի բույրով: Նա չի ձգտում տիրել, այլ պատկանել: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Միությունը ծնվում է ներքին, անդիմադրելի ձգողությունից: «*Մամուռ-օրիորդը*» ամաչկոտ, ինքնադիտարկող հոգի է, որն ապրել է իր խորքային, ներքին աշխարհում: Նրան չեն մղում ազահությունը կամ միայնությունը, այլ մաքուր, օրգանական ձգողություն դեպի այն վայրը, որտեղ բնագդաբար գիտի, որ դա իր տունն է: Ձեզ համար մի ստիպեք միությունը: Թող ընդհանուր ոգու բնական ձգողականությունը առաջնորդի ձեզ: Այս միությունը կամենում է Դաուն, այլ ոչ թե ձեր էգոն: Հավաքի ուղղությամբ ձեր շարժումը նրբագեղ է, բնական և նախասահմանված է հաջողություն բերելու համար:

Վեցը երրորդ տեղում.

Շնաձուկը հետևում է արյան հոտին դեպի խութը, փնտրելով ոչ թե տուն, այլ կերակրման վայր: Նրա միությունը գիշատություն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում կեղծ միության դեմ: «*Շնաձուկը*» գիշատիչ է, որը մտնում է համայնք ոչ թե պատկանելու, այլ սնվելու համար: Նա զգում է հավաքի ջերմությունն ու խոցելիությունը և ձգտում է շահագործել այն: Ձեզ համար՝ զգույշ եղեք նրանց հետ, ովքեր մտնում են ձեր շրջապատ, և ազնիվ եղեք ուրիշներին միանալու ձեր սեփական դրդապատճառների հարցում: Արդյո՞ք դուք լողում եք դեպի այս խումբը՝ նրանց էներգիայով, կապերով կամ բարությամբ սնվելու համար: Գիշատչության վրա կառուցված միությունը կկործանի խութը և գիշատիչին կթողնի սովամահ լինելու: Սա մակաբուծական կապ է, ոչ թե իսկական հավաք:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Փոթորիկ-ծիծեռնակը լքում է իր հոտը՝ Սարգասոյի հետ պարելու համար: Նա գտնում է նոր երկինք: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Միտումնավոր և հրապարակային հեռացում սեփական տեսակից՝ միանալու նոր, ավելի համապատասխան համայնքի: «Փոթորիկ-ծիծեռնակը» լքում է իր ծանոթ «հոտը» (ընտանիք, կարիերա, մշակույթ)՝ «պարելու» Սարգասոյի հետ: Սա ինքնորոշման քաջարի արարք է: Ձեզ համար սա կարող է ազդանշան լինել ձեր անցյալի հետ դժվար ընդմիջում կատարելու ժամանակի մասին՝ նոր հոգևոր ընտանիք կամ գործընկերություն ձևավորելու համար: Հեռանալը դավաճանություն չէ. դա միգրացիա է դեպի ավելի ճշմարիտ տուն: Այս նոր միությունը, որը ծնվել է գիտակցված ընտրությունից, մեծ հաջողության խոստում է պարունակում:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը հյուսում է վերջին տերևը խութի մեջ՝ ավարտին հասցնելով տոնական շրջանակը: Նույնիսկ թաքնված օձաձուկը ողջունվում է: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջնորդը կամ կենտրոնական դեմքը կատարում է վերջնական, միավորող գործողությունը, որը կատարում է համայնքը: «Տոնական շրջանակը» լիակատար ներառման ծես է: «Նույնիսկ թաքնված օձաձուկը» — վտարանդին, տարօրինակը, մութի մեջ թաքնվածը — փնտրվում է և պաշտոնապես ողջունվում: Ձեզ համար, եթե դուք ղեկավարի դիրքում եք, ձեր խնդիրն այժմ ստեղծել այնքան լայն և ջերմ տարածք, որ ոչ ոք դրսում չմնա: Իսկական միությունը խումբ չէ. այն բաց շրջանակ է: Խթանեք արմատական հյուրընկալության ոգին: Համայնքն այժմ ամբողջական է, և դրա կատարելության մեջ ոչ մի թերություն չկա:

Վեցը վերևում.

Ժամանումը լուռ է: Առաջնորդը միայնակ կանգնած է խութի վրա, սպասելով: Ոչ մի մեղադրանք, բայց ինչ նպատակով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Միության հեքսագրամի մեկամաղձոտ ավարտը: Հավաքը տեղի է ունեցել, կամ գուցե այն չափազանց ուշ է տեղի ունեցել: Ապագա առաջնորդը միայնակ կանգնած է խութի վրա, հույս ունենալով միանալ մի համայնքի, որն արդեն ձևավորել է իր կապերը կամ ցրվել է: «Ժամանումը լուռ է»: Չկա տոնակատարություն, չկա ճանաչում: Ձեզ համար սա նախազգուշացում է չափազանց երկար սպասելու դեմ, թույլ տալով, որ ձեր հպարտությունը կամ տատանումը խանգարեն ձեզ լողալ դեպի Սարգասո, երբ հոսանքը ճիշտ էր: Միաձուլման պահն անցել է: Դուք մնացել եք միայնակ ինքնիշխանի հանգիստ արժանապատվությամբ, բայց ձեր փնտրած ջերմությունն այժմ միայն հիշողություն է դատարկ մակընթացության վրա: Հարցը մնում է կախված. ինչ նպատակով է այս միայնությունը: Մի բաց թողեք պատկանելության մակընթացությունը, երբ այն բարձրանում է:

)(*)(

Հեքսագրամ 9. Սելկիի լծասարքը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա
Փոքրերի սանձահարող ուժի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Իններորդ թիթեղ.

Սելկիի թագուհին, նա, որը հանում է իր փոկի կաշին՝ ափին որպես կին քայլելու համար, մի անգամ սիրեց մի մահկանացու ձկնորսի: Բայց նրա սիրտը թայֆուն էր — կատաղի, կրքոտ և բոլորովին անկառավարելի: Նրա սերը փոթորիկ էր, որը սպառնում էր երկու նավերն էլ ժայռերին խփել: Սելկիի թագուհին չլքեց նրան: Նա վերցրեց իր արծաթե մագերի մի թել, մի թել, որը պարունակում էր խորքային մակընթացությունների համբերությունը, և հյուսեց այն մի փոքրիկ, գրեթե անտեսանելի լծասարքի մեջ: Նա այն նրբորեն դրեց նրա սրտի վրա: Այն չկապեց նրա սերը. այն ձևավորեց այն: Այն չռեցրեց նրա մոնչյունը. այն կարգավորեց այն ավելի նուրբ հաճախականության: Ձկնորսը, որը մի ժամանակ վայրի էր ինչպես հյուսիս-արևելյան քամին, դարձավ կայուն, կյանք տվող քամի: Նա դեռ կարող էր զգալ փոթորիկը իր ներսում, բայց այժմ այն շարժում էր նրա առագաստները, այլ ոչ թե խորտակում նրա նավը: *«Սա փոքրի արվեստն է», —* ասաց Սելկիի թագուհին իր դուստրերին: *«Թայֆունը կոտրում է ժայռը: Մառախուղը փափկացնում է այն: Եղեք մառախուղը: Մի արծաթե մագ, դրված սիրով, կարող է սանձել վիշապին, որին հազարավոր շղթաներ չեն կարող պահել»:*

Դատաստան.

Նուրբ, նուրբ, բայց անդիմադրելի ուժը հանգիստ համառության և փոքր, սիրող զսպումների: Սելկիի լծասարքը ավելի մեծ, ավելի վայրի ուժի սանձահարման հեքսագրամն է՝ ոչ թե ուղղակի բախման, այլ համոզման, շնորհի և փոքր, գեղեցիկ ազդեցությունների կենտրոնացված կիրառման միջոցով: *«Առաջնորդող հոսանքը»* վարպետի մեղմ, համառ քամին է. ներքևում գտնվող *«Փոթորիկ կանչողի երկինքը»* հում, քառսային, ստեղծագործական-ավերիչ ուժն է, որը պետք է սանձել: Կենտրոնական պատկերը Սելկիի թագուհուն է, որը չի հրամայում իր սիրեցյալի թայֆուն-սրտին, այլ հյուսում է մի *«փոքրիկ լծասարք»* մի արծաթե մագից՝ այն նրբորեն ուղղորդելու համար: Մակընթացային կախարդի համար սա *«փոքրերի սանձահարման ուժի»* ժամանակն է: Դուք, հավանաբար, գործ ունեք իրավիճակի կամ հսկայական, անկայուն ուժի տեր անձի հետ — ղեկավար, հաստատություն, կախվածություն, ձեր ներսում ստեղծագործական ուժ: Ուղիղ, *«Ինը-Վիշապների նավատորմի»* մոտեցումը միայն կհանգեցնի աղետալի բախման: Ձեր խնդիրն այս ուժը կոտրելը չէ, այլ այն զարդարել ձեր սեփական հանգիստ, համառ ազդեցությամբ: Բարության փոքր արարքներ, նուրբ վերահասցեավորում, մանրամասներին համառ ուշադրություն, մեղմ ասված, բայց անսասան ճշմարտություն — սրանք այն արծաթե մագերեն են, որոնք սանձում են թայֆունի սիրտը: Նպատակները համեստ են, միջոցները՝ նուրբ, բայց ազդեցությունը, ժամանակի ընթացքում, խորքային է: Փոթորիկը հնարավոր չէ կանգնեցնել, բայց այն կարելի է սովորեցնել երգել:

Պատկեր.

Տեսարանը ավամերձ տնակի մտերմիկ ինտերիերն է: Սելկիի թագուհին — մուգ, հեղուկ աչքերով և դեռևս աղաջրից կաթող մազերով մի կին — նստած է հարթ ծովային քարերից օջախի մոտ: Ձեռքերում նա հյուսում է նուրբ, գրեթե անտեսանելի լծասարք մի երկար, արծաթե մազից: Նա նայում է ոչ թե իր աշխատանքին, այլ պատուհանից դուրս, որտեղ ժայռերի վրա կանգնած է կոպիտ, տանջված տեսքով ձկնորսը, բռնցքները սեղմած կատաղի, մարմնավորված փոթորկի դեմ: Սակայն քամին, որը մի պահ առաջ պատռում էր նրա հագուստը, սկսում է թուլանալ: Թագուհու ձեռքի լծասարքից արծաթե մի թել է դուրս սահում պատուհանից, և որտեղ այն դիպչում է ձկնորսին, նա տեսանելիորեն փափկվում է: Դրսի փոթորիկը չի անհետացել, բայց նրա ոռնոցը նվազել է մինչև ցածր, կայուն բզզոց: Սա սիրո դիմանկարն է ոչ թե որպես շղթա, այլ որպես նուրբ, համառ լարում:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանն այս ուժի նստավայրն է: Սելկիի լծասարքը հյուսված է սրտից — սիրուց, համբերությունից և խորքային, անսասան կարեկցանքից այն վայրի էակի նկատմամբ, որը պետք է ընտելացվի: Լապտերի բոցը կատաղի խարույկ չէ, այլ փոքրիկ, կայուն օդաչուական լույս, որը տանում է կորած նավը տուն: Ստորին դանթյանի էներգիան հանգիստ է, համբերության խորքային ջրհոր: Վերին դանթյանի խարիսխը միակ կիզակետն է, իմաստությունը՝ իմանալու, որ ազդեցության մեկ, կատարյալ տեղադրված թելն ավելի ուժեղ է, քան հազարավոր ցրված պահանջները: Հարցն է. *«Ո՞ր վայրի ուժին եմ ես սիրով նոր ձև տալիս, և ո՞ր փոքրիկ, համառ շնորհի արարքն է իմ արծաթե մազը»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Փոթորիկը ոռնում է փեղկերի վրա: Լավ օր է կրակի մոտ ցանցեր նորոգելու համար: Հիմա դուրս գալը աղետի կհրավիրի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վայրի ուժն իր գագաթնակետին է: Արտաքին իրավիճակին անմիջականորեն ազդելն անհնար է: Ձեզ համար միակ իմաստուն ուղին նահանջելն ու սպասելն է: Մի ներգրավվեք փոթորիկի մեջ: Շրջվեք դեպի ներս: *«Նորոգեք ցանցերը կրակի մոտ»* — զբաղվեք փոքր, կենցաղային և գործնական գործերով, որոնք կարգուկանոն են վերականգնում ձեր ներքին աշխարհում: Սա պասիվություն չէ. սա Սելկիի թագուհու ռազմավարական համբերությունն է, որը հանգիստ պահն ընտրում է անօգուտ, հերոսական գրոհից:

Ինը երկրորդ տեղում.

Ձկնորսը, հանգստացած մեկ արծաթե մազից, վերադառնում է խրճիթ, ձեռքը դնելով իր սրտի գայլի գլխին: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հաջողության առաջին, նուրբ նշանը: Վայրի ուժը, լինի դա մեկ ուրիշի, թե ձեր սեփական անհանգիստ սրտում, նրբորեն հետ է քաշվում իր կործանարար ուղուց: *«Իր սրտի գայլի գլուխը»* վայրի, բնազդային միջուկն

է, որը հանգստացվում է ոչ թե ուժով, այլ վստահությամբ: Զկնորսը վերադառնում է օջախ՝ ճանաչելով իր նոր հանգստության աղբյուրը: Զեզ համար սա նշան է, որ ձեր փոքրիկ, սիրող ազդեցությունները գործում են: Վայրի արարածը, որին դուք ընտելացնում եք, սկսում է վստահել ձեզ: Տոնեք այս հանգիստ հաղթանակը:

Ինը երրորդ տեղում.

Սայլի լծասարքը չափազանց ամուր է: Ցուլը նետում է իր լուծը: Ամուսնություն ժայռերի վրա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում զսպման սխալ տեսակն օգտագործելու դեմ: «*Լծասարքը*» դարձել է կոպիտ, կոշտ լուծ, և վայրի ուժը բռնի կերպով ապստամբում է: «*Ժայռերի վրա ամուսնությունը*» կոտրված վստահությունն է, որը առաջանում է գերիշխելու, այլ ոչ թե ընտելացնելու փորձերից: Զեզ համար, ինչ վերաբերում է ձեր մեթոդներին, ուսումնասիրեք: Արդյո՞ք ձեր «*նուրբ համոզումները*» դարձել են նյարդայնացնող: Արդյո՞ք ձեր համբերությունը պղտորվել է պասիվ-ագրեսիվ վերահսկողության: Եթե զսպումը չափազանց ամուր է, գազանը կփախչի: Դուք պետք է թուլացնեք լուծը, վերագտնեք մի արծաթե մագի շնորհը և վերականգնեք կոտրված վստահությունը, նախքան ամբողջ ձեռնարկությունը կփշրվի:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Սելկիի թագուհին ասում է ճշմարտության մեկ խոսք: Զկնորսի տենդը կոտրվում է: Նրա սիրտը մաքրվում է հին փոթորիկից: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շրջադարձային կետը: Նուրբ, համառ ազդեցությունը ստեղծել է վստահության տարածություն, և այդ տարածությունում կարելի է ասել մեկ, անկեղծ ճշմարտություն, որը կոտրում է հին օրինաչափությունը: Սելկիի թագուհին դասախոսություններ չի կարդում. նա պարզապես ասում է «*ճշմարտության մեկ խոսք*» իր ստեղծած հանգստության մեջ: Զեզ համար, երկարատև լուռ դիվանագիտությունից հետո, եկել է պարզության և անկեղծ, սիրող դիմակայության պահը: Վայրի ուժը վերջապես պատրաստ է լսել այն, ինչ ասելիք ունեք: Ասեք ձեր ճշմարտությունը հիմա, ոչ թե որպես գենք, այլ որպես ազատում: Այս անկեղծությունը, որը ծնվել է համբերությունից, կթուլացնի տենդը և կմաքրի սիրտը: Բուժող վերքի մեջ մեղք չկա:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Լծասարքն այլևս լծասարք չէ, այլ համատեղ մեղեդի: Զկնորսն ու սելկին երգում են երկվոր երգ, որը հանդարտեցնում է ալիքները:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. «*Փոքրերի սանձահարման ուժի*» ամենաբարձր վիճակը: Լծասարքն այլևս արտաքին զսպող միջոց չէ. այն դարձել է «*համատեղ մեղեդի*», փոխադարձ, սիրող կապ: Վայրի ուժը ոչ միայն սանձված է, այլև ստեղծագործական գործընկեր է: Զկնորսի փոթորիկ-սիրտը և սելկիի խորքային համբերությունը միաձուլվել են մեկ, ներդաշնակ երգի մեջ, որը կարող է հանգստացնել արտաքին աշխարհը: Զեզ համար սա վերջնական նպատակն է: Հակամարտությունն ամբողջությամբ լուծված է, վայրի ուժն այժմ համաստեղծող է, և ձեր համատեղ

ազդեցությունը ճառագայթում է դեպի դուրս՝ հանգստացնելով ձեր շուրջը գտնվող քառսը:

Ինը վերևում.

Փոթորիկը վերադարձել է իր քարանձավը: Լծասարքը դրված է: Բայց Սելկիի թագուհին դեռ լսում է, քանի որ բոլոր լռությունները ժամանակավոր են:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աշխատանքն ավարտված է: Վայրի ուժը լիովին ինտեգրվել է, և սպառնալիքը նահանջել է: «Լծասարքը դրված է», ինչը ազդարարում է ակտիվ, գիտակցված զսպման շրջանի ավարտը: Բայց վերջնական իմաստությունը Սելկիի թագուհու լուռ զգոնությունն է: Նա գիտի, որ փոթորիկը մեռած չէ. այն միայն քնած է: Ձեզ համար վայելեք խաղաղությունը, բայց մի շփոթեք այն մշտական վիճակի հետ: Վայրիությունը բնության մի մասն է, և այն կրկին կբարձրանա: Իսկական արվեստը փոթորիկը հավերժ հաղթելու մեջ չէ, այլ այն գիտակցելու մեջ, որ դուք ունեք հմտություն, սեր և արժաթե մազեր՝ նոր լծասարք հյուսելու համար, երբ քամին կրկին ոռնա: Իմաստությունը մեղեդու հիշողությունն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 10. Մակընթացի վրայով քայլողի քայլվածքը

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա Բայլելու, վարքի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասներորդ թիթեղ.

Արևելյան ծովում կա մի ավազաշերտ, որը հայտնվում է միայն տարվա ամենացածր մակընթացության ժամանակ, թաց ոսկու արահետ, որը մահկանացուների երկրից տանում է դեպի Առ Գուանգի պալատի առաջին դարպասը: Վիշապների արքան, քմահաճ և հպարտ, այցելուններին թույլատրում է միայն այս մեկ օրը և նրանց անցման համար մեկ պայման է դնում. նրանք պետք է քայլեն: Ոչ թե լողան: Ոչ թե նավարկեն: Քայլեն, որպես ցամաքային արարած, իր տիրույթի հատակին: Զուրը երբեք չի բարձրանում նրանց կոճերից վեր, այնուամենայնիվ ամբողջ օվկիանոսի ճնշումը սեղմում է նրանց գլուխներին: Ներքև նայելը նշանակում է տեսնել անդունդը՝ հազար ֆաթոմի անկում, որը հորանջում է բարակ, ավազոտ ժապավենի տակ: Վերև նայելը նշանակում է տեսնել ալիքները, որոնք բախվում են հենց վերևում՝ հեղուկ որոտի առաստաղ: Անցնելու միակ ճանապարհը կատարյալ, անշտապ արժանապատվությամբ քայլելն է՝ ոչ խորքից դողալով, ոչ էլ երկնքին մարտահրավեր նետելով: Այս քայլվածքին տիրապետող մակընթացային կախարդն է, որի համար վիշապի դարպասը բացվում է: Նա չի նվաճում ծովը: Նա չի ենթարկվում դրան: Նա քայլում է դրա վրայով՝ լիովին գիտակցելով անդունդը, լիովին լուսավորված կայծակով, և նրա յուրաքանչյուր քայլը հանգիստ, բարեսիրտ և միտումնավոր քաջության արարք է: Սա Առնետի ժամի ճանապարհն է, ամենագաղտնի ժամանակը, երբ աշխարհը շունչը պահում է, և խորքի մեծերը գալիս են ծանծաղուտ՝ սնվելու:

Դատաստան.

Ճիշտ վարքի արվեստը հսկայական, վտանգավոր ուժի առջև: Մակընթացքի վրայով քայլողի քայվածքը պարկեշտության հեքսագրամն է, բարդ սոցիալական հիերարխիայում կամ հոգևորապես լիցքավորված իրավիճակում նրբագեղությամբ, արժանապատվությամբ և սեփական տեղի բացարձակ գիտակցությամբ նավարկելու: Վերևում գտնվող «*Փոթորիկ կանչողի երկինքը*» վերադասի անդիմադրելի, սարսափելի և պոտենցիալ կործանարար ուժն է (Վիշապի արքան, օրենքը, բնական աղետը). ներքևում գտնվող «*Լռակյաց անդունդը*» խորքային, ուրախ, վստահող սիրտն է, որը չպետք է ընկրկի: Կենտրոնական պատկերը նեղ ավազոտ ժապավենի վրայով քայլելն է՝ վերևում ամբողջ օվկիանոսը, իսկ ներքևում՝ անսահման անդունդը, մի արահետ, որը պահանջում է կատարյալ, հանգիստ և անվախ հանգստություն: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ դուք գտնվում եք մեծ և անկայուն ուժի մոտ: Դա կարող է լինել ահռելի ղեկավար, խիստ ավանդույթ, վտանգավոր բնական ուժ կամ հզոր հոգևոր էակ: Ձեր հաջողությունը ամբողջությամբ կախված է ձեր «*քայվածքից*» — ձեր վարքից, ձեր վարվելակերպից, ձեր անսասան ինքնատիրապետումից: Վիշապների արքան ձեզ փորձարկում է ոչ թե ուժով, այլ կեցվածքով: Մի խոնարհվեք. անդունդը կկուլ տա ստրկամիտին: Մի պարծենաք. երկինքը կջախջախի ամբարտավանին: Պարզապես քայլեք ձեզ տրված արահետով՝ գիշատչի հանգիստ, զգոն կեցվածքով, որը գիտի, որ ժամանակավորապես որս է, բայց չի վախենում: Սա մեծ ժեստերի կամ շտապողական շարժումների ժամանակ չէ: Յուրաքանչյուր գործողություն պետք է լինի մտածված, յուրաքանչյուր բառ՝ կշռադատված: Առնետի ժամը, խորքային լռության և ամենասուր լսողության պահը, հիմա է: Տարբերեք առաջնորդության ամենաթույլ շշուկը ձեր շուրջը գտնվող քառսի մոնչյունից: Լավ քայլելը նշանակում է անվնաս անցնել վիշապի դարպասով:

Պատկեր.

Միայնակ կերպարանք — պարզ, աղով ներկված զգեստներով մակընթացային կախարդ — քայլում է ավազի բարակ, ոսկեգույն ժապավենի վրայով, որը անհնարին կերպով կախված է խորքային անդունդի և փոթորկից ավերված երկնքի միջև: Լույսի ջրվեժներ են թափվում վերևում գտնվող ալիքների առաստաղից, և հսկա, լուռ կոյերը՝ աստղային լույսի թեփուկներով, սահում են հեղուկ պատերի միջով՝ նրա ձախ և աջ կողմերում: Նրա կեցվածքը թագավորական է, բայց հանգիստ. նրա աչքերը բաց են և չեն նայում ոչ վերև, ոչ ներքև, այլ ուղիղ առաջ՝ ամրացած հեռավոր, զմրուխտե փայլի վրա — վիշապի դարպասին: Նրա մերկ ոտքերը ոչ մի հետք չեն թողնում թաց ավազի վրա: Ամբողջ պատկերը վեհ լարվածության և կատարյալ, անսասան նրբագեղության պատկեր է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը ավագաշերտն է — վստահության պարզ, ամուր, հիմնավորված զգացողություն: Ցիի ծովը հանգիստ է, ապահովելով կայուն հիմք: Միջին դանթյանը մակընթացային կախարդի աչքերի լույսն է՝ խաղաղ և անվախ սիրտ, որը ոչ երկյուղում

է, ոչ էլ մարտահրավեր նետում: Լապտերը կայուն է: Քննադատական ուշադրության կենտրոնում Վերին դանթյանն է. սա սուր ընկալման հեքսագրամ է: Խարիսխը պետք է լինի կատարյալ սուր, տարբերակելով իրավիճակի յուրաքանչյուր նրբերանգ: Ի՞նչ է ձեզ ասում *«Առնետի ժամը»*: Կարո՞ղ եք զգալ հոսանքի նուրբ փոփոխությունը, որը ազդարարում է վիշապի տրամադրությունը: Հարցը վարքագծի մասին է. *«Արդյո՞ք ես քայլում եմ իմ ճանապարհի արժանապատվությամբ, թե՞ վախն ինձ քաշում է անդունդ, կամ ամբարտավանությունը՝ երկինք»*:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Պարզ սանդալներ, առանց զարդերի: Քայլվածքը լուռ է: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մակընթացային կախարդը մոտենում է ավազաշերտին առանց ցուցադրականության կամ ձևացման: Նրա *«սանդալները պարզ են»*: Նա չի փորձում տպավորություն թողնել Վիշապների արքայի վրա փոխառված զարդերով կամ կեղծ տիտղոսներով: Նա գալիս է այնպիսին, ինչպիսին կա՝ իր համեստ, էական բնույթով: Ձեզ համար նոր կամ վախեցնող իրավիճակում ճիշտ վարքագիծը լիովին և առանց ներողություն խնդրելու ինքներդ լինելն է: Մի՛ չափազանցեք: Մի՛ զարդարեք ձեր իրական եսը կեղծ, փայլուն կերպարանքով: Հանգիստ, անկեղծ և պարզ քայլվածքը միակն է, որը չի սահի թաց ավազի վրա:

Ինը երկրորդ տեղում.

Կույր տեսանողը քայլում է թաքնված ճանապարհով: Մարմնի աչքերը տեսնում են միայն անդունդը, բայց սրտի աչքը տեսնում է ոսկե ճանապարհը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մակընթացային կախարդն ընտրել է մի ճանապարհ, որը աշխարհին թվում է հիմար կամ անհնարին — *«թաքնված ճանապարհ»*, որը հայտնի է միայն խորքային սրտին: Ֆիզիկական աչքերը, բանական միտքը, տեսնում են միայն ներքևում գտնվող սարսափելի անդունդը: Բայց *«սրտի աչքը»*, ինտուիտիվ լապտերը, տեսնում է ամուր, ոսկե ավազաշերտը: Ձեզ համար դուք քայլում եք միայնակ և, հնարավոր է, միայնակ ճանապարհով, որը ուրիշները կարող են չհասկանալ կամ չհավանել: Դուք առաջնորդվում եք ոչ թե արտաքին քարտեզներով, այլ ներքին տեսիլքով: Վստահեք դրան: Ճանապարհն իրական է, նույնիսկ եթե միայն ձեր սիրտը կարող է տեսնել այն:

Վեցը երրորդ տեղում.

Միակնյա մակընթացային կախարդը սևեռուն նայում է Վիշապների արքային, մարտահրավեր նետելով փոթորիկին: Քերծվածք նեֆրիտի վրա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վարքի ձախողում: Մակընթացային կախարդը, չնայած իր մասնակի իմաստությանը, գերազնահատում է իր ուժը: Նա սիգալով անցնում է ավազաշերտով, *«սևեռուն նայելով»* Վիշապների արքային, ուժը շփոթելով հաստատականության հետ: Ձեզ համար սա նախազգուշացում է ամբարտավանության դեմ այնպիսի իրավիճակում, որը կոչ է անում նրբագեղություն: Սիգալը իսկական ուժի առջև քաջություն չէ. դա *«քերծվածք է նեֆրիտի վրա»* —

անհրաժեշտ, ինքնահասցեատր թերություն: Դուք փորձության եք ենթարկվում, և ձեր հպարտությունը պատճառ է դառնում, որ ձախողվում եք: Ուղղեք ձեր քայլվածքը անմիջապես՝ իջեցնելով ձեր հայացքը, ոչ թե վախից, այլ հարգանքից այն ուժերի նկատմամբ, որոնց միջով նավարկում եք:

Ինը չորրորդ տեղում.

Ավագաշերտը դողում է: Անբարոյական ալիք է թափվում վերևից: Մակընթացային կախարդը շարունակում է, նրա քայլերն անփոփոխ, կարծես քայլում էր իր սեփական լագունայում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանգստության վերջնական փորձությունը: Անսպասելի, սարսափելի ճգնաժամը՝ «անբարոյական ալիքը», խաթարում է նուրբ հանգստությունը: Վիշապի դարպասը, կարծես, փակվում է: Ձեզ համար հանկարծակի ցնցումը սպառնում է ձեզ նետել խուճապի անդունդը: Բայց իմաստուն մակընթացային կախարդը չի ընդհատում իր քայլը: Նա այնքան խորքային է զարգացրել իր ներքին անշարժությունը, որ արտաքին աղետը չի կարող փոխել նրա ուղիքը: Նա անցնում է ճգնաժամի միջով, կարծես այն չկար, որովհետև, իր սրտում, այն չկա: Նրա խաղաղությունը միակ անսասան հողն է: Սա քաջության ամենաբարձր ձևն է. քաջություն, որը նույնիսկ իրեն որպես քաջություն չի ճանաչում, քանի որ այն պարզապես ներքին վարպետության բնական արտահայտությունն է:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը հասնում է վիշապի դարպասին: Նա ներկայացնում է իր պարզ գործերի մագաղաթը: Դարպասը բացվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճանապարհն անցվել է կատարյալ պարկեշտությամբ: Մակընթացային կախարդն այժմ կանգնած է վերջնական հեղինակության՝ Վիշապների արքայի առջև: Նրա ներկայացումը իր իսկական կյանքի պարզ հաշվետվությունն է, «պարզ գործերի մագաղաթ» — ոչ թե պարծենկոտությունների ցանկ, այլ իսկական գործողությունների արձանագրություն: Ձեզ համար սա վերջնական գնահատման պահն է: Դուք ճիշտ եք անցել վտանգավոր ճանապարհը: Այժմ դուք պետք է ներկայացնեք ձեր իսկական եսը դատող իշխանությանը: Մի՛ զարդարեք: Մի՛ նսեմացրեք ինքներդ ձեզ: Պարզապես ասեք ձեր ճշմարտությունը: Երբ վարքը կատարյալ է, դարպասը բացվում է ինքնաբերաբար: Անկեղծ, խոնարհ և ազնիվ հաշվետվությունը ձեր կյանքի մասին միակ բանալին է, որը հարմարվում է կողպեքին:

Ինը վերևում.

Ճանապարհն անցվել է: Մակընթացային կախարդը նայում է իր սեփական հետքերին և դրանց նախշով կարդում է իր հաջորդ ճանապարհորդության քարտեզը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փորձությունն ավարտված է: Մակընթացային կախարդն անցել է դարպասով, և ավագաշերտը լուծարվում է նրա հետևում: Նա հիմա հետ է նայում, ոչ թե կարոտով, այլ նավարկողի սառը, վերլուծական

աչքով: Ավագաշերտի վրա նրա սեփական հետքերը ընթերցվող տեքստ են, նրա վարքի քարտեզ: Ձեզ համար սա խորքային ինքնավերլուծության ժամանակ է: Դժվար անցումն ավարտվել է, և հիմա դուք պետք է քննեք, թե ինչպես եք այն անցել: Ի՞նչ բացահայտեց ձեր քայլվածքը ձեր վախերի, ձեր ուժեղ կողմերի, ձեր սխալների մասին: Ձեր անցյալի վարքի նախշը ձեր հաջորդ մեծ ճանապարհորդության ամենաճշգրիտ կողմնացույցն է: Սովորեք ձեր թողած հետքերից: Ճանապարհը չի անհետացել. այն պարզապես ներքնայնացվել է, հոգու գաղտնի քարտեզ:

)(*)(

Հեքսագրամ 11. Վիշապի արտաշնչումը

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա Խաղաղության, ներդաշնակության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնմեկերորդ թիթեղ.

Մի անգամ, մակընթացություններից առաջ մի դարաշրջանում, երկինքն ու ծովը պատերազմի մեջ էին: Փոթորիկ կանչողի երկինքը կայծակներ ու թայֆուններ էր նետում. Անդունդային հարթավայրը կույ էր տալիս դրանք ցունամիներով ու հորձանուտներով: Հակամարտությունը աղմկոտ, հավերժական մոնչյուն էր, և ոչ մի կյանք չէր կարող արմատ գցել քառսի մեջ: Ապա տեղի ունեցավ մի միակ, աննախադեպ իրադարձություն. Առ Գուանգը, հոգնած մարտից, արտաշնչեց: Դա հրաման չէր: Դա զենք չէր: Դա մաքուր, խաղաղ մտադրության երկար, դանդաղ, տաք շունչ էր: Անդունդային հարթավայրը, զգալով վիշապի շնչի նուրբ ջերմությունը, մի պահ լռեցրեց իր զայրացած եռուզեռը: Այդ պահին խորքից սկսեց բարձրանալ մեղմ, ոսկեգույն մշուշը՝ խառնվելով վիշապի շնչին: Երկինքն ու ծովը, Յանը և Յինը, դադարեցրին իրենց պատերազմը և սկսեցին իրենց պարը: Ծովը բարձրացավ երկինքը համբուրելու համար, և երկինքը խոնարհվեց՝ այն դիմավորելու համար: Նրանց միության մեջ ծնվեց նոր բան. խաղաղության առաջին եղանակը, առաջին մեղմ մակընթացությունը, առաջին շնչելի օդը: Եվ Երկրի վիշապը, զգալով ներդաշնակությունը, սկսեց մայրցամաքները հյուսել նրանց սիրո նստվածքից: Սա Վիշապի արտաշնչման խաղաղությունն է: Սա պայմանագիր չէ, այլ ամուսնություն: **Դատաստան.**

Խորքային ներդաշնակության, ազատ հոսող հաղորդակցության և պտղաբեր միության եղանակ: Վիշապի արտաշնչումը կատարյալ հավասարակշռության մեջ գտնվող աշխարհի հեքսագրամն է: Ընկալունակ Յինի «Անդունդային հարթավայրը», որը սովորաբար խորքային և թաքնված է, այժմ ուրախությամբ բարձրանում է մակերես՝ հանդիպելու ակտիվ Յանի «Փոթորիկ կանչողի երկնքին», որը իջնում է տաք, խաղաղ արտաշնչամբ: Սա ստատիկ հավասարակշռություն չէ, այլ դինամիկ, բեղմնավոր խառնում: Պատկերը Վիշապների արքայի սեփական նուրբ շնչի խառնումն է խորքի մշուշի հետ՝ ստեղծելով սնուցող միջավայր, որտեղ ամեն ինչ կարող է ծաղկել: Մակընթացային կախարդի համար սա նշանավորում է կյանքի ոսկե ժամանակաշրջան:

Ներքին կամ արտաքին հակամարտությունների երկարատև պատերազմը զիջել է իրական խաղաղությանը: Խոչընդոտները հեռանում են: Հաղորդակցությունը հոսում է և սրտանց. այն, ինչ կպած էր, այժմ ազատորեն հոսում է: Կոշտ հիերարխիան փափկվել է. բարձրը խոնարհվում է լսելու, իսկ ցածրը բարձրանում է խոսելու: Սա հավաքվելու, տոնելու, համագործակցային ձեռնարկություններ սկսելու ժամանակ է, որոնք անհնարին էին պատերազմի քաոսի մեջ: Առաջ տանելու ճանապարհը պարզ է և մեղմ: Քամին ձեր մեջքին է, և հոսանքը բոլոր նավերին տանում է դեպի իրենց անվտանգ նավահանգիստները: Բայց իմաստուն մակընթացային կախարդը գիտի, որ խաղաղությունը եղանակ է, ոչ թե մշտական վիճակ: Ներդաշնակությունը պետք է խնամվի: Մի թողեք, որ վիշապի շնչի ջերմությունը ձեզ գոհունակ դարձնի: Օգտագործեք այս առատության ժամանակը ուրախություն կուտակելու և ձեր ներքին նավը կառուցելու համար: Երկնքի և ծովի պարը հավերժական է, բայց դրա քայլերը միշտ փոխվում են:

Պատկեր.

Շունչը կտրող, համայնապատկերային ծովային տեսարան ոսկե ժամին: Զերմ, նուրբ մշուշն է բարձրանում կատարյալ հանգիստ, նեֆրիտի գույնի ծովից՝ գալարվելով դեպի վեր՝ հանդիպելով մեղմ կապույտի և վարդագույնի երկնքին: Մեկ, հոյակապ վիշապը՝ Առ Գուանգը, կատաղության կերպար չէ, այլ խաղաղ ուժի. նրա զանգվածեղ մարմինը մեղմ աղեղ է կազմում հորիզոնի վրայով, և բերանը բաց է դանդաղ, գոհունակ արտաշնչման մեջ՝ ոսկե մշուշի աղբյուրը: Մակերևույթի տակ կարելի է տեսնել Երկրային վիշապի՝ Դիլոնգի կերպարանքը, որը խաղաղությամբ հյուսում է նոր կղզի մարգարիտից և ավազից, նրա մարմինը արարչագործության պար է: Այն իրեն սիրահարված աշխարհի, խաղաղության մեջ գտնվող տիեզերքի դիմանկարն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Այս հեքսագրամը արձագանքում է բոլոր երեք դանթյաններով՝ կատարյալ, միասնական ներդաշնակությամբ: Ստորին դանթյանը տաք, հանգիստ լազունա է, Ցիի ծովն իր ամենալիք և հանգիստ վիճակում: Միջին դանթյանը նուրբ, առատաձեռն ուրախության լապտեր է, սիրով լի սիրտ և խաղաղությունը կիսելու ցանկություն: Վերին դանթյանի խարիսխը պաշտպանության համար անհրաժեշտ չէ. այն վերածվում է հյուսելու, խաղաղության երկարատև կառույցներ ստեղծելու գործիքի: Հարցը պարզ է. *«Ինչպե՞ս եմ ես օգտագործելու այս բերրի, խաղաղ եղանակը՝ իմ կյանքի խորքային արմատները սնուցելու համար, որպեսզի երբ փոթորիկները վերադառնան, ես ամուր պահված լինեմ իմ աճեցրած սիրով»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Ցեխից հանվում է օձաձկան խոտի մեկ շեղը, իր հետ բերելով միահյուսված արմատների ցանց: Փոքր արարք, որը բացահայտում է մեծ միասնություն: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խաղաղության փոքրիկ, անձնական ժեստը ալիքային ազդեցություն է ունենում՝ բացահայտելով համայնքի խորքային, փոխկապակցված արմատները: «Օձաձկան խոտի միակ շեղը» բարության կամ դիվանագիտության պարզ, անկեղծ արարք է: Ձեզ համար խաղաղության շրջանը սկսվում է փոքրիկ, բայց նշանակալի քայլով: Դիմեք նախկին մրցակցին: Ասեք խրախուսանքի խոսք: Ձեր բացահայտած «կապակցված արմատների ցանցը» ցույց կտա ձեզ, որ ներդաշնակությունն արդեն իսկ այնտեղ է՝ թաքնված, սպասում է տեսանելի դառնալուն: Այս փոքրիկ արարքը բերում է հաջողություն և սկիզբ է դնում մեծ հաշտեցմանը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Սելկի-կինը ներում է ձկնորսին իր հին խախտումը: Նա բացում է իր գիրկը լողացող ջրիմուռի առաջ՝ տանելով նույնիսկ խճճվածներին ու կորածներին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ռադիկալ հանդուրժողականության առաքինությունը: Խաղաղությունը պահանջում է բավականաչափ մեծ ոգի՝ «տանելու նույնիսկ խճճվածներին ու կորածներին», անհարմարներին, դժվարիներին, նրանց, ովքեր լիովին չեն տեղավորվում: «Սելկի-կինը» առատաձեռն սիրտն է, որը չի պահում հին դժգոհությունները: Ձեզ համար այս եղանակի խաղաղությունը պահպանվում է ներման անոթ լինելու ձեր պատրաստակամությամբ: Մի դատեք նրանց, ովքեր լողում են ձեր նավահանգիստ: Ընդունեք «լողացող ջրիմուռը» որպես կյանքի մեծ Սարգասյի մաս: Այս մեծահոգությունը պաշտպանում է խաղաղությունը մանր հակամարտությունների ներքին փտումից:

Ինը երրորդ տեղում.

Մակընթացությունը վերադարձնում է գողացված մետաղադրամները ափ: Բախտը անիվ է: Մի պարծենաք գազաթին, քանի որ հովիտը կրկին կգա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Դառնի խորքային ճշմարտությունը. ամեն բարձրացմանը հաջորդում է իջնելը: «Մակընթացությունը վերադարձնում է մետաղադրամները» խաղաղության և բարգավաճման պահին: Բայց սա խոնարհության ժամանակ է, ոչ թե ամբարտավանության: Ձեզ համար վայելեք ներդաշնակության այս գազաթնակետը, բայց մի հպարտացեք: Մի շփոթեք եղանակը մշտական տիրապետման հետ: Բախտի անիվը պտտվեց՝ ձեզ այս խաղաղությունը բերելու համար, և այն կրկին կպտտվի: Իմաստուն մակընթացային կախարդը հաջողություն է ստանում հանգիստ, երախտապարտ սրտով՝ գիտակցելով, որ ճակատագրի մակընթացությունները միշտ փոխվում են:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Փոթորիկ-ծիծեռնակները այլևս միայնակ չեն հավաքվում: Նրանք խմբվում և ծլվում են՝ թևերի քաղաք: Ոչ մի պայմանագիր չի ստորագրվում, բայց պատերազմն ավարտվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խաղաղությունն այնքան ամբողջական է, որ դարձել է բնական և անխոչընդոտ: Այն չի եկել պարտադրված «պայմանագրից»

կամ հարկադրված փոխզիջումից, այլ իսկական, օրգանական հաշտեցումից: «Փոթորիկ-ծիծեռնակները» անհանգիստ մտքերն են կամ տարբեր խմբավորումները, որոնք այժմ «խմբվում են» իսկական համայնքի ոգով: Ձեզ համար լավ լուրն այն է, որ ձեր ապրած ներդաշնակությունն իրական է և խորքային արմատներ ունի: Սա փխրուն հրադադար չէ: Ներքին կամ արտաքին հակամարտության «պատերազմն» իսկապես «ավարտված է»:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքան խոնարհվում է Լուսկյաց մակընթացություն-Մոր առջև: Ծովը ստանում է երկնքի շունչը: Խորքի և բարձրության ամուսնությունը: Գերագույն հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի գագաթնակետը: Յինի և Յանի վերջնական հավասարակշռությունը ձեռք է բերվում տիեզերական մասշտաբով: Առ Գուանգը՝ հպարտ Յանգ ուժը, խոնարհվում է Լուսկյաց մակընթացություն-Մոր՝ գերիշխան Յինի առջև: Սա «խորքի և բարձրության ամուսնությունն է»: Ձեզ համար սա կարող է նշանակել սրբազան գործընկերություն, կատարյալ ստեղծագործական համագործակցություն, կամ խորքային ներքին ամբողջականության պահ, որտեղ ձեր արական և իգական սկզբունքները գտնվում են աստվածային միության մեջ: Սա «գերագույն հաջողության» աղբյուրն է, ամբողջ Աղի Ջրի Յի-ի ամենաբարենպաստ նշանը:

Վեցը վերևում.

Խաղաղության մակընթացությունը նահանջում է: Ամրոցի պատերը, որոնք երկար ժամանակ անտեսված էին, այժմ փլուզվում են խրամատի մեջ: Հին խաղաղությանը կառչելը նշանակում է խեղդվել դրա հիշողության մեջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ցիլի վերջնական, անխուսափելի շրջադարձը: Խաղաղության եղանակն ավարտվում է: «Խաղաղության մակընթացությունը նահանջում է», և ներդաշնակության ժամանակաշրջանում կառուցված կառույցները («ամրոցի պատերը») այլևս հարմար չեն գալիք նոր, ավելի դաժան եղանակի համար: Ձեզ համար սա ողբերգություն չէ, այլ նախազգուշացում կարոտախտի դեմ: Մի փորձեք կառչել բնականաբար լուծարվող խաղաղությունից: «Խեղդվել դրա հիշողության մեջ» նշանակում է ոչնչացվել ձեր հրաժարվելով ընդունել նոր մակընթացությունը: Հին կարգը քանդվում է: Թող այն ընկնի: Վիշապի արտաշնչման խաղաղությունը նվեր էր, ոչ թե գնում: Այն սնուցեց ձեզ հաջորդ ճանապարհորդության համար: Այժմ անհիվը կրկին պտտվում է, և դուք պետք է դիմավորեք գալիք քառսը նույն շնորհով, որով մի ժամանակ դիմավորեցիք հանգստությունը:

)(*)(

Հեքսագրամ 12. Կենդանիբուսի կանգունը

Փոքորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա
Կանգնման, լճացման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասներկուերորդ թիթեղ.

Երբ երկնքի և երկրի մակընթացությունները հեռանում են միմյանցից, ծովի վրա մեծ լռություն է իջնում: Խաղաղության տաք, խառնված արտաշնչումը փոխարինվում է սառը, բաժանող հոսանքով: Երկինքը նահանջում է իր հեռավոր կապույտ բարձունքները՝ անտարբեր և անմատչելի: Խորը ծովը խորտակվում է իր սեփական սառը, մութ խորհրդի մեջ՝ սնուցելով իր դառնությունը: Այս եղանակին կենդանիքուսը գիտի ճշմարտությունը: Այն չի փորձում կամուրջ կառուցել լույսի և անդունդի միջև: Այն չի սպառում իրեն անօգուտ, հերոսական լողում: Այն գտնում է մի քար: Այն ամրանում է ոսկորից ամուր ցեմենտով: Այն փակում է իր կրային թիթեղները իր փափուկ, բաբախող սրտի վրա և սպասում է: Կենդանիքուսը չի ձևացնում, որ կանգունը օրհնություն է: Այն չի շփոթում ցուրտը խաղաղության հետ: Բայց այն գիտի, որ սա նույնպես մի եղանակ է, և այդ եղանակը կանցնի: Փոքրերը, ազնիվները և ճշմարիտները կղիմանան՝ տոկալով: Մեծերն ու ամբարտավանները, որոնք ոռնում են լռության դեմ, կսպառեն իրենց շունչը և այլևս չեն լինի: Սրտի փակումը միշտ չէ, որ մեղք է: Երբեմն, դա միակ աղոթքն է, որը ծովը կարող է լսել:

Դատաստան.

Խորքային խցանման, բաժանման և փոխադարձ թյուրիմացության ժամանակաշրջան: Կենդանիքուսի կանգունը անհամապատասխան աշխարհի հեքսագրամն է: «Փոքորիկ կանչողի երկնքի» ստեղծագործ, ակտիվ Յանը նահանջել է սառը, հեռավոր և անտարբեր հեռավորության մեջ: «Անդունդային հարթավայրի» ընկալունակ, սնուցող Յինը խորտակվել է մռայլ, անհաղորդ խորքում: Գոյության երկու հիմնական ուժերը մեջք են շրջել միմյանցից, և ոչինչ չի կարող հոսել նրանց միջև: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է ցավոտ լճացման ժամանակ: Հաղորդակցությունն անհնար է. ձեր խոսքերը խուլ ականջների վրա են ընկնում, ձեր օգնության առաջարկները մերժվում են, անդունդը կամուրջ դնելու ձեր փորձերը հանդիպում են լռության կամ արհամարհանքի: Հասարակական կարգը քայքայման մեջ է. իշխանության մեջ են մանր ու կաշառակերները, իսկ առաքինիները նահանջել են: Սա մեծ ժեստերի, հավակնոտ արշավների կամ արդարության ցուցադրման ժամանակը չէ: Այն ազնիվ, մարտահրավեր նետող հայացքը, որը դուք նետեցիք Վիշապի արքային ավազաշերտի վրա, միայն կսպառի ձեր ոգին: Հեքսագրամի ուսմունքը կենդանիքուսի իմաստությունն է. կծկվեք, փակվեք և դիմացեք: Տեսեք իրավիճակը այնպիսին, ինչպիսին այն է. անփոփոխելի ձմեռ և հրաժարվեք լռության դեմ անօգուտ պատերազմի մեջ ներքաշվելուց: Ձեր պարտականությունը ձեր սեփական փոքրիկ, փափուկ, բաբախող սրտի հանդեպ է: Պաշտպանեք այն անսասան սկզբունքի ներքին ամրոցով: Մի թողեք, որ տարածված ցինիզմը կամ հուսահատությունը կարծրացնեն ձեր միջուկը: Այս լճացումը փորձություն է ձեր ճշմարտությանը կառչելու ձեր ունակության համար,

երբ աշխարհը լքել է իր սեփականը: Փակումը պարտություն չէ. դա գոյատևելու միջոց է, մինչև եղանակները փոխվեն, և տաք, խառնված արտաշնչումը կրկին զգացվի:

Պատկեր.

Սառը, մոխրագույն և ստատիկ ծովային տեսարան: Զրի մակերեսը հարթ, յուղոտ հանգիստ է, արտացոլելով ցածր, աննկարագրելի և հեռավոր գունատ մոխրագույն երկինքը: Երկու տիրույթները թվում են լիովին առանձին և անտարբեր միմյանց նկատմամբ: Առաջին պլանում գտնվող մութ, ատամնավոր ժայռի վրա կենդանիբուսների մի խումբ ձևավորել է կատարյալ, մանրանկարչական ամրոց: Նրանց կեղևները փակված են անհյուրընկալ աշխարհի դեմ: Մեկ կենդանիբուս կիսով չափ բաց է, բացահայտելով նուրբ, փետրավոր, կենդանի արարածը ներսում, որը պատրաստվում է ներս քաշվել իր կեղևը: Պատկերը խորքային, ամալի մեկուսացման պատկեր է, բայց կենդանիբուսներն իրենք տառապանքի մեջ չեն: Նրանք հանգիստ, անզիջում տոկունության հուշարձաններ են:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանն այս հեքսագրամն ամենից սուրն է զգում որպես հոգևոր սեղմում: Սրտի տաք, առատաձեռն լապտերը ստիպված է ցածր և ներքին այրվել, օդաչուական լույս, որը պաշտպանված է թշնամական քամուց: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը հարթ է և սառը, ներքին լճացում, որն արտացոլում է արտաքինը: Վերին դանթյանի խարիսխը տալիս է միակ իմաստությունը. սառը, պարզ և անսասան ընկալումը, որ իրավիճակն այն է, ինչ կա, և այն չի կարող ստիպել փոխվել: Հարցերը կտրուկ են. *«Որտե՞ղ պետք է կծկվեմ գոյատևելու համար: Ո՞ր փոքր, ներքին բոցը պետք է ամեն գնով պաշտպանեմ: Ո՞րն է իմ քարը»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Ծովային անեմոնը փակում է իր շոշափուկները: Բամբասանքի մակընթացությունը թունավորում է ժայռի լճակը: Նահանջելն անմեղ է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Գալիք կանգունի առաջին նշանը: Մանր, թունավոր բամբասանքի ու զրպարտության հոսանքը սկսում է վարակել համայնքը: Իմաստունն ու սրտով մաքուրը (*«ծովային անեմոնը»*) զգում են փոփոխությունը և անմիջապես հետ են քաշում իրենց զգայուն շոշափուկները: Զեզ համար սա կոչ է վաղ ռազմավարական նահանջի: Մի ներգրավվեք առաջացող մանրության մեջ: Մի արժանացրեք զրպարտությանը պատասխանի: Պարզ, հանգիստ նահանջն այս փուլում անմեղ է: Պաշտպանեք ձեր ներքին խաղաղությունը, նախքան այն կթունավորվի:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Օմարը խոնարհվում է փքված ծովավարունգի առջև՝ բարեհաճություն փնտրելով: Ազնիվ ծովատառեխը հրաժարվում է և աքսորվում է դատարկ ջրանցք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կանգունն այժմ սոցիալական և քաղաքական իրականություն է: Կոռումպացվածն ու անարժանը (*«փքված*

ծովավարունգը») իշխանության մեջ են: Թույլը («օմարը») նվաստացնում է իրեն՝ շողոքորթելով նրանց: Ազնիվն ու ճշմարիտը («ծովատառեխը») հրաժարվում է խոնարհվել և վտարվում է: Ձեզ համար սա գլխիվայր շրջված աշխարհի կտրուկ դիմանկարն է: Ձեր ազնվությունը, հավանաբար, կարծենա ձեր տեղը այս կոռումպացված սոցիալական կարգում: Ընդունեք արքայի «դատարկ ջրանցք»:

Դա շատ ավելի մաքուր ճակատագիր է, քան իշխանության թունավորված լճակից խմելը: Ազնվի արքայի պատվո նշան է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Աբալոնը կառչում է իր ժայռին, գաղտնիք դուրս հանելով մարգարտի պատը ցրտի դեմ: Գաղտնի վշտի մարգարիտ է ձևավորվում նրա սրտի շուրջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արտաքին լճացման նկատմամբ ներքին արձագանքը: «Աբալոնը» չի կարող փոխել աշխարհը, ուստի այն իր էներգիան ուղղում է դեպի ներս: Այն «գաղտնիք է դուրս հանում մարգարտի պատը», իր ցավը կառուցելով ներքին գեղեցկության բանի մեջ: «Գաղտնի վշտի մարգարիտը» հոգևոր գանձ է, որը ծնվել է մեծ դառնության ժամանակաշրջան դիմանալուց՝ առանց կորցնելու իր միջուկը: Ձեզ համար սա հեքսագրամի ամենախորքային ուսմունքն է: Օգտագործեք սոցիալական արքայի այս ժամանակը ձեր ներքին աշխարհը զարգացնելու համար: Ձեր զգացած միայնությունն ու տխրությունն այն ավագն են, որի շուրջ ձևավորվում է ձեր հոգու մարգարիտը: Մի վատնեք այս տառապանքը դրա դեմ պայքարելով. ալքիմիացրեք այն իմաստության մեջ:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մոխրագույն, ձմեռային արևի մեկ շողը կոտրում է ամպամածությունը: Ոչ թե փրկություն, այլ նշան: Մեկուսացումը հավերժ չի տևի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հայտնվում է առաջին, թույլ և տատանվող նշանը: Երկնքի ճնշող, անդիմանալի մոխրագույնը մի պահ կոտրվում է՝ բացահայտելով ոչ թե տաք, զարնանային արև, այլ ձմեռային լույսի մեկ, սառը շող: Ձեզ համար սա փրկություն չէ, այլ նշան: Տիեզերքը ճանաչում է ձեր տոկունությունը: Կանգունը հավերժական չէ: Անիվը դեռ պտտվում է, և սառը, մոխրագույն երկինքն այժմ պարունակում է իր սեփական լուծարման սերմը: Այս լույսի շողը պետք է ամրացնի ձեր հոգին, ոչ թե կեղծ հույսով, այլ վստահության սառը հարմարավետությամբ: Դառն դեռ շարժվում է, նույնիսկ եթե ձեր աշխարհը չի շարժվում:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Կենդանիքուսը զգում է փոփոխվող մակընթացության առաջին թույլ դողը: Այն ամուր է պահում: Քարը դեռ քար է: Լռությունը գրեթե ավարտված է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շրջադարձային կետը մոտ է, բայց դեռ չի հասել: «Առաջին թույլ դողը» խոստում է, ոչ թե կատարում: Հմուտ կենդանիքուսը չի բացում իր պատյանը առաջին թրթռումից: Այն ամուր է պահում: Այն գիտի, որ կեղծ գարուններն ավելի մահացու են, քան ձմեռը: Ձեզ համար կարող է հայտնվել պոտենցիալ հնարավորություն, քաղաքական քամու փոփոխության շշուկ: Բայց

ուսմունքը փակ մնալն է: Ձեր սկզբունքի քարը դեռևս միակ ամուր հիմքն է: Մի շտապեք բացել ձեր սիրտը, նախքան իրական մակընթացությունը շրջվի: Համբերությունը կենդանիբուսի արվեստի վերջնական, ամենակարևոր փորձությունն է:

Ինը վերնում.

Կենդանիբուսը բացում է իր թիթեղները: Ընկերակցության մակընթացությունը վերադարձել է: Կանգունը հաղթահարվում է ոչ թե ուժով, այլ երկնքի պարզ շրջադարձով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ, երկար ձմեռն ավարտվեց: Երկնային ցիկլը շրջվել է ինքնուրույն: Վիշապի արտաշնչման տաք, խառնված հոսանքները վերադառնում են, և կենդանիբուսը, որը լուրջության մեջ դիմացել էր, այժմ կարող է բացել իր պատյանը և իր փետրավոր սիրտը ձգել սնուցող մակընթացության մեջ: Կանգունը հաղթահարվում է «*ոչ թե ուժով, այլ երկնքի պարզ շրջադարձով*»: Ձեզ համար սա ձեր երկարատև դիմացկունության վերջնական պարգևն է: Դուք չեք կոտրել կանգունը. դուք գոյատևել եք այն: Եվ գոյատևելով՝ դուք այժմ կատարյալ դիրքում եք ծաղկելու վերադարձող ներդաշնակության մեջ: Դուք փորձվել եք լուրջամբ, և դուք ճշմարիտ եք գտնվել: Իմաստության մեջ փակված սիրտն այժմ բաց է ուրախության մեջ, և նրա ուժը վկայում է ամենափոքր արարածի գործության մասին՝ գոյատևելու ամենաերկար, ամենացուրտ գիշերը:

)(*)(

Հեքսագրամ 13. Ափ-կրակի ուխտը

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա Ուրիշների հետ հաղորդակցության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասներեքերորդ թիթեղ.

Մեծ լուրջությունից հետո առաջին ձայնը ոչ թե ճիշ էր, այլ կայծ: Դատարկ ծովին նայող ատամնավոր հրվանդանի վրա միայնակ մակընթացային կախարդը կրակ վառեց լողացող փայտից և ափ դուրս եկած կետի յուղից: Բոցը՝ առաջին Վիշապի լապտերը, բարձրացավ սառը, մաքուր օդ՝ հարյուր լիզայից տեսանելի փարոս: Դա տազնապի նշան չէր. դա հավատքի գործողություն էր: Նա չգիտեր, թե ով կտեսնի այն: Նա միայն գիտեր, որ լուրջությունը սուտ էր, որ ինքը նախատեսված չէր միայնակ լինելու համար: Կրակը նրա ճշմարտությունն էր՝ տեսանելի դարձած: Մեկ առ մեկ ձմեռից փրկվածները տեսան լույսը և սկսեցին թիավարել դեպի այն: Խուլ մարգարիտ որոնողը, որի լուրջությունն ավելի խորն էր, քան ծովինը: Շնաձկան տղան, որի միակ ընտանիքը սառնարյուններն էին: Սելկի-կինը, որը մոռացել էր իր մարդկային սրտի ձևը: Նրանք եկան ոչ թե որպես նավատորմ, այլ որպես ցրված, տատանվող նավատորմիկ՝ վտարանդիներից: Կրակը չդատեց նրանց անցյալը: Կրակը չպահանջեց նրանց հավատարմությունը: Այն պարզապես այրվում էր՝ կայուն, հրապարակային հռչակագիր, որ ընկերակցությունը հնարավոր է: Այդ օրը ափին կնքվեց նոր ուխտ: Դա թագավորների պայմանագիր չէր,

այլ ընկերների շրջանակ: Եվ նրանց կապող լույսն ավելի ուժեղ էր, քան ցանկացած շղթա:

Դատաստան.

Հարազատ հոգիների ընկերակցություն, որը կռվել է համատեղ ճշմարտության բաց լույսի ներքո: Ափ-կրակի ուխտը գիտակից, միտումնավոր համայնքի հեքսագրամն է, հավասարների հավաքույթ, որոնք կապված են ոչ թե արյունով կամ հիերարխիայով, այլ ընդհանուր լույսով: Վերևում գտնվող «*Փոթորիկ կանչողի երկինքը*» երկնքի պարզաբանող, հեղինակավոր ուժն է, որը նայում է ներքև և օրհնում այս բաց, անգաղտնի ընկերակցությունը: Ներքևում բերված «*Վիշապի լապտերը*» համատեղ նպատակի և հասկացողության պայծառ, լուսավորող կրակն է: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդանշան է տալիս ձեր իսկական ուղեկիցներին փնտրելու և միավորվելու ժամանակի մասին: Սա պասիվ միաձուլում չէ. դա ազդանշանի ակտիվ գործողություն է, «*ափ-կրակի*» միտումնավոր կառուցում: Պահանջվում է քաջություն՝ ձեր ներքին ճշմարտությունը հանրային բոց դարձնելու, բոլորի համար տեսանելի, և բացություն՝ ընդունելու բազմազան, ցրված վտարանդիներին, ովքեր ձգվում են դեպի ձեր լույսը: Այս ընկերակցությունը անձի պաշտամունք կամ հիերարխիկ բանակ չէ: Այն հավասարների ուխտ է, որոնք կիսում են ընդհանուր տեսլականը: Սա բացության, պարզության և հանրային ոգու ժամանակ է: Կանգունի գաղտնի, խորամանկ դաշինքները լուծարվում են այս ազնիվ լույսի մեջ: Այնուամենայնիվ, հեքսագրամը նաև նուրբ նախազգուշացում է պարունակում. բաց հրվանդանի վրա կառուցված կրակը փարոս է ինչպես թշնամիների, այնպես էլ ընկերների համար: Ձեր նպատակի պարզությունը կարող է հրահրել նրանց թշնամանքը, ովքեր նախընտրում են խավարը: Բայց հավաքը պետք է տեղի ունենա միևնույն է: Ցրվածներին լույս է պետք, իսկ լույսին՝ հավաք՝ գալիք գիշերը դիմանալու համար:

Պատկեր.

Դրամատիկ, լուսնի լույսով լուսավորված հրվանդան: Գազաթնակետին բոցավառվում է մեծ, պայծառ և խնամված խարույկ, որի կայծերը բարձրանում են՝ խառնվելու աստղերի հետ: Կրակը պատկերի անհերքելի կենտրոնն է: Իր լույսով գրավված՝ փոքր, բազմազան նավերի մի նավատորմիկ — կոռակլ, բամբուկե լաստանավ, կաշվե կայակ, մեկ լողացող կերպարանք — հավաքվում է ներքևի փոքրիկ, պաշտպանված լողափում: Լողափին կերպարների մի փոքր խումբ արդեն հավաքվել է ոչ թե կոշտ դասավորությամբ, այլ ազատ, հեշտ շրջանակով, նրանց դեմքերը լուսավորված և տաք են: Լույսը գործում է որպես միավորող ուժ՝ դիպչելով յուրաքանչյուր կերպարին և յուրաքանչյուր նավին ընդհանուր, ոսկեգույն փայլով: Ծովը մութ է, բայց հանգիստ, վերևի ուխտի արտացոլող հայելին:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանն այս հեքսագրամի նստավայրն է: Ափ-կրակը սրտի հրապարակային հռչակագիրն է: Լապտերը այրվում է պարզ, կայուն և առատաձեռն բոցով՝ ընկերակցության ոգով: Վերին դանթյանի խարիսխը նպատակի պարզությունն է,

ճշմարտությունը, որը ներկայացնում է կրակը: Սա երկիմաստ, հուզական կարոտ չէ. դա համատեղ առաքելության գիտակցված, մտավոր ըմբռնումն է: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը անվտանգ նավահանգստի տաք, հանգիստ ջրերն են, որոնք ապահովում են հավաքի կայուն հիմքը: Հարցն է. *«Ի՞նչ բոց էմ ես վառում աշխարհում, և ովքեր են իսկական ուղեկիցները, որոնց իմ լույսը կանչում է տուն»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Առաջին ազդանշանը փայլեցված հայելին է, որը փայլում է թաքնված ծոցից:

Գաղտնի ընկեր: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ հանրային խարույկից առաջ ընկերակցության առաջին կապը հաճախ անձնական, գրեթե գաղտնի փոխըմբռնում է: *«Փայլեցված հայելու»* փայլը կողավորված ազդանշան է երկու մարդկանց միջև, ովքեր միմյանց մեջ ճանաչում են ընդհանուր լույսը: Ձեզ համար ավելի լայն համայնքի առաջին քայլը կարող է լինել խորքային, հանգիստ և գաղտնի բարեկամությունը մեկ *«գաղտնի ընկերոջ»* հետ: Այս գաղտնի կապը անմեղ է. դա օղաչուի բոցն է, որը ի վերջո կբորբոքի մեծ ափ-կրակը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Տոհմը հավաքվում է միայն արյունատաք քարանձավում, լամպի լույսի տակ

շշնջալով իրենց երգումները: Բաց երկնքից բացառող ընկերակցությունը բանտ է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում չափազանց մեկուսացված, չափազանց անձնական և չափազանց բացառիկ ընկերակցության դեմ: *«Արյունատաք քարանձավը»* կլանն է, ընտանիքը, գաղտնի ընկերությունը: Միայն լամպի լույսի տակ շշնջացող երգումներով կոփված ընկերակցությունը, որը բացառում է ավելի լայն աշխարհի *«բաց երկինքը»*, իրական ուխտ չէ. այն փոխադարձ նախապաշարմունքների բանտ է: Ձեզ համար ուսումնասիրեք ձեր հավաքույթների բնույթը: Արդյո՞ք դրանք ծառայում են ձեր սիրտը աշխարհին բացելուն, թե՞ այն փակելուն: Իսկական ափ-կրակը վառվում է հրվանդանի վրա, տեսանելի բոլորի համար:

Ինը երրորդ տեղում.

Նիզակների պահեստ է թաքնված մացառուտում: Գեներալները բաժակ են

բարձրացնում իրենց հաղթանակի համար, նախքան պատերազմը հաղթելը:

Կասկածներ շարքերում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Երկրորդ նախազգուշացում, այս անգամ այն ընկերակցության դեմ, որը գաղտնի զինվում է հակամարտության համար:

«Նիզակների պահեստը» թաքնված օրակարգն է, քաղաքական դավադրությունը:

Գեներալներն արդեն *«բաժակ են բարձրացնում իրենց հաղթանակի համար»*

ճակատամարտից առաջ: Սա մի ընկերակցություն է, որը հիմնված է ոչ թե ընդհանուր լույսի, այլ ընդհանուր թշնամու վրա, և այն *«կասկած է առաջացնում շարքերում»:* Ձեզ համար համոզվեք, որ ձեր հավաքը հիմնված է դրական, ընդհանուր ճշմարտության

վրա, այլ ոչ թե փոխադարձ դժգոհության վրա: Եթե ձեր ընկերակցության նպատակը ուրիշների վրա հարձակվելն է, ձեր ուխտը կկոտրվի ներսից:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մրցակից նավատորմը մոտենում է ափին: Կրակը մարվում է: Սրերը հանված են, բայց մարտը չի սկսվում: Ծովում դիմակայություն: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընկերակցության բացահայտ հայտարարությունը թշնամական արձագանք է առաջացրել: «Մրցակից նավատորմը» սպառնալիքի տակ է զգում լույսից: Սկսվում է լարված դիմակայություն. սրերը հանված են, բայց մարտը դեռ անխուսափելի չէ: Ձեզ համար բաց, հրապարակային ճշմարտությանը ձեր նվիրվածությունը կարող է հակամարտություն հրահրել հաստատված ուժի հետ: Բայց հմուտ մակընթացային կախարդը թույլ չի տալիս, որ իր ընկերակցությունը ներքաշվի վաղաժամ պատերազմի մեջ: Կրակը խոհեմաբար մարվում է մի պահ, մարտավարական նահանջ: Սա քաջության ձախողում չէ, այլ դրա դրսևորում: Ռազմավարական դադարի մեջ մեղք չկա:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մրցակիցները շրջվում են՝ չկարողանալով դիմակայել վերակենդանացած ափ-կրակին: Ուխտը դիմանում է իր առաջին փորձությանը: Ուրախություն, ապա տխրություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճգնաժամն անցել է: Ընկերակցությունը պահպանել է իր հանգստությունը, և նրա լույսը, որը մարել էր անվտանգության համար, «վերակենդանացել է»: Թշնամական ուժը, չկարողանալով դիմանալ բոցի անսասան ճշմարտությանը, շրջվում է: Սա մեծ «ուրախության» պահ է, բայց իմաստուն մակընթացային կախարդը նաև «տխրության» մի երանգ է զգում: Նա գիտի, որ մրցակից նավատորմի թշնամանքը ծնվում է նրանց սեփական խավարից ու տառապանքից: Լույսի հաղթանակը ոչ թե ուրախանալու առիթ է, այլ մռայլ, կարեկցող մտորումների համար այն աշխարհի վիճակի մասին, որը վախենում է բոցից:

Ինը վերևում.

Վերջին նավը ժամանում է լուսաբացին, նրա առագաստը պատառոտված է, անձնակազմը վաղուց մահացած: Նրանք պահել էին իրենց ուխտը մահից այն կողմ: Ափ-կրակը այրվում է նրանց համար՝ լուռ ընդունելություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընկերակցության հեքսագրամի հետապնդող և գեղեցիկ ավարտը: Ուխտը պահպանվել է այնքան խորքային, որ անցել է կյանքի և մահվան սահմանը: Ուրվական նավը, նավատորմի վերջին, կորած անդամը, ժամանում է ոչ թե կենդանի անձնակազմով, այլ ուրվականայինով, նրանց երդումը

կատարված գերեզմանից այն կողմ: Ձեզ համար սա իսկական ընկերակցության բարձրագույն իմաստն է. այնքան անկեղծ կապ, որ ժամանակը չի կարող կոտրել: Դա կարող է լինել բառացի հարգանքի տուրք կորած ընկերոջը, կամ նախնիների հոգիների խորհրդանշական ժամանումը, նրանց, ովքեր նույն ճանապարհով են անցել ձեզանից առաջ: «Ափ-կրակը» դեռ այրվում է նրանց համար, «լուռ ընդունելություն» այն նավահանգստին, որը միշտ նախատեսված էր նրանց համար: Ձեր ուխտն ամբողջական է, երբ նույնիսկ մահացածները տանն են նրա շրջանակում: Սա սիրո ամենաճշմարիտ սահմանումն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 14. Կրակենի գանձը

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա

Մեծ տիրապետության, առատության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնչորսերորդ թիթեղ.

Չորս ծովերի ամենախորը փոսում, որտեղ լեիաթանների ոսկորները սալարկում են ծովի հատակը, ապրում է Կրակենը, որը հիշում է: Նա օվկիանոսի առատության պահապանն է, ամեն ինչի գրադարանավարը, ինչը կորել և գտնվել է: Նրա գանձը ժլատի գողացված ոսկու կույտ չէ: Այն ծովի սեփական պատմության խնամված արխիվ է, մաքուր լույսի գանձարան: Մի ծծող թևում նա օրորում է իսպանական գալեոն, որի պահեստը դեռևս լի է Ինկերի ոսկով: Մյուսում՝ փյունիկյան ապակե ձուլակտոր, որը փայլում է ներքին կրակով: Երրորդում՝ միակ, կատարյալ կաուրի խեցի, որն ավելի թանկ է նրա համար, քան ամբողջ ոսկին, քանի որ այն պարունակում է առաջին մակընթացության արձագանքը: Նա չի պահպանում այս գանձը կատաղությամբ. նա պահպանում է այն հանգիստ, ամենատես իմաստությամբ: Նա գիտի յուրաքանչյուր մարգարտի ծագումը, յուրաքանչյուր նավի խորտակումը: Երբ իսկական մակընթացային կախարդը, որը տիրապետում է խոնարհ քայլվածքի և բաց սրտի արվեստին, իջնում է նրա արքունիք, Կրակենը չի կուլ տալիս նրան: Նա ողջունում է նրան որպես աշակերտի: «Ծովի իսկական հարստությունը, — սովորեցնում է Կրակենը, — ոչ թե կուտակման, այլ գիտելիքի մեջ է, և ոչ թե գիտելիքի, այլ տալու մեջ: Գանձը, որը չի կիսվում, քաղցկեղ է: Լույսը, որը չի փայլում, խավար է: Դուք մեծ ունեցվածք եք հավաքել: Հիմա իմացեք, թե ինչի համար է այն»:

Դատաստան.

Գերագույն նյութական, հոգևոր և ստեղծագործական առատության ժամանակ, որը կառավարվում է իմաստությամբ և կիսվելու պարտադրանքով: Կրակենի գանձը բարի կառավարչի հեքսագրամն է: Պայծառ, պարզ գիտակցության «Վիշապի լապտերը» փայլում է «Փոթորիկ կանչողի երկնքի» վրա՝ լիարժեք ընթացքի մեջ գտնվող բերքի հում, հզոր, ստեղծագործական ուժը: Սա նավաբեկության քաոսային առատությունը չէ, որը պետք է թալանել. այն ուշադիր կառավարվող, աստվածային կերպով խնամված

գանձարան է: Կենտրոնական պատկերը Կրակենն է, որը հիշում է. անսահման զորության տեր էակ, որը չի կուտակում իր գանձը ազահությունից, այլ պաշտպանում է այն իմաստությամբ՝ իմանալով իր խնամքի տակ գտնվող յուրաքանչյուր առարկայի իրական պատմությունն ու նպատակը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է *«մեծ տիրապետության»* ոսկե ժամանակ: Դուք աշխատել եք, դիմացել եք կանգունին և գտել եք ձեր ընկերակցությունը, և այժմ մեծ բերք եք հավաքում ձեր կարիերայում, ստեղծագործական կյանքում կամ հոգևոր պրակտիկայում: Այս հեքսագրամի բանալին էգոն ճնշելու և ավելի բարձր ուժի լույսին ձեր միջով փայլելու թույլ տալու առաքիներությունն է: Դուք այս առատության տերը չեք. դուք Կրակենն եք, նրա գրադարանավարը և կառավարիչը: Դատաստանը հստակ է. այս հարստությունը կուտակելու համար չէ: Այն պետք է լուսավորվի, հասկացվի և կիսվի: *«Հազար ջունկերի քաղաքը»* անձնական ամրոց չէ, այլ նվեր աշխարհին: Զարգացրեք առատաձեռն սիրտ և սուր, խորաթափանց աչք: Տարբերակեք իսկական գանձերը հիմարների ոսկուց: Ձեր խնդիրն է կառուցել ձեր համայնքի համար երկարատև արժեք ունեցող մի բան, որը կդիմանա հաջորդ մակընթացության շրջադարձին:

Պատկեր.

Կրակենի անդունդային գրադարանի հսկայական, ստվերոտ ինտերիերը: Կրակենն ինքը՝ խորը ինդիգո և փայլուն մարգարիտից պատրաստված մի հսկայական էակ, լցնում է տեսարանի կենտրոնը, նրա մեծ, խելացի աչքը կենտրոնացած է դիտողի վրա՝ հանգիստ, սպասողական արտահայտությամբ: Նրա բազմաթիվ գրկում գալարված են գանձարանի գանձերը. ոսկե գալեոն, փայլուն կապույտ ապակե ձուլակտոր, միակ, կատարյալ խեցի: Տեսարանը քառսային չէ, այլ կատարյալ կարգավորված, լույսի հսկայական արխիվ: Առաջին պլանում մի փոքրիկ, միայնակ մակընթացային կախարդը կանգնած է սև բազալտե լեռնաշղթայի վրա, ձեռքերը բացած՝ ստանալով Կրակենի լուռ դասը: Գանձերից ճառագող լույսը լուսավորում է նրա դեմքը, որը լի է ակնածանքով և պատասխանատվության ի հայտ եկող զգացումով:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Այս հեքսագրամը բոլոր երեք կենտրոնների հզոր, ինտեգրված հնչյունավորումն է, բայց շեշտը դրվում է կառավարման վրա: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը հեղեղված է, կենսական էներգիայի լի շտեմարան: Միջին դանթյանի լապտերը առատաձեռն, ուրախ լույսի արևն է, բարի կառավարչի սիրտը: Վերին դանթյանի խարիսխը Կրակենի իմաստությունն է. խորաթափանց, սուր բանականությունը, որը գիտի յուրաքանչյուր մարգարտի ծագումը և յուրաքանչյուր նվերի նպատակը: Հարցն է. *«Ինչպե՞ս եմ ես օգտագործելու այս մեծ առատությունը Դաոյին և իմ համայնքին ծառայելու համար: Ի՞նչ եմ ես կառուցում այս բերքով»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Աշակերտը մտնում է գանձարան և տեսնում է միայն փայլը: Նա դեռ չի զգում բանալու ծանրությունը: Ոչ մի մեղադրանք, այլ միայն նախազգուշացում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նոր առատության առաջին, շլացուցիչ հոսքը կարող է լինել հարբեցնող: Աշակերտը մի պահ կուրանում է գանձի մաքուր «*փայլից*» և դեռ չի հասկացել դրա հետ կապված պատասխանատվությունը: Նա չի «*զգում բանալու ծանրությունը*» կառավարման բեռը: Ձեզ համար սա սկզբում նուրբ, անմեղ նախազգուշացում է: Վայելեք հաջողությունը, բայց մի գայթակղվեք մակերեսով: Այս գանձը գալիս է պարտականությամբ:

Ինը երկրորդ տեղում.

Տուրքով լի սայլ է ժամանում: Անձնակազմը հավատարիմ է, ճանապարհը՝ անվտանգ: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կառավարման մեջ առատության կայուն հոսքը լավ կառավարվում է: «*Սայլը*» հուսալի համակարգն է, «*անձնակազմը*» վստահելի ընկերակցությունը, իսկ «*ճանապարհը*»՝ անվտանգ: Կրակենը չի թովռում կամ չի պապանձվում. նա պարզապես ստանում է այն, ինչ իրավացիորեն և արդյունավետորեն իրենն է: Ձեզ համար սա լավ կազմակերպված և էթիկապես առողջ ձեռնարկության նշան է: Շնորհակալ եղեք ձեր լավ թիմի և ձեր ապացուցված մեթոդների համար:

Ինը երրորդ տեղում.

Մարգարիտ վաճառականը իր լավագույն ապրանքներն է առաջարկում Կրակենին: Վիշապների արքան դրանք ստանում է իր անունից: Անձնական առաքինության հանրային ճանաչում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կառավարչի իրական արժեքը հրապարակայնորեն ճանաչվում է: «*Մարգարիտ վաճառականը*» աշխարհն է, որն իր լավագույնն է առաջարկում Կրակենին: Բայց Կրակենը, իր իմաստությամբ, գիտի, որ ինքը վերջնական տիրակալը չէ: Նա գանձը նվիրում է «*Վիշապների արքային*» բարձրագույն իշխանությանը, հանրային խոնարհության դրսևորմամբ: Ձեզ համար սա այն ժամանակն է, երբ ձեր հաջողությունը ճանաչվում է, բայց ձեր իմաստությունը կայանում է փառքը ձեզ համար չպահանջելու մեջ: Նվիրեք ձեր նվաճումը Դաույին, ձեր նախնիներին, աղբյուրին: Այս հանրային խոնարհությունը մեծ հաջողություն է բերում:

Ինը չորրորդ տեղում.

Կրակենը հայտնաբերում է կեղծ դուրբլոնների գանձ: Նա դրանք նետում է վառարանի մեջ՝ հրաժարվելով թույլ տալ, որ դրանք խառնվեն ճշմարիտի հետ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Քննադատական խորաթափանցության ակտ: Իմաստուն կառավարիչը տարբերակում է ճշմարիտը կեղծից, արժեքավորը անարժեքից, նույնիսկ երբ դրանք նման են: «*Կեղծ դուրբլոնները*» գայթակղիչ, բայց դատարկ մրցանակներն են — արագ հարստանալու սխեմա, գովեստի արժանի, բայց կեղծ գովասանք, գայթակղիչ բարոյական կարճ ճանապարհ: Ձեզ համար սա ձեր դատողության փորձությունն է: Դուք պետք է ունենաք պարզություն՝ «*նրանց վառարանը նետելու*» համար: Թող ոչ մի կեղծ մետաղադրամ չպղծի ձեր գանձարանը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Կրակենի իմաստությունը գրված է նրա հանգիստ հայացքում: Նույնիսկ շնաձկները թողնում են իրենց տուրքը և հեռանում խաղաղությամբ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կառավարման գազաթնակետը: Կրակենի հեղինակությունն այժմ այնքան բացարձակ և բարեսիրտ է, որ նույնիսկ նրա բնական գիշատիչները՝ «շնաձկները», թողնում են իրենց տուրքը և հեռանում՝ առանց վնաս պատճառելու: Նրա «հանգիստ հայացքը» հոգևոր ձգողականության ուժ է: Ձեզ համար ձեր ներքին ինքնիշխանությունն այժմ այնքան ամբողջական է, որ ներդաշնակեցնում է ձեզ շրջապատող աշխարհը: Հակամարտությունը լուծարվում է ձեր ներկայությամբ: Սա սրտի զորությունն է, որն այնքան կատարյալ կերպով համապատասխանում է Դաոյին, որ այն չի կարող սպառնալիքի ենթարկվել, միայն պատվել:

Ինը վերևում.

Մեծ գանձը բաշխվում է գյուղերին: Կրակենը իր վերջին մարգարիտը բաց է թողնում մակընթացության մեջ: Նա վերադառնում է խորքը, իր գրադարանը նվիրաբերված:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հարստության վերջնական, բարձրագույն ձևը. լիակատար և ուրախալի ազատագրում: Կրակենը հասել էր «մեծ տիրապետության» և իր իմաստությամբ այն ամբողջությամբ տվել էր: «Նվիրաբերված գրադարանը» կորուստ չէ, այլ գանձի նպատակի իրականացումը: Ձեզ համար սա վերջնական ուսմունքն է: առատության ճանապարհորդությունը պետք է ավարտվի առատաձեռնությամբ: Ձեր հավաքած, կառավարած և պաշտպանած հարստությունը այժմ պետք է վերադառնա աշխարհ: Գանձը, որը չի կիսվում, քաղցկեղ է: Լույսը, որը չի փայլում, խավար է: Բաց թողեք մարգարիտը: Իսկական գանձը շրջանակն է, որը դուք ավարտել եք: Խորքը միշտ կապահովի մեկ այլ:

)(*)(

Հեքսագրամ 15. Լևիաթանի աղեղը

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա

Համեստության, խոնարհության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնհինգերորդ թիթեղ.

Լևիաթանը չորս ծովերի ամենամեծ արարածն է: Նրա մեջքը կղզիների շղթա է, նրա շունչը՝ մուսսոնը: Նրա պոչի մեկ, անզգույշ շարժումը կարող է խեղդել մի ամբողջ նավատորմ: Այնուամենայնիվ, երբ նա անցնում է ամենախորը խրամատի վրայով, նա չի մոռնում: Նա խոնարհվում է: Նա թույլ է տալիս, որ անդունդի հսկայական, ջախջախիչ ծանրությունը սեղմի իրեն, և նա խորտակվում է, ոչ թե պարտության, այլ խորքային հարգանքի դրսևորմամբ: Օրկան և ռեմորան՝ ամենափոքրը և ամենաթույլը, չեն փախչում նրանից: Նրանք լողում են նրա կողքին՝ պաշտպանված նրա ստվերով, սնվում

նրա թողած մնացորդներով: Նա չի պահանջում նրանց հավատարմությունը. նա վաստակում է այն իր յուրաքանչյուր հանգիստ, միտումնավոր վայրէջքով: Մակընթացային կախարդը հարցրեց Լևիաթանին: *«Ինչպե՞ս ես կրում նման ուժ՝ առանց ծովը ապականելու»:* Լևիաթանը պատասխանեց, ոչ թե խոսքերով, այլ ավելի խորը լողալով, մինչև որ նրա որովայնը քերեց երկրի ոսկորները: *«Ուժը, — կարծես ասում էր նրա լռությունը, — մի ծանրություն է, որը դուք ընտրում եք կրել բոլոր մյուսներից ցածր: Այն ալիք չէ, որի վրա դուք լողում եք, այլ խրամատ է, որը դուք հետազոտում եք: Ամենաբարձր լեռն այն է, որի արմատները խորտակված են ամենախորը անդունդում»:*

Դատաստան.

Ուժ, որն առավել մեծ է, քանի որ պահվում է հանգիստ զսպվածության և անսասան խոնարհության մեջ: Լևիաթանի աղեղը իսկական համեստության հեքսագրամն է, ոչ թե անապահովների թույլ, ինքնամեղադրող կեցվածքը, այլ անսահման հզորների խորքային, ինքնագիտակից զսպվածությունը: *«Անդունդային հարթավայրը»*, Յինի հսկայական, խորքային, ընկալունակ մատրիցը, տեղադրված է *«Խարիսխի հանգստի»*՝ ծովի հատակի անշարժ, ծանր, հողի վրա գտնվող լեռան վրա: Պատկերը ամենամեծ հնարավոր խորքի պատկերն է, որը աջակցում և ընդգրկում է ամենամեծ հնարավոր լռությունը: Սա մի ուժ է, որը կարիք չունի իրեն հայտարարելու: Մակընթացային կախարդի համար այս հեքսագրամը ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ ձեր հաջողությունը, ձեր *«մեծ տիրապետումը»* վտանգի տակ է ամբարտավանություն սերմանելու համար: Տիեզերքն այժմ սահմանում է խոնարհության միտումնավոր ընթացք: Սա կոչ չէ նսեմացնելու ձեր պարզենները, այլ դրանք ավելի խորը խորտակելու: Ինչպես Լևիաթանը, դուք պետք է թույլ տաք, որ ձեր ծանրությունը ձեզ տանի դեպի հատակը, դեպի իրերի հիմքը: Ավելի քիչ խոսեք ձեր նվաճումների մասին և թույլ տվեք, որ ձեր գործողությունները պաշտպանիչ ստվեր ստեղծեն ձեզնից փոքրերի և թույլերի համար: Սա Դաույի պարադոքսն է. խոնարհվողը երբեք չի տապալվում: Ամենաբարձրացող ալիքն առաջինն է կոտրվում: Ամենացածր խրամատն է, որը պահում է ամբողջ օվկիանոսը: Համեստ լինելը չի նշանակում փոքր լինել. դա նշանակում է համապատասխանեցնել ձեզ անդունդի անսահման կարողությանը: Այս ներքին հավասարակշռությունը, բարձրի և ցածրի հավասարեցումը, երկարատև ազդեցության ճանապարհն է:

Պատկեր.

Հուշարձանային, խոնարհեցնող տեսարան: Լևիաթանը, անհնարին, երկրաբանական չափերի կետը, երևում է պրոֆիլում, նրա մարմինը թեքվում է դեպի ներքև դեպի անդունդային խրամատ, այնքան խորը, որ նրա հատակը կորչում է ստվերում: Նրա կեցվածը հանգիստ, միտումնավոր իջնում է, նրբագեղ խոնարհում: Նրա մեծ աչքը փակ է լուռ հարգանքի արտահայտությամբ: Նրա հսկայական գլխի կողքին, մեղմ ճնշման ալիքում, անխռով լողում են ռեմորաների մի փոքրիկ, արծաթե երամ և մեկ, նրբագեղ օրկա: Նրանք թվում են ոչ վախեցած, ոչ ստրկամիտ, այլ հարմարավետ, Լևիաթանի ոլորտի բնական մասը: Պատկերը մասշտաբի պարադոքսի ուսումնասիրությունն է.

ամենամեծ էական այն է, որն իրեն դարձնում է ամենացածրը, և դա անելով՝ դառնում է խաղաղ, կարգավորված աշխարհի կենտրոնը:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամը զգում է որպես հսկայական, հիմնավորված ճնշում, խորը և բավարարող ծանր լինելու զգացողություն, խարսխված երկրի հենց ոսկորներին: Ցիի ծովը խորքային, սառը, կայուն խրամատ է: Միջին դանթյանի լապտերը այրվում է ոչ թե ափ-կրակի պայծառ, հանրային բոցով, այլ լուռ, կայուն, ներքին ջերմությամբ, պահեստում պահվող ուժի բավարարվածությամբ: Վերին դանթյանի խարխիսը սուր բանականությունն է, որը գիտի բոլոր բաների, հատկապես իր սեփական էգոյի սահմանափակումները: Հարցը ներքին կեցվածքի մասին է. *«Իմ կյանքում որտեղ եմ ես ալիքի պես բախվում, երբ պետք է խոնարհվեի Լևիաթանի պես»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Աշակերտն իր փոքրիկ կոռակլը լցնում է ծանր քարերով՝ իր առաջին անցումը դարձնելով դանդաղ և դժվար: Համեստ սկիզբ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խոնարհության ճանապարհին առաջին խնդիրը միտումնավոր է ընտրված: Աշակերտը, հեշտ, արագ անցում փնտրելու փոխարեն, ծանրություն է ավելացնում իր սեփական նավին՝ դժվարացնելով աշխատանքը: Ձեզ համար մի փնտրեք կարճ ճանապարհներ կամ հեշտ փառք: Ընդունեք դժվարը, անհրապույրը, դանդաղ աշխատանքը, որը կառուցում է բնավորության իրական հիմքը: Համեստ սկիզբը, որը պայքարել է ծանր բեռի հետ, հեշտությամբ չի շրջվի առաջին փոթորկից:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մարգարիտ որոնողը, խորքային անդունդում, զգում է Լևիաթանի աղեղի ճշմարտությունը: Նրա սիրտը խոսում է խորքի լեզվով: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Համեստությունը դարձել է ոչ թե գործողություն, այլ ներքին բնույթ: Ջրասուզորդը, ընկղմված խորքի ջախջախիչ լռության մեջ, ներքնայնացրել է Լևիաթանի դասը: Նրա *«սիրտը խոսում է խորքի լեզվով»:* Ձեզ համար խոնարհությունն այլևս կարգապահություն չէ: Դա ձեր իսկական ես-ի արտահայտությունն է: Այս ներքին ներդաշնակությունը խոնարհի Դաոյի հետ զգացվում է որպես խորքային խաղաղության և *«հաջողության»* զգացում: Ձեր լռությունը ուժ է, որը ուրիշները կարող են զգալ:

Ինը երրորդ տեղում.

Նավի կապիտանը, որը հայտնի է իր հմտությամբ, խոնարհվում է մակընթացությունների ծեր դիտորդի պարզ իմաստության առջև: Նրա անձնակազմը հիացած է: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանրային խոնարհության ակտ ճանաչված իշխանություն ունեցող անձի կողմից: Կապիտանը, որը կարող էր հեշտությամբ պարծենալ, փոխարենը ենթարկվում է համեստ, աննկատ իմաստությանը:

Այս արարքը չի նվազեցնում նրա կարգավիճակը, այլ խորացնում է այն՝ «հիացմունք» ներշնչելով նրա անձնակազմի մեջ: Ձեզ համար, եթե դուք իշխանության դիրքում եք, ձեր պատրաստակամությունը՝ անկեղծ հարգանք ցուցաբերելու ձեզնից ցածր գտնվողներին, չի թուլացնի ձեր հրամանատարությունը: Այն կսրբագործի այն: Իսկական առաջնորդությունը աղել է, ոչ թե գահ:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Օրկան չի ընդօրինակում Լեիաթանին. նա խոնարհվում է իր ձևով, սևի և սպիտակի պարով: Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իսկական խոնարհությունը կոշտ, ընդօրինակող կեցվածք չէ: Այն իսկական է մարդու սեփական բնույթին: Օրկան չի փորձում լինել կետ. նա արտահայտում է իր հարգանքը իր սեփական «սև-սպիտակ պարով»: Ձեզ համար մի ընդունեք կեղծ կամ ստրկական համեստություն: Գտեք ձեր սեփական ճանապարհը՝ պատվելու այն ուժին, որը մեծ է ձեզանից, մի ճանապարհ, որը հավատարիմ է ձեր սեփական փայլուն, սև-սպիտակ ես-ին: Խոնարհության արտահայտությունը պետք է լինի նույնքան եզակի, որքան ձեր հոգին:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Հարևան ծովային արքան պարծենում է իր հսկայական մարջանե ամրոցներով: Լեիաթանը մնում է իր խրամատում՝ լուռ և անշարժ: Անհանգիստ արքան խաղաղություն է խնդրում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Համեստության պաշտպանական ուժը բացահայտ ագրեսիայի դեմ: Աղմկոտ «ծովային արքան» փորձում է Լեիաթանին հրահրել իշխանության համար պայքարի: Բայց նրա խորքային, անսասան լռությունը ավելի ուժեղ պաշտպանություն է, քան ցանկացած ամրոց: Նրա պարծենկոտությունը արձագանքում է նրա լռությանը և վերադառնում նրան՝ անհանգստացնելով նրան խաղաղ հանձնվելու համար: Ձեզ համար դուք կարող եք բախվել ամբարտապան հակառակորդի հետ: Ծիշտ արձագանքը նրանց գոռոզությանը ձեր սեփականով չպատասխանելն է: Խորքային, հանգիստ և լուռ հրաժարվելը կռվելուց ավելի արդյունավետ կթուլացնի նրանց ագրեսիան, քան ցանկացած զենք: Լեիաթանի լռությունը հայելի է, որը արտացոլում է պարծենկոտությունը պարծենկոտի վրա:

Վեցը վերևում.

Ապստամբ նավատորմը հարձակվում է Լեիաթանի տարածքի վրա: Լեիաթանը բարձրանում է և, պոչի մեկ, տխուր շարժումով, ցրում է նրանց: Նա չի պարծենում հաղթանակով, այլ խորտակվում է իր խրամատը՝ սզալով անհրաժեշտությունը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խոնարհության վերջնական փորձությունն այն է, երբ ուժը դառնում է անխուսափելի: Լեիաթանը սպառել է լուռ հարգանքի յուրաքանչյուր ձև: Այժմ, ուղղակի հարձակումը իր «տարածքի» իր համայնքի վրա, ստիպում է նրան: Նա ազատում է իր հսկայական ուժը, ոչ թե կատաղությամբ, այլ «տխուր» և վճռական ավարտով: Եվ հաղթանակի մեջ նա չի գովաբանում: Նա վերադառնում է իր խրամատը՝ «սզալով անհրաժեշտությունը»: Ձեզ

համար սա վերջնական ուսմունքն է. իսկական խոնարհությունը պացիֆիզմ չէ: Դա պատրաստակամություն է օգտագործել ճնշող ուժ, երբ Դաոն այլ ընտրություն չի թողնում, և լուրջամբ կրել այդ արարքի հանդիսավոր ծանրությունը: Նպատակը միշտ վերադառնալն է աղեղի խորքային, հանգիստ խաղաղությանը: Հաղթանակը հաղթանակ չէ. դա տխուր, անհրաժեշտ խնդիր է, որն ավարտվում է առանց հպարտության և դրվում առանց արարողության: Աղեղը, ի վերջո, միշտ հզորների ամենաճշմարիտ կեցվածքն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 16. Թռչող ձկան էքստազը

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա
Խանդավառության, ներդաշնակության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնվեցերորդ թիթեղ.

Թռչող ձուկը չի մտածում: Այն չի պլանավորում: Այն զգում է որսացող թյունոսի ճնշման ալիքը, ջրի մեջ սառը, հրատապ բզզոցը, և այն զիջում է: Ոչ թե պարտության, այլ փառահեղ, արծաթե վերև թռիչքով: Այն պայթում է ծովից՝ երկու աշխարհների միջև սահմանը, և մի շունչը կտրող, անհնարին պահի համար այն թռչում է: Նրա լողակները թևեր չեն, այլ մաքուր ծիածնափայլության առագաստներ, որսում են արևը, համտեսում տարօրինակ, նոսր օդը: Դա մաքուր խանդավառության պար է, ուրախության ֆիզիկական ճիչ հենց այն վտանգի առջև, որը նրան արձակել էր: Մակընթացային կախարդը, դիտելով այս պարը, սովորեց գուշակության նոր ձև: Նա տեսավ, որ թռչող ձկների շարժումները պատահական չէին: Նրանց թռիչքի աղեղը երկնքում նկարում էր Յի-ի հեքսագրամները: Նրանց սահքի երկարությունը պատմում էր գալիք մուսսոնի պատմությունը: Նրանց վերադարձի ցայտքը չափում էր թյունոսի քաղցի խորությունը: Սա առաջին երաժշտությունն էր, առաջին պարը, մաքուր, անմիտ հաճույքից ծնված առաջին արվեստը: Մակընթացային կախարդը հասկացավ, որ Դաոն ոչ միայն հրամայում է, այլև պարում է: Եվ անձնակազմին առաջնորդելը, ընկերակցություն ոգեշնչելը, նշանակում է ոչ թե հրամաններ տալ, այլ սկսել այն երաժշտությունը, որին ուրիշները չեն կարող չպարել:

Դատաստան.

Ինքնաբուխ, վարակիչ ուրախության և խանդավառության ալիք, ժամանակ՝ ոգեշնչելու և ներդաշնակեցնելու խումբը երաժշտության, պարի և համատեղ հաճույքի ուժի միջոցով: Թռչող ձկան էքստազը հիացած առաջնորդի հեքսագրամն է, ով առաջնորդում է ոչ թե հրամանով, այլ ուրախ, չմտածող օրինակով: «Առաջին փոթորիկը»՝ նոր կյանքի և հանկարծակի ոգեշնչման որոտը, գլորվում է «Անդունդային հարթավայրի» վրա՝ ընկալունակ, կայուն համայնքի վրա, որը պատրաստ է շարժվելու: Պատկերը թռչող ձկանն է, որը փախչում է գիշատչից ոչ թե մռայլ տոկունությամբ, այլ էքստատիկ, արծաթե ցատկով դեպի անհայտը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում

է կենսունակ, համատեղ էներգիայի ժամանակ: Տրամադրությունը հարկադիր աշխատանքի չէ, այլ ինքնաբերական տոնակատարության: Առաջնորդի խնդիրն այժմ երաժշտությունը սահմանելն է և պարը սկսելը: Սա տոնակատարությունների, ներկայացումների և մեծ համայնքային ծեսերի ժամանակ է, որոնք ամրապնդում են միության կապերը առանց որևէ հանդիսավոր երդման: Գաղտնիքը թեթև, արձագանքող հպումն է: Թռչող ձուկը չի հրամայում երկնքին. այն պարզապես մտնում է այնտեղ ուրախությամբ: Ձեր խանդավառությունը նախագծի կամ տեսլականի նկատմամբ կլինի ամենահզոր հավաքագրման գործիքը: Բայց հեքսագրամը նաև կրում է թռչող ձկան իմաստությունը. այս էքստատիկ թռիչքը արձագանք է իրական վտանգին, ներքևում որսացող թյունոսին: Խանդավառությունը փախուստ չէ իրականությունից, այլ փառահեղ, կյանքը հաստատող պատասխան դրան: Պարը պետք է լինի իսկական, ծնված սրտի անկեղծ հաճույքից, այլ ոչ թե հարկադրված կատարում: Իսկական առաջնորդը ոգեշնչում է՝ մարմնավորելով այնքան իրական ուրախություն, որ ուրիշները չեն կարող չմիանալ երաժշտությանը:

Պատկեր.

Մաքուր կինետիկ էներգիայի պայթյուն փայլուն, խորքային կապույտ ծովի վրա: Թռչող ձկների մի երամ դուրս է պայթել ջրից, նրանց կիսաթափանցիկ, արծաթափայլ լողակները որսել են ցածր արևի ոսկեգույն լույսը՝ վերածելով դրանք կենդանի ծիածանի բեկորների: Նրանք կախված են օդում, սառած իրենց ցատկի գագաթնակետին, նրանց աղեղը կատարյալ, երաժշտական պարաբոլ է երկնքի ֆոնին: Մակերևույթի տակ տեսանելի են որսացող թյունոսների մուր, ստվերոտ ձևերը, անհրաժեշտ բասային նոտան, որը մեկնարկել է մեղեդին: Մոտակա ակոսիկի վրա մակընթացային կախարդն է, թմբուկը դրված իր կողքին, դեմքը բացված մաքուր, չմտածող զարմանքի ժպիտով: Նա պատրաստվում է հարվածել առաջին հարվածին: Պատկերը սահմանի տոնակատարություն է, որտեղ ճնշումը վերածվում է արվեստի:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանն է թռչող ձկան էքստազի աղբյուրը: Սրտի լապտերը պարզապես չի վառվում. այն հրավառություն է, ուրախ, առատաձեռն և ստեղծագործական կրակի պայթյուն: Սա մաքուր, անպարտադրելի ոգեշնչման զգացողությունն է: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը արձագանքում է այս սրտի կրակին բնագդային ուժի ալիքով, ֆիզիկական ցատկով, որը հաջորդում է հուզական պոռթկումին: Վերին դանթյանի խարիսխն այստեղ գրեթե ամբողջությամբ հանձնվում է. թռչող ձուկը չի մտածում, այն շարժվում է: Իմաստությունը մարմնում և սրտում է: Հարցն է. *«Ի՞նչ երաժշտություն է ստեղծում իմ սիրտը, և ի՞նչ է շարժում պարել իր ռիթմով»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը երգում է ափին, անձնական մեղեդի: Միակ սելկին է դուրս գալիս լսելու: Փոքր սկիզբ: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խանդավառության առաջին, անձնական շարժումները: Մակընթացային կախարդը չի սկսում մեծ հանրային ելույթով: Նա ափին երգում է հանգիստ մեղեդի, իր ներքին ուրախության իսկական արտահայտություն: Միակ, հետաքրքրասեր *«սեղհին»* առաջին հետևորդը, ձգվում է լսելու: Ձեզ համար սա ցանկացած մեծ շարժման ճիշտ սկիզբն է: Մի փնտրեք ամբոխ: Նախ գտեք ձեր սեփական իսկական, հանգիստ երգը: Այդ անձնական, անմեղ մեղեդին այն սերմն է, որից կաճի ամբողջ նվագախումբը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Քարե թմբուկ լողափին: Մակընթացային կախարդը հարվածում է դրան: Զայնը մեկ, կոշտ նոտա է, որը արձագանքում է ժայռերից՝ ցրելով շշնջացող ուրվական-խեցգետիններին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանկարծակի, պարզաբանող գործողության պահ աճող խանդավառության մեջ: *«Քարե թմբուկը» «Առաջին փոթորկի»* սառը, կոշտ իրականությունն է, որոտի զորությունը: Մինչդեռ երգը գեղեցիկ էր, այժմ անհրաժեշտ է մեկ, վճռական, հարվածային գործողություն՝ *«շշնջացող ուրվական-խեցգետինների»* կասկածի, բամբասանքի և անվճռականության ֆոնային աղմուկի միջով կտրելու համար: Ձեզ համար ձեր խանդավառությունը կուտակվում է: Այժմ անհրաժեշտ է սուր, ժամանակին և հրապարակային առաջնորդական գործողություն՝ զգացողությունը բյուրեղացնելու և թերահավատներին լռեցնելու համար:

Վեցը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը նայում է նավապետին ուղիղ համար, տատանվելով: Նրա պարը ուշանում է, կես քայլ հետ է մնում երաժշտությունից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տատանվելու պահ, որը ստիպում է մեկին կորցնել խմբի խանդավառության ուղիղը: Մակընթացային կախարդի ուշադրությունը սխալ տեղում է. նա թույլտվություն կամ հավանություն է փնտրում վերադասից՝ *«նավապետից»*, այլ ոչ թե վստահում է իր շուրջն արդեն իսկ առկա երաժշտությանը: Ձեզ համար մի թողեք, որ ինքնագիտակցությունը կամ իշխանության նկատմամբ հարգանքը ձեզ *«կես քայլ հետ պահեն»*: Երաժշտության իրական աղբյուրը Դաուն է: Վստահեք ձեր սրտում զգացած ուղիղին, այլ ոչ թե արտաքին առաջնորդի մահակին:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը մեծ թմբուկն է խփում, և ամբողջ նավատորմը պարում է մակընթացության վրա: Ոչ մի ցանց չի նետվում, բայց բոլորը կերակրվում են:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի գազաթնակետը: Առաջնորդը դարձել է երաժշտության մարմնացումը: Նրա հարվածը *«մեծ թմբուկի»* վրա այնքան վարակիչ է, այնքան կատարյալ համապատասխանում է Դաունին, որ *«ամբողջ նավատորմը պարում է»*: Այս համատեղ էքստազի վիճակում աշխատանքն այլևս աշխատանք չէ: *«Ոչ մի ցանց չի նետվում, բայց բոլորը կերակրվում են»*: Տիեզերքն ինքն է ապահովում, երբ համայնքը շարժվում է ուրախ ներդաշնակությամբ: Ձեզ համար սա

խանդավառության միջոցով առաջնորդելու վերջնական պարզեն է: Եղեք թմբուկը և վստահեք, որ պարը կբերի ձեզ անհրաժեշտ ամեն ինչ:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Անձնակազմին տենդ է պատում: Նրանք պարում են փոթորիկի միջով՝ չփակելով ջրանցքները: Երաժշտությունը չպետք է դառնա խելագարություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում խանդավառության դեմ, որը թեքվել է դեպի անխոհեմ, վարակիչ հիստերիա: Պարի «տենդը» այնքան ուժեղ է, որ անձնակազմը անտեսում է իրական և ներկա վտանգը՝ «փոթորիկը»: Նրանք այնքան են հմայված երաժշտությամբ, որ լքում են բոլոր գործնական պարտականությունները: Ձեզ համար սա կոչ է սթափ առաջնորդության նույնիսկ մեծ ուրախության ժամանակ: Խանդավառությունը պետք է զուգակցվի իմաստության հետ: Երաժշտությունը չպետք է դառնա խելագարություն, որը կխորտակի նավը: Հոգ տարեք ջրանցքների մասին, նույնիսկ երբ ձեր սիրտը պարում է:

Վեցը վերևում.

Թռչող ձուկը նորից սուզվում է ծովը: Էքստազը մարում է: Պարն ավարտվում է: Բայց մեղեդու հիշողությունը բզզում է մութ ջրում, միփարություն երկար ճանապարհին տուն լողալիս:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Էքստատիկ ցիկլի բնական ավարտը: Թռիչքը, իր բնույթով, չի կարող հավերժ շարունակվել: Թռչող ձուկը վերադառնում է ջուր, պարն ավարտվում է, և առօրյա կյանքի սովորական, «մութ ջուրը» վերսկսվում է: Բայց խանդավառության պարզեր մնում է: «Մեղեդու հիշողությունը» երկարատև միփարություն է և ներքին ուժի աղբյուր դեպի առաջ սպասվող երկար, անհրապույր ճանապարհորդության համար: Ձեզ համար մի կառչեք էքստազից, երբ այն անցնում է: Թողեք այն գնա: Երաժշտությունը նվեր էր, կայծ, որը բոցավառեց ընկերակցությունը: Հիմա, դրան հաջորդող լռության մեջ, դուք պետք է լողաք՝ առաջնորդվելով մի ժամանակ ձեր իմացած ուրախության արձագանքով: Պարի հիշողությունը իր սեփական հանգիստ, երկարատև ուժի ձևն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 17. Ռեմորայի սկավառակը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Առաջին փոթորիկի վրա
Հետևելու, հարմարվելու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնյոթերորդ թիթեղ.

Ռեմորան բոլոր թափառողներից ամենաիմաստունն է, քանի որ նա սովորել է անխափան ճանապարհորդության գաղտնիքը: Նա չի պայքարում հոսանքի դեմ: Նա չի գծում ուղղություն: Նա սպասում է, համբերատար արժաթե ստվեր, և երբ մեծ շնաձուկը սահում է կողքով, նա կաշում է իր սկավառակի նուրբ, անխորտակելի ներծծմամբ: Նա չի հրամայում շնաձկանը: Նա չի աղաչում նրա ատամներից ուտելիք: Նա պարզապես...

հետևում է: Նա գնում է այնտեղ, որտեղ գնում է շնաձուկը, որսալով նույն տաք հոսանքները, սնվելով նրա խնջույքների մնացորդներով, պաշտպանված նրա սարսափելի սովերով: Եվ երբ շնաձկան ճանապարհն այլևս չի ծառայում նրան, նա ազատում է իր բռնվածքը, առանց դրամայի կամ չարության, և լողում է, մինչև զգա նոր և ավելի լավ ուղեցույցի ձգողականությունը: Մակընթացային կախարդը, որը կտիրապետի հետևելու արվեստին, պետք է սովորի ռեմորայից: Նա պետք է սովորի հանդարտեցնել իր սեփական փոքրիկ շարժիչների խելահեղ, ինքնահավան թրթռոցը և զգալ խորքի մեծ, լուռ շարժումները: Նա չպետք է կապվի բռնակալի հետ անվտանգության համար, այլ արդար ուժի հետ՝ համապատասխանության համար: Հետևելը չի նշանակում թույլ լինել: Դա նշանակում է ընտրել, լիակատար և բաց սրտով, այն հոսանքը, որը ձեզ տուն կտանի:

Դատաստան.

Իմաստուն և կամավոր հարմարվելու արվեստը, ճիշտ առաջնորդ կամ հոսանք ընտրելու արվեստը, որին պետք է հետևել: Ռեմորայի սկավառակը հետևելու հեքսագրամն է — ոչ թե թույլությունից կամ ստրկությունից, այլ պարզ հայացքով, ռազմավարական հանձնվելուց ավելի մեծ առաջնորդող ուժի: Վերևում գտնվող «*Լռակյաց անդունդը*» հանգիստ, անդիմադրելի ընդունման ուրախությունն է. ներքևում գտնվող «*Առաջին փոթորիկը*» հզոր, որոտացող առաջնորդն է կամ շարժումը, որը աշխարհը շարժման մեջ է դնում: Կենտրոնական պատկերը ռեմորայի պատկերն է, որը հրաժարվում է իր սեփական փոքր, ուժասպառ ջանքերից՝ կապվելու շնաձկան հսկայական, անխափան ճանապարհորդությանը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդանշան է տալիս այն ժամանակի մասին, երբ պետք է դադարեցնել առաջնորդելը և սկսել հետևել: Ձեր անձնական պարը՝ Թռչող ձկան էքստազը, գեղեցիկ էր, բայց դա սպրինտ էր: Այժմ աշխարհի հոսանքները փոխվում են, և մի մեծ ուժ — խորհրդատու, հասարակական շարժում, հոգևոր ավանդույթ, բնական ցիկլ — շարժվում է հստակ ուղղությամբ: Ձեր խնդիրն է ճանաչել այս արդար ուժը և կապվել դրան: Սա պասիվ գործողություն չէ. դա Դաոյի հետ գիտակցված, կամային համապատասխանեցումն է: Հիմնականը խորաթափանցությունն է. ռեմորան կաշում է շնաձկանը խորքի իսկական տիրակալին, այլ ոչ թե լողացող գերանի կամ դավաճանական խութի: Դուք պետք է հետևեք մի ուղեցույցի, որն ինքնին համապատասխանում է մեծ ճանապարհին: Դա անելով՝ դուք գտնում եք հանգիստ և անխափան առաջընթաց: Ռեմորան չի սպառում իրեն. նրան տանում են: Սա ժամանակն է հանդարտեցնելու էգոյի որպես նավապետ դիտվելու կարիքը և գտնելու խորքային, բավարարող խաղաղություն՝ լինելով կատարյալ, լուռ և էական առաջին օգնականը:

Պատկեր.

Դինամիկ անշարժության և սիմբիոտիկ ուժի տեսարան: Վագրային շնաձկան զանգվածեղ, հարթ ձևը գերիշխում է կադրում, նրա մարմինը անխափան թափի ուսումնասիրություն է: Շրջապատող ջուրը մութ և զով է: Շնաձկան կողին, խռիկների անմիջապես հետևում, կապած է մեկ, կատարյալ դիրքավորված ռեմորա: Նրա մարմինը

համահունչ է շնաձկան մարմնին, նրա սկավառակը կատարյալ, օրգանական կնիք է: Ռեմորայի աչքը բաց է և խելացի, զգոն, բայց լիովին խաղաղ: Երկու արարածները կազմում են շարժման մեկ միասնական վեկտոր: Պատկերը մակաբույծի և տիրոջ պատկեր չէ, այլ ընտրված և փոխշահավետ գործընկերության, համաձայնեցված կամքերի մոդել:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանն այս հեքսագրամի հիմնական գործիքն է: Պարզ ընկալման խարիսխը էական է: Ռեմորան պետք է կտրուկ, ճիշտ և ակնթարթային դատողություն կատարի «շնաձկան» բնույթի մասին: Արդյո՞ք դա արդար և կայուն ուժ է հետևելու համար, թե՞ քառասային և կործանարար: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը խորքային, նախնադարյան խաղաղության և անվտանգության զգացումն է, «շնաձկան ստվերը», որը պաշտպանում է փոքրերին ավելի մեծ գիշատիչներից: Այստեղ վախ չկա: Միջին դանթյանի լապտերը՝ էգոյի անձնական, փայլուն բոցի կարիքը, դիտավորյալ, ռազմավարականորեն հանձնվում է: Հարցն է. «Ո՞րն է այն ավելի մեծ ուժը, որին ես կոչված եմ հետևելու, և ինչպե՞ս կարող եմ իմ հետևորդությունը դարձնել վստահության կատարյալ, ամբողջ սրտով գործողություն»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը լքում է իր խրճիթը և քայլում դեպի ափ: Ծովի ձայնը նոր ուղեցույց է: Հավատարմության փոփոխություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հետևելու առաջին քայլը հինը թողնելու և նորին շրջվելու միտումնավոր գործողությունն է: Մակընթացային կախարդը լքում է իր սեփական էգոյի հաստատված, կոշտ տեղը («խրճիթը») և շարժվում է դեպի անհայտի եզրը, որտեղ կարելի է լսել նոր ձայնը («ծովը»): Ձեզ համար ձեր հետևելը սկսվում է գիտակցված հեռանալով: Դուք պետք է լքեք ձեր սեփական ծրագրերի անվտանգությունը և բացվեք ձեզնից չհամարվող ուժի առաջնորդության համար: Նոր ուղեցույցի ուղղությամբ շարժվելու այս արտաքին, ֆիզիկական գործողությունը հաջողություն կբերի:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ռեմորան կաչում է մեծ, դանդաղ կրիայի: Անվտանգ, կայուն, բայց անլուսավոր ճանապարհորդություն: Նա չի տեսնում գիշերը անցնող կետին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում անվտանգ, բայց անոգեշնչող ուղեցույցի՝ «մեծ, դանդաղ կրիային» կաշելու մասին: Կրիան ձեզ չի մոլորեցնի, բայց փառքի էլ չի տանի: Դուք վտանգում եք բաց թողնել «կետին» ավելի մեծ, ավելի փոխակերպող, թեև գուցե ավելի վախեցնող ուղեցույցին, որը անցնում է մթության մեջ: Ձեզ համար ուսումնասիրեք ձեր ընտրած առաջնորդին կամ ուղին: Արդյո՞ք այն իսկապես համապատասխանում է մեծ տեսլականին, թե՞ պարզապես հարմարավետ և կանխատեսելի է: Մի թողեք, որ անհայտի վախը ստիպի ձեզ

բավարարվել մի ուղեցույցով, որն առաջարկում է միայն անվտանգություն, այլ ոչ թե նպատակակետ:

Վեցը երրորդ տեղում.

Ռեմորան ազատում է հիմար, նյարդային խմբավարին և միանում է հանգիստ, համբերատար շնաձկանը: Իմաստուն ուղղում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Գիտակցված և ճիշտ ընթացքի ուղղում: Ռեմորան հասկանում է, որ իր առաջին առաջնորդի ընտրությունը սխալ էր.

«*խմբավարը*» հուզված, հիմար և անարժան ուղեցույց է: Նա անմիջապես ազատում է իր բռնվածքը և փոխանցում է իր հավատարմությունը «*հանգիստ, համբերատար շնաձկանը*»: Ձեզ համար սա իմաստուն հետևորդի հիմնական հմտությունն է.

հավատարմության վատ ընտրությունը ճանաչելու և այն առանց հապաղելու կամ կեղծ հավատարմության ուղղելու ունակությունը: Սխալ առաջնորդից հեռանալը նույնքան կարևոր է, որքան ճիշտ առաջնորդին միանալը:

Ինը չորրորդ տեղում.

Շնաձուկը հետևում է տաք հոսանքին դեպի արգելված ծոց: Ռեմորան ամուր է պահում, նրա հավատարմությունը անսասան է, չնայած ճանապարհը տանում է վտանգի միջով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իսկական նվիրվածության փորձությունը: Ընտրված ուղեցույցը՝ շնաձուկը, այժմ հետևում է իր բնույթին այնպիսի ճանապարհով, որը վտանգավոր է թվում ռեմորայի համար: Ռեմորայի հավատարմությունը փորձության է ենթարկվում: Ձեզ համար, ընտրելով արդար առաջնորդ, դուք այժմ պետք է վստահեք նրանց, նույնիսկ երբ նրանց ընտրած ուղին թվում է ռիսկային կամ անհասկանալի: Ձեր հավատարմությունը պետք է լինի «*անսասան*». Իսկական հետևելը պայմանական համաձայնագիր չէ. դա հավատքի պայմանագիր է, որը դիմանում է վտանգավոր անցումներին: Շնաձուկը խորքը ավելի լավ գիտի, քան դուք:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Շնաձուկը և ռեմորան գտնում են արևի լույսով լի, սնուցող կրիլի լճակ: Խնջույքը կիսվում է: Հետևելը պարզևատրվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իմաստուն, անսասան հետևելու վերջնական պարզեր: Ընտրված ուղին տարել է դեպի անվտանգության և առատության վայր, «*արևի լույսով ողողված, սնուցող կրիլի լճակ*»: «*Խնջույքը կիսվում է*» առաջնորդի և հետևորդի միջև: Ձեզ համար ձեր հանգիստ, անսասան հավատարմության շրջանն այժմ իր պտուղներն է տալիս: Ճանապարհորդությունը ձերը չէր, բայց դուք հասաք հենց այնտեղ, որտեղ պետք է լինեիք: Սա ռեմորայի հաջողությունն է:

Վեցը վերևում.

Շնաձուկը, իր նպատակը սպառած, շրջվում և վերջին անգամ սուզվում է ջախջախիչ խորքը: Ռեմորան, առանց վշտի, ազատում է իր բռնվածքը և լողում է, պատրաստ այն նոր հոսանքին, որը գալու է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ռեմորայի վերջնական, ամենախորքային իմաստությունը: Շնաձկան հետ մեծ ճանապարհորդությունը, հետևելու եղանակը, հասել է բնական ավարտի: Շնաձկան ուղին շրջվում է դեպի մի տիրույթ, որտեղ ռեմորան չի կարող հետևել — «*ջախջախիչ խորքը*»: Իմաստուն հետևորդը չի կառչում կարոտից կամ վախից: Նա ազատում է իր բռնվածքը «*առանց վշտի*», սրտով լի երախտագիտությամբ անցած ճանապարհորդության համար: Նա այժմ լողում է համբերատար, բաց սպասման վիճակում՝ պատրաստ «*նոր հոսանքին*», որը անխուսափելիորեն կգա: Հետևելու արվեստը ամբողջական է միայն այն ժամանակ, երբ մարդ գիտի, թե ինչպես ազատել բռնվածքը նույնքան նրբագեղորեն, որքան առաջին անգամ է կցել այն: Ճանապարհորդությունը շրջան է, և մեկ հետևելու ավարտը հաջորդի լուռ սկիզբն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 18. Աբալոնի պատվաստը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա
Փտածության, աշխատանք փչացածի վրա հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնութերորդ թիթեղ.

Ծովային ջրիմուռների լուռ անտառներում հիվանդություն կա: Փտածության պատինա, տհաճ հոտով փտում, սկսում է սողալ մեծ ջրիմուռի տերևների վրա, ափի կենսական արյան վրա: Աբալոնը, դանդաղ և համբերատարը, չի կատաղում փտածության դեմ: Նա չի լքում անտառը ավելի մաքուր ծով փնտրելու համար: Նա սողում է, սանտիմետր առ սանտիմետր, հիվանդության մակերեսով, նրա մկանուտ ոտքը կենդանի պատվաստ է: Նա կլանում է փտածությունը, ալքիմիացնելով այն իր պարուրաձև խեցու մեջ, և որտեղ նա անցել է, նա թողնում է մաքուր, առողջ, նոր աճած կանաչի հետք: Այս աշխատանքը փառահեղ չէ: Այն դանդաղ է, անդադար և բացարձակապես անհայտ: Աբալոնը մրցանակ չի փնտրում աշխարհը նորոգելու համար: Նա նորոգում է, քանի որ փտածությունն այնտեղ է, և նա է, ով կարող է այն կլանել: Մակընթացային կախարդը, ով կբուժեր իր դարաշրջանի հիվանդությունը, պետք է սովորի աբալոնից: Նա պետք է դիմի իր անձնակազմի կողմից անտեսված ապականությանը: Նա պետք է փտածությունը տեսնի ոչ թե որպես անեծք, այլ որպես կոչ: Նորոգման աշխատանքը խորքային, համբերատար սիրո աշխատանք է: Դա հեղափոխություն չէ: Դա հազարավոր փոքր, անդադար պատվաստումներ են: Եվ դա միակ բանն է, որը երբևէ կենդանի է պահել ջրիմուռների անտառը:

Դատաստան.

Ժամանակն է լուծելու փտածությունը, շտկելու անցյալի անփութությունը և վերականգնելու այն, ինչ փչացել է համբերատար, համառ և համեստ աշխատանքի միջոցով: Աբալոնի պատվաստը նորոգման հեքսագրամն է: «*Խարիսխի հանգիստը*», ծովի հատակի ծանր, անշարժ լեռը, գտնվում է «*Առաջնորդող հոսանքի*»՝ մեղմ, համառ,

թափանցող քամու վրա: Պատկերը ամուր, անշարժ կամքի է, որը կիրառվում է նուրբ, ներթափանցող և մեղմացնող խնդրի վրա: Ծովային ջրիմուռների անտառի փտումը փոխաբերություն է կյանքի ցանկացած անտեսված ոլորտի համար — հնացած հարաբերությունների, կոռումպացված հաստատության, անձնական վատ սովորության, ստեղծագործական նախագծի, որը թողնվել է թառամելու: Սա նոր, մեծ նախաձեռնությունների, ինչպիսին է *«Ինը-Վիշապների նավատորմը»*, ժամանակը չէ, այլ հինի ուշադիր, անսասան ախտորոշման: Մակընթացային կախարդը պետք է գտնի փտածության աղբյուրը, որը հաճախ կայանում է անցյալի հարմարավետ, չուսումնասիրված ավանդույթներում: Աշխատանքը պահանջում է անսահման համբերություն և ստամոքս տհաճ առաջադրանքների համար: Աբալոնը կլանում է փտածությունը, այն պարզապես չի ներկում այն: Սա մանրակրկիտ, ազնիվ և քաջարի տնային մաքրության ժամանակ է: Դատաստանը մեղադրության չէ, այլ վերականգնման: Ծովային ջրիմուռների անտառը չպետք է սգալ. այն պետք է փրկվի: Մոտեցեք փտածությանը սիրո և պատասխանատվության ոգով, այլ ոչ թե զզվանքով: Աշխատանքը դանդաղ կլինի, և արդյունքները անմիջապես տեսանելի չեն լինի, բայց Դաոն օրհնում է նրան, ով աշխարհը նորոգում է հանգիստ, անդադար հոգատարությամբ: Դուք ոչ միայն լուծում եք խնդիրը. դուք վերականգնում եք կյանքի հոսքը:

Պատկեր.

Ծովային ջրիմուռների անտառի մի հատված գեղեցիկ քայքայման և լուռ ապաքինման վիճակում: Լայն, սաթագույն տերևներից մի քանիսը բծավորված են մուգ, տհաճ տեսք ունեցող վնասվածքով: Պատկերի կենտրոնում մեծ, օպալեսցենտ աբալոնը դանդաղորեն սահում է վնասված տերևի վրայով, նրա մկանուտ ոտքը իր հետքով թողնելով անարատ, մաքուր, վառ կանաչ արահետ: Աբալոնի խեցին մուգ կապույտի և կանաչի կատարյալ պարույր է, վերականգնվող տիեզերական կարգի խորհրդանիշ: Փոքրիկ, կիսաթափանցիկ մաքրող ծովախեցգետինները սավառնում են աբալոնի շուրջը՝ օգնելով աշխատանքին: Տեսարանը մոայլ աշխատանքի տեսարան չէ, այլ խաղաղ, սիմբիոտիկ վերականգնման: Լույսի մեկ ճառագայթ է թափանցում սաղարթի միջով՝ լուսավորելով նոր, առողջ աճը:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամը զգում է որպես հիմնավորված, կայուն և երկարատև ուժ: Աբալոնի դանդաղ, մկանային սողալը խորքային, համբերատար կենսունակության արտահայտություն է: Ցիի ծովը չի ծախսվում սպրինտում. այն կայուն, անսասան էներգիան է երկար, անհրաժեշտ առաջադրանքի համար: Միջին դանթյանի լապտերը կարեկցանքի և պատասխանատվության լուռ օղաչուական լույս է, այլ ոչ թե փառասիրության բոցավառ ջահ: Աշխատանքը կատարվում է սիրո համար, այլ ոչ թե փառքի համար: Վերին դանթյանի խարիսխը սուր, ախտորոշիչ բանականությունն է, որը կարող է հստակ տեսնել փտածությունը առանց տատանվելու և տարբերակել այն բուժելու համար անհրաժեշտ ճշգրիտ, փոքր գործողությունները: Հարցն է. *«Ի՞նչն եմ ես*

անտեսել, և ինչպէս կարող եմ սկսել բուժել այն խնամքի մեկ, փոքր, համառ գործողությամբ»:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Նավի կորպուսի վրա գտնվող կենդանիբուսի սպին հին և խորն է: Վերանորոգումը սկսվում է չոր նավամատույցում, համբերատար նավաշինարարի հսկողության ներքո:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին քայլը խնդրի խորության ճանաչումն է: «*Կենդանիբուսի սպին*» հին, անտեսված վերք է, այլ ոչ թե նոր ճգնաժամ: Աշխատանքը պետք է սկսվի անվտանգության և լուրջ վայրում՝ «*չոր նավամատույցում*», «*համբերատար նավաշինարարի*»՝ խորհրդատուի, թերապևտի, կամ իմաստուն ավագի ղեկավարությամբ: Ձեզ համար մի փորձեք շտկել երկարատև փտածությունը, երբ դեռևս նավարկում եք քառասյին ջրերում: Փնտրեք նահանջի ժամանակ և իմաստուն ուղեցույց, որը կօգնի ձեզ ուսումնասիրել վնասը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Փտածությունը նավապետի խցիկում է, թաքնված ջրհորից տհաճ հոտ: Առաջին օգնականը տատանվում է խոսել: Պետք է ասել դժվար ճշմարտություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նորոգման աշխատանքը այժմ պահանջում է բախվել զգայուն, անձնական և, հնարավոր է, ամոթալի ճշմարտության հետ, որը գտնվում է ձեռնարկության հենց սրտում: «*Նավապետի խցիկում փտածությունը*» ղեկավարության հետ կապված խնդիր է, թաքնված բարոյական թերություն, կամ գաղտնիք, որը բոլորը գիտեն, բայց ոչ ոք չի անվանում: Ձեզ համար իրավիճակը նորոգելը պահանջում է ճշմարտությունը ասելու քաջարի արարք: Դուք պետք է լինեք «*առաջին օգնականը*», որը դժվար, անկեղծ խոսքն է ասում իշխանությանը: Սա նուրբ և վտանգավոր խնդիր է, բայց փտածությունը չի կարող բուժվել, եթե այն մնում է թաքնված:

Ինը երրորդ տեղում.

Նավաշինարարը չափազանց կոպիտ է քերում կորպուսը՝ բացահայտելով հում, արյունահոսող հատիկը: Չափազանց ուղղում: Փոքր վերք, բայց ոչ մի մշտական մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում, որ վերանորոգման եռանդը երբեմն կարող է իր փոքր վնասը պատճառել: Նավաշինարարը, իր եռանդուն ձգտումով հեռացնել բոլոր փտածությունները, մի փոքր չափազանց խորն է քերում՝ վիրավորելով առողջ փայտը: Ձեզ համար զգուշացեք չափազանց ագրեսիվ կամ ինքնաքննադատական մոտեցումից՝ բարեփոխման հարցում: Փոքր չափազանց ուղղումը «*փոքր վերք է, բայց ոչ մի մշտական մեղադրանք*»: Մի թողեք, որ փոքր քերվածք պատճառելու վախը խանգարի ձեզ անհրաժեշտ աշխատանքից, բայց մեղմացրեք ձեր եռանդը նուրբ ձեռքով և ներողամիտ սրտով:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Անձնակազմը տեսնում է փտածությունը և ծիծաղում է նավապետի անկման վրա: Փտածությամբ զվարճանալը նշանակում է այն հրավիրել սեփական հոգու մեջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում փտածության ապականող արձագանքի դեմ: Երբ առաջնորդի կամ հաստատության փտածությունը բացահայտվում է, կա գայթակղություն արձագանքել ցինիկ ուրախությամբ կամ ինքնարդար ծաղրով: Ձեզ համար մի թողեք, որ ուրիշների ձախողումները դառնան զվարճանքի աղբյուր: *«Ծիծաղել փտածության վրա»* նշանակում է վարակվել դրանով այլ կերպ: Ծիշտ արձագանքը ծաղրը չէ, այլ մոռյլ, վճռական և կարեկցող ջանքերը՝ նորոգելու համար:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Նավապետը, խոնարհված, ընդունում է ճշմարտությունը: Նա միանում է աբալոնին աշխատանքի մեջ, իր սեփական ձեռքերն այժմ ներկված են բուժիչով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շրջադարձային կետը: Քայքայման աղբյուրը՝ ձախողվող առաջնորդը, հասել է ազնիվ խոսքով: Նա *«ընդունում է ճշմարտությունը»* խոնարհությամբ և միանում է նորոգման ֆիզիկական, *«գործնական»* աշխատանքին: Ձեզ համար, եթե դուք իշխանության դիրքում եք, սա իսկական փրկագնման պահն է: Եթե դուք այն հետևորդն եք, ով ճշմարտությունն է ասել իշխանությանը, սա նշան է, որ ձեր քաջությունը պտուղ է տվել: Աշխատանքն այլևս միայնակ առաջադրանք չէ. այն այժմ նորոգման համատեղ առաքելություն է:

Ինը վերնում.

Ծովային ջրիմուռների անտառը մաքրված է: Աբալոնը չի մնում հարգանքի տուրքի համար: Նա սողում է դեպի հաջորդ վնասված տերևը, անվերջ, լուռ աշխատանքի ծառա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի խորքային իմաստությունը: Նորոգման կոնկրետ առաջադրանքն ավարտված է: Ծովային ջրիմուռների անտառի այս մեկ հատվածում փտածությունը մաքրված է: Բայց աբալոնը չի կանգնում գովասանք կամ պարզև ստանալու համար: Նա չի *«սպասում հարգանքի տուրքին»*: Նա գիտի, որ փտածությունը կյանքի բնական, կրկնվող մասն է, և իր աշխատանքը երբեք իսկապես չի ավարտվում: Նա նույն դանդաղ, համբերատար նրբագեղությամբ շարժվում է դեպի *«հաջորդ վնասված տերևը»*: Ձեզ համար կոնկրետ խնդրի նորոգումն ավարտված է, բայց մի փնտրեք փառք այս աշխատանքի համար: Իսկական պարզևն անտառի առողջությունն է, իսկ նորոգման կոչը հավերժական է: Նորոգողը ցիկլի ծառան է, նրա խոնարհությունը՝ նրա ամենամեծ հավաստագիրը: Աշխատանքն ինքնին պարզև է, և հաջորդ առաջադրանքն արդեն սպասում է:

)(*)(

Հեքսագրամ 19. Լապտեր-լուսնի մոտեցումը

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա
Մոտեցման, մոտենալու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Տասնիններորդ թիթեղ.

Ութերորդ ամսում, երբ ծովը ամենաջերմն է, իսկ երկինքը՝ ամենապարզ, Լապտեր-լուսինը բարձրանում է հորիզոնի վրա: Նա տարվա ամենալիարժեք լուսինն է, մի մեծ, ոսկեգույն, նուրբ աչք, որը անթարթ նայում է ջրին: Նրա լույսը ոչ միայն փայլում է, այլև մոտենում է: Այն խոնարհվում է՝ ալիքների վրա հալած ոսկու արահետ, և խորքում գտնվող յուրաքանչյուր արարած զգում է նրա ձգողությունը: Կույր և պարզամիտ մարջանային պոլիպները գիտեն, որ լույսը մոտ է և բացում են իրենց փոքրիկ, ծաղկանման բերանները սնուցող մակընթացության առջև: Միայնակ թափառող ոզնիները ամայի ժայռերի մեջ հավաքվում են մեծ, դանդաղ երթերով դեպի ծանծաղուտները: Մակընթացային կախարդը, զգալով ջերմությունը իր բարձրացած դեմքին, չի հրամայում այս հավաքույթը: Նա պարզապես կանգնած է ափին, բաց ձեռքերով, սիրտը հայելի, և թույլ է տալիս լույսին մոտենալ իրեն: Նա գիտի, որ մոտենալու արվեստը որս չէ, այլ մագնիսականություն: Լապտեր-լուսինը չի հետապնդում ծովը. նա պարզապես բարձրանում է, և ծովն իր ողջ անսահմանությամբ չի կարող չպատասխանել: Սա մեծ մոտեցման եղանակն է, այն ժամանակը, երբ կարելի է զգալ, որ բարի և հզոր ազդեցություն է շարժվում դեպի աշխարհ, և ամեն ինչ, որ ընկալունակ է, ուրախությամբ ալիքվում է դեպի այն:

Դատաստան.

Մեծ և սնուցող ազդեցությանը մոտենալու և այդ ազդեցությունը ուրիշների համար լինելու ժամանակ: Լապտեր-լուսնի մոտեցումը բարենպաստ, ընդարձակ և մագնիսական հանդիպման հեքսագրամն է: «Անդունդային հարթավայրը», Յինի խորքային, ընկալունակ մատրիցը, հանգչում է «Լռակյաց անդունդի» վրա՝ վարպետի հանգիստ, ուրախ սրտի վրա: Պատկերը անսահման, ողջունելի լռության է, որը լցվում է նուրբ, վերընթաց լույսով: Սա այն եղանակն է, երբ հզոր, բարեգործ ուժը — իմաստուն ուսուցիչը, նոր հոգևոր պրակտիկան, ստեղծագործական ոգեշնչման եղանակը — ակտիվորեն մոտենում է ձեր կյանքին: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է աճի և փոխադարձ սնուցման ոսկե ժամանակ: Լապտեր-լուսինը չի պարտադրում. նա լուսավորում և գրավում է: Ձեր խնդիրն է դառնալ ընկալունակ անոթ, ինչպես ծովը, և լիովին բացվել այս մոտեցող լույսի առջև: Սա սովորելու, խորքային լսելու և թույլ տալու ժամանակ է, որ մագնիսացնեք ավելի բարձր ճշմարտությամբ: Բայց հեքսագրամը նաև խորքային պատասխանատվություն է կրում: Լապտեր-լուսնի լույսը միայն ձեզ համար չէ: Այն ընդունելով, դուք պետք է նաև դառնաք հայելի, որը արտացոլում է այդ լույսը մարջանային պոլիպներին և թափառող ոզնիներին, բոլոր փոքր էակներին, ովքեր ձգվում են դեպի ձեր ջերմությունը: Այս եղանակի բանալին առատաձեռն, անվախ սիրտն է: Մի կուտակեք մոտեցող լույսը: «Ութերորդ ամիսը» գազաթնակետային առատության ժամանակ է. բերքահավաքը մոտ է: Թող լուսինը բարձրանա, և թող ծովը արձագանքի:

Պատկեր.

Հանգիստ, լուսավոր ծովային տեսարան: Լապտեր-լուսինը, հսկայական, ոսկեգույն գունդը, կախված է հորիզոնում ցածր, այնքան մոտ, որ թվում է գրեթե դիպչելի: Դրա արտացոլանքը ձևավորում է լայն, փայլուն ոսկեգույն արահետ հանգիստ, ինդիգո ջրի վրայով, լույսի կամուրջ, որը, կարծես, ֆիզիկապես կապում է երկնայինը և խորքը: Ժայռոտ ափին միայնակ մակընթացային կախարդը կանգնած է մեջքով դեպի դիտողը, դեմքով դեպի լույսը: Նրա ձեռքերը լայն բացված են՝ լիակատար, ուրախ ողջունի ժեստով: Ծանծաղուտներում փոքրիկ, փայլուն արարածներ՝ պոլիպներ և փոքրիկ մեղուզաներ, բարձրանում են դեպի լույսը, նրանց մարմինները պատասխանում են լուսնի ձգողությանը: Ամբողջ պատկերը լի է խաղաղ, անխուսափելի և փոխադարձ ձգողականության զգացումով:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն ինքնին ծովն է՝ հսկայական, հանգիստ և ընկալունակ ջրային մարմին, որը արձագանքում է լուսնի ձգողությանը խորքային, մակընթացային ալիքով: Ցիի ծովը բարձրանում է մեղմ, հզոր ջրհեղեղով: Միջին դանթյանը սրտի լապտերն է, որը այրվում է տաք, առատաձեռն և անվախ սիրով: Սա լիովին բաց լինելու և մեծ բարիք ստանալուց չվախենալու զգացումն է: Վերին դանթյանի խարիսխը պարզությունն է, որը ճանաչում է մոտեցող լույսը որպես ճշմարիտ և բարի, տարբերակելով այն կեղծ, գայթակղիչ անորոշությունից: Հարցն է. *«Ի՞նչ մեծ, սնուցող ուժ է մոտենում իմ կյանքին, և ինչպե՞ս կարող եմ լիովին բացվել դրա լույսի առջև, այն հավաստարմորեն արտացոլելով ուրիշներին»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Կողմնացույցի ասեղը դողում է, զգալով հեռավոր մագնիսական հյուսիսը: Հոսանքի նուրբ տեղաշարժ: Մոտեցումը սկսվել է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մոտեցող ազդեցության առաջին, գրեթե աննկատելի նշանը: *«Կողմնացույցի ասեղը»* ձեր ներքին ինտուիցիան է, նուրբ հոգևոր զգայարանները, որոնք զգում են տեղաշարժ, նախքան գիտակցական միտքը կկարողանա անվանել այն: Ձեզ համար սկսվում է աճի նոր և հզոր շրջան, բայց այն դեռևս անտեսանելի է: Ուշադրություն դարձրեք ձեր երազներին, ձեր բնագոյներին, ձեր հոգու մեջ լուռ *«դողին»*: Լույսը գալիս է: Պատրաստվեք դիմավորել այն:

Ինը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը բարձրանում է ավիամերձ բլուրը՝ լուսնին հանդիպելու համար: Նրա սեփական լույսը բարձրանում է՝ ողջունելու վերևի լույսը: Փոխադարձ մոտեցում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մոտեցումն այժմ գործընկերության գիտակցված, կամային գործողություն է: Լապտեր-լուսինը բարձրանում է, բայց մակընթացային կախարդը նույնպես մեկ քայլ առաջ է անում: Նա բարձրանում է *«ավիամերձ բլուրը»*, իր սեփական ներքին լույսը — իր գիտակցված մտադրությունը —

բարձրանում է՝ երկնային լույսին հանդիպելու համար: Ձեզ համար սա ակտիվ մասնակցության ժամանակ է: Մեծ բարին մոտենում է, բայց դուք նույնպես պետք է ջանք գործադրեք դրան դիմավորելու համար: Մեղիտացիա արեք, ուսումնասիրեք, դրեք ձեզ լույսի ուղու վրա: Այս փոխադարձ մոտեցումը մեծ հաջողություն է բերում:

Վեցը երրորդ տեղում.

Մակընթացությունը բարձրանում է, բայց մակընթացային կախարդը շեղվում է թաց ավազի վրա կեղծ ոսկու փայլից: Նա կանգ է առնում, շփոթելով պիրիտը լուսնի արտացոլանքի հետ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջգուշացում մեծ մոտեցման ժամանակ ավելի փոքր, կեղծ լույսով գայթակղվելու դեմ: «*Կեղծ ոսկու փայլը*» գայթակղիչ, բայց դատարկ շեղում է — գովեստի արժանի, բայց անկեղծ առաջարկ, արագ լուծում, որը շրջանցում է իրական գործը: Ձեզ համար, խորքային հոգևոր բացման մեջտեղում, զգույշ եղեք կեղծ մարգարեներից և մակերեսային խոստումներից: Մի թողեք, որ լողափի «*պիրիտը*» շեղի ձեզ իրական, ծագող լուսնից: Պահեք ձեր աչքերը հորիզոնին:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Մարջանային պոլիպները բացում են իրենց փոքրիկ բերանները: Լույսը հասնում է նույնիսկ կույրերին և պարզամիտներին: Ոչ ոք չի բացառվում մոտեցումից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լապտեր-լուսնի լույսը լիովին ժողովրդավարական և ներառական է: Այն «*հասնում է նույնիսկ կույրերին ու պարզամիտներին*», սնուցելով ինքնության և համայնքի ամենահամեստ և ամենաթաքնված մասերը: Ձեզ համար մոտեցող բարին բավականաչափ լայն է, որպեսզի բուժի ձեր խորքային, ամենաանգիտակից օրինաչափությունները: Այն նաև կոչ է լինելու ներառական առաջնորդ, որպեսզի ձեր արտացոլած լույսը հասնի նրանց, ովքեր հաճախ անտեսվում են: Ամենամեծ ուժն այն է, որը սնուցում է ամենափոքրերին:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը դառնում է հայելի: Լուսնի լույսը լցնում է նրան, և նա այն փայլեցնում է ստվերային ծոցում թաքնված ոգնիների վրա: Մոտեցման առաջնորդ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի գազաթնակետը: Մակընթացային կախարդը լիովին ներքնայնացրել է Լապտեր-լուսնի լույսը և այժմ դառնում է դրա գիտակից, ակտիվ արտացոլողը: Նա այլևս պարզապես ընդունող չէ. նա «*հայելի*» է, որը միտումնավոր լույսն ուղղում է դեպի «*ստվերային ծոցը*», որտեղ սպասում են թաքնվածները, ամաչկոտները և մոռացվածները: Ձեզ համար սա առաջնորդության մեծ կոչումն է: Օգտագործեք ստացած իմաստությունն ու սնուցումը՝ ուրիշների համար ուղին ակտիվորեն լուսավորելու համար: Մի եղեք պարզապես ծով. եղեք լուսնի արտացոլանքը ծովի վրա, լույսի ուղեցույց արահետ:

Վեցը վերնում.

Լապտեր-լուսինը սկսում է մայր մտնել, խորտակվելով այն ծովի մեջ, որտեղից ծնվել է: Մոտեցումն ավարտվել է, բայց լույսի հիշողությունը առաջնորդում է

մակընթացային կախարդին գալիք ձմռան միջով: Առատաձեռն սիրտը չի կառչում եղանակից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մոտեցման եղանակի բնական, նրբագեղ ավարտը: Մեծ լույսը իջնում է, նրա նպատակը կատարված է: Արժանի մակընթացային կախարդը չի սգում դրա անցումը կամ չի փորձում *«կառչել եղանակից»*: Նա սնուցվել է, և *«լույսի հիշողությունը»* այժմ ներքին կողմնացույց է, ուղղորդման մշտական աղբյուր *«գալիք ձմռան»* համար: Առատաձեռն սիրտը գիտի, որ ցիկլը շրջան է: Լապտեր-լուսինը կրկին կբարձրանա: Թող այն գնա և լույսը կրեք ձեր մեջ: Սա մոտեցման վերջնական ուսմունքն է. իմանալ, թե երբ է ընդունման ժամանակն ավարտվել, և ներքին ուխտագնացության ժամանակը կրկին սկսվել:

)(*)(

Հեքսագրամ 20. Դիտարանի հայացքը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա Մտորումների, դիտելու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսաներորդ թիթեղ.

Վագրի ատամների արշիպելագի ամենաբարձր ժայռի վրա հին մակընթացային կախարդները աշտարակ կառուցեցին ոչ թե քարից, այլ հղկված օբսիդիանից, սև հայելի երկնքի ֆոնին: Նրանք այն չէին կառուցել տեսնելու, այլ տեսնելու համար: Դրա գազաթից Դիտորդը կարող էր դիտարկել հոսանքի նուրբ տեղաշարժը հարյուր լիգա հեռավորության վրա, ուրվական նավատորմի թույլ ֆոսֆորեսցենցիանախքան դրա մարմնացումը, ջրային հորձանուտի ծննդի հեռավոր, պարուրաձև պարը: Սա կախարդական արվեստ չէր, այլ գերգրագետ: Դիտորդն ամբողջ կյանքն անցկացրել էր սովորելով կարդալ ծովի տեքստը, և աշտարակը նրա ամբիոնն էր: Նա չէր նայում անհանգստությամբ ձգտելով վերահսկել տեսածը: Նա նայում էր հանգիստ, սուրբ անջատվածությամբ, ինչպես ծովն է նայում ինքն իրեն: Նա հասկանում էր, որ իրական տեսնելը մաքրագործման մի ձև է: Նախքան աշխարհը կարդալը, նա պետք է մաքրեր իր սեփական ընկալումները վախից, ցանկությունից և դատողությունից: Միայն այդ դեպքում հորիզոնը կարող էր ասել իր ճշմարտությունը: Օբսիդիանե պատի վրայով գլորվող խտացման մեկ կաթիլը նախանշան էր: Թռչող ձկան հանկարծակի ցատկը աջ քթից տասը կետ հեռավորության վրա մարգարեություն էր: Դիտորդը լրտես չէր: Նա իր նավատորմի խիղճն էր, նա, ով հիշում էր այն, ինչ անձնակազմը, մարտի թեժ պահին, մոռացել էր. որ առաջին հաղթանակը միշտ պարզ տեսողության հաղթանակն է այն տեսնելու ցանկության նկատմամբ, ինչը չկա:

Դատաստան.

Հանգիստ, թափանցող դիտարկման ժամանակ, սրբազան դադարգործելուց առաջ իրավիճակի ավելի խորքային օրինաչափությունները մտորելու համար: Դիտարանի հայացքը աշխարհին պարզ, մաքրված և անկողմնակալ աչքով նայելու հեքսագրամն է:

«Առաջնորդող հոսանքը», հոգու մեղմ, համառ քամին, փչում է «Անդունդային հարթավայրի» վրա համայնական հոգու խորքային, ընկալունակ մատրիցի վրա: Պատկերը բարձր, հանգիստ աշտարակի է, որտեղից դիտորդը կարող է զննել իրականության անծայրածիր օվկիանոսը, ոչ թե այն մանիպուլյացիայի ենթարկելու, այլ հասկանալու համար: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է նահանջի, խորհրդածության և խորքային դիտարկման ժամանակ: Դուք կոչված չեք գործելու, շտկելու կամ հետևելու, այլ տեսնելու: Ձեր որոնած պատասխանը նոր ռազմավարության մեջ չէ, այլ ձեր առջև գտնվող լանդշաֆտի ավելի պարզ ընկալման մեջ: Սա սրբազան ժամանակ է մեղիտացիայի և ընկալման ներքին լապտերները մաքրելու համար: Դիտորդը, որի միտքը մթագնում է վախով կամ ցանկությամբ, սխալ կկարդա ամենաակնհայտ նշանը: Այս հեքսագրամի բանալին անջատվածության առաքինությունն է: Դիտարկեք մոտեցող նավատորմը ոչ թե որպես ապագա սպառնալիք կամ ապագա մրցանակ, այլ որպես Դաոյի դրսևորում, որը պետք է հասկանալ նախքան դրա մեջ մտնելը: Այս մոտորողական դադարը շքեղություն չէ. դա արդյունավետ ղեկավարության հենց արմատն է: Այն թույլ է տալիս ձեզ սովորել անցյալից, դիտարկել տիեզերքի գաղտնի գործունեությունը և լինել, ինչպես մակընթացային կախարդն իր աշտարակում, ձեր համայնքի պարզատես խիղճը:

Պատկեր.

Սև հղկված օբսիդիանից պատրաստված աշտարակի գագաթին գտնվող մոռյալ, գեղեցիկ, շրջանաձև խցիկի ինտերիերը: Միակ բացվածքը լայն, կամարակապ պատուհանն է, որը նայում է դեպի անծայրածիր, աննկարագրելի մոխրագույն ծովը և երկինքը, որոնք մշուշվում են մեկ, անսահման հորիզոնի մեջ: Միայնակ մակընթացային կախարդը, մեջքը դեպի դիտողը, կանգնած է պատուհանի մոտկատարյալ անշարժ: Նրա կեցվածքն ուղիղ է, բայց թուլացած, ձեռքերը հանգիստ դրված են կողքերին: Աշտարակի պատերն այնքան հղկված են, որ արտացոլում են մոխրագույն լույսը ստեղծելով անհանգիստ, սահմանային տարածություն, որտեղ ներսն ու դուրսը, եսը և աշխարհը, կարծես, միաձուլվում են: Միակ, կատարյալ կաթիլ խտացում դանդաղորեն հոսում է պատի վրայով: Ամբողջ պատկերը մեղիտացիա է անշարժության, պարզության և մաքուր դիտարկման խորքային ուժի մասին:

Երեք դանթյանների հնչունավորումը.

Վերին դանթյանն այս հեքսագրամի բացարձակ գերիշխանն է: Մտքի խարիսխը հենց դիտաշտարակն է: Պարզ, անկողմնակալ և թափանցող ներթափանցման ունակությունն ամեն ինչ է: Միջին դանթյանի լապտերը պետք է լինի կատարյալ հանգիստ, կայուն, անսասան բոց, որը չի թարթում տեսածի հանդեպ հուզական կապվածությունից: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը խորքային, հանգիստ անդունդն է, որի վրա կառուցված է աշտարակը՝ կայուն, հիմնավորված հիմք, որը թույլ է տալիս ստանալ ամենաբարձր հնարավոր հեռանկարը: Հարցը պարզ է, խորքային. *«Ի՞նչ եմ ես իրականում տեսնում, երբ հեռացնում եմ իմ վախը, իմ ցանկությունը և իմ դատողությունը»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Նավաստին նայում է ծովին և տեսնում է միայն ջուր: Նախաձեռնողի հայացքը մակերեսային է: Ոչ մի մեղադրանք, բայց ոչ մի խորաթափանցություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընկալման առաջին, չմարզված փուլը: «Նավաստին» նայում է ծովի հսկայական, բարդ տեքստին և տեսնում է միայն պարզ, չտարբերակված մակերես: Ձեզ համար սա նուրբ նախազգուշացում է ձեր իրավիճակի մակերեսային ընթերցման դեմ: Դուք նախաձեռնող եք խորքային տեսնելու արվեստում: Ձեր ներկայիս հասկացողությունը մակերեսային է, բայց սա «անմեղ» մեկնարկային կետ է: Մի շփոթեք ձեր առաջին պարզ տպավորությունը ամբողջ ճշմարտության հետ: Դիտորդի աշխատանքն է սովորել տեսնել մակերևույթի տակ գտնվող օրինաչափությունները:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մակընթացությունների դիտորդն իր թաքնված քարանձավից նայում է հեռադիտակով: Նա տեսնում է նավատորմը, բայց նրա հայացքը նեղ է և եսասիրական:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մի քայլ ավելի խորքային, բայց թերի: «Մակընթացությունների դիտորդն» ունի ավելի հզոր գործիք՝ «հեռադիտակը», բայց նրա հեռանկարը սահմանափակ է, իսկ դրդապատճառը՝ եսասիրական: Նա դիտարկում է «թաքնված քարանձավից», գաղտնիության և եսասիրության վայրից: Ձեզ համար դուք կարող եք ավելի սուր կենտրոնանալ որոշակի խնդրի վրա, բայց ձեր տեսլականը դեռևս աղավաղված է ձեր սեփական օրակարգով: Աշտարակում գտնվող Դիտորդը կանգնած է բաց լույսի ներքո. քարանձավում գտնվող լրտեսը թաքնվում է ստվերում: Ձգտեք այնպիսի հեռանկարի, որը բաց է, հանրային և առատաձեռն, այլ ոչ թե նեղ և եսասիրական:

Վեցը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը դիտարկում է իր ներքին նավատորմի մակընթացությունն ու տեղատվությունը, մտքերը, որոնք լողում են իր մտքի նավահանգստում: Ինքնախոհություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կարևորագույն շրջադարձային կետը: Դիտորդը հայացքը ուղղում է դեպի ներս: Նա չի նայում արտաքին ծովին, այլ «ներքին նավատորմին» իր սեփական մտքերի, վախերի և ցանկությունների անընդհատ, անհանգիստ հոսքին: Ձեզ համար իսկական խորհրդածությունը սկսվում է անկեղծ ինքնագնահատականից: Ինչպե՞ս են ձեր ներքին օրինաչափությունները ձևավորում այն, ինչ տեսնում եք աշխարհում: Դիտարկեք ձեր գիտակցության «մակընթացությունն ու տեղատվությունը» առանց դատողության: Սա դիտման ավելի բարձր փուլերի համար անհրաժեշտ մաքրված ընկալման դարպասն է:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Օբսիդիանի հղկված հայելին արտացոլում է ամբողջ ծովը: Դիտորդը տեսնում է

Վիշապների արքայի արքունիքը, ուրվական նավատորմը և շնաձկան վրա գտնվող ռեմորան: Իսկական տեսանողի տեսիլքը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իմաստունի մաքրված ընկալումը: «Օբսիդիանի հղկված հայելին» հենց Դիտարանն էաղավաղումից մաքրված գիտակցությունը: Դիտորդն այժմ տեսնում է ամբողջ տիեզերական լանդշաֆտը կատարյալ, անկողմնակալ պարզությամբ «Վիշապների արքայի արքունիքը», «ուրվական նավատորմը» և ամենահամեստ «ռեմորան»: Ամեն ինչ տեսանելի է, և ամեն ինչ երևում է իր պատշաճ հարաբերության մեջ: Ձեզ համար սա խորքային և համապարփակ ընկալման պահ է: Երբ ձեր սեփական միտքը անշարժ է, աշխարհը բացահայտում է իր իրական, փոխկապակցված բնույթը:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքան զգում է Դիտորդի հայացքը և շրջվում է՝ հանդիպելով նրա աչքին հարյուր լիգա հեռավորության վրա: Ինքնիշխանների հաղորդակցություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իրական խորհրդածության ամենախորքային հոգևոր ենթատեքստը: Տեսնելու գործողությունը միակողմանի չէ. դա «հաղորդակցություն» է: Երբ Դիտորդի հայացքը մաքուր է, նրա հայացքի օբյեկտը կարող է զգալ այն և արձագանքել: Վիշապների արքան՝ խորքի գերագույն ինքնիշխանը, ճանաչում է Դիտորդին որպես ինքնիշխանի ընկերակից, Դաոյի բացահայտման գիտակից գործընկեր: Ձեզ համար ձեր պարզ, անկողմնակալ խորհրդածությունը պասիվ գործողություն չէ: Դա հոգևոր գործակալության մի ձև է, որը ձեզ ուղղակիորեն կապում է տիեզերքի մեծ ուժերի հետ: Ձեր տեսնելը համատեղ արարման մի ձև է:

Ինը վերևում.

Դիտորդը իջնում է աշտարակից և քայլում իր անձնակազմի մեջ: Նա տեսնում է նրանց սրտերը, նրանց թաքնված վշտերն ու չարտահայտված հույսերը: Տեսնելու աշխատանքն ավարտված է: Սիրելու աշխատանքը նոր է սկսվել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Դիտորդի մաքրագործված տեսողության վերջնական, երկրային նպատակը: Աշտարակում անցկացրած ժամանակը ապաստան է, ոչ թե մշտական տուն: Դիտորդն այժմ պետք է «իջնի» և իր պարզ տեսողությունը վերադարձնի խառնաշփոթ մարդկային աշխարհ: Նա այժմ տեսնում է ոչ թե նավատորմեր և հոսանքներ, այլ իր ուղեկիցների ներքին կյանքը՝ նրանց «թաքնված վշտերն ու չարտահայտված հույսերը»: Ձեզ համար հանգիստ խորհրդածության շրջանը ձեզ պատրաստեց աշխարհի հետ նոր, ավելի կարեկցող ներգրավվածության համար: Պարզ տեսողության նպատակը մարդկությունից փախչելը չէ, այլ այն ավելի իմաստուն սիրելը: Դիտարանի հայացքը միայն նախապատրաստություն էր սրտի ավելի խորքային աշխատանքի համար:

)(*)(

Հեքսագրամ 21. Շնաձկան խայթոցը

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Առաջին փոթորիկի վրա
Կծելու, բարեփոխման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսանմեկերորդ թիթեղ.

Խորտակված կալդերայի մեծ լագունայում հիվանդություն էր արմատ գցել: Մի հրեշավոր, մակաբուծական որդ էր փաթաթվել խութի սրտի շուրջը, նրա փշոտ գլուխը խմում էր մարջանի կյանքը: Փոքր ձկները — հրեշտակաձուկը, վիրաբույժը, խեցգետնակերպը — տատանվում և վազվզում էին, չկարողանալով կոտրել նրա երկաթե կաշին: Ապա, խորքային ջրանցքից դուրս եկավ Շնաձուկը: Նա անմիտ մարդասպան չէր, այլ լագունայի նշանակված դատավորը: Նրա զգայարանները, հազար անգամ ավելի նուրբ, քան որևէ այլ, կարող էին զգալ ջրում մակաբույծի հիվանդ սրտի էլեկտրական թրթիռը: Նա խորհուրդ չհրավիրեց: Նա չվիճեց: Նա բացեց իր ծնոտները — այդ սարսափելի, հին և բացարձակապես անկողմնակալ ատամների դարպասը — և նա կծեց: Մակաբույժը կտրվեց, մաքուր, ականաթորեց: Վերքը սարսափելի էր, բայց հիվանդությունն անցել էր: Շնաձուկը, իր պարտականությունը կատարած, լողաց դեպի խորքը՝ առանց շնորհակալության սպասելու: *«Արդարադատությունը, — գրել է իր օրագրում սա դիտող մակընթացային կախարդը, — բանակցություն չէ: Դա խայթոց է: Դա առողջի և հիվանդի արագ, կտրուկ և անկողմնակալ բաժանումն է: Լագունան բուժելու համար չպետք է վախենալ շնաձուկ լինելուց»:*

Դատաստան.

Ժամանակն է կտրուկ, վճռական և ուղղիչ գործողության, որը կտրում է խոչընդոտները և վերականգնում արդարությունը: Շնաձկան խայթոցը անհրաժեշտ, վիրաբուժական միջամտության հեքսագրամն է: *«Վիշապի լապտերը»* անկողմնակալ ճշմարտության և օրենքի բոցավառ, պարզ լույսը, փայլում է *«Առաջին փոթորիկի»* վրա հանկարծակի, պայթյունավտանգ և պատժիչ գործողության վրա: Պատկերը շնաձկանն է, լագունայի արագ և սարսափելի բուժողին, որը չի բանակցում մակաբույծի հետ, այլ պարզապես կտրում է այն մեկ, ջախջախիչ խայթոցով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ նուրբ ձեռքն այլևս առաքինություն չէ: Անարդարությունը, կոռուպցիան կամ թարախակալած խնդիրն արմատ են գցել, և մեղմ խոսքերն ու նուրբ պատվաստումները չեն կարող այն հեռացնել: Դուք կոչված եք լինել շնաձուկը: Սա դատավորի, բարեփոխիչի, մատնիչի հեքսագրամն է: Բայց խայթոցը պետք է լինի արդարադատության կատարյալ գործիք, այլ ոչ թե անձնական զայրույթի արարք: Շնաձուկը չի կծում զայրույթից. նա կծում է, որովհետև իր բնույթն է վերականգնել լագունայի առողջությունը: Ձեր կատարելիք գործողությունը, հավանաբար, ցավոտ և ցնցող կլինի ներգրավվածների համար: Այն կզգացվի կործանարար: Բայց դրա պատճառած վերքը վիրաբուժական է, որը նախատեսված է ավելի խորքային թույն արձակելու համար: Հիմնականը դրդապատճառների բացարձակ պարզությունն է և ճշմարտության հետ անսասան համապատասխանությունը: Մի տատանվեք: Մի տրվեք մակաբույծի սենտիմենտալ

կոչերին: Տեսեք հիվանդությունը այնպիսին, ինչպիսին այն կա, և օրենքի արագ, անկողմնակալ ծնոտներով կծեք այն: Լագունան շնորհակալ կլինի ձեզ, նույնիսկ եթե մակաբույծը չլինի:

Պատկեր.

Արդարադատության դրամատիկ, վայրկյանական տեսարան կենսունակ մարջանային լագունայի սրտում: Հսկայական, հարթ խութային շնաձուկն իր հարձակման գագաթնակետին է, նրա բերանը սեղմված է զգվելի, սև, մակաբուծական որդու վրա, որը փաթաթված է փայլուն ուղեղ-մարջանին: Շնաձկան աչքը սառը, կենտրոնացված և բացարձակապես զուրկ չարությունից: Որդու փշոտ գլուխը ջախջախվում է:

Շրջապատող մարջանը գունատ է և մեռնում է, բայց մի քանի առողջ, վառ գույնի ձկներ լողում են մոտակայքում՝ ականատես լինելով արարքին ոչ թե սարսափով, այլ մոայլ անհրաժեշտության կատարման զգացումով: Զուրը մաքուր և փայլուն է՝ խորհրդանիշ վերականգնված թափանցիկության, որը կբերի խայթոցը:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը պետք է լինի շնաձկան արդար մոտիվացիայի աղբյուրը: Լապտերը մեղմ, մխիթարական լույս չէ, այլ արդարադատության կատաղի, արևային բոց: Սա զայրույթ չէ. սա սիրո այրող պարզությունն է, որը պատրաստ է կատաղի լինել ամբողջականության ծառայության մեջ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը ապահովում է խայթոցի հում, բնագդային ուժը՝ հանկարծակի, պայթյունավտանգ լիցքը: Վերին դանթյանի խարիսխը ճշմարտության անսասան ընկալումն է: Շնաձուկը կույր չի կծում. նա ճշգրտորեն տեղորոշել է մակաբույծի սիրտը: Հարցն է. *«Ի՞նչ հիվանդություն է արմատ գցել իմ լագունայում, և ինչպե՞ս պետք է ես գործեմ որպես արդարադատության արագ, անկողմնակալ և բուժիչ ծնոտներ»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Փոքրիկ, փշոտ ծովաստղը կրծում է մեկ կենդանիբուս: Առաջին խախտումը հանդիպում է արագ, փոքր պատժի: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արդարադատությունը սկսվում է փոքր, վճռական ուղղումներից: *«Փոքրիկ, փշոտ ծովաստղը»* մանր խախտում է, որը, եթե չվերահսկվի, կարող է բազմանալ և ոչնչացնել խութը: Արագ, փոքր *«պատիժը»* շնաձկան առաջին, նուրբ խայթոցն է: Ձեզ համար սա կոչ է՝ անմիջապես անդրադառնալ փոքր անարդարություններին և վատ սովորություններին: Փոքր ուղղումը հիմա, որը կատարվում է պարզ աչքի անկողմնակալությամբ, կանխում է ավելի սարսափելի և ցավոտ միջամտության անհրաժեշտությունը հետագայում:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Գտնվում է փտած, գայթակղիչ կետի մսի մի կտոր: Շնաձուկը կծում է այն՝ բացահայտելով թաքնված կարթ: Արդարադատությունը բացահայտում է թաքնված թակարդը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուղղիչ գործողությունը բացահայտում է ավելի խորքային, ավելի նենգ դավադրություն: «Փտած, գայթակղիչ կետի միսը» խայծի մի կտոր է, համեղ մակերեսին, բայց թաքցնելով «կարթ»: Շնաձկան խայթոցը ոչ միայն պատժիչ է, այլև բացահայտող: Ձեզ համար դժվարին բախման գործողությունը, որը դուք կոչված եք ձեռնարկել, ոչ միայն կուղղի մակերեսային սխալը, այլև կբացահայտի թաքնված, ավելի վտանգավոր ծրագիր: Ճշմարտությունը շնաձկան ծնոտի ամենասուր ատամն է: Կծեք գայթակղիչ սուտը՝ բացահայտեք ներքևում գտնվող թակարդը:

Վեցը երրորդ տեղում.

Շնաձուկը, հոգնած և շեղված, կծում է նեխած, թունավոր ձկան մի կտոր: Նրա ծնոտները թմրած են: Դատողության փոքր ձախողում: Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջգուշացում, որ նույնիսկ արդար դատավորը կարող է սխալ թույլ տալ, երբ հոգնած է կամ շեղված: Շնաձկան «թմրած ծնոտները» նրա լավագույն գործիքի ժամանակավոր ձախողումն է: Ձեզ համար մի ձեռնարկեք դժվար բախում, երբ հյուծված եք, սթրեսի մեջ եք, կամ հուզականորեն մշուշոտ: Ձեր դատողությունը կխաթարվի, և ձեր խայթոցը, արագ և մաքուր լինելու փոխարեն, կլինի անփույթ և անարդյունավետ: «Մեղադրանք չկա», եթե մտադրությունը մաքուր է, բայց արդյունքը չի լինի այն բուժումը, որը դուք փնտրում էիք: Սպասեք, մինչև ձեր զգայարանները մաքրվեն:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մակաբույծը մեծ է, երկաթե մորթով և ոսկորից պոչով: Շնաձկան խայթոցը երկար, տանջալից պայքար է: Լազունան հետևում է, շունչը պահած:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Դատաստանի կենտրոնական, ամենադժվար գործողությունը: Հիվանդությունը խորքային արմատներ ունի և ահռելի է: Ուղղիչ գործողությունը արագ, մաքուր խայթոց չէ, այլ «երկար, տանջալից պայքար»: Սա պայքար է հզոր, արմատացած կոռուպցիայի դեմ — հաստատությունում, հարաբերություններում, կամ ինքնության մեջ: Ձեզ համար սա հեքսագրամի սիրտն է: Մի տատանվեք հիմա: Ամբողջ «լազունան» — ձեր համայնքը, ձեր հոգեկանը — հետևում է և շունչը պահած: Պայքարը երկար է, բայց այն արդար է, և այն պետք է հաղթվի: Սեղմեք ճշմարտության ծնոտներով և մի թողեք:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Մակաբույծը կտրված է: Մարջանը սկսում է բուժվել: Շնաձուկը լողում է դանդաղ, հանդիսավոր շրջանով՝ ի հարգանք խորքի արդարադատությանը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուղղիչ գործողության հաղթանակը: Հիվանդությունն անցել է. բուժումը սկսվել է: Շնաձկան «դանդաղ, հանդիսավոր շրջանը» հաղթական շրջապատույտ չէ, այլ ավարտի ծես, հարգանքի տուրք Դաոյի խորքային, անանձնական արդարադատությանը: Ձեզ համար բարեփոխման դժվար, ցավոտ աշխատանքն ավարտված է: Մի ուրախացեք կտրված մակաբույծի վրա: Ընդունեք արվածի հանդիսավոր անհրաժեշտությունը, թույլ տվեք, որ բուժումը սկսվի, և թույլ տվեք, որ խորքի ոգին վկայի ձեր արարքի արդարության մասին:

Ինը վերևում.

**Շնաձուկը, իր արյունը դեռ տաք, շրջվում է և կծում է անվնաս, անմեղ ռեմորային:
Լագունան տեսնում է և անվանում է նրան բռնակալ:**

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջին, ամենախիստ նախագգուշացումը: Արդար խայթոցը, որը մի ժամանակ առաքինություն էր, դարձել է արատ: Շնաձուկը, հարբած իր զորությամբ կամ դեռևս մարտական կատաղության ճիրաններում, չափազանց ուղղում է և հարձակվում է *«անմեղ ռեմորայի»* վրա: Նա այլևս բուժող չէ. նա դարձել է *«բռնակալ»*: Ձեզ համար սա նախագգուշացում է՝ թույլ չտալու, որ բարեփոխման ոգին պղտորվի պատժիչ, ինքնարդար եռանդի: Նպատակը արդարությունն էր, այլ ոչ թե ոչնչացումը: Մի թողեք, որ անցյալի մարտի տապը ստիպի ձեզ հարձակվել նրանց վրա, ովքեր ձեր թշնամին չեն: Երբ հիվանդությունը կտրված է, դուք պետք է վերադառնաք խաղաղության: Վերջին, ամենավտանգավոր մակաբույծը այն է, որը կարող է վարակել բուժողի սեփական սիրտը: Կանգ առեք ձեր ծնոտները և լողացեք դեպի հանգիստ խորքը:

)(*)(

Հեքսագրամ 22. Սիրենայի զարդարանքը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա

Շնորհի, զարդարանքի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսաներկուերորդ թիթեղ.

Արծաթե ծանծաղուտների Սիրենան չորս ծովերի ամենագեղեցիկ արարածն էր: Նրա թեփուկները գերեվարված աստղային լույսի խճանկար էին. նրա ձայնը բյուրեղապակյա հատակին գլորվող մարգարտի ձայնն էր: Նա կթափառեր իր կղզու սև ժայռերի վրա, մի տեսիլք շունչը կտրող, չվաստակած շնորհի: Նավաստիները, հմայված իր կերպարանքով, կուղղորդեին իրենց նավերը խուրթի վրա՝ նրան մոտ լինելու համար: Բայց մակընթացային կախարդը, անցնելով իր լուռ կոռակլով, տեսավ ճշմարտությունը: Սիրենայի փայլուն պոչի հետևում, թաքնված իր երկրպագող արքունիքից, մի փոքրիկ, մակաբուծական կենդանիքուս էր կպել ժայռին: Դա մռայլ, մոխրագույն, աննշան մի բան էր, բայց կենդանի էր: Սիրենան, կախարդը տեսավ, պարզապես գեղեցիկ, խոռոչ դիմակ էր մի պարզ, քաղցած խեցգետնակերպի համար: *«Չափազանց կատարյալ ձևը, — գրել է կախարդն իր օրագրում, — թաքցնում է չափազանց փոքր ձև: Շնորհը աչքը գրավելու ցանց չէ. այն հանգիստ լույս է, որը փայլում է առողջ սրտից: Ջարդարեք ներքին խցիկը, և արտաքին պատերը կհոգան իրենց մասին: Ջարդարեք արտաքին պատերը, և ներքին խցիկը կմնա սառը և դատարկ գերեզման»*: Կախարդի պարզ տեսողության շնորհիվ փրկված նավաստիները սովորեցին ավելի շատ սիրել պարզ, մոխրագույն, կենդանի կենդանիքուսը, քան փայլող, խոռոչ դիմակը, որը գրեթե սպանել էր նրանց:

Դատաստան.

Ժամանակն է կենտրոնանալու ներքին էության վրա, արտաքին ձևի փոխարեն, զգուշանալու գեղեցիկ տեսքերից, որոնք քողարկում են փոքր կամ ապականված սիրտը: Սիրենայի զարդարանքը շնորհի, գեղեցկության և մակերեսի գայթակղիչ ուժի հեքսագրամն է: «Խարիսխի հանգիստը», ծանր, անշարժ լեռը, տեղադրված է «Վիշապի լապտերի» գիտակցության պայծառ, մաքուր կրակի վրա: Պատկերը գեղեցիկ ձևի (լեռան) պատկերն է, որը սեղմում և ծածկում է ներքին լույսը (կրակը): Սա Արծաթե ծանծաղուտների Սիրենան է. կատարյալ, չվաստակած շնորհի տեսիլք, որը ծառայում է միայն անզգույշներին ժայռերի վրա գայթակղելու համար: Մակընթացային կախարդի համար այս հեքսագրամը կրում է կրկնակի ուղերձ: Դրական կողմից, այն կարող է նշանակել օրինական և իմաստալից արարողության ժամանակ, գեղեցկացում, որը արտացոլում է արդեն իսկ գեղեցիկ ներքին իրականությունը: Բայց շատ ավելի հաճախ, այն ծառայում է որպես նախազգուշացում: Ձեզ գայթակղում է — կամ գայթակղում եք ուրիշներին — փայլուն մակերեսով: Մարդը, նախագիծը, փիլիսոփայությունը, կամ ինքնապատկերը ներկայացվում է արվեստով զարդարված ձևով, բայց միջուկը խոռոչ է, սառը, կամ մակաբուծական: Դատաստանը կոչ է արմատական խորաթափանցության: Իրերի ձևը դրանց էությունը չէ: Սիրենայի փայլուն պոչը պարզապես դիմակ է պարզ կենդանիքուսի համար: Մի ուղղեք ձեր նավը դեպի գեղեցիկ ժայռերը: Նայեք զարդարանքից այն կողմ դեպի ներքևում գտնվող փոքր, մոխրագույն, կենդանի ճշմարտությունը: Հեքսագրամը չի դատապարտում գեղեցկությունն ինքնին, բայց պնդում է, որ իսկական շնորհը հանգիստ, կայուն լույս է, որը բխում է առողջ ներքին խցիկից: Այն աչքը գրավելու ցանց չէ, այլ խնամված հոգու ենթամթերք: Կենտրոնացրեք ձեր ջանքերը սիրտը զարդարելու վրա, և արտաքին կերպարը բնականաբար կարտացոլի ավելի խորքային, ավելի երկարատև գեղեցկություն:

Պատկեր.

Գայթակղիչ և վտանգավոր գեղեցկության տեսարան: Անհնարին, սառը կատարելության դեմքով և փայլուն, օպալեսցենտ թեփուկներից պատրաստված պոչով Սիրենան պառկած է սև հրաբխային ժայռի վրա: Նրա կերպարը մակերեսի գլուխգործոց է, յուրաքանչյուր մանրուք նախատեսված է գրավելու համար: Բայց մակընթացային կախարդը, կանգնած անվտանգ հեռավորության վրա գտնվող փոքրիկ կոռակլում, չի նայում Սիրենային: Նա հանգիստ, գիտակից ժեստով մատնացույց է անում փոքրիկ, տգեղ, մոխրագույն կենդանիքուսին, որը թաքնված է ժայռի վրա Սիրենայի գլխի անմիջապես հետևում: Կախարդի դեմքը լուսավորված է ոչ թե Սիրենայի հմայքով, այլ Վիշապի լապտերի կայուն, պարզ լույսով, որը փայլում է իր սեփական փոքրիկ նավակից: Պատկերը երկու տեսակի լույսի ուսումնասիրություն է. Սիրենայի կուրացնող, մակերեսային փայլը և իրական ընկալման հանգիստ, թափանցող ճառագայթը:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Այս հեքսագրամում քննադատական դիտմանսը Միջին և Վերին դանթյանների միջև է: Միջին դանթյանը սիրտը, կուրացվում և գայթակղվում է գեղեցիկ, արտաքին ձևով: Ցանկության լապտերը վայրի թրթռում է Սիրենի հմայքի տակ: Վերին

դանթյանը ճշմարտության խարիսխը, միակ պաշտպանությունն է: Այն պետք է ամուր պահվի սառը, պարզ և անսասան ընկալմամբ, որը նայում է փայլուն մակերեսից այն կողմդեպի ներքևում գտնվող փոքր, մոխրագույն, կենդանի ճշմարտությունը: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը ֆիզիկական զգացողությունն է խութի մագնիսական, բնագղային ձգողականությունը: Հարցը կտրուկ է. *«Ի՞նչ փայլուն մակերես է գայթակղում ինձ, և ի՞նչ է այն պարզ, մոխրագույն, կենդանի ճշմարտությունը, որը ես հրաժարվում եմ տեսնել»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Նավաստին իր մագերին հյուսում է ջրիմուռի պարզ ժապավեն: Փոքր, ազնիվ շնորհ:

Ոչ մի մեղադրանք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի դրական, համեստ դեմքը: Փոքր, անպաճույճ զարդարանք, որը բխում է իսկական, ուրախ սրտից: *«Ծովային ջրիմուռի ժապավենը»* գեղեցիկ է, որովհետև այն պարզ է, բնական և ճշմարիտ: Ձեզ համար մի վախեցեք արարողությունից կամ զարդարանքից, երբ այն ներքին իրականության իսկական արտահայտություն է: Փոքրիկ, ազնիվ շնորհը նվեր է աշխարհին, առողջ հոգու արտացոլանք:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Առաջին օգնականը փայլեցնում է նավի զանգը, մինչև այն փայլի՝ փայլեցնելով տարիքի և հիշողության պատինան: Լավ ձևը սկսում է մթագնել իրական պատմությունը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նուրբ նախազգուշացում: Ջարդարման գործողությունը ներքին ճշմարտության արտահայտությունից անցել է դրա թաքցմանը: *«Տարիքի և հիշողության պատինան»* զանգի իրական պատմության, դրա էության մի մասն էր: Ձեզ համար զգույշ եղեք *«փայլեցնել»* ձեր սեփական պատմությունը, ձեր կազմակերպությունը, կամ ձեր ինքնապատկերը մինչև այն կետը, որտեղ փորձառության իսկական նշանները ջնջվում են: Չափազանց կատարյալ մակերեսը կարող է սուտ լինել: Պատվեք պատինային:

Ինը երրորդ տեղում.

Սիրենայի երգը լցնում է ծոցը: Նավաստիները իրենց թիերը թաթախում են մեղրի մեջ, կախարդված: Օրը կորչում է գեղեցիկ երազի համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Գայթակղիչ շնորհի լիարժեք, հարբեցնող ուժը: Նավաստիները լիովին *«կախարդված»* են Սիրենայի երգով: Նրանք լքել են բոլոր օգտակար աշխատանքները՝ իրենց *«թիերը թաթախելով մեղրի մեջ»*՝ գեղեցիկ, բայց լիովին անօգուտ և, ի վերջո, թակարդ գցող արարք: Ձեզ համար սա գեղեցիկ, բայց դատարկ ձևով լիովին գայթակղվելու պատկերն է — դատապարտված սիրավեպ, շողշողուն, բայց վատ մտածված նախագիծ, կախվածություն առաջացնող փախուստ դեպի ֆանտազիա: *«Օրը կորած է»*: Արթնացեք, նախքան ձեր նավը խփվի խութին:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Առևտրային նավ է ժամանում, նրա կորպուսը ներկված է կեղծ ոսկով, առագաստները՝ գույզգույն մետաքսից: Մակընթացային կախարդը տեսնում է կենդանիբուսը ջրագծի վրա: Նյութը ձևի վրա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շուկայում խորաթափանցության փորձություն: Բացահայտվում է փայլուն, չափազանց զարդարված հնարավորություն: «*Կեղծ ոսկին*» և «*գույզգույն մետաքսը*» Սիրենայի պոչն են առևտրային տեսքով: Բայց իմաստուն մակընթացային կախարդը տեսնում է «*ջրագծի վրա գտնվող կենդանիբուսը*» փտման և կոշտ օգտագործման փոքրիկ, ազնիվ նշանը, որը փորձում է թաքցնել գույզգույն մակերեսը: Ձեզ համար սա կոչ է լինելու կասկածամիտ և սուր աչքով դիտորդ: Նայեք վաճառքի առաջարկից այն կողմ պարզ, անզարդար փաստերին: Ճշմարտությունը կենդանիբուսի մեջ է, այլ ոչ թե ոսկե ներկի:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Մարգարիտ վաճառականը առաջարկում է մեկ, կատարյալ, չամրացված թանկարժեք քար, փաթաթված պարզ առագաստի կտորի մեջ: Մաքուր նյութի նվեր, խոնարհաբար առաջարկված: Ամենաճշմարիտ շնորհը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի ամենաբարձր, ամենաբարենպաստ ձևը: Զարդարանքը կատարելապես համապատասխանում է ներքին արժեքին: «*Միակ, կատարյալ, չամրացված թանկարժեք քարը*» անսահման արժեք ունեցող գանձ է, բայց այն ներկայացված է առավելագույն պարզությամբ՝ «*փաթաթված պարզ առագաստի կտորով*»: Արտաքին ձևը համեստ է, թափանցիկ և ամբողջությամբ ծառայում է ներքին էությանը: Ձեզ համար սա իսկական շնորհի մոդելն է: Ձգտեք ձեր սեփական պարզկներն ու ինքնաներկայացումը դարձնել այսքան ազնիվ և այսքան մաքուր: Սա այն գեղեցկությունն է, որը կարիք չունի գոռալու:

Ինը վերնում.

Սիրենայի դիմակը փշրվում է: Պարզ, մոխրագույն կենդանիբուսը, բացահայտված, լողանում է լուսնի լուռ լույսի ներքո: Ճշմարտությունը՝ առանց զարդարանքի, ավելի գեղեցիկ է, քան սուտը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նյութի վերջնական, ազատագրող հաղթանակը ձևի նկատմամբ: Հմայքը մարել է, պատրանքը լուծարվել է, և մնացել է միայն «*պարզ, մոխրագույն կենդանիբուսը*»: Եվ լուսնի հանգիստ, ճշմարիտ լույսի ներքո, կենդանիբուսը — փոքրիկ, կենդանի, ազնիվ իրականությունը — համարվում է «*ավելի գեղեցիկ, քան սուտը*»: Ձեզ համար սա հեքսագրամի խոստումն է: Եթե կարողանաք դիմադրել Սիրենայի երգին և ամուր կառչել ճշմարտությունից, ձեր կյանքի կեղծ զարդարանքները ի վերջո կփշրվեն, և ձեզ կմնա փոքր, մոխրագույն, կենդանի էությունը, որն անսահման ավելի թանկարժեք և դիմացկուն է, քան ցանկացած փայլուն դիմակ: Ճշմարտությունը՝ առանց զարդարանքի, միակ գեղեցկությունն է, որը երբեք չի կարող խլվել:

Հեքսագրամ 23. Ուրվական-խեցգետնի թափվելը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա
Բաժանվելու, պոկվելու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսաներեքերորդ թիթեղ.

Մութ լուսնի գիշերը, երբ մակընթացությունն իր ամենացածր տեղատվությանն է, ուրվական-խեցգետինը փնտրում է մակընթացային լճակի ապաստանը և կատարում է իր սրբազան, սարսափելի արարքը: Նա բաժանվում է մասերի: Այն խեցին, որը պաշտպանել էր իրեն, իր կյանքի գեղեցիկ, դժվարությամբ նվաճված զրահը, դառնում է բանտ: Այն ճաքում է անտեսանելի կարի երկայնքով: Դանդաղ, տքնաջան, նա իր փափուկ, նոր, խոցելի մարմինը դուրս է քաշում իր հին ես-ի մեռած պատյանից: Սա մահ չէ, այլ թափվել: Բայց այն աչքի համար, որը չի կարող տեսնել ներքևում թրթռացող նոր կյանքը, դա աղետ է թվում: Խեցգետնի խոռոչ, դեն նետված խեցին լողում է մակընթացության վրա, իր նախկին ես-ի ուրվականը, վախեցնելով փոքր ձկներին: Նրանք տեսնում են միայն դատարկ զրահը, ավարտի նշանը: Բայց ուրվական-խեցգետինը, թաքնված խորքային ճեղքում, գիտի ճշմարտությունը: Թափվելը մեծանալու միակ ճանապարհն էր: Պատյանը պետք էր կորցնել, որպեսզի կյանքը շարունակվեր: Մակընթացային կախարդը, ով զգում է իր աշխարհի հիմքերի ճաքճքումը, չպետք է սգա պատյանը: Նա պետք է թաքնվի Դաոյի խորքային ճեղքում, պաշտպանի իր փափուկ, նոր, անձն եսը և սպասի, որ նոր զրահը կարծրանա լուրջ մեջ: Հին պատյանին կառչելը նշանակում է մեռնել դրա ներսում: Այն թողնելը նշանակում է լինել, սարսափելի, սուրբ պահի համար, լիովին և բոլորովին նոր:

Դատաստան.

Քայքայման ժամանակ, երբ կոռումպացված կամ հնացած կառույցը բռնի և անխուսափելի կերպով պոկվում է: Ուրվական-խեցգետնի թափվելը պոկվելու, հինի լուծարման հեքսագրամն է: «Խարիսխի հանգիստը», անշարժ լեռը, գտնվում է «Անդունդային հարթավայրի» վերևում՝ ընկալունակ, սնուցող խորքային մատրիցի վրա: Պատկերը ինչ-որ ծանր, ամուր և թվացյալ մշտական բանի (լեռ, հիմք, համոզմունքի համակարգ) պատկերն է, որը ճնշում է գործադրում և, ի վերջո, կույ է տրվում փոփոխության խորքային, անձն մատրիցին: Սա ուրվական-խեցգետնի պատյանն է. գեղեցիկ, պաշտպանիչ կառույց, որն այժմ մեռած է և պետք է թափվի: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խորքային և հաճախ սարսափելի կորստի ժամանակ: Հիմքերը քանդվում են: Էության հին ձևերը լուծարվում են: Սա հերոսական գործողության, բարեփոխման Շնաձկան խայթոցի ժամանակը չէ. կառույցը պարզապես փլուզվում է իր սեփական փտած ծանրության տակ: Ուսմունքը կտրուկ է. մի հենեք ընկնող փայտերը: Մի կառչեք անցյալի դատարկ պատյանից: Միակ իմաստուն ուղին նահանջելն է, գտնել Դաոյի խորքային, մութ ճեղքը և պաշտպանել փափուկ, խոցելի, նորածին կյանքը, որը թրթռում է հին զրահի տակ: Սա պասիվ, մութ և խորքային Յին

Ժամանակ է: Թող կեղծ կառույցները ընկնեն: Թող խոռոչ պատյանը լողա մակընթացության վրա: Ձեր խնդիրը ոչ թե հին տունը փրկելն է, այլ գոյատևել դրա փլուզումը, որպեսզի նոր, ավելի համապատասխան մեկը կարողանա կառուցվել ավերակներից: Այս թափվելը պատիժ չէ. դա անհրաժեշտ, օրգանական գործընթաց է: Ուրվական-խեցգետինը չի սգում իր պատյանը: Նա գերազանցել է այն: Դուք նույնպես պետք է այդպես վարվեք:

Պատկեր.

Ցավալի և անհանգստացնող տեսարան մակընթացային լճակում գիշերը: Առաջին պլանում, ուրվական-խեցգետնի դատարկ, կատարյալ, կիսաթափանցիկ պատյանը հանգչում է մութ ավազի վրա — կորածի որսացող, գեղեցիկ պատկեր: Դա իր նախկին ես-ի ուրվականն է, խոռոչ զրահ: Նրա հետևում գտնվող ժայռի խորքային, ստվերոտ ճեղքում, խեցգետնի փափուկ, նոր, խոցելի մարմինը հագիվ տեսանելի է, մի գունատ, թրթռացող ձև, որը կծկվել է մթության անվտանգության մեջ: Միակ լույսը գալիս է մեկ, սառը, հեռավոր աստղից, որն արտացոլվում է լճակի անշարժ ջրում: Պատկերը ուսումնասիրություն է հին, կորած ես-ի և նոր, անձնի միջև եղած ցավոտ, անհրաժեշտ անջրպետի մասին:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամը զգում է որպես նահանջելու, կծկվելու, թաքնվելու խորքային, բնագդային մղում: Ցիի ծովը չի հոսում դեպի դուրս գործողության մեջ. այն կուտակվում է դեպի ներս՝ պաշտպանական, պաշտպանվող դիրքում: Միջին դանթյանի լապտերն իր ամենամոայլ վիճակում է, մաքուր գոյատևման օդաչուական լույս: Սա անհրաժեշտ հուզական նահանջի ժամանակ է, սրտի կրակի միտումնավոր մարում՝ այն փլուզման սառը քամուց պաշտպանելու համար: Վերին դանթյանի խարիսխը միակ պարզ, սառը ընկալումն է, որը փլուզումը տեսնում է ոչ թե որպես ողբերգություն, այլ որպես բնական, վաղուց սպասված թափվել: Հարցն է. *«Ի՞նչ մեռած պատյանի եմ ես դեռ կառչած, և որտե՞ղ է այն մութ, անվտանգ ճեղքը, որտեղ իմ նոր, փափուկ եսը կարող է թաքնվել և աճել»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Միակ, լուռ որդը սկսում է խրվել գլխավոր կայմի մեջ: Փտման առաջին, անտեսանելի գործակալը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փտումը սկսվում է ինչ-որ փոքր, թաքնված և թվացյալ աննշան բանով: *«Լուռ որդը»* առաջին աննկատելի փոխգիշումն է, փոքրիկ բարոյական անկումը, ճնշված կասկածը, որը սկսում է կրծել մեծ կառույցը: Ձեզ համար սա ժամանակն է գտնել որդը, նախքան կայմը ընկնելը: Բայց եթե թափվելու գործընթացն արդեն ընթացքի մեջ է, այս գիծը նշում է նուրբ, վաղուց սկսված սկիզբը: Ճանաչեք, որ այն, ինչ հիմա փլուզվում է, կառուցված չէր ամուր հողի վրա:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Նավի կկանքը չորանում և ճաքում է: Ծովը ներթափանցում է ներս, մեկ մատնաչափ առ մեկ մատնաչափ: Փտումը արագանում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փտումը խորացել է: Մի ժամանակ անջրանցիկ կառույցն այժմ լի է *«ճաքերով»*: Արտաքին աշխարհը՝ *«ծովը»*, սկսում է հեղեղել այն տարածքը, որտեղ մի ժամանակ ապրում էին վստահությունն ու անվտանգությունը: Ձեզ համար փլուզումը դառնում է տեսանելի: Չկա մեկ, դրամատիկ հարված, միայն համատարած, լուռ և անկասելի ձախողում հին կնիքների: Մի վատնեք ձեր էներգիան՝ փորձելով ծովը մաղով դուրս հանել:

Վեցը երրորդ տեղում.

Անձնակազմը սկսում է ապստամբել՝ մեղադրելով առաջին օգնականին փոթորկի համար: Փլուզման ժամանակ, մեղավորներ են գտնվում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փլուզման սոցիալական և քաղաքական չափումը: Երբ կառույցը փլուզվում է, խուճապ է սկսվում, և համայնքը դառնում է ինքն իր դեմ: *«Առաջին օգնականը»* համակարգային ձախողման քավության նոխագն է: Ձեզ համար, եթե դուք ղեկավարի դիրքում եք ինստիտուցիոնալ փլուզման ժամանակ, դուք կարող եք մեղադրվել: Եթե դուք փլուզվող խմբի մի մասն եք, զգույշ եղեք մեղավոր գտնելու հուսահատ, թունավոր կարիքից: Իրական պատճառը մարդը չէ, այլ պատյանի քայքայումը:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Ուրվական-խեցգետինը պառկած է անշարժ, իր գեղեցիկ, անօգուտ պատյանը վերջապես դեն նետված իր կողքին: Թափվելն ավարտված է: Անհրաժեշտ մահ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կենտրոնական, ամենադժվար պահը: Հին ձևն այժմ ամբողջությամբ անհետացել է: *«Գեղեցիկ, անօգուտ պատյանը»* անցյալից մնացած ամենն է: Սա *«անհրաժեշտ մահ»* է, հեքսագրամի սրտում գտնվող անշարժ, հանգիստ կետը: Վերադարձ չկա: Ձեզ համար այն կորուստը, որից վախենում էիք, այժմ բացարձակ է: Հին ինքնությունը, հարաբերությունը կամ հաստատությունը մեռած են: Մի նայեք պատյանին: Դարձրեք ձեր փափուկ, խոցելի դեմքը դեպի մութ ճեղքը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Փափուկ խեցգետինը թաքնվում է խորքային ժայռի մեջ: Հոսանքը սնուցող տիղմ է բերում նրա ճեղքին: Տիեզերքը սնուցում է այն, ինչ ինքն է դարձնում խոցելի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շրջադարձային կետը: Իր թաքստոցի մթության մեջ *«փափուկ խեցգետինը»* չի լքվում: *«Հոսանքը»*, Դաոյի մեղմ, սնուցող հոսքը, *«տիղմ»* է բերում նրան պահելու համար: Ձեզ համար, ձեր ամենախոցելի, անզեն վիճակում, հանգիստ, անսպասելի սննդի աղբյուր կհայտնվի: Մի փորձեք ուժով վերադառնալ աշխարհ: Մնացեք թաքնված և թույլ տվեք, որ Դաոն կերակրի ձեզ: Սա այն շնորհն է, որը հաջորդում է կորստի կամավոր ընդունմանը:

Ինը վերևում.

Դատարկ պատյանը, ուրվականի ուրվականը, լողում է մակընթացության վրա: Նոր

խեցգետինը, որի գրահն այժմ կոշտ է, հետևում է, թե ինչպես է այն անցնում իր ճեղքի անվտանգությունից: Նա այն չի ճանաչում որպես իր սեփականը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Թափվելու վերջնական, հանգիստ հաղթանակը: Հին եսն այժմ պարզապես *«ուրվականի ուրվական»* է, դատարկ հիշողություն, որը ավելի ու ավելի է հեռանում: *«Նոր խեցգետինը»* վերականգնել է իր գրահը. նա կրկին ուժեղ է և ամբողջական: Նա նայում է իր նախկին կյանքի լողացող պատյանին և չի զգում ոչ կարոտ, ոչ կապվածություն: Նա նույնիսկ *«չի ճանաչում այն որպես իր սեփականը»*: Ձեզ համար սա հեքսագրամի խոստումն է: Այս երկար, ցավոտ փլուզման շրջանը հավերժ չի տևի: Դուք դուրս կգաք ճեղքից, ոչ թե որպես վիրավոր գոյատևող, այլ որպես նոր էակ, լիովին վերափոխված և անբեռ անցյալից, որը դուք այլևս չեք կարող պահանջել: Թափվելը, երբ ավարտվի, ազատագրում է: Հին պատյանը պարզապես ուրվական է մակընթացության վրա, իսկ դուք կենդանի, գրահապատ արարածն եք, որը լողում է ազատ:

)(*)(

Հեքսագրամ 25. Նարվալի ազդակը

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Առաջին փոթորիկի վրա Անմեղության, անսպասելիի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսանհինգերորդ թիթեղ.

Նարվալը ծովային միեղջյուրը, չի պլանավորում: Նրա պարուրաձև ժանիքը, մի ատամը, որն աճել է իր սեփական շրթունքի միջով, ռազմավարական զենք չէ: Այն մաքուր, բնագոյային ճշմարտության ալեհավաք է: Երբ հավիղ այսբերգից տաք, քաղցրահամ ջրի հանկարծակի, անսպասելի հոսանք է պտտվում նրա շուրջը, նա չի կանգնում հաշվարկելու դրա ծագումը կամ նպատակակետը: Նա խոյանում է: Նրա ժանիքը խոցում է նոր ջերմության սիրտը, մաքուր, չմտածող իսկականության ակտ: Շատ դեպքերում, հոսանքը բարեգործ նվեր է, քաղցրահամ ջրի գրպան աղի մեջ, և նա սնվում է: Բայց երբեմն, հոսանքը թաքնված, ստորջրյա հրաբխի փետուրն է, եռացող, թունավոր աղաջրի գրպան: Նարվալը, իր անմեղության մեջ, չի կարող տարբերել, մինչև իր ժանիքն արդեն խոցի դրա սիրտը: Նարվալին դիտող մակընթացային կախարդն իր անձնակազմին սովորեցրեց. *«Մաքուր սրտի առաջին ազդակը գուշակության մի ձև է: Գործել խորքային, չհաշվարկված ճշմարտության վայրից նշանակում է համապատասխանել Դաոյին, նախքան միտքը կկարողանա ապականել այն: Բայց անմեղ սիրտը նաև կույր սիրտ է: Այն կարող է խոյանալ դեպի օրհնություն կամ աղետ: Իսկական արվեստը սիրտն այնքան պարզ պահելն է, որ նրա առաջին, չմտածող ազդակը միշտ լինի ճիշտը»*:

Դատաստան.

Ինքնաբուխ, չհաշվարկված գործողության ժամանակ, որտեղ հաջողությունը կախված է մարդու դրդապատճառների բացարձակ մաքրությունից: Նարվալի ազդակը

անսպասելիի հեքսագրամն է, նախնադարյան անմեղության վիճակից գործելը: «*Փոթորիկ կանչողի երկինքը*», արարչագործական-կործանարար հում ուժը, կրկնապատկվում է «*Առաջին փոթորկի*» վրա — հանկարծակի, որոտացող, ազդակային գործողության վրա: Պատկերը նարվալին է, մաքուր բնագդի արարածին, որը խոյանում է նոր սենսացիայի ուղղությամբ՝ առանց կանգ առնելու այն վերլուծելու, նրա պարուրաձև ժանիքը մաքուր ճշմարտության ալեհավաք: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ նոր, անսպասելի հոսանք է մտել ձեր կյանք: Արդյունքը լիովին կախված է ձեր սրտի վիճակից: Եթե ձեր դրդապատճառները մաքուր են, անմեղ և զերծ եսասիրական ցանկությունից — եթե ձեր ներքին «*ժանիքը*» ճշմարտության ալեհավաք է — ապա ձեր ինքնաբուխ արձագանքը կլինի ճիշտ և բարենպաստ, նույնիսկ եթե այն անխոհեմ թվա հաշվարկող մտքին: Բայց եթե ձեր սիրտը մթազնված է թաքնված օրակարգերով, վախերով կամ ցանկություններով, ապա նույն ինքնաբուխ խոյանքը ձեզ կտանի դեպի «*եռացող, թունավոր աղաջուր*»: Սա հեքսագրամ չէ խորամանկության կամ չափից ավելի մտածելու համար: Դա ձեր ներքին համապատասխանեցման փորձություն է: Դուք չեք կարող արտադրել անմեղություն. դուք կարող եք միայն զարգացնել այնքան պարզ և ինքնախաբեությունից զերծ սիրտ, որ նրա առաջին, չմտածող ազդակը միշտ ներդաշնակ լինի Դատյին: Անսպասելի իրադարձության մեջ կողմնորոշվելու բանալին ոչ թե ավելի լավ ծրագիրն է, այլ ավելի մաքուր սիրտը:

Պատկեր.

Դինամիկ, վայրկյանական պատկեր մաքուր, բնագդային գործողության: Նարվալը, նրա երկար, պարուրաձև ժանիքը փայլում է, խոյանում է պտտվող ջրի գրպանը մուգ, խորքային կապույտի մեջ: Գրպանը երկիմաստ է — այն փայլում է չնույնականացվող, օպալեսցենտ լույսով, և՛ հրավիրող, և՛ խորհրդավոր: Արդյո՞ք դա օրհնություն է, թե՞ անեծք: Նարվալի աչքը բաց է, բայց այն չի արտացոլում հաշվարկ, միայն արարածի մաքուր, չմտածող կենտրոնացումը, որն ամբողջությամբ ներկա է պահին: Շրջապատող ջուրը սառը և մաքուր է, և հեռվում տեսանելի է միակ, հեռավոր այսբերգը՝ անհայտ հոսանքի աղբյուրը: Պատկերը սառեցված պահ է բացարձակ նվիրվածության անճանաչելի արդյունքին, վկայություն անմեղության ուժի և վտանգի մասին:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանն այս հեքսագրամի շարժիչն է: Լապտերը իմաստության կայուն բոց չէ, այլ մաքուր, սրտանց մտադրության հանկարծակի, փայլուն փայլատակում: Գործողությունը ծնվում է սրտից, ոչ թե մտքից: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը ապահովում է խոյանքի հում, բնագդային էներգիան: Վերին դանթյանի խարիսխը՝ հաշվարկող, վերլուծական միտքը, միտումնավոր և ամբողջությամբ շրջանցվում է: Սա մտածելու ժամանակ չէ: Կարևոր հարցը նախապայման է. «*Մինչ այս անսպասելի պահը, որքանո՞վ մաքուր և պարզ էր իմ սիրտը: Կարո՞ղ եմ վստահել իմ առաջին, չմտածող ազդակին, որ այն ճշմարտության ալեհավաք է*»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Անձնակազմի անդամը, ծովային երգ մրմնջալով, բնագդաբար ամրացնում է մի թուլացած հանգույց: Փոքր, չմտածող գործողություն, որը փրկում է կայմը:

Հաջողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անմեղության դրական դեմքը: «Անձնակազմի անդամը» չի գործում անհանգիստ զգոնության կամ ռազմավարական հաշվարկի դիրքից: Նա «ծովային երգ է մրմնջում», նրա միտքը հանգիստ է, և նրա «բնագդը» նրա ձեռքը տանում է դեպի փոքր, անհրաժեշտ գործողություն: Ձեզ համար սա մաքուր սրտի օրհնությունն է: Երբ միտքը հանգիստ է և ուրախ, մարմինը հաճախ կկատարի կանխարգելիչ խնամքի փոքր, չմտածող գործողություններ, որոնք ունեն հսկայական դրական հետևանքներ: Վստահեք այս հանգիստ բնագդներին:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը նավարկում է նորալուսնի վրա, ոչ թե կետի ոսկին որսալու, այլ որովհետև ծովը կանչում է: Ճանապարհորդություն առանց մրցանակի, բայց պահեստը լցվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Գործելու ուժը առանց եսասիրական օրակարգի: Մակընթացային կախարդի գործողությունը, նրա «ճանապարհորդությունը», չի առաջնորդվում որոշակի արդյունքի՝ «կետի ոսկու» ցանկությամբ: Նա նավարկում է միայն այն պատճառով, որ դա ճիշտ բանն է անել, որովհետև «ծովը կանչում է»: Ձեզ համար ամենաբարենպաստ գործողությունները կատարվում են իրենց համար, Դաոյի հետ համապատասխան, առանց արդյունքների նկատմամբ ազահ, անհանգիստ կապվածության: Պարադոքսն այն է, որ նման «մրցանակի չհետապնդող ճանապարհորդությունը» հաճախ հանգեցնում է «պահեստի լցվելուն» անսպասելի ձևերով:

Վեցը երրորդ տեղում.

Նավաստու ամուլետը, սելկի-կնոջ նվերը, կորչում է ջրի մեջ: Մեղադրվում է խճճված ցանցը: Անմեղությունը կարող է հարվածվել ծովի պատահական դաժանությամբ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հստակ հիշեցում, որ անմեղությունը ցավագուրկ կյանք չի երաշխավորում: Նավաստու ամուլետը նրա մաքուր սրտի պաշտպանության խորհրդանիշն է, բայց այն «կորչում է ջրի մեջ» պատահական, անմեղ վթարի պատճառով: Ձեզ համար, նույնիսկ եթե ձեր սիրտը մաքուր է, դուք դեռ կարող եք կրել անսպասելի, անարդար կորուստներ: Անսպասելիի հեքսագրամը հմայիչ կյանք չի խոստանում. այն խոստանում է, որ դուք կնավարկեք քառսի մեջ առանց դառնության սրտով: Մի մեղադրեք «խճճված ցանցին» մակընթացության դաժանության համար:

Ինը չորրորդ տեղում.

Նարվալը խոյանում է քաղցրահամ, սառցադաշտային ջրի գրպանը: Նրա անմեղությունը պարզևատրվում է կրիլի խնջույքով: Կատարյալ ազդակ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի կենտրոնական, ամենաբարենպաստ պատկերը: Մաքուր սիրտը, գործելով բնագոյով, կատարելապես համապատասխանում է Դաոյին: Անհաշվարկված խոյանքը ուղղակիորեն տանում է դեպի *«կրիլի խնջույք»*, անսպասելի և առատաձեռն պարզ: Ձեզ համար սա Նարվալի ազդակի խոստումն է: Երբ ձեր ներքին էությունը պարզ է, և ձեր գործողությունը ինքնաբուխ, տիեզերքը հաճախ կարձագանքի չվաստակած և գեղեցիկ շնորհով:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Նարվալը, հարպունով հարվածված, չի անիծում որսորդին: Նրա ժանիքը, նույնիսկ մահվան մեջ, զգում է փոփոխվող բևեռները:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անմեղության վերջնական փորձությունը մեծ, անարդար աղետի առջև: Նարվալը հարվածվում է *«հարպունով»*, դիտավորյալ, չարամիտ արարքով: Այնուամենայնիվ, նրա սիրտը չի պղտորվում ատելության մեջ: Նրա *«ժանիքը»*, ճշմարտության ալեհավաքը, մնում է մաքուր գործիք, որը զգում է ավելի խորքային տիեզերական կարգի *«փոփոխվող բևեռները»* նույնիսկ իր ցավի մեջ: Ձեզ համար սա ամենախորքային ուսմունքն է: Երբ ձեզ հարվածում է մեծ և անարժան չարիք, կարող եք պահպանել ձեր սրտի անմեղությունը: Կարող եք մերժել, որ աշխարհի դաժանությունը թունավորի ձեր ներքին ճշմարտությունը: Մաքուր սիրտը ոչ թե երբեք չվիրավորվող սիրտն է, այլ այն սիրտը, որի վերքերը թույնի աղբյուր չեն դառնում:

Ինը վերևում.

Նարվալը տատանվում է, նրա ժանիքը դողում է: Միտքը խանգարում է սրտի առաջին, իսկական բնագոյին: Պահը կորչում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի ձախողումը: *«Միտքը խանգարում է»* առաջին ազդակի մաքրությանը: Նարվալը *«տատանվում է»*, հաշվարկելով ռիսկերն ու պարզկները, և նրա *«ժանիքը դողում է»* անվճռականությունից: *«Պահը կորչում է»*, և ինքնաբուխ, համապատասխանեցված գործողության հնարավորությունը վերանում է: Ձեզ համար սա նախազգուշացում է չափից ավելի մտածելու այն իրավիճակի մասին, որը կոչ է անում մաքուր, սրտանց արձագանք: Հաշվարկող միտքը անմեղ սրտի վատ փոխարինող է: Երբ դուք սկսում եք կասկածի տակ դնել ձեր իրական բնագոյները, առաջ տանելու ճանապարհը դառնում է մշուշոտ և շփոթված: Գաղտնիքը խոյանալն էր, երբ սիրտը առաջին անգամ ասաց *«այո»*, նախքան միտքը կարող էր ասել *«բայց...»*:

)(*)(

Հեքսագրամ 26. Կետի անկման համբերությունը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա

Մեծի սանձահարող ուժի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսանվեցերորդ թիթեղ.

Երբ մեծ կետը մահանում է, նա չի լողում: Նա չի հանձնվում աղբահան ճայերին: Նա խորտակվում է, իր իսկ ստեղծած մի հզոր, միտումնավոր նավ, ջախջախիչ, անուտ խավարի մեջ: Նրա մարմինը, կուտակված արևի լույսի և խորքային օվկիանոսային երգի մայրցամաք, դառնում է կետի անկում: Անդունդային հարթավայրում սկսվում է տասնամյակներ տևող լռություն: Նրա անսահմանությունը, որը մի ժամանակ հսկայական, միգրացիոն ուժի արարած էր, այժմ սննդի անշարժ, լուռ լեռ է: Նա չի հետապնդում, նա գրավում է: Կույր, ոսկորներ ուտող որդերը սողում են իրեններից: Քնկոտ, համբերատար կախարդը բացվում է ժայռերից: Խորքային ութտնուկը, դատարկության խնամակալը, նստում է նրա վրա՝ ինչպես թխսակալած հավ: Կետը չի տալիս, նա ապահովում է: Նրա ուժը իր գործողությունների մեջ չէ, այլ իր գոյության մեջ: Նա սանձեց իր հսկայական կյանքը ոչ թե վանդակի մեջ դնելով, այլ թողնելով, որ այն ընկնի ամենախորը, ամենահանգիստ տեղը: Մակընթացային կախարդը, ով կհրամայի մի նավատորմ, ով կձևավորի մի դարաշրջան, նախ պետք է սովորի լինել կետի անկումը: Նա պետք է հազարավոր ճանապարհորդությունների արևի լույսը պահի իր ոսկորներում, և ապա նա պետք է անշարժ լինի: Ուժը, սովորեցնում է մեծ կետը, ալիք չէ: Այն լուռ, համբերատար, սնուցող լույսի լեռն է անլույս ծովի հատակում:

Դատաստան.

Հսկայական ներքին ուժի կուտակման ժամանակ անշարժության, կարգապահության և խորքային, գրեթե ասկետիկ զսպվածության միջոցով: Կետի անկման համբերությունը *«մեծի սանձահարող ուժի»* հեքսագրամն է: *«Խարխսիսի հանգիստը»*, անշարժ, ծանր լեռը, գտնվում է *«Փոթորիկ կանչողի երկնքի»* երկնքի հում, հզոր, արարչագործական-կործանարար ուժի վրա: Պատկերը մի հսկայական, անշարժ լեռան է, որը ճնշում է մեծ և անկայուն ուժի վրա այն պահելով հանգիստ պահուստում: Մակընթացային կախարդի համար սա կոչ է ինքնակրթության ավելի բարձր կարգի: Ինքնաբուխ, անմեղ գործողության (Նարվալի ազդակը) ժամանակն անցել է: Այժմ դուք պետք է դառնաք կետի անկումը: Սա ժամանակն է խորանալու, մակերեսային աշխարհից նահանջելու և թույլ տալու, որ ձեր ներքին հարստությունները — ձեր փորձը, ձեր գիտելիքը, ձեր ստեղծագործական ուժը — նստեն ամուր, սնուցող հիմքի վրա: Սա ուսումնասիրության, ծոմապահության, լուռ մեղիտացիայի ժամանակ է: Դուք չեք փախչում գործողությունից. դուք կռում եք այն բնավորությունը, որը ձեր ապագա գործողությունը կդարձնի անդիմադրելի: Կետի անկումը չի հետապնդում ոսկրային որդերին. նրանք գալիս են դրան, գրավված նրա լուռ, կուտակված ուժով: Այդպես էլ ճիշտ դաշնակիցները, նախագծերը և հնարավորությունները կգրավվեն ձեզ մոտ, ոչ թե ձեր խելահեղ գործունեությամբ, այլ ձեր մշակված առաքիլության հանգիստ, ձգողականությամբ: Սա իմաստունի հեքսագրամն է, որը, տիրապետելով ինքն իրեն, տիրապետում է աշխարհին: Հանգիստ մնացեք: Խորը ընկղմվեք: Թող ձեր անսահմանությունը դառնա լուռ, համբերատար, սնուցող լույսի լեռ:

Պատկեր.

Վեհ, համբերատար ուժի տեսարան օվկիանոսի ամենախորը, ամենամութ մասում: Մեծ կետի հսկայական կմախքը հանգչում է անդունդային հարթավայրում վեհաշուք, տաճարանման ավերակ: Սա մահվան տեսարան չէ, այլ կենտրոնացված, համբերատար կյանքի: Դանդաղորեն ծնվում է հարուստ, նոր էկոհամակարգ: Ուրվականի պես սպիտակ, կույր, ոսկորներ ուտող որդերը գորգով ծածկում են կմախքը, և մի հսկայական, հին տեսքով ութոտնուկը՝ իմաստուն, գլխարկով աչքերով, ոլորված է կետի մեծ գանգի խոռոչում: Կետի հսկայական կողոսկրերը կամարանում են վերևում ինչպես խորտակված տաճարի ճառագայթները: Կմախքի հենց կենտրոնից բխում է ֆոսֆորեսցենտ լույսի մի փոքրիկ, փայլուն կետ՝ կենտրոնացված կյանքի ուժի նշան: Ջուրը լիովին անշարժ է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը հենց կետի անկումն է: Ցիի ծովը դարձել է կենտրոնացված, թաքնված կենսունակության հսկայական, անշարժ, խորքային օվկիանոս: Սա հսկայական, հիմնավորված քաշի և ուժի զգացողություն է: Միջին դանթյանի լապտերը հանգիստ, կայուն, ներքին արևն է, կուտակված լույսը հազարավոր անցյալ ճանապարհորդություններից: Վերին դանթյանի խարիսխը հսկայական անշարժությունն է, մտքի անսասան լեռը, որն իր հանգիստ, համբերատար հայացքի մեջ պահում է ամբողջ տիեզերքը: Հարցն է. *«Ի՞նչ ներքին հարստություններ եմ ես թույլ տալիս, որ նստեն ամուր հիմքի վրա, և ինչպե՞ս է իմ անշարժությունը ձևավորում այնպիսի ուժ, որը ժամանակի ընթացքում կգրավի ինձ անհրաժեշտ ամեն ինչ»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Երիտասարդ օրկան, վայրի արագության մեջ, փակված է հին, համբերատար սառույցի պատով: Առաջ շարժվելը նշանակում է վնասել լողակը: Անխոհեմ ուժի հանդարտեցում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի առաջին դասը անհրաժեշտ խոչընդոտ է: *«Երիտասարդ օրկան»* երիտասարդության կամ նոր նախագծի անգուսպ, անխոհեմ էներգիան է: *«Հին, համբերատար սառույցի պատը»* թվացյալ անշարժ խոչընդոտ է, կարգապահություն կամ սահմանափակում, որը պարտադրվում է հենց Դաոյի կողմից: Ձեզ համար մեծ ձեռնարկումը պետք է դադարեցվի սկզբում: Սա ձախողում չէ. դա *«անխոհեմ ուժի հանդարտեցում»* է: Մի առաջ շարժվեք և մի վիրավորեք ինքներդ ձեզ սառույցի դեմ: Սովորեք սպասել սահմանին:

Ինը երկրորդ տեղում.

Կետի մեծ պոչը, որը մի ժամանակ նրան օվկիանոսներով էր քշում, անշարժ է:

Անհանգիստ էներգիան պահպանվում է, ոչ թե ծախսվում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սեփական մեծագույն ուժերը հանդարտեցնելու միտումնավոր, գիտակից գործողությունը: *«Մեծ պոչերը»* ձեր ամենաակտիվ, դեպի դուրս մղվող տաղանդներն ու նկրտումներն են: Ձեզ համար սա

գիտակցված պահպանման ժամանակ է: Մի «ծախսեր» ձեր էներգիան հարյուր փոքր ճանապարհորդությունների վրա: Թող ձեր պոչերը անշարժ լինեն: Ուժը չի վերացել, այն կուտակվում, կենտրոնանում և վերածվում է ավելի խորքային, ավելի երկարատև ձևի:

Ինը երրորդ տեղում.

Նավի կապիտանը, կարոտելով բաց ծովը, փոխարենը աստղերը քարտեզագրում է իր ձմեռային նավահանգստից: Երկնքի ուսումնասիրություն, մինչ նավը գտնվում է չոր նավամատույցում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սպասման ժամանակաշրջանի ակտիվ աշխատանքը: Կապիտանի սիրտը «կարոտում է բաց ծովը», բայց նա ընդունում է «ձմեռային նավահանգստի» անհրաժեշտությունը: Նա ժամանակն օգտագործում է ոչ թե պարապ երազելու, այլ «աստղերը քարտեզագրելու» հանգիստ, կենտրոնացված աշխատանքի համար՝ ուսումնասիրելով, պլանավորելով և խորացնելով իր գիտելիքները բարձրագույն սկզբունքների մասին, որոնք կուղղորդեն իր ապագա ճանապարհորդությունը: Ձեզ համար ձեր անշարժության ժամանակը պետք է լինի ակտիվ, մտավոր և հոգևոր նախապատրաստության ժամանակ: Սովորեք քարտեզները: Սրացրեք ձեր մտքի գործիքները:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Ձագը, գլուխը դեռևս այրվող կողերին հպելով, նրբորեն հրում է տրվում դեպի լիքը աղիները: Փոքրիկ, երիտասարդ ախորժակը բավարարվում է հին, հսկայական պաշարով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կետի անկումը սկսում է իրականացնել իր նպատակը: «Ձագը», ինքնության կամ հովանավորի մի փոքրիկ, նոր և խոցելի կողմը, պահանջում է սնունդ: Կետի հսկայական, անշարժ մարմինը այն հեշտությամբ ապահովում է իր «լիքը աղիներից», անցյալի կուտակված հարստություններից: Ձեզ համար մշակված անշարժությունն այժմ նրբորեն սնուցում է ձեր կյանքի նոր աճը: Մի ստիպեք աճը. պարզապես թույլ տվեք, որ ձեր փոքրիկ, քաղցած մասերը սնվեն ձեր կուտակված իմաստության մեծ, հանգիստ պաշարով:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Շնաձուկը, որի արյունային խելագարությունը հանդարտվել է լռությամբ, հանգստանում է կետի կողի ապաստանում: Անշարժության ուժը սանձում է դրսի գիշատչին, ինչպես որ սանձել էր ներքին գիշատչին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սանձված ես-ի ամենաբարձր, ամենամագնիսական ուժը: Կետի անկման խորքային, լուռ խաղաղությունն այնքան հզոր է, որ ճառագայթում է դեպի դուրս՝ հանգստացնելով նույնիսկ շնաձկան «արյունային խելագարությունը»: Սա իմաստունի ուժն է. ստեղծել խաղաղության այնպիսի խորքային ոլորտ, որ նույնիսկ պոտենցիալ թշնամիները վերափոխվեն դրանով: Ձեզ համար, ձեր ինքնակրթության երկար, լուռ աշխատանքն այժմ շոշափելի, ներդաշնակեցնող ազդեցություն է ունենում ձեր շրջապատող աշխարհի վրա: Դուք

կարիք չունեք պայքարելու ձեր թշնամիների դեմ. ձեր անշարժությունը չեզոքացնում է նրանց:

Ինը վերևում.

Կետի երգը, որը լռել էր մեկ տասնամյակ, այժմ բխում է ոչ թե նրա կոկորդից, այլ նրա հենց ոսկորներից, մի լուռ բզզոց, որը առաջնորդում է հագարավոր սերունդների միգրացիաները: Երկնքի կամքը կատարված է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. «Մեծի սանձահարող ուժի» վերջին, տրանսցենդենտալ փուլը: Կետի անձնական, ակտիվ ձայնը վաղուց անցել է, բայց նրա հենց «*ոսկորները*», մշակված ես-ի մնայուն կառուցվածքը, այժմ բխում են «*լուռ բզզոց*» տիեզերական ճշմարտություն, որը առաջնորդում է աշխարհը առանց մեկ ասված խոսքի: Ձեզ համար այս խորքային ինքնակրթության վերջնական նպատակը անձնական նպատակին հասնելը չէ, այլ Դաույի համար գիտակից անոր դառնալը: Ձեր անշարժ, լուռ էությունն այժմ ուսուցիչ է, ուղեցույց և բնության օրենք: «*Երկնքի կամքը կատարվում է*» ոչ թե ձեր ձգտման, այլ ձեր խորքային և հանգիստ գոյության միջոցով: Սա մեծ խաղաղության վերջնական ուժն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 27. Ծովային կրիայի ծնոտը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Առաջին փոթորիկի վրա

Սննդի, բերանի անկյունների հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսանյութերորդ թիթեղ.

Ծովային կրիան, հին և դանդաղ, չի հետապնդում արագ սլացող արծաթաձկանը: Նա չի հանգստանում նարվալի նման կամ չի սպասում կետի անկման նման: Նա լողում է, խաղաղ, կանաչ ստվեր, ծովային խոտերի մարգագետինների վրայով, և բացում է իր բերանը: Նրա ծնոտը հանգիստ, ճշգրիտ գործիք է խորաթափանցության համար: Նա գիտի, խութից ավելի հին իմաստությամբ, խոտի ճիշտ շեղբը, որը կանուցի իրեն, և այն մեկը, որը թաքցնում է թունավոր ողնաշարը: Նա չի կշտանում. նա արածում է: Նա չի կուտակում. նա վայելում է: Մակընթացային կախարդը, ով մի որոշ ժամանակ դիտում էր կրիային, սովորեց իսկական սննդի գաղտնիքը: «*Մարմինը, — գրել է նա, — սրբազան անոթ է, այլ ոչ թե աղբանոց: Առանց իմաստության կերակրելը նշանակում է թունավորել հոգին: Գեղեցկությունից զրկելը նշանակում է քաղցած պահել հոգին: Իմաստունները սնվում են ինչպես կրիան, որը արածում է մարգագետնում. հանգիստ, խորաթափանց ծնոտով, ընդունելով միայն այն, ինչը խորացնում է իրենց խաղաղությունը, և թողնելով մնացածը հոսանքին*»: Ծովային կրիան չի քարոզում պարզ սննդակարգի առաքինությունը. նա մարմնավորում է խորաթափանցի խաղաղությունը: Նրա ծնոտը խոսում է անխոս ճշմարտությունը, որ ամենամեծ սնունդը ոչ թե սպառվողի առատության մեջ է, այլ ընտրվածի իմաստության մեջ:

Դատաստան.

Կոչ՝ փնտրելու խորքային, ճշմարիտ և խորաթափանց սնունդ մարմնի, մտքի և հոգու համար: Ծովային կրիայի ծնոտը սննդի հեքսագրամն է: «Խարիսխի հանգիստը», ծանր, անշարժ լեռը, գտնվում է «Առաջին փորձրկի»՝ հանկարծակի, որոտացող ազդակի վրա: Պատկերը մեծ, հիմնավորված անշարժության է, որը գերակշռում է կլանման ակտին: Սա ծովային կրիան է, որը արածում է ծովային խոտերի մարգագետնում. հանգիստ, միտումնավոր և գերագույն խորաթափանց սնուցման ակտ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է ձեր ուշադրությունը դեպի ներսը ուղղելու և ուսումնասիրելու ժամանակ, թե ինչ եք սպառում: Սա վերաբերում է ոչ միայն սննդին, այլև կլանման յուրաքանչյուր ձևին. ձեր ունեցած զրույցները, կարդացած գրքերը, դիտած պատկերները, ձեր մտքերը: Դատաստանը կոչ է արմատական խորաթափանցության: Ծովային կրիան չի ուտում թունավոր ողնաշարը. նա գիտի, իր հին իմաստությամբ, թե ինչը կսնուցի իր խաղաղությունը և ինչը կթունավորի այն: Դուք նույնպես պետք է այդպես վարվեք: Սա էկզոտիկ կամ առատ նոր փորձառություններ փնտրելու ժամանակ չէ: Սա հանգիստ, երախտապարտ և պարզ վայելքի ժամանակ է այն, ինչը իսկապես լավ է: Հեքսագրամը ենթադրում է, որ դուք արդեն հասանելիություն ունեք այն բանին, ինչ ձեզ անհրաժեշտ է սնուցվելու համար. դուք պարզապես պետք է իմաստությամբ բացեք ձեր ծնոտը: Գաղտնիքը ուշադրությունն է: Սնուցեք ոչ միայն մարմինը, այլև հոգին: Փնտրեք խոսքեր, որոնք ճշմարիտ են, տեսարաններ, որոնք գեղեցիկ են, և ընկերակցություն, որը խաղաղ է: Ծովային կրիան չի արածում խելահեղ, աղտոտված նավահանգստում. նա փնտրում է մաքուր, հանգիստ մարգագետինը: Դուք այն եք, ինչ ուտում եք: Սպառեք ծովային կրիայի հին, հանգիստ և կատարյալ խորաթափանցությամբ:

Պատկեր.

Հանգիստ, ստորջրյա մարգագետինփարթամ, կանաչ ծովային խոտերով: Միակ, հին ծովային կրիան, որի խեցին մուգ կանաչի և շագանակագույնի գեղեցիկ խճանկար է, նրբագեղորեն կախված է ջրի մեջ, նրա մարմինը կատարյալ անշարժ: Նրա բերանը մի փոքր բաց է, և նա նրբորեն, ճշգրտորեն կծում է խոտի միակ, կատարյալ շեղբը: Նրա մեծ, մուգ և խորապես խելացի աչքը բաց է արտացոլելով հանգիստ, ամենագետ խաղաղություն: Զուրը բյուրեղյա մաքուր է, և արևի լույսը ներթափանցում է ներքև ոսկեգույն ճառագայթներով: Ամբողջ պատկերը խորհրդածություն է սնունդ ընդունելու հանգիստ, խորաթափանց և սրբազան գործողության մասին:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամի հիմնական կիզակետն է: Ցիի ծովն է սրբազան անոթը, որը պետք է խնամվի: Զգացողությունը խորքային, ֆիզիկական բավարարվածության և մարմնի իրական կարիքների մասին հանգիստ, բնազդային գիտելիքի զգացողություն է: Միջին դանթյանի լապտերն առաջնորդում է ընտրությունը. սիրտը հանգիստ բավարարվածություն է գտնում պարզ, մաքուր բաներում: Վերին դանթյանի խարիսխը կրիայի խորաթափանց աչքն է, իմաստությունը, որը գիտի սնուցող խոտի շեղբը թունավոր ողնաշարից: Հարցը պարզ է, խորքային և

շարունակական. «Ի՞նչ եմ ես սպառում, և արդյոք դա սնուցում է իմ խաղաղությունը, թե՞ թունավորում է իմ հոգին»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Ռեմորան նայում է փայլուն, գեր կրիլին, բայց նրա որովայնն արդեն լիքն է:

Ազահության առաջին ազդակը: Ոչ մի մեղադրանք, այլ նախազգուշացում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իմաստության սկիզբը քաղցի և ազահության միջև տարբերությունը ճանաչելն է: Ռեմորայի որովայնը լիքն է, բայց նրա աչքը դեռ քաղցած է «*փայլուն, գեր կրիլի*» համար: Սա էգոյի անհանգիստ փափագն է, այլ ոչ թե մարմնի իրական կարիքը: Ձեզ համար սա սկզբում նուրբ, «*անմեղ*» նախազգուշացում է: Քննեք ձեր ցանկությունները: Իսկապէս ինչ-որ բանի քաղցած եք, թե՞ պարզապես փափագում եք շեղման, նորույթի, փայլուն մակերեսի: Իսկական սնունդը չի գա փայլողից, այլ պարզից և անհրաժեշտից:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Անձնակազմը, սոված, դիմադրում է ափ նետված կետի փտած միսն ուտելու.

գայթակղությանը: Նրանք կերակրված են, բայց հիվանդությունը մտնում է նրանց արյան մեջ: Հուսահատ սնունդ, որը թունավորում է հոգին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կտրուկ նախազգուշացում խորքային պակասի վիճակում հեշտ, հուսահատ կամ ապականված սննդի ձևեր փնտրելու դեմ: «*Սոված անձնակազմը*» հոգևոր հուսահատության վիճակում գտնվող հոգին է: Նրանք ուտում են այն, ինչ մեռած է և փտում, և դա «*թունավորում*» է նրանց: Ձեզ համար, սպառված կամ դատարկ զգալու ժամանակ, հատկապես խորաթափանց եղեք: Մի ձգտեք առաջին բանին, որը միախառնություն է առաջարկում՝ կախվածություն առաջացնող նյութին, թունավոր հարաբերություններին, դառը, ինքնախղճահար մտքին: Հուսահատ սնունդը ձեզ շատ ավելի կհիվանդացնի, քան ժամանակավոր քաղցը: Երբեմն ավելի լավ է ծոմ պահել, քան ուտել այն, ինչ փտած է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Սելկին, փնտրելով կոկոսի քաղցր կաթը, ատամը կոտրում է կոշտ, դառը կեղևի վրա: Կեղծ սննդի սխալ հետապնդում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում սնունդ փնտրելու դեմ այնպիսի աղբյուրից, որն ի սկզբանե անկարող է այն տրամադրել: Սելկիի «*քաղցր կաթը*» ուրվական է. «*կոկոսի կեղևը*» կոշտ, դառը իրականություն է: Նա «*ատամը կոտրում է*» ապարդյուն ջանքերով: Ձեզ համար ուսումնասիրեք ձեր փորձերը՝ սնունդ գտնելու համար: Փորձձում եք հուզական սնունդ ստանալ զգացմունքային անպտուղ մարդուց: Մտավոր բավարարվածությունն եք փնտրում մակերեսային, շողշողուն փիլիսոփայությունից: Դադարեք ատամները կոտրել անզիջող կեղևի վրա: Ձեր փնտրած կաթը ուրիշ տեղ է:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Սոված կրիան, լողալով ամայի ավազոտ հարթավայրի վրայով, գտնում է ծովային

խոտի միակ, կատարյալ շեղքը: Փոքր, պարզ կերակուր, որը գտնվում է խաղաղությամբ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի սիրտը: Իսկական սնունդը գտնվում է հանգիստ, չպահանջկոտ ոգով: Կրիան չի կատաղում ամայի հարթավայրի դեմ կամ չի հուսահատվում: Նա խաղաղությամբ լողում է, և *«ծովային խոտի միակ, կատարյալ շեղքը»* հայտնվում է: Ձեզ համար սննդի արվեստը խելահեղ որոնում չէ, այլ խաղաղ լող: Ձեզ անհրաժեշտ սնունդը, որքան էլ պարզ և փոքր լինի, կտրամադրվի, երբ ձեր սիրտը հանգիստ լինի, իսկ ծնոտը՝ խորաթափանց: Պարզ կերակուրը, որը գտնվում է խաղաղությամբ, ավելի խորքային է սնուցում, քան հուսահատ խնջույքը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Կրիան հանգստանում է, նրա որովայնը լիքն է: Նրա շուրջը ծովը ամայի է, բայց նրա սիրտը հարուստ, ներքին մարգագետին է: Նա սնվում է իր սեփական խաղաղությամբ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իսկական սննդի ներքնայնացումը: Արտաքին աշխարհը, *«նրա շուրջը ծովը»*, կարող է դեռևս *«ամայի»* լինել, բայց կրիան մշակել է խաղաղության *«ներքին մարգագետին»*: Նա սնվում է ոչ թե նրանով, ինչ սպառում է, այլ նրանով, ինչ դարձել է: Ձեզ համար խորաթափանց կյանքի վերջնական նպատակն այս խորքային ներքին ինքնաբավությունն է: Երբ ձեր սեփական սիրտը խաղաղության հարուստ մարգագետին է, դուք սնվում եք հենց անշարժ լինելու գործողությամբ: Դուք այլևս կախված չեք արտաքին աշխարհից ձեր սննդի համար:

Ինը վերևում.

Կրիային շրջապատում է հսկայական, պտտվող կրիլ-ամպը: Նա բացում է իր բերանը և կերակրում է ամբողջ մարգագետինը: Նա, ով տիրապետում է սննդին, դառնում է դրա աղբյուրը բոլորի համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջին, բարձրագույն ուսմունքը: Նա, ով սովորել է սնվել այդպիսի խորքային իմաստությամբ, բնականաբար դառնում է սննդի աղբյուր ամբողջ համայնքի համար: Հանկարծակի, անսպասելի առատությամբ շրջապատված կրիան չի կուտակում այն: Նա *«կերակրում է ամբողջ մարգագետինը»*: Ձեզ համար, ձեր երկարատև, լուռ աշխատանքը՝ սովորելու խորաթափանց սպառում, ձեզ որակավորել է դառնալու մատակարար: Ձեր կողմից մշակված իմաստությունն այժմ խնջույք է, որը պետք է կիսել: Ծնոտի իսկական տերը նա է, ում սեփական խաղաղությունը սնուցում է աշխարհը: Սա առաջնորդության ամենաբարձր ձևն է. այդքան իմաստուն կերպով հավաքվածի լուռ, առատաձեռն բաշխումը:

)(*)(

Հեքսագրամ 29. Անդունդային խրամատը

Ուրվական մակընթացության հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա Անդունդային, վտանգի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քսանիններորդ թիթեղ.

Չորս ծովերում կա մի խրամատ, որն այնքան խորն է, որ երկրի ոսկորները մերկ են: Սա պատժի վայր չէ, այլ մաքուր, աննոսր ճշմարտության վայր: Այս խրամատի մեջ իջնում է մակընթացային կախարդը, ոչ թե նավով, այլ իր սրտում: Այստեղ ճնշումը բացարձակ է. այն կփշրի ցանկացած անոթ, որը կատարյալ, համեստորեն խոռոչ չէ: Արևի և լուսնի լույսը չի կարող հասնել այս խորությանը. կա միայն սառը, սև ջուրը և անդունդի դանդաղ, լուռ երգը: Այստեղ մակընթացային կախարդը բախվում է Ուրվական մակընթացությանը իր ամենամաքուր տեսքով. ոչ թե հանկարծակի փոթորիկի քառսային եռուզեռը, այլ խորքային, համատարած և անխուսափելի հոսանքը նախնադարյան վախի, որն ապրում է յուրաքանչյուր հոգու հատակում: Նա չի պայքարում դրա դեմ: Նա չի կարող ամբարտակ կառուցել կամ վերառողջել այն: Նա հոսում է դրա հետ, դառնալով նույնքան մութ, նույնքան սառը և նույնքան համբերատար, որքան խրամատը: Եվ այս լիակատար հանձնման մեջ մի տարօրինակ, սառը հրաշք է տեղի ունենում: Ուրվական մակընթացությունը, չգտնելով դիմադրություն, դառնում է ուսուցիչ: Մթությունը, չգտնելով սնվելու վախ, բացահայտվում է որպես հայելի: Մակընթացային կախարդը, աշխարհի հատակում, գտնում է Դաոյի դեմքը, որը նայում է իրեն: *«Անդունդը, — գրում է նա իր օրագրում ֆոսֆորեցնող մարջանի կտորով, — այն վայրը չէ, որտեղ դուք ընկնում եք: Այն վայրն է, որտեղ դուք ընտրում եք սուզվել, կրկին ու կրկին, մինչև չսովորեք ջուրը շնչել օդի պես հեշտությամբ»:*

Դատաստան.

Խորքային, անխուսափելի և կրկնվող հանդիպման ժամանակ վախի և ճշմարտության ամենախորքային աղբյուրների հետ: Անդունդային խրամատը նախնադարյան անդունդի, գերագույն վտանգի հեքսագրամն է: *«Ուրվական մակընթացությունը»*, խորքի քառսային, փոխակերպող հոսանքը, կրկնապատկվում է: Պատկերը այնքան խորքային խրամատի է, որ այն ինքնին աշխարհ է, բացարձակ խավարի և ճնշման վայր, որտեղ նավարկության սովորական կանոններն անիմաստ են: Մակընթացային կախարդի համար սա հանկարծակի, արտաքին աղետ չէ, ինչպես Անբարոյական ալիքը: Սա ընտրված, միտումնավոր և կրկնվող իջնում է դեպի ձեր սեփական էության միջուկը: Սա շամանի, միստիկի, հոգու խորքային ջրասուզորդի հեքսագրամն է: Ձեր առջև ծառացած իրավիճակը խնդիր չէ, որը պետք է լուծվի խելացիությամբ կամ ուժով. դա խորքի իրականություն է, որը պետք է զգալ բացարձակ անկեղծությամբ և խոռոչ, խոնարհ սրտով: Անդունդը նավարկելու բանալին դրա դեմ պայքարելը չէ, այլ ջրի նման դառնալը: Եղեք հոսուն, հարմարվողական, խոնարհ և բացարձակապես թափանցիկորեն հավատարիմ ձեր սեփական բնույթին: Ուրվական մակընթացությունը չի կարող խեղդել այն, ինչ արդեն ջուր է: Խորհուրդը հակասում է մակերեսային մտքին. մի՛ կառուցեք պատեր: Մի՛ փնտրեք լույսը: Ավելի խորը գնացեք: Սուզվեք վախի, անորոշության, խավարի մեջ: Թող այն ձեզ սովորեցնի իր սեփական, սառը լեզուն:

Անդունողը հոգևոր նախաձեռնություն է: Այն կերկնի իր դասերը, ինչպես ալիքները ժայռին, մինչև դուք լիովին ներքնայնացնեք այն ճշմարտությունը, որ դուք անջատ չեք խավարից. դուք դրա մի մասն եք, և այն ձեր մի մասն է: Խրամատի նպատակը ձեզ ոչնչացնելը չէ, այլ ջուրը շնչել սովորեցնելը:

Պատկեր.

Կտրուկ, մեղիտատիվ պատկեր անդունդի: Կադրը լցված է խորքային, անթափանց և սառը կապտա-սև խավարով, որը, կարծես, հավերժ է շարունակվում: Հենց կենտրոնում, պտղի դիրքով կախված է մի փոքրիկ, կատարյալ անշարժ մակընթացային կախարդ, կարծես լողում է արգանդում: Նա չի պայքարում կամ խուճապի մատնված չէ: Ֆոսֆորեսցենտ լույսի միակ, թույլ լուսապսակը ուրվագծում է նրա մարմինը, որը բխում է իր սեփական անշարժ սրտից: Նրա շուրջը ոչինչ չկա՝ ոչ ձուկ, ոչ ժայռեր, ոչ հղման կետ: Միայն անսահման, ճնշող, լուռ խավար: Պատկերը խորքային մեկուսացման և, միևնույն ժամանակ, խորքային տիեզերական խաղաղության պատկերն է: Այն հոգու դիմանկարն է, որը տանն է գգում անտանը:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը հենց խրամատն է: Տիի ծովը խորքային, մութ, անշարժ և անսահման հզոր ջրամբար է թաքնված, նախնադարյան էներգիայի: Դա հսկայական, ջախջախիչ ճնշման զգացողություն է, որն այլևս սպառնալիք չէ, այլ պահպանող ուժ: Միջին դանթյանի լապտերը մակընթացային կախարդի սրտի շուրջ գտնվող միակ, փոքրիկ, ֆոսֆորեսցենտ լուսապսակն է՝ վստահության հանգիստ, անսասան օդաչուական լույս, որը փայլում է ոչ թե տեսնելու, այլ պարզապես գոյություն ունենալու համար: Վերին դանթյանի խարիսխն իրավիճակի բացարձակ, խոնարհ ընդունումն է: Միտքը չի փորձում վերլուծել կամ փախչել. այն պարզապես ականատես է լինում խորքային ճշմարտությանը: Հարցը հանգիստ մանտրա է. *«Կարո՞ղ եմ սովորել ջուրը շնչել: Կարո՞ղ եմ գտնել Դատյի դեմքը անդունդի երեսին»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Ջրասուզորդը իջնում է մակերեսային քարանձավ և խուճապի է մատնվում՝ մթության մեջ թափահարելով: Նա պետք է սովորի անշարժ լինել, նախքան ավելի խորը գնալը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անդունդի հետ առաջին, սիրողական հանդիպումը նշանավորվում է խուճապով և հուսահատ, հակաարդյունավետ պայքարով: *«Ջրասուզորդը»* դեռևս պայքարում է խավարի դեմ: Ձեզ համար Ուրվական մակընթացության առաջին դասն է անշարժ լինել: Խնդիրները լուծելու ձեր սովորական եղանակները՝ *«թափահարելը»*, այստեղ անօգուտ են: Վտանգը խավարը չէ, այլ ձեր սեփական խուճապը: Հանգստացրեք սիրտը, և անդունդի առաջին շերտը կբացահայտվի որպես պարզապես *«մակերեսային քարանձավ»:*

Ինք երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը գտնում է մի նեղ, սառը հոսանք և հետևում դրան:

Մթության մեջ առաջնորդության մի փոքրիկ թել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հույսի և ուղղության մի փոքրիկ նշան է հայտնվում անդունդի մեջ: «Նեղ, սառը հոսանքը» նուրբ, ինտուիտիվ ուղղորդման թել է: Ձեզ համար, նույնիսկ ամենամուր ժամանակներում, պարզության մի փոքրիկ ուղի, «հոսանք» կհայտնվի: Հետևեք դրան խոնարհությամբ և ճշգրտությամբ: Մի փնտրեք մեծ, լուսավորված մայրուղի: Խորքի միջով ճանապարհը փոքր, սառը, վստահող քայլերի շարք է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը մտնում է ֆոսֆորեցենտ որդերի պատկերասրահ, անցողիկ, կեղծ լուսաբաց: Նա չպետք է ժամանակավոր գեղեցկությունը շփոթի մակերեսի հետ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջգուշացում կեղծ հույսի և գայթակղիչ շեղումների դեմ անդունդային ճանապարհորդության ընթացքում: «Ֆոսֆորեցենտ որդերը» ժամանակավոր, գեղեցիկ պատրանք են՝ հեշտ լույսի և փախուստի խոստում, որը փորձության իրական ավարտը չէ: Ձեզ համար, խորքային և դժվարին անցման մեջտեղում, մի գայթակղվեք կեղծ լուսաբացներով կամ արագ լուծումներով: Նրանք գեղեցիկ են և գայթակղիչ, բայց նրանք ձեզ չեն դուրս բերի խրամատից: Ճանաչեք նրանց գեղեցկությունը, ապա շարունակեք ձեր իջնելը:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը իր օդի սրվակը կիսում է վախեցած կախարդուհու հետ: Խորքում, կարեկցանքի ամենափոքր ակտը լապտեր է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անդունդի նկատմամբ ներքին արձագանքը գոյատևումից վերածվում է կարեկցանքի: Մակընթացային կախարդը, դեռևս վտանգի մեջ, իր թանկարժեք «օդի սրվակը» կիսում է խորքի մեկ այլ արարածի հետ: Ձեզ համար ձեր սեփական խավարի միջով ճանապարհը մեկ ուրիշին ծառայելն է: Անդունդում, էգոյի հուսահատ ինքնամոփոխությունը ամենամեծ պատասխանատվությունն է: Կարեկցանքի պարզ, անձնուրաց ակտը «լապտեր» է, որը լուսավորում է ինչպես ձեզ, այնպես էլ ձեր օգնածի ճանապարհը:

Ինք հինգերորդ տեղում.

Խրամատի հատակը հրեշ չէ, այլ հայելի: Մակընթացային կախարդը, ամենախորը կետում, տեսնում է միայն իր անշարժ, պարզ դեմքը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջնական, կենտրոնական բացահայտումը: «Խրամատի հատակը» արտաքին դե կամ վերջնական աղետ չէ: Այն «հայելի» է: Բացարձակ խավարը ես-ի կատարյալ արտացոլումն է: Ձեզ համար, այն, ինչից դուք փախչում էիք, ամենախորքային վախը, բացահայտվում է որպես ձեր սեփական դեմքի արտացոլանք: Անդունդը ուրիշը չէ. այն դուք եք: Այս սարսափելի և ազատագրող ինքնաճանաչման պահին, Ուրվական մակընթացությունը

դադարում է թշնամի լինել: Այն դառնում է ուսուցիչ: Վտանգը լուծարվում է ճշմարտության մեջ:

Վեցը վերնում.

Մակընթացային կախարդը խրամատից դուրս է քաշվում ձկնորսի ցանցով, նրա մազերը խճճված են ջրիմուռով, սիրտը՝ մութ, կատարյալ մարգարիտ: Նրան տանում են Վիշապների արքայի արքունիք որպես հետաքրքրասիրություն, բայց նա չի կարող բացատրել, թե ինչ է տեսել: Անդունդը հնարավոր չէ նկարագրել, միայն ասել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խորքից վերջնական, պարադոքսալ վերադարձը: Մակընթացային կախարդը իր կամքին հակառակ հետ է քաշվում դեպի մակերեսային աշխարհ, «հետաքրքրասիրություն» նրանց համար, ովքեր երբեք չեն իջել: Նա իր սրտում կրում է անդունդի գանձը՝ «մութ, կատարյալ մարգարիտ», բայց «չի կարող բացատրել, թե ինչ է տեսել»: Ձեզ համար, մեծ, երկարատև խավարի ժամանակաշրջանում նավարկելուց ստացված խորքային հոգևոր ընկալումները հաճախ անհասանելի են սովորական, մակերեսային մտքին: Դուք այս փորձությունից կվերադառնաք փոխված, ձեզ հետ տանելով անբաժանելի իմաստություն: Մի փորձեք խրամատի լեզուն թարգմանել ամի լեզվով: Անդունդի մարգարիտը լուռ, երկարատև և ներքին փոխակերպում է, որը վկայության և բացատրության կարիք չունի: Դուք ջուր եք շնչել: Դուք այլևս երբեք չեք վախենա խավարից:

)(*)(

Հեքսագրամ 30. Ձկնորսական ձկան լապտերը

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա

կառչած, փայլի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսուներորդ թիթեղ.

Անդունդի բացարձակ խավարում, որտեղ արևը առասպել է, իսկ խրամատը մոռացված աստվածների գերեզմանոց, մի լույս է այրվում: Դա ձկնորսական ձկան լապտերն է, մի փոքրիկ, գուլ, անսասան բոց, որը բխում է իր սեփական ճակատից: Նա չի գտել այս լույսը: Նա չի գողացել այն անցնող աստղից կամ խորտակված գալեոնից: Նա այն համբերատար աճեցրել է մթության մեջ, իր սեփական էության նյութից: Այն գայթակղություն է, այո, որը հետաքրքրասերներին և քաղցածներին գրավում է դեպի իր սպասող ծնոտները: Բայց նրանց համար, ովքեր իջել են մակընթացային կախարդի համար, դա շատ ավելի սրբազան բան է: Դա ապացույցն է, որ կյանքը, նույնիսկ ամենաանլույս, ջախջախիչ և լքված վայրում, կարող է առաջացնել իր սեփական լուսավորությունը: Ձկնորսական ձուկը չի բողոքում խավարի դեմ կամ չի սգում բացակայող արևը: Նա պարզապես փայլում է, անհնազանդության մի հանգիստ, կենսաբանական ակտ, որը խավարը դարձնում է տեսանելի: Նա կենդանի լապտեր է, պարզության ինքնածին աղբյուր: Մակընթացային կախարդը, բարձրանալով

խրամատից, սովորում է ձկնորսական ձկանից: «Իջնելու նպատակը, — գրում է նա, — չէր սովորել սիրել խավարը: Այն էր՝ սովորել աճեցնել սեփական լույսը դրա մեջ: Ուրիշի տված լապտերը կարող է գցվել, գողացվել կամ խեղդվել: Բայց քո սեփական հոգու նյութից աճեցրած լապտերը քո մի մասն է: Այն հանգիստ, սնուցող, առաջնորդող և բացարձակապես անկախ բոց է, որը կառչում է ոչ մի արտաքին վառելիքից: Այն պարզապես փայլում է, և իր փայլով աշխարհը դառնում է տեսանելի և սնուցվում»:

Դատաստան.

Կայուն, կախյալ լուսավորության ժամանակ, որտեղ մարդու ներքին պարզությունը դառնում է առաջնորդության և սննդի աղբյուր իր և ուրիշների համար: Ձկնորսական ձկան լապտերը փայլի, կառչած կրակի հեքսագրամն է: «Վիշապի լապտերը», գիտակցության և ճշմարտության պայծառ, մաքուր բոցը, կրկնապատկվում է: Պատկերը ինքնածին լույսի է, կրակի, որը այրվում է անդունդի խավարում և պահպանվում է ոչ թե արտաքին վառելիքով, այլ իր սեփական բնածին բնույթով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ դուք պետք է դառնաք ձկնորսական ձուկը: Դուք գոյատևել եք անդունդային խրամատը, և այդ փորձության մուր, կատարյալ մարգարիտն այժմ վերածվում է կայուն, պայծառ լույսի աղբյուրի: Սա հանկարծակի, պայթյունավտանգ կրակ չէ, այլ զով, հանգիստ և անսասան լուսարձակում: Դուք կոչված եք լինելու պարզության գիտակից աղբյուր ձեր շրջապատի նրանց համար, ովքեր դեռ կորած են խավարի մեջ: Ձկնորսական ձկան լույսը գայթակղություն է. այն գրավում է: Ձեր ներքին պարզությունը բնականաբար կգրավի դեպի ձեզ նրանց, ովքեր փնտրում են այն, ինչ դուք գտել եք: Ձեր խնդիրն է խնամել այս բոցը նույն հանգիստ, համբերատար շնորհով, որով մի ժամանակ արածում էիք ծովային խոտի վրա: Այն չպետք է թույլ տրվի, որ դառնա կատաղի, ամեն ինչ կլանող խարույկ: Այն լապտեր է, ոչ թե աստղ: Այն սնուցվում է ձեր սեփական հանգիստ, կայուն առաքինությամբ: Այս հեքսագրամի բանալին այն հասկացողությունն է, որ այս լույսը կառչում է ձեզ, և դուք դրան: Դուք լույսի տերը չեք. դուք դրա պահապանն եք, դրա ոսպնյակը, դրա կենդանի անոթը: Փայլեք զով, կայուն և սնուցող լույսով, և դուք կկատարեք անդունդի ամենախորքային նպատակը ստեղծել լույս, որը երբեք չի կարող հանգցվել խորքի կողմից:

Պատկեր.

Խորքային, պարադոքսալ գեղեցկության տեսարան անդունդային հարթավայրի բացարձակ խավարում: Միակ, խորքային ձկնորսական ձուկը կախված է սև ջրում, նրա մարմինը մուր, գրեթե անտեսանելի ուրվագիծ: Բայց նրա գլխի գագաթին գտնվող երկար, բարակ ցողունից բխում է կենսալուսարձակող գայթակղություն, որը փայլում է զով, կայուն և հիպնոսացնող կապտա-կանաչ լույսով: Լույսը կոշտ կամ կրակոտ չէ. այն մեղմ, ճառագայթող գունդ է, որը լուսավորում է փոքրիկ, հետաքրքրասեր արարածներին, որոնք գրավվում են դրանով: Ձկնորսական ձկան միակ տեսանելի աչքը մեծ է, մուր և արտացոլում է խորքային, հին անշարժություն: Պատկերը կենդանի

փոխաբերություն է գիտակցության լույսի համար, որը փայլում է անհայտի խավարում, ինքնածին պարզության աղբյուր, որը և՛ գեղեցիկ է, և՛ սնուցող:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը հենց ձկնորսական ձկան լապտերն է: Սրտի կրակը, որը Անբարոյական ալիքում հուսահատ, մարտական բոց էր, իսկ Անդունդային խրամատում՝ փոքրիկ օդաչուական լույս, այժմ զով, կայուն և պայծառ արև է: Սա հասուն, առատաձեռն և ինքնապահպան սիրո զգացողությունն է, որը արտաքին հաստատման կարիք չունի: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը խորքային, մութ, կայուն ջուրն է, որը պահում է լապտերը, հանգիստ կենսունակությունը, որը սնուցում է լույսը: Վերին դանթյանի խարիսխը լույսի բյուրեղային պարզությունն է, կատարյալ, անսասան ընկալումը, որը տեսնում է աշխարհը այնպիսին, ինչպիսին այն իրականում է, առանց երկյուղի: Հարցը հանգիստ պարտավորություն է. *«Ինչպե՞ս կարող եմ խնամել իմ ներքին լապտերը, որպեսզի այն փայլի կայուն, սնուցող լույսով բոլոր նրանց համար, ովքեր գրավվում են դրա փայլով»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Երիտասարդ մակընթացային կախարդը, նոր դուրս եկած խրամատից, ոտաբոբիկ քայլում է ավին: Նա շլացած է լուսնից և արևից: Նա պետք է սովորի կայունացնել իր քայլը, նախքան լապտեր կրելը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Երկար խավարից հետո լույսի աշխարհ առաջին ճնշող վերադարձը: Մակընթացային կախարդը *«շլացած»* է և ապակողմնորոշված: Ձեզ համար մի շտապեք կիսվել ձեր նորահայտ պարզությամբ: Դուք նախ պետք է վերահարմարվեք մակերեսային աշխարհին, սովորական *«լուսնին և արևին»*, և գտնեք ձեր հենարանը: Հանգիստ, պարզ, հիմնավորված գործունեության մի շրջան անհրաժեշտ է, նախքան լապտերը ուրիշների համար վառելը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Դիտարանի աշտարակում թարթում է դեղին միակ լույսը: Նավատորմը, ցրված փոթորկի մեջ, ուղղվում է դեպի կայուն փայլը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանրային փայլի առաջին, փոքր, բայց կարևորագույն գործողությունը: *«Դեղին լույսը»* առաջնորդության պարզ, կայուն ազդանշան է: Ձեզ համար եկել է ժամանակը փայլեցնելու ձեր լույսը, որքան էլ փոքր և համեստ, ձեր համայնքի օգտին: Նավատորմը *«ցրված է»*, և նրանց անհրաժեշտ է փարոս, որով կարող են ուղղորդվել: Ձեր հանգիստ, անսասան ներկայությունն այդ փարոսն է: Մի թերագնահատեք միակ, կայուն բոցի ուժը քառսի ժամանակ:

Ինը երրորդ տեղում.

Ֆոսֆորեսցենտ մեղուզան չափազանց պայծառ է ծաղկում, մարող լույսի փայլատակում: Նա արագ այրվում է, ջուրը թողնելով ավելի մութ, քան նախկինում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում փայլի դեմ, որը փայլում է, բայց անկայուն, փառքի փայլատակում, որը հանգեցնում է ավելի խորքային խավարի:

«Մեղուզան» խարիզմատիկ, բայց անկարգապահ հոգին է, որը չափազանց պայծառ և չափազանց արագ է այրվում՝ սպառելով իր ներքին վառելիքը: Ձեզ համար մի ձգտեք ձեր լույսի դրամատիկ, հրապարակային կամ կրքոտ ցուցադրության: Իսկական լապտերը հրավառություն չէ: Դա զով, կայուն և համբերատար լույս է, որը այրվում է ողջ կյանքի ընթացքում, այլ ոչ թե մեկ, տպավորիչ պահի համար:

Ինը չորրորդ տեղում.

Ձկնորսը հայտնաբերում է ամենապայծառ սաթի մի կտոր, լույսի մի պինդ, մոմանման, երկարատև զանգված: Լուսավորության հանկարծակի, կայուն աղբյուր: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կայուն, ներքին փայլի աղբյուրի անսպասելի հայտնագործություն: Սաթը ծովի գանձ է, որը ծնվում է գրգռվածությունից և երկարատև տառապանքից, վերածվելով «լույսի պինդ, մոմանման, երկարատև զանգվածի»: Ձեզ համար կայուն փայլի ձեր ունակությունը մի բան չէ, որը դուք պետք է խելագարորեն առաջացնեք. դա գանձ է, որը դուք կրում եք ձեր մեջ, ծնված ձեր սեփական անցյալի փորձություններից: Դուք հայտնաբերել եք այն: Այն «հանկարծակի» է և «կայուն»: Դուք պարզապես պետք է խնամեք այն:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Ձկնորսական ձկան լապտերը մարում է: Նա չի խուճապի մատնվում, այլ իր լույսը ավելի խորն է քաշում իր սրտի մեջ: Հանգիստ, ներքին շրջադարձ, որը պահպանում է բոցը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լույսը կայունացնելու արվեստը անհրաժեշտ նահանջի ժամանակահատվածում: Լապտերը «մարում է», և ձկնորսական ձուկը արձագանքում է ոչ թե այն վերստին վառելու խելահեղ փորձով, այլ հանգիստ, «ներքին շրջադարձով»: Ձեզ համար, նույնիսկ ամենահասուն լույսը կունենա պայծառության և մթության իր բնական ցիկլերը: Երբ զգաք, որ ձեր պարզությունը նվազում է, մի հուսահատվեք կամ մի ստիպեք այն: Ձեր էներգիան քաշեք դեպի ներս, պահպանեք ձեր բոցը և սպասեք բնական վերածննդին: Լապտերը չի մարում. այն պարզապես հանգստանում է խորքային սրտում:

Ինը վերնում.

Ձկնորսական ձկան լույսը դառնում է Հյուսիսային աստղ անդունդում գտնվող արարածների մի ամբողջ նավատորմի համար: Վիշապների արքան ինքն է խոնարհվում նրա առջև, ով տիրապետել է իր ներքին փայլին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ինքնաձին լույսի վերջնական, գերագույն և տիեզերական նպատակը: Ձկնորսական ձկան անձնական լապտերն այժմ դարձել է «Հյուսիսային աստղ», առաջնորդող սկզբունք գոյության անդունդով ճանապարհորդող հոգիների մի ամբողջ «նավատորմի» համար: Նույնիսկ «Վիշապների արքան», խորքի գերագույն ինքնիշխանը, ճանաչում է նրան, ով հասել է կատարյալ, անկախ փայլի այս վիճակին: Ձեզ համար սա հեքսագրամի վերջնական խոստումն է: Այն հանգիստ, կայուն լույսը, որը դուք այդքան համբերատար մշակել եք ձեր սրտում, միայն ձեզ համար չէ: Դա նվեր է տիեզերքին, նոր աստղ Դաույի երկնակամարում, որը

կառաջնորդի և կանուցի բոլոր նրանց, ովքեր տեսնում են այն: Սա ուժի ամենաբարձր ձևն է. լինել լույսի աղբյուր հենց տիեզերքի համար:

)(*)(

Հեքսագրամ 31. Ծովային օձի սիրահետումը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա

Ազդեցության, սիրահետման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունմեկերորդ թիթեղ.

Ծովային ջրիմուռների անտառում, որտեղ լույսը կանաչ է, իսկ հոսանքը մեղմ, դանդաղ պար, երկու ծովային օձեր հանդիպեցին: Նրանք երիտասարդ էին, նրանց թեփուկները դեռ փափուկ էին խորքային ձվադրատեղիի ծիածանափայլությամբ: Նրանք չէին խոսում, քանի որ օձերը բառեր չունեն: Նրանք չէին դիպչում, քանի որ անհայտին դիպչելը վտանգ է, որը նույնիսկ երիտասարդները հասկանում են: Փոխարենը, նրանք օրորվում էին: Նա սկսնակը, բացեց իր երկար, նրբագեղ մարմինը և թույլ տվեց, որ հոսանքը քաշի իրեն դանդաղ, գալարուն, ուղղահայաց պարի մեջ: Նրա յուրաքանչյուր շարժում հարց էր. *«Ես այստեղ եմ: Զգո՞ւմ ես ջրի տեղաշարժը»:* Նա՝ պատասխանողը, նայում էր, նրա ոսկեգույն աչքերը լայն բաց և անշարժ: Նա զգաց տեղաշարժը: Նա զգաց, թե ինչպես է նրա շարժման ճնշման ալիքը անցնում բացատով և սեղմվում իր սեփական գալարված անշարժությանը: Դա խորքային, մագնիսական և բացարձակապես լուռ հուզմունքի զգացողություն էր: Զերմություն տարածվեց նրա սառը արյան մեջ: Եվ ապա, դանդաղ, միտումնավոր, նա սկսեց օրորվել ի պատասխան: Նրանց մարմինները, որոնք դեռ մի խորության հեռու էին միմյանցից, սկսեցին շարժվել համաժամանակյա, անխոս ռիթմով: Ծովային օձերի սիրահետումը նվաճում չէ: Դա մագնիսական դաշտ է, որը առաջանում է երկու լիովին ներկա էակների միջև: Մակընթացային կախարդը, դիտելով սա, հասկացավ ազդեցության առաջին օրենքը: *«Ուրիշին շարժելու համար, — գրել է նա, — նախ պետք է այնքան լիակատար անշարժ լինել, որ կարողանաս զգալ նրանց չարտահայտված կարիքի ճնշման ալիքը: Այնուհետև, դուք պետք է շարժվեք այնպիսի իսկական շնորհով, որ նրանց սեփական անշարժությունը շարժվի պատասխանող պարի: Սիրահետումը ցանց չէ: Դա համատեղ հոսանք է: Այն սկսվում է ոչ թե հպումով, այլ լուռ, մագնիսական և անդիմադրելի օրորմամբ»:*

Դատաստան.

Լուռ, մագնիսական ձգողականության ժամանակ, խորքային կապի կամ ազդեցության առաջին, անխոս շարժումը: Ծովային օձի սիրահետումը սիրահետման, Յինի նուրբ, ընկալունակ ուժի հեքսագրամն է, որը արձագանք է առաջացնում իսկական ներկայության և հանգիստ մագնիսականության միջոցով: *«Լռակյաց անդունդը»*, ուրախ, հանգիստ սիրտը, հանգչում է *«Խարիսխի հանգստի»* վրաանշարժ, հիմնավորված լեռան վրա: Պատկերը խորքային, ընկալունակ լուռության է, որը արթնացնում է արձագանքը

ամուր, պինդ մյուսի մեջ: Սա երիտասարդ ծովային օձն է, որը օրորվում է հոսանքի մեջ. նրա շարժումը լուռ հարց է, որը սիրելիի մեջ արթնացնում է պատասխանող պար: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ իրավիճակի վրա ազդելու կամ մարդուն գրավելու ամենահզոր միջոցը ակտիվ հետապնդումը, հրամանը կամ վիճաբանությունը չէ, այլ հանգիստ, իսկական և ընկալունակ ներկայությունը: Սա վարպետի հեքսագրամն է, որի ներքին անշարժությունն այնքան խորքային է, և որի ինքնարտահայտումն այնքան անկեղծ, որ բնականաբար ստեղծում է «*ճշման ալիք*», որը ոգեշնչում է արձագանք ուրիշների մեջ: Հաջողակ սիրահետման բանալին, լինի դա սիրո, դիվանագիտության, թե ստեղծագործական ոգեշնչման մեջ, նախ խորքային, ուրախ դատարկության վիճակը «*Լռակյաց անդունդը*» ներսում զարգացնելն է: Այս կարիքից ազատ վայրից, դուք կարող եք զգալ մյուսի սրտի նուրբ հոսանքները: Ձեր արձագանքը պետք է լինի ձեր իսկական բնույթի նրբագեղ, իսկական և չպարտադրված շարժում: Դուք չեք հրում կամ քաշում. դուք օրորվում եք այնպիսի իսկական գեղեցկությամբ, որ մյուսի անշարժությունը շարժվում է լրացուցիչ պարի: Սա ազդեցության արվեստն է առանց մանիպուլյացիայի, ձգողականության առանց հետապնդման: Մարմինն այս սիրահետման գործիքն է. հանգիստ, բաց և թուլացած ֆիզիկական ներկայությունն ավելի բարձր է խոսում, քան ցանկացած բառ:

Պատկեր.

Եթերային, լուռ գեղեցկության տեսարան արևով ներկված ծովային ջրիմուռների անտառում: Երկու երիտասարդ ծովային օձեր, որոնց թեփուկները փայլում են բաց կանաչի և արծաթի ծիածանափայլությամբ, ուղղահայաց կախված են ջրի մեջ: Էզը, նրա երկար մարմինը բացված, բռնված է նրբագեղ, գալարուն, S-աձև օրորման պահին, գլուխը թեքված, կարծես լսում է: Մի խորությամբ հետ, արուն նայում է նրան, նրա ոսկեգույն աչքերը լայն բաց: Նրա մարմինը դեռևս հիմնականում գալարված է, բայց պոչի հենց ծայրը սկսել է բացվել և ընդօրինակել նրա պարի նուրբ, ռիթմիկ ալիքը: Նրանց միջև ջուրը դատարկ չէ. այն լի է նրանց անխոս կապի անտեսանելի, մագնիսական ուժով: Պատկերը իսկական ներկայության հանգիստ, անդիմադրելի ուժի ուսումնասիրությունն է, որը արթնացնում է պատասխանող շնորհ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամի ուժի հիմնական աղբյուրն է: Սիրահետումը սկսվում է ոչ թե խոսքերով կամ խելացի մտքերով, այլ մարմնում ներկայության խորքային, ֆիզիկական, բնագղային զգացողությամբ: Ցիի ծովը հանգիստ է, հիմնավորված և ընկալունակ, անշարժ լճակ, որը կարող է զգալ նույնիսկ ամենափոքր ալիքը: Միջին դանթյանի լապտերը հանգիստ, տաք և առատաձեռն փայլն է, սրտի զգացողություն, որը բաց է և հետաքրքրասեր, բայց չի բռնում: Վերին դանթյանի խարիսխը վերլուծության գործիք չէ, այլ խորքային, լուռ լսողության, մյուսի չարտահայտված կարիքներն ու զգացմունքներն ընկալելու: Հարցը հանգիստ,

մարմնավորված պրակտիկա է. «Կարո՞ղ եմ դառնալ այնքան անշարժ և այնքան իսկական ինքս, որ իմ ներկայությունը մյուսի մեջ արթնացնի իսկական պարը»:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Երիտասարդ սելկին զգում է տարօրինակ, տաք հոսանքի պտույտ իր լողակի շուրջը, անհայտ մակընթացության առաջին, թույլ ձգողականությունը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նոր ազդեցության կամ ձգողականության առաջին, ֆիզիկական զգացողությունը: Դա միտք չէ, այլ մարմնի մեջ զգացողություն «տաք հոսանք» «լողակի» շուրջ ես-ի ամենահեռավոր և անպաշտպան մասի: Ձեզ համար նոր կապը կամ նոր գաղափարը նոր է սկսում շարժվել: Մի վերլուծեք այն: Մի անվանեք այն: Պարզապես զգացեք նուրբ, ֆիզիկական ձգողականությունը: Սիրահետումը սկսվել է ձեր էության ամենախոցելի, անմեղ և ծայրամասային մասում:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Օձերի պոչերը սկսում են օրորվել համաժամանակյա, անխոս ռիթմով:

Անհանգիստ, բողբոջող ուժ է շարժվում խորքային մկանում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ազդեցությունը պասիվ զգացողությունից անցնում է ակտիվ, բնազդային արձագանքի: «Պոչերը», խորքի միջով շարժման գործիքները, սկսում են շարժվել փոխադարձ պարով: Ձեզ համար ձգողականությունն այլևս պարզապես զգացողություն չէ. այն սկսում է ուղղորդել ձեր գործողությունները: Դուք զգում եք «անհանգիստ, բողբոջող ուժ», շարժվելու, ներգրավվելու ցանկություն: Թող այս ուժը լինի, բայց մի թողեք, որ այն շտապի: Օրորվող պոչը հարց է, այլ ոչ թե բռնում:

Ինը երրորդ տեղում.

Օձը զգում է մագնիսական ձգողականությունը և խոյանում է՝ գալարվելով սառը, անտարբեր ժայռի շուրջ: Ազդակը չափազանց շուտ է գործում, նախքան սիրտը իսկապես շարժվելը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում առանց իսկական զգացողության ձգողականության առաջին իսկ ալիքի վրա գործելու դեմ: Օձը վաղաժամ «խոյանում է», ընդհանուր մագնիսական ձգողականությունը շփոթելով որոշակի, անձնական կապի հետ: Նա հայտնվում է «սառը, անտարբեր ժայռի» շուրջը գալարված: Ձեզ համար մի պարտադրեք կապ: Մի նվիրեք ձեր սիրտը կամ ձեր ռեսուրսները որևէ անձի կամ նախագծի միայն այն պատճառով, որ զգում եք ձգողականության առաջին, անանձնական ձգողությունը: Սպասեք պատասխանող պարին: Վաղաժամ խոյանքը նվաստացման աղբյուր է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Օձը օրորվում է իր սրտից, այլ ոչ թե ողնաշարից: Նրա շարժումն այժմ իր խորքային վայրի իսկական, լուռ երգն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արտաքին, ֆիզիկական ձգողականությունից դեպի խորքային, իսկական, սրտակենտրոն ազդեցություն

կրիտիկական անցումը: Օձի պարն այլևս պարզապես բնագղային շարժում չէ. այն բխում է նրա *«սրտից»*: Ձեզ համար սա իսկական, մագնիսական ուժի պահն է: Երբ ձեր *«սիրահետումը»*, ձեր ազդեցության ակտը, ձեր խորքային ես-ի իսկական արտահայտությունն է, այն դառնում է *«իսկական, լուռ երգ»*, որը անդիմադրելի է: Ազդեցությունը բխում է ոչ թե ձեր արածից, այլ նրանից, թե ով եք դուք իրականում: **Ինը հինգերորդ տեղում.**

Պատասխանող օձը զգում է, թե ինչպես է իր սեփական սիրտը շարժվում: Նա բացում է իր գաղտնի, թաքնված երկարությունը և սկսում է իր սեփական, պատասխանող պարը: Սիրահետումն ավարտված է. միությունը սկսվել է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի խոստման իրականացումը: Առաջին օձի իսկական, սրտակենտրոն պարը *«պատասխանող պար»* է առաջացրել սիրելիի մեջ: Նա չի ընդօրինակում նրան. նա բացում է իր *«գաղտնի, թաքնված երկարությունը»*, իր սեփական եզակի, իսկական եսը, և առաջարկում այն լրացուցիչ ուրվով: Ձեզ համար սա իսկական, երկարատև ազդեցության նշանն է: Դուք չեք նվաճել կամ համոզել. դուք ոգեշնչել եք փոխադարձ ինքնաբացահայտում: Միությունը երկու տարբեր, իսկական էակների պար է, որոնք այժմ շարժվում են ընդհանուր հոսանքով:

Վեցը վերնում.

Սիրենան փորձում է ընդօրինակել օձի պարը, բայց նրա սիրտը սառն է: Նրա շարժումները կատարյալ, խոռոչ պատճեն են: Նա հմայում է մակերեսայիններին, բայց խորքային արարածները լողում են հեռանում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջնական նախազգուշացում ազդեցության կեղծ, մանիպուլյատիվ ձևի դեմ: *«Սիրենան»* սովորել է օձի պարի արտաքին ձևը, բայց զուրկ է այն իսկական, սրտակենտրոն *«մագնիսականությունից»*, որը նրան ուժ է տալիս: Նրա *«կատարյալ, խոռոչ պատճենը»* կարող է *«հմայել մակերեսայիններին»*, բայց այն վանում է *«խորքային արարածներին»*՝ հասուն, խորաթափանց հոգիներին, որոնց նա իսկապես ցանկանում է: Ձեզ համար սա վերջնական նախազգուշացումն է խարիզմա կամ ազդեցություն արհեստականորեն ստեղծելու փորձերի դեմ: Իսկական սիրահետումը ամենախորքային ես-ի արվեստն է: Խոռոչ կատարումը միշտ կգրավի միայն խոռոչին: Օրորվող պոչը պետք է կապված լինի բաբախող սրտի հետ, հակառակ դեպքում այն պարզապես լողացող ջրիմուռի մի կտոր է:

)(*)(

Հեքսագրամ 32. Կրիաների գույգի հսկողությունը

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա Տևողության, երկարակեցության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսուներկուերորդ թիթեղ.

Ամենահին խութի վրա, որտեղ մարջանը դարձել է քար, իսկ քարը՝ հիշողություն, կրիաների մի զույգ վերադառնում է, եղանակ առ եղանակ, տասնամյակ առ տասնամյակ: Նրանք Կրիաների զույգն են, և նրանք միմյանց ճանաչում են ավելի երկար, քան խութը ճանաչել է արևը: Նրանք չեն պարում երիտասարդների վայրի, պարուրաձև սիրահետումը, քանի որ նրանց միությունն արդեն իսկ անշարժ աստղ է խորքի համաստեղությունում: Նրանց կապը շղթա չէ, այլ հանգիստ, զուգահեռ ճանապարհորդություն: Նրանք լողում են միմյանցից մի խորությամբ հեռու, նրանց հին թևերը բաբախում են այնքան կատարյալ համաժամանակյա ռիթմով, որ նրանք կարիք չունեն տեսնելու միմյանց՝ իմանալու համար, որ մյուսն այնտեղ է: Նրանք զգում են սիրելիի ներկայության ճնշման ակիբը որպես ջրի մեջ անընդհատ, հանգստացնող բզզոց: Մակընթացային կախարդը, ով մի ամբողջ կյանք հետևել էր նրանց, վերջապես հարցրեց ծեր կրիային. *«Ո՞րն է ձեր անսասան սիրո գաղտնիքը»:* Կրիան, որը չէր խոսել մեկ դար, բացեց կտուցը և մրմնջաց հոսանքի մեջ. *«Փոթորիկը մի գիշերվա բան է: Խութը հազար տարվա բան է: Մենք վաղուց ընտրեցինք միմյանց համար խութ լինել, ոչ թե փոթորիկ: Տևողությունը զգացողություն չէ: Այն ուղղություն է: Մենք չենք նայում միմյանց. մենք նայում ենք նույն, հեռավոր հորիզոնին և լողում ենք: Հոսանքը փոխվում է: Զուրը տաքանում և սառչում է: Մեր թևերը կրկին հոգնում և ուժեղանում են: Բայց ուղղությունը, մեկ անգամ ընտրված, մեր գոյության օրենքն է: Դա է գաղտնիքը: Ոչ թե մոլուցք, այլ զուգահեռություն»:*

Դատաստան.

Խորքային, հանգիստ և անսասան նվիրվածություն, որը տևում է բոլոր եղանակներին, անսասան ընթացք, որը պահպանվում է ողջ կյանքի ընթացքում: Կրիաների զույգի հսկողությունը տևողության, երկար և հավատարիմ ճանապարհորդության հեքսագրամն է: *«Առաջին փոթորիկը»*, նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիան, տեղադրված է *«Առաջնորդող հոսանքի»*՝ մեղմ, համառ, թափանցող քամու վրա: Պատկերը ֆիքսված, դինամիկ էներգիայի է, որը գերիշխում է խորքային, հանգիստ և կայուն ընթացքի վրա: Սա Կրիաների զույգն է. միություն, որն այնքան հասուն է, որ դարձել է բնության օրենք: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ պետք է հեռանալ հետաքրքիր նորից և խորքային խորությամբ նվիրվել տևողությանը: Սա վերաբերում է ամուսնությանը, կոչմանը, հոգևոր պրակտիկային, կամ ձեր կյանքի կառուցվածքը սահմանող ցանկացած երդման: Հեքսագրամը չի խոստանում հեշտ, կրքով լի ճանապարհորդություն: Այն խոստանում է շատ ավելի արժեքավոր բան. հանգիստ, զուգահեռ ընթացք, որը պահպանվում է կատարյալ, փոխադարձ համաժամանակյա պայմաններում: Կրիաների զույգի գաղտնիքն այն է, որ նրանք անվերջ չեն նայում միմյանց աչքերի մեջ. նրանք իրենց հայացքը հառում են նույն *«հեռավոր հորիզոնին»* և լողում են: Նրանց սահմանում են ոչ թե միմյանց հանդեպ զգացմունքները, որոնք ակիբի պես տատանվում և հոսում են, այլ իրենց ընդհանուր, անսասան ուղղությունը: Սա ժամանակն է պատվելու երդումը: Հիշելու ավելի երիտասարդ, ավելի կրակոտ եղանակում ստանձնած պարտավորությունը և ապրելու

այն հանգիստ, մտածված և նրբագեղ համառությամբ: Խորը կառուցված է ոչ թե մեծ կրքերից, այլ զուգահեռ ջանքերի փոքր, ամենօրյա կուտակված գործողություններից: Տևելը չի նշանակում կոշտ լինել. դա նշանակում է լինել այնքան հարմարվողական, որքան կրիան, դիմակայել փոփոխվող հոսանքներին՝ պահպանելով ֆիքսված, ներքին կողմնացույցը: Ընտրված ուղու նկատմամբ այս հանգիստ, անսասան հավատարմությունը Դաոյի սրտի բաբախյունն է:

Պատկեր.

Խորքային, հանգիստ ընկերակցության տեսարան բաց օվկիանոսի անծայրածիր, խորքային կապույտում: Երկու հին ծովային կրիաներ, որոնց խեցիկները պատված են տասնամյակների կենդանիքուսների և ծովային խոտերի կենդանի տարեգրությամբ, լողում են կողք կողքի խորքային, արևի լույսով ողողված ջրում: Նրանք միմյանցից մի խորությամբ հեռու են, նրանց հզոր թևիկները շարժվում են կատարյալ համաժամանակյա, դանդաղ և անխափան ռիթմով: Նրանք միմյանց չեն նայում: Նրանց հին, իմաստուն աչքերը երկուսն էլ հառած են հորիզոնի նույն հեռավոր, անտեսանելի կետին: Նրանց ուղին մեկ, համատեղ հետագիծ է անսասան մտադրության: Պատկերը զուգահեռ ճանապարհորդության հանգիստ, անխոս ուժի ուսումնասիրությունն է, սեր, որն այնքան խորքային է, որ դարձել է համատեղ ուղղություն:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը երդման նստավայրն է: Լապտերը զգացմունքների թարթող բոց չէ, այլ նվիրվածության անշարժ, կայուն աստղ, ջերմություն, որը պահվել է խորքային, երկարատև փայլի մեջ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը անսահման, բաց օվկիանոսն է, կենսական ուժը, որը պահպանում է երկար, համբերատար ճանապարհորդությունը: Էներգիան կայուն է և ռիթմիկ, թևիկների զարկը: Վերին դանթյանի խարիսխը անշարժ, ընտրված *«հեռավոր հորիզոն»* է, անսասան սկզբունքը կամ համատեղ նպատակը, որը կարգավորում է զույգի ընթացքը: Հարցը հանգիստ, ամենօրյա հաշվարկ է. *«Ո՞ր հորիզոնն ենք ընտրել դեպի լողալու համար, և արդյո՞ք մենք պահպանում ենք մեր զուգահեռ ընթացքը նրբագեղությամբ և անսասան հավատարմությամբ»:*

Վեցը սկզբում.

Երիտասարդ ռեմորան կաշում է անցնող շնաձկանը՝ հույս ունենալով երկարատև ճանապարհորդության: Նա ազատում է իր բռնվածքը փոթորիկ առաջին իսկ նշանից: Մակերեսային երդում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում հարմարության կամ անցողիկ զգացողության համար տրված պարտավորության դեմ, որը խորքային հիմք չունի: Ռեմորայի *«երկարատև ճանապարհորդությունը»* լքվում է *«փոթորիկի առաջին իսկ նշանից»:* Ձեզ համար ուսումնասիրեք ձեր պարտավորությունների խորությունը: Արդյո՞ք դուք կապված եք մարդու, աշխատանքի, կամ ուղու հետ միայն այնքան ժամանակ, որքան դա հեշտ է: Կրիաների զույգի լրջությունից զուրկ մակերեսային երդումը կբերի միայն անհանգստություն:

Ինը երկրորդ տեղում.

Նավագնացի կողմնացույցը, տատանվելով անբարոյական ալիքից, շեղվում է իր իրական ուղղությունից: Նա ուղղում է այն հանգիստ, առանց ինքնախարագանման:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տևողության արվեստը կատարելությունը չէ, այլ սխալի հետևողական, հանգիստ ուղղումը: Նավագնացի կենտրոնացումն իր իրական ուղղության վրա «շեղվել է», բայց նա չի տրվում խուճապի կամ ինքնատելության: Նա պարզապես «հանգիստ ուղղում է այն»: Ձեզ համար ձեր նվիրվածությունը կայուն ուղուն կփորձարկվի շեղման և անուշադրության պահերով: Իմաստուն արձագանքը մեղքի զգացումը չէ, այլ հանգիստ, հաստատուն և անհապաղ վերադարձը իրական դիրքորոշմանը: Սա երդման ամենօրյա աշխատանքն է:

Ինը երրորդ տեղում.

Սելկի-կինը, հոգնած իր մարդկային ամուսնու ցամաքային ճանապարհներից, հանում է իր փոկի կաշին և անհետանում մակընթացության մեջ: Տևողության ձախողում: Նրա սիրտը ֆիքսված չէր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կտրուկ նախագգուշացում այն պարտավորության դեմ, որը իսկապես համատեղելի չէ մարդու խորքային, էական բնույթի հետ: Սելկի-կնոջ սիրտը երբեք «ֆիքսված» չէր ցամաքի վրա. նրա վերադարձը ծով անխուսափելի էր: Ձեզ համար կայուն երդումը չի կարող կառուցվել ձեր սեփական էական ես-ի դավաճանության վրա: Կապը, որը պահանջում է, որ դուք հանեք ձեր էական կաշին, առաքինություն չէ. դա դանդաղ ինքնասպանություն է: Կրիաների զույգը կարող է միասին լողալ միայն այն պատճառով, որ նրանք երկուսն էլ, առաջին հերթին, խորքի կրիաներ են:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մակընթացությունների դիտորդը քառասուն ձմեռ նույն փարոսն է խնամում:

Լամպը հանգիստ, մեխանիկական ծես է: Երկար, հավատարիմ ծառայություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տևողության հեքսագրամի սիրտը: Պարտավորությունն այլևս մեծ կիրք չէ, այլ «հանգիստ, մեխանիկական ծես», ամենօրյա, հավատարիմ և անհրապույր ծառայության ակտ: Մակընթացությունների դիտորդը մրցանակ կամ նոր հուզմունք չի փնտրում. նա պարզապես խնամում է լամպը: Ձեզ համար սա հասուն, կայուն պարտավորության պատկերն է: Ամենօրյա ծեսը, որը կատարվում է հանգիստ ուշադրությամբ, երկար և հավատարիմ կյանքի հենց նյութն է: Բոցը կենդանի է պահվում ոչ թե առաջին կայծի ջերմությամբ, այլ ձեռքի կայուն, մեխանիկական կարգապահությամբ:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Կրիաների զույգը զուգավորում է՝ կատարելով դանդաղ, հին պար, որը չի փոխվել միլիոն տարիների ընթացքում: Կայուն կապը կյանքի նորացման տարան է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կայուն կապի դինամիկ, կյանք տվող նպատակը: Կրիաների զույգի «դանդաղ, հին պարը» նորացման ծես է նրանց մշտական պարտավորության տարայի ներսում: Ձեզ համար երկարատև, հավատարիմ

հարաբերությունները ստատիկ վիճակ չէ: Դա անվտանգ և սրբազան տարածություն է, որի ներսում նոր կյանքը, նոր ստեղծագործականությունը և նոր կիրքը կարող են անընդհատ վերածնվել: Երդումը կենսունակության թշնամին չէ. այն նրա ամենամեծ պաշտպանն է:

Վեցը վերնում.

Հին կրիան, նրա զուգընկերը վերջապես մահացած, շարունակում է լողալ նույն, միայնակ ընթացքով դեպի հորիզոնը: Երդումը տևում է զուգընկերոջ ներկայությունից այն կողմ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տևողության վերջին, ամենախորքային և ամենացավալի ձևը: Արտաքին զուգընկերը գնացել է, բայց *«Երդումը տևում է»*: Կրիայի զուգընկերոջ հետ ընտրած ուղղությունը դարձել է նրա էության հենց օրենքը: Նա լողում է *«նույն, միայնակ ընթացքով»*, ոչ թե վշտից, այլ որովհետև նրա ինքնությունը մշտապես ձևավորվել է համատեղ ճանապարհորդությամբ: Ձեզ համար խորքային պարտավորության վերջնական ուժն այն է, որ այն վերափոխում է ես-ը: Կապը կարող է լուծարվել ֆիզիկական աշխարհում, բայց այն մարդը, ում դարձել եք այդ կապի միջոցով, ընտրված ուղղությունը, դառնում է ձեր հոգու նավարկության մշտական մասը: Զուգահեռ ճանապարհորդությունը, երբ իսկապես ընտրված է, հավերժական ընթացք է:

)(*)(

Հեքսագրամ 33. Ութոտնուկի նահանջը

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա

Նահանջի, հեռանալու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսուներեքերորդ թիթեղ.

Արևի լույսով ողողված լազունայի տաք, ծանծաղ ջրերում երիտասարդ ութոտնուկը պարում էր: Նա զարկում էր նեոնային գույներով, կյանքի հեղուկ, ութ թևանի տոնակատարություն: Խուրթի ձկները հմայված էին: Խեցգետինները խոնարհվում էին: Բայց մի իմաստուն, ծեր մորեյ օձաձուկը, խորքային ճեղքի արարածը, նայում էր նրան հին, գիտակ աչքերով: *«Փոթորիկ, — շնչաց օձաձուկը, — քո պարը գեղեցիկ է, բայց քո մակընթացությունը շրջվում է: Լազունան չորանում է: Մեծ Գիշատիչը, շնաձուկը, որը հոտում է տաք, ծանծաղ արյունը, պտտվում է խուրթի ելքի շուրջը: Դու պետք է նահանջես»*: Ութոտնուկը, հարբած իր սեփական ներկայացմամբ, չլսեց: Նա պարեց, մինչև ջուրը տաք, խեղդող լոգանք դարձավ, և շնաձկան ատամի առաջին սուր խայթոցը քերծեց նրա թևը: Միայն այն ժամանակ, իր սեփական խուճապային թանաքի ամպի մեջ, նա փախավ: Նա ետ նետվեց մարջանի սառը, մութ, նեղ ճեղքի մեջ, մի տարածություն այնքան նեղ, որ շնաձուկը չէր կարող հետևել: Այնտեղ, ցրտի և լռության մեջ, նա խնամեց իր վերքը: Նա նահանջել էր ոչ մի պահ էլ շուտ: Իմաստունները, գրել է մակընթացային կախարդը, չեն սպասում խայթոցին: Նրանք զգում են, թե ինչպես է ջուրը տաքանում: Նրանք զգում են պտտվող ստվերը: Եվ նրանք հետ են քաշում իրենց

գեղեցիկ պարը խորքային, մութ, նեղ անվտանգության վայր, ոչ թե վախկոտությունից, այլ իրենց ուժը պահպանելու համար ավելի սառը, ավելի խորքային և ավելի իմաստալից հոսանքի համար: Նահանջելը նշանակում է պարտվել: Դա նշանակում է ընտրել մարտը և եղանակը: Ութոտնուկը, որը պարում է մինչև մահ չորացող լազունայում, հիմար է: Ութոտնուկը, որը պարում է ավելի խորքային ծովում պարելու համար, իմաստուն է:

Դատաստան.

Գիտակցված, արժանապատիվ և ռազմավարական նահանջի ժամանակ մի իրավիճակից, որը դարձել է վտանգավոր, լճացած, կամ գայթակղիչ անարդյունավետ: Ութոտնուկի նահանջը հեռանալու, նահանջելու հեքսագրամն է: «*Փոթորիկ կանչողի երկինքը*», հում, հզոր, ստեղծագործական ուժը, այստեղ տեղադրված է ոչ թե առաջ շարժման, այլ միտումնավոր նահանջի մեջ, հեռանալով «*Խարխախի հանգստից*»՝ լճացած իրավիճակի ծանր, անշարժ խոչընդոտից: Երիտասարդ ութոտնուկը հարբած է իր սեփական ներկայացմամբ տաք, ծանծաղ լազունայում, բայց իմաստուն ընթացքը նահանջելն է սառը, մութ, նեղ ճեղքի մեջ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է ժամանակ՝ ճանաչելու, որ կյանքի որոշակի փուլը, հարաբերությունները, նախագիծը, կամ սոցիալական միջավայրը դարձել է «*չորացող լազունա*»: Մեծ Գիշատիչը — այրում, թունավոր մարդ, ապականող ազդեցություն — պտտվում է: Հեքսագրամը հստակ և հրատապ կոչ է նահանջելու: Սա խուճապային փախուստ կամ վախկոտ հանձնում չէ: Դա գինվորի ռազմավարական, արժանապատիվ նահանջն է, ով գիտի, որ ոչ բոլոր մարտերն են նախատեսված կոպելու համար: Հիմնականը նահանջի ձևի մեջ է: Ութոտնուկը չի թափահարում. նա արձակում է թանաքի ամպ, միտումնավոր, մթագնող էկրան, և ետ է նետվում մի նեղ, անվտանգ տարածություն, որը բացառում է հետապնդումը: Ձեր նահանջը պետք է լինի նույնքան հմուտ. հանգիստ, միտումնավոր և ամբողջական: Մի մնացեք լազունայի եզրին վիճելու կամ բացատրելու համար: Մի թողեք ինքներդ ձեզ մի մասը որպես խայծ: Ամբողջությամբ նահանջեք «*խորքային, մութ, նեղ ճեղքը*» — հանգիստ մենակության, ավելի պարզ կյանքի, պաշտպանիչ սահմանի մի շրջան — և խնամեք ձեր վերքը: Այս նահանջը վերջ չէ. դա ուժի պահպանում է: Ութոտնուկը չի նահանջում մեռնելու, այլ գոյատևելու չորացող լազունայից և ապրելու ավելի խորքային, ավելի սառը և ավելի իմաստալից ծովում պարելու համար:

Պատկեր.

Վտանգի և անվտանգության դրամատիկ բաժանված տեսարան: Պատկերի ձախ կողմը ցույց է տալիս տաք, ծանծաղ, բայց չորացող լազունա, փայլուն և գայթակղիչ, մեծ շնաձկան մութ, սպառնալից ստվերը պտտվում է միակ ելքի շուրջը: Մուգ թանաքի ամպ է կախված ջրի մեջ, հենց ավարտված փախուստի նշան: Պատկերի աջ կողմը մարջանի սառը, մութ, նեղ ճեղքի խաչաձև հատվածն է: Ներսում, հագիվ տեսանելի, ութոտնուկն է: Նրա վառ գույները խամրած են, և նա կծկված է ամուր, պաշտպանվող գնդակի մեջ, նրա

խելացի աչքը հետևում է նեղ մուտքին: Նա անշարժ է և անվտանգ: Պատկերը գեղեցիկ, բայց վտանգավոր փուլը լքելու իմաստության ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանը ռազմավարական միտքն է, որը ընկալում է տաք լազունայի վտանգը և հաշվարկում նահանջը: Խարիսխը պետք է լինի սուր և պարզ՝ տեսնելով պտտվող ստվերը, նախքան այն կկծի: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը նահանջի ֆիզիկական, բնագոյային ակտն է՝ ջրի շիթը, թանաքի ամպը, հզոր, ետ մղող ալիքը: Միջին դանթյանի լապտերը մութ ճեղքում թեթևացման և հանգիստ անվտանգության զգացողությունն է, խամրած, բայց պաշտպանված բոց: Հարցը խորաթափանցության դժվարին հարց է.

«Ո՞ր տաք, հարբեցնող լազունայում եմ ես պարում, և որտե՞ղ է այն սառը, մութ, նեղ ճեղքը, որը կպահպանի իմ ուժը ավելի խորքային ծովի համար»:

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Երիտասարդ, հիմար ութոտնուկը սպասում է, մինչև շնաձկան ատամը քերծի իր թևը, նախքան նահանջելը: Վտանգավոր ուշացում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վտանգի առաջին իսկ նշանի ժամանակ նահանջելու ձախողումը: Ութոտնուկը զգում է, թե ինչպես է ջուրը տաքանում, և տեսնում է պտտվող ստվերը, բայց նա այնքան է հմայված իր սեփական պարով, որ ուշացնում է, վերք ստանալով նախքան փախչելը: Ձեզ համար հեքսագրամի առաջին ուսմունքն է գործել վաղ նախազգուշացումների վրա: Մի սպասեք *«խայթոցին»*, որպեսզի հաստատի այն, ինչ ձեր բնագոյներն արդեն գիտեն: *«Վտանգավոր ուշացումը»* մաքուր նահանջը դարձնում է շատ ավելի դժվար և ցավոտ:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ութոտնուկը, նահանջելով, ընկնում է ձկնորսի թակարդը: Նա պետք է նույնքան խելացի լինի իր փախուստի մեջ, որքան իր պարում էր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում, որ նահանջի ճանապարհը կարող է ունենալ իր թաքնված վտանգները: Ութոտնուկը փախչում է շնաձկանից միայն բախվելու նոր խոչընդոտի՝ *«ձկնորսի թակարդին»*: Ձեզ համար ձեր ռազմավարական նահանջը կարող է ձեզ տանել դեպի նոր խնդիրներ: Մի դարձեք այնքան կենտրոնացած ձեր հետևում գտնվող վտանգի վրա, որ ձախողեք նավարկել առջևում գտնվող խոչընդոտները: Փախուստը պահանջում է նույնքան խելացիություն և ներկայության մտածողություն, որքան ցանկացած ներկայացում:

Ինը երրորդ տեղում.

Սիրահարված կաղամարը հրաժարվում է նահանջել, հմայված փայլուն լազունայով: Նա կուլ է տրվում շնաձկանը: Ճակատագրական կապվածություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի ամենաողբերգական ձախողումը: *«Սիրահարված կաղամարը»* խորքային, ինքնակործան կապվածության կերպար է: Նա այնքան է *«հմայված»* գեղեցիկ, դատապարտված լազունայով, որ չի կարողանում պոկվել իրեն, նույնիսկ իր սեփական կյանքը փրկելու համար: Ձեզ համար

սա ամենակտրուկ նախագգուշացումն է: Ինչից եք այդքան կապված — մարդուց, կարգավիճակից, ունեցվածքից, ինքնապատկերից — որ կնախընտրեիք կույ տրվել, քան թողնել այն: Ճակատագրական կապվածությունից հրաժարվելը հոգևոր ինքնասպանության ձև է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Ծեր, իմաստուն մորեյ օձաձուկը նահանջում է իր խորքային ճեղքը չորացող մակընթացության առաջին իսկ դողից: Նա անձեռնմխելի է իր ընտրած խավարում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ռազմավարական իմաստության մոդելը: «Ծեր, իմաստուն մորեյ օձաձուկը» իմաստունն է, ով տեսել է չորացող լագունաների շատ եղանակներ: Նա նահանջում է «առաջին իսկ դողից»՝ ամենավաղ, ամենանուրբ նշանից, և նա նահանջում է ամբողջությամբ, մի վայր, որտեղ «անձեռնմխելի է»: Ձեզ համար սա կատարյալ, գործնական անջատվածության վիճակն է: Եղեք օձաձկան նման: Լքեք բեմը փոփոխվող մակընթացության առաջին, թույլ շշուկից և գտեք ձեր անվտանգությունը ընտրված մենության մեջ:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ութոտնուկը նահանջում է թանաքի հանգիստ, միտումնավոր ամպով, ոչ թե խուճապային ցայտքով: Նրբագեղ, պատվավոր նահանջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նահանջի բարձրագույն արվեստը: Ութոտնուկը չի փախչում խուճապի մեջ. նրա նահանջը «հանգիստ, միտումնավոր» ակտ է, «պատվավոր» ռազմավարական մանևր: Ձեզ համար, թե ինչպես եք լքում իրավիճակը, նույնքան կարևոր է, որքան այն, թե ինչպես եք մտել դրա մեջ: Մի՛ այրեք կամուրջները դառը խոսքերով կամ հուսահատ արարքներով: Ստեղծեք թանաքի գեղեցիկ, մթագնող էկրան՝ քաղաքավարի, հաստատուն և արժանապատիվ հրաժեշտ: Հեռացեք ձեր նրբագեղությամբ և ձեր առեղծվածով անփոփոխ:

Ինը վերնում.

Ութոտնուկը, անվտանգ իր ճեղքում, հիշում է այն պարը, որը չէր ավարտել: Նա չի սգում այն: Նա սկսում է ստեղծել նոր պար ավելի սառը, ավելի խորքային ծովի համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նահանջի վերջնական, հանգիստ հաղթանակը: Ութոտնուկը ոչ միայն գոյատևել է, այլև իր նահանջը վերածել է ստեղծագործական ակտի: Նա չի սգում «չավարտած պարը» ծանծաղ լագունայում: Նա արդեն իսկ ստեղծում է «նոր պար», որն ավելի համապատասխան է իր ընտրած ավելի խորքային, ավելի ճշմարիտ ծովին: Ձեզ համար ռազմավարական նահանջի նպատակը ոչ միայն վտանգից խուսափելն է, այլև նոր, ավելի իսկական կյանք հղիանալու համար անհրաժեշտ լուծությունն ու մենությունը գտնելը: Լագունան թակարդ էր. ճեղքը՝ արգանդ: Նահանջից ծնված նոր պարը կլինի բոլոր ներկայացումներից ամենախորքայինը: Ծանծաղ բեմը երբեք արժանի չէր դրան:

)(*)(

Հեքսագրամ 34. Վիշապների արքայի երթը

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա

Մեծ զորության, մեծի ուժի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունչորսերորդ թիթեղ.

Վիշապների արքան՝ Առ Գուանգը, մի եղանակ նահանջել էր իր արքունիքից: Նա հոգնել էր մանր տուրքերից և խեցգետին-գեներալների անվերջ շնջացող ք «سیاست»-ից: Նա նահանջել էր մի թաքնված, անդունդային քարանձավ՝ միայնության մեջ փայլեցնելու իր թեփուկները: Երբ նա վերադարձավ, նա չծածկվեց կողային ջրանցքով: Նա իրեն չհայտարարեց տատանվող հագով: Նա եկավ ամենախորքային խրամատից մեծ, պարուրաձև վերելքով, նրա մարմինը ճռռում էր հարյուրավոր փոթորիկների կուտակած կայծակով: Նրա բարձրացման ճնշման ալիքը ցրեց ծովախեցգետին-գինվորներին և գլխիվայր շուռ տվեց մեղուգա-պալատականներին: Նա պայթեց իր գահասենյակ կենսալուսարձակող փառքի պսակով, նրա մոնչյունը ցնցելով մարջանի հիմքերը: Սա ամբարտավանություն չէր: Դա այն զորության արդար, աններող ցուցադրումն էր, որը իրավացիորեն կուտակվել և իրավացիորեն պահվել էր պահուստում: Այս երթին ականատես մակընթացային կախարդը գրել է. *«Մութ ճեղքի համար կա եղանակ, և մեծ ու սարսափելի լույսի համար կա եղանակ: Զորությունը, որը չափազանց երկար է թաքնվում, կծկվում է դառնության մեջ: Զորությունը, որը դուրս է գալիս իսկական նահանջից, խոյանք չէ. դա արևածագ է: Վիշապների արքան չի խնդրում իր գահը: Նա այն լցնում է իր ներկայությամբ, և արքունիքը, իր սրտում, գիտի, որ մանր ստվերների եղանակն ավարտված է: Մեծ զորությունը չի պարտադրում, այն ճառագայթում է: Եվ իր ճառագայթման մեջ, ամեն ինչ փոքր և կեղծ շտապում է դեպի ստվերները»:*

Դատաստան.

Մեծ, արդար և աններող զորության ժամանակ, որը դուրս է գալիս նահանջի շրջանից, ուժի ցուցադրում, որը և՛ վերադարձ է տուն, և՛ ստեղծագործական, փոխակերպող ուժ: Վիշապների արքայի երթը մեծ զորության, մեծի ուժի հեքսագրամն է: *«Առաջին փոթորիկը»*, նոր կյանքի պայթյունավտանգ, որոտացող էներգիան, կրկնապատկվում է *«Փոթորիկ կանչողի երկնքի»* վրա: Պատկերը հում, ստեղծագործական, նախաձեռնող ուժի է իր ամենահոյակապ և հանրային ձևով, որը դուրս է գալիս ոչ թե մակերեսային խոյանքից, այլ խորքային, հիմնավորված վերադարձից: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ հանգիստ մշակման, ռազմավարական նահանջի կամ համբերատար տոկունության երկար շրջանն ավարտված է: Այն ուժը, որը դուրս կուտակել էք անդունդում, մենության մեջ փայլեցնելով ձեր թեփուկները, այժմ պետք է ցուցադրվի աշխարհին: Սա ամաչկոտության կամ կեղծ համեստության ժամանակ չէ: Վիշապների արքան չի խնդրում իր գահը. նա ճառագայթում է իր իրավունքը դրա վրա: Սա նկարչի հեքսագրամն է, որը բացահայտում է կյանքի գործը, առաջնորդի, որը վերադառնում է արձակուրդից պարզ և որոտալից տեսլականով, հոգու, որը դուրս է գալիս մութ գիշերվանից, որը փայլում է

անասան ներքին հեղինակությամբ: Այս մեծ զորությունը կիրառելու բանալին այն է, որ այն համակցված լինի բարձրագույն արդարության հետ: Վիշապների արքայի մոնչյունը ցնցում է արքունիքը, բայց դա մաքրագործող փոթորիկ է, ոչ թե բռնակալական: Մեծ զորությունը, որը չի ծառայում Դաոյին, պարզապես աղետ է: Դուք պետք է լինեք Վիշապների արքայի նման. ձեր ճառագայթումը պետք է լինի ձեր մշակված ես-ի բնական, անգսպելի հորդումը: Այն պարտադրում է ոչ թե ուժով, այլ հոյակապ, մագնիսական ներկայությամբ, որը ամեն ինչ փոքր և կեղծ է դարձնում շտապել դեպի ստվերները:

Պատկեր.

Վեհ, ճառագայթող և սարսափելի վեհության տեսարան: Վիշապների արքան՝ Աո Գուանգը, իր մեծ, պարուրաձև վերելքի հենց կենտրոնում է դեպի իր սեփական գահասենյակ: Նրա զանգվածեղ, օձաձև մարմինը նեֆրիտի, կոբալտի և մաքուր, երկնային ոսկու փայլուն, կորուսկատային ցուցադրություն է: Կայծակը ճռռում է նրա թեփուկներից, և կենսալուսարձակող լույսի մի մեծ պսակ լուսավորում է հսկայական, ստվերոտ դահլիճը: Նրա շուրջը, խորքի մանր պալատականները — փոքր, զրահապատ խեցգետինները և կիսաթափանցիկ, լողացող մեղուզանները — ցրվում են շարժման աղմուկի մեջ, նրանց ստվերները փախչում են ճնշող լույսից: Վիշապների արքայի դեմքը զայրույթի դեմք չէ, այլ խաղաղ, սարսափելի և բացարձակ իշխանության: Նա չի խնդրում իր գահը. նա այն լցնում է իր ներկայությամբ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը Վիշապների արքայի պայծառ, արևային սիրտն է: Լապտերն այլևս հանգիստ օղաչուական լույս կամ կայուն բոց չէ. այն մաքուր, արդար և առատաձեռն զորության ամենալուսավորող արևն է: Սա լիովին հասունացած, ընդարձակ և աշխարհը գրկող սիրո զգացողությունն է: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը անդունդային նահանջի հսկայական, կուտակված ուժն է, որն այժմ ազատ է արձակվում մեծ, պարուրաձև վերելքով: Վերին դանթյանի խարիսխը գահն է, անասան ներքին հեղինակության և պարզ, ռազմավարական տեսլականի նստավայրը: Հարցը կոչ է օրինական ինքնիշխանության. *«Ի՞նչ զորություն եմ կուտակել իմ նահանջում, և ինչպե՞ս կարող եմ այն ճառագայթել աշխարհին արդար, ստեղծագործական և աններող մեծությամբ»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Երիտասարդ վիշապը, նոր իր զորության մեջ, տատանվում է երթի եզրին: Նրա ներքին փայլը դեռևս անձնական բան է: Հիմա առաջ շարժվելը դատարկ շոու կլինեք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ զորությունը դեռ պատրաստ չէ ցուցադրվելու: Երիտասարդ վիշապը զգում է իր ներքին փայլի շարժումը, բայց նա *«տատանվում է»:* Ձեզ համար սա նախազգուշացում է վաղաժամ, շքեղ ցուցադրության դեմ: Եթե զորությունը դեռևս լիովին ինտեգրված և իսկական չէ, հանրային *«երթը»* կլինի

«դատարկ շոու»: Սպասեք: Թող ներքին կրակը աճի, մինչև այն դառնա անդիմադրելի ուժ: Մեծ ցուցադրության ժամանակը կգա:

Ինը երկրորդ տեղում.

Վիշապների արքայի մոնչյունը կոտրում է հին, փխրուն մարջանի պատը: Մեծ, խրված բանն ազատվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ զորության դրական, արարչագործական-կործանարար ուժը: Վիշապների արքայի *«մոնչյունը»* բռնակալության գործողություն չէ, այլ ազատագրման գործողություն: *«Հին, փխրուն մարջանը»* կոշտ, հնացած կառույց է — ավանդույթ, օրենք, համոզմունք — որը դարձել է բանտ: Ձեզ համար ձեր մեծ զորությունը պետք է օգտագործվի *«փշրելու»* խրված բաները: Ձեր ճշմարտության աններող ցուցադրումը կարող է լինել այն ուժը, որը ազատում է ուրիշներին:

Ինը երրորդ տեղում.

Խեցգետնի գեներալը, տեսնելով Վիշապների արքայի զորությունը, փքում է իր փոքրիկ կուրծքը և ընդօրինակում է մոնչյունը: Իրական մեծության մանր, խոռոչ իմիտացիա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում զորության կեղծ, էգոցենտրիկ ցուցադրման դեմ: *«Խեցգետնի գեներալը»* փոքր, ստորադաս էակ է, որը տեսնում է Վիշապների արքայի իսկական փայլը և փորձում է *«ընդօրինակել»* այն: Նրա *«մոնչյունը»* ծիծաղելի, *«խոռոչ իմիտացիա»* է: Ձեզ համար մի գայթակղվեք զորության արտաքին հատկանիշներով: Բարձր, ամբարտապան և ինքնագովեստի ցուցադրումը, որը չի ապահովվում իսկական, արդար էությանմբ, հիմար և վտանգավոր արարք է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մեղուզա-պալատականները, տեսնելով Վիշապների արքայի փայլի ճշմարտությունը, դադարեցնում են իրենց վիճաբանությունները և լողում են հեռանալ: Հանգիստ, նրբագեղ զիջում գերակա ուժին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իսկապես մեծ զորության դրական, ներդաշնակեցնող ազդեցությունը: *«Մեղուզա-պալատականները»* ես-ի կամ աշխարհի մանր, անընդհատ վիճող տարրերն են: Վիշապների արքայի իսկական փայլի ներկայությամբ, նրանք չեն կռվում. նրանք պարզապես *«լողում են հեռանալ»* հանգիստ, նրբագեղ հանձնվելով: Ձեզ համար ամենաբարձր զորությունը ոչ թե այն է, որը պետք է վիճի կամ կռվի. այն է, որի ներկայությունը լռեցնում է բոլոր վեճերը և լուծում բոլոր հակամարտությունները:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքան նստում է իր գահին: Նրա ժամանման փոթորիկը մարում է տաք, կայուն, ոսկեգույն լույսի մեջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զորությունը, արդարացիորեն ցուցադրվելով, այժմ անցնում է կայուն, երկարատև և կյանք տվող ուժի: Մեծ ժամանման *«փոթորիկը»* մարում է *«տաք, կայուն, ոսկեգույն լույսի»* մեջ: Ձեզ համար մեծ երթի

նպատակը մշտական ամպրոպային ցուցադրության մեջ մնալը չէ: Այն ձեր օրինական տեղը պահանջելն է, ապա այդ կենտրոնից ճառագայթել կայուն, սնուցող և կայուն ջերմություն: Թագավորը վերադարձել է. արքունիքը խաղաղության մեջ է:

Ինը վերնում.

Վիշապը, հարբած իր սեփական գորությամբ, երբեք չի դադարում մոնչալ:

Արքունիքը խլանում է և լքում նրան: Այն գորությունը, որը չի կարող հանդարտվել, դառնում է միայնակ, ինքնամոռաց կրակ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջին, ամենախիստ նախագգուշացումը: «Մեծ գորությունը» դարձել է մշտական, բռնակալական վիճակ: Վիշապը «հարբած» է իր սեփական շքեղությամբ, և նրա անվերջ «մոնչյունը» բոլորին քշում է: Ձեզ համար այն գորությունը, որն օգտագործվում է գերիշխելու, խլացնելու և ահաբեկելու համար, ի վերջո ձեզ լիովին մենակ կթողնի: Վիշապների արքայի երթի վերջնական ուսմունքն այն է, որ ամենաճշմարիտ գորությունն այն է, որը գիտի, թե երբ դադարեցնել մոնչյունը, երբ փոթորիկն անցել է, և երբ է ժամանակը պարզապես փայլել հանգիստ, կայուն և անդառնալի լույսով: Գահը, որը ծառայության արժոք չէ, խարույկ է:

)(*)(

Հեքսագրամ 35. Ձկնորսական ձկան արշալույսը

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա

Առաջընթացի, բարգավաճման հեքսագրամը

Ադից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունհինգերորդ թիթեղ.

Անդունդի հավերժական կեսգիշերում նոր լույս ծագեց: Դա արևը չէր, քանի որ արևը առասպել էր, որը խորքային արարածները պատմում էին իրենց թրթուրներին: Դա ձկնորսական ձուկն էր, մի համեստ, տգեղ և բացարձակապես վճռական արարած, որը հազար տարի շարունակ բարձրանում էր մետր առ տագնապալի մետր: Նրա մարմինը, մի փափուկ, մուր անոթ, նախատեսված չէր վերելքի ջախջախիչ ճնշման համար, բայց նրա կամքը աղամանդ էր: Նա բարձրանում էր դեպի ջերմության մի թույլ, փայլուն հիշողություն, որը երբեք անձամբ չէր ճանաչել, ավելի պայծառ աշխարհի մասին լուր, որը շնչում էր յուրաքանչյուր անդունդային էակի գենետիկական ծածկագրում: Եվ երբ նա բարձրանում էր, հրաշք տեղի ունեցավ: Նրա միակ, կենսալուսարձակող գայթակղությունը, որը մի ժամանակ կապտա-կանաչ լույսի փոքրիկ, սառը կետ էր, սկսեց ընդարձակվել և տաքանալ: Այն խայծից դարձավ լապտեր, իսկ լապտերից՝ արշալույս: Երբ նա հասավ մեզոպեյլագիկ մթնշաղի գոտի, նրա ամբողջ, վերափոխված մարմինը փայլուն, ոսկեգույն փարոս էր, նոր արև միջին ծովի արարածների համար: Շնաձկները և դելֆինները, թռչող ձկները և կրիաները, բոլորը լողում էին դեպի նրան, ոչ թե վախով, այլ հանգիստ, երախտապարտ երկյուղածությամբ: Մակընթացային կախարդը, տեսնելով այս նոր արշալույսը բարձրանալ խորքից, հասկացավ իրական առաջընթացի բնույթը: «Առաջընթացը, — գրել է նա, — մրցանակ չէ, որը տրվում է

արագաշարժներին կամ ուժեղներին: Դա դանդաղ, հավատարիմ և վերափոխող վերելք է մի համեստ արարածի կողմից, որի միակ պարզևր նրա անասան հավատն էր մի լույսի նկատմամբ, որը նա դեռ չէր կարող տեսնել: Աշխարհը չի փոխվում իր գահին գտնվող Վիշապների արքայի մոնչյունով: Այն փոխվում է ձկնորսական ձկան կողմից, որը դառնում է արև»:

Դատաստան.

Կայուն, հավատարիմ և վերափոխող առաջընթացի ժամանակ, որը նշանավորվում է պարզությամբ, ճանաչմամբ և նուրբ, բայց անդիմադրելի առաջխաղացմամբ: Ձկնորսական ձկան արշալույսը առաջընթացի, բարգավաճման հեքսագրամն է: «Վիշապի լսատերը», գիտակցության և ճշմարտության պայծառ, պարզ բոցը, բարձրանում է «Անդունդային հարթավայրի» վրաաշխարհի խորքային, ընկալունակ մատրիցի վրա: Պատկերը լույսի արշալույսի է, որը ծագում է ներուժի անծայրածիր ծովի վրա, լուսավորելով և վերափոխելով ամեն ինչ, ինչին դիպչում է: Սա ձկնորսական ձուկն է, խորքի մի համեստ արարած, որը դանդաղ, հավատարիմ վերելք է կատարում և, այդ ընթացքում, դառնում է արև: Մակընթացային կախարդի համար սա նշանավորում է առաջընթացի ոսկե ժամանակ: Հոգու երկար, մութ գիշերն ավարտվում է, և ձեր մեջ ծագում է նոր պարզություն, ջերմություն և ազդեցություն: Այս առաջընթացը հանկարծակի, պայթյունավտանգ իրադարձություն չէ, այլ կայուն, համբերատար և անխուսափելի վերելք: Այս հեքսագրամի բանային ձկնորսական ձկան որակն է. նա համեստ է, հավատարիմ և բացարձակապես վճռական: Նա չի ձգտում արևին. նա դառնում է այն հաստատուն շարժվելով դեպի այն լույսը, որին վստահում է, որ այնտեղ է: Դուք կոչված եք մարմնավորելու այս նույն հավատարիմ առաջընթացը: Ձեր պարզևները կճանաչվեն: Ձեր ազդեցությունը բնականաբար կընդլայնվի: Ինչպես փայլուն ձկնորսական ձուկը, դուք էլ ուրիշներին կգրավեք դեպի ձեզ, ոչ թե ուժով, այլ ձեր ներքին արշալույսի նուրբ, մազնիսական ուժով: Սա առատաձեռնության ժամանակ է, ձեր լույսը առանց տատանվելու փայլեցնելու: Արևը չի կուտակում իր ճառագայթները. այն դրանք ազատորեն տալիս է բոլոր նրանց, ովքեր գալիս են իր ներկայության մեջ: Եղեք ձեր համայնքի արշալույսը, և ձեր առաջընթացը կլինի ոչ միայն անձնական հաղթանակ, այլև նվեր աշխարհին:

Պատկեր.

Վեհ, փոխակերպող փայլի տեսարան խորքային օվկիանոսի մթնշաղի գոտում: Ձկնորսական ձուկը, որը մի ժամանակ մութ, գաղտագողի արարած էր, կերպարանափոխվել է: Նրա ամբողջ մարմինն այժմ փայլում է հոյակապ, ներքին ոսկեգույն լույսով, որը ճառագայթում է դեպի դուրս մեղմ, եթերային ճառագայթներով, ինչպես արևածագը ջրի տակ: Նրա նախկինում սպառնալից ծնոտներն այժմ խաղաղ, բարեսիրտ կորի են նման: Նա նրբագեղորեն բարձրանում է խորքային ինդիգոյի ծովով, և նրա շուրջը, միջին օվկիանոսի արարածները արծաթափայլ կողմերով ձկները, նրբագեղ մանտա ճառագայթը, հետաքրքրասեր դելֆինների խումբը գրավվում են նրա

լույսով՝ լողալով նրա շուրջը մեղմ, հիացած երթով: Պատկերը խոնարհ հոգու հավատարիմ վերելքի փոխակերպող ուժի ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը փայլուն արևն է, ձկնորսական ձկան լիովին լուսավորված սիրտը: Լապտերը դարձել է արշալույս, տաք, առատաձեռն և ամենուրեք գրկող լույս, որը առաջընթացի էությունն է: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը անդունդի խորքային, մութ ջուրն է, երկար, համբերատար վերելքի հիշողությունը, որը լույսին տալիս է իր խորությունն ու զորությունը: Վերին դանթյանի խարիսխը պարզ, ռազմավարական բանականությունն է, որն այժմ այս լույսն օգտագործում է ոչ թե որսը գայթակղելու, այլ համայնքը առաջնորդելու և սնուցելու համար: Հարցը հանգիստ, վստահ հայտարարություն է. *«Իմ երկար, հավատարիմ վերելքն իր պտուղներն է տալիս: Ինչպե՞ս կարող եմ այս նոր արշալույսը փայլեցնել առատաձեռն, խոնարհ և փոխակերպող շնորհով»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Ձկնորսական ձկան առաջին, թույլ փայլը քաղցած ձողաձուկը շփոթում է որդի հետ:

Փոքր հետընթաց վերելքի սկզբում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջընթացի սկզբնական փուլը հաճախ սխալ է մեկնաբանվում կամ հանդիպում է աննշան, գիշատիչ մարտահրավերի: Առաջին *«թույլ փայլը»* ձեր նոր նախագծի կամ խորաթափանցության կարող է անտեսվել կամ նույնիսկ հարձակման ենթարկվել նրանց կողմից, ովքեր չեն կարող տեսնել դրա իրական ներուժը: Ձեզ համար մի հուսահատվեք սկզբում *«փոքր հետընթացից»:* Քաղցած ձողաձուկը չի կարող հասկանալ արշալույսը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ձկնորսական ձուկը բարձրանում է, բայց նայում է հետ դեպի խրամատի անվտանգությունը: Նրա փայլը մարում է ափսոսանքով: Առաջընթացը կասեցվում է հետադարձ հայացքով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջգուշացում անցյալի գայթակղիչ ձգողականության դեմ: Ձկնորսական ձկան առաջընթացը կասեցվում է իր սեփական *«ափսոսանքով»* և *«հետադարձ հայացքով»* դեպի ծանոթ, հարմարավետ մթությունը: Ձեզ համար դուք չեք կարող բարձրանալ դեպի նոր արշալույս, դեռևս կարոտելով հին, հարմարավետ խրամատը: Անցյալը նախապատրաստման վայր էր, այլ ոչ թե տուն: Հառեք ձեր հայացքը առաջ, և ձեր փայլը կվերադառնա:

Վեցը երրորդ տեղում.

Կաղամարների մի երամ, տեսնելով ձկնորսական ձկան աճող լույսը, հավատարմության երդում է տալիս: Համայնքը հավաքվում է նոր արշալույսի շուրջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջընթացի շրջադարձային կետը: Լույսն այժմ բավականաչափ պայծառ է՝ համախոհ հոգիների համայնք գրավելու

համար: «Կաղամարների երամը» ձեր իրական անձնակազմն է, նրանք, ովքեր ճանաչում են ձեր վերելքի իրական բնույթը և ցանկանում են միանալ դրան: Ձեզ համար սա հաստատումն է, որ դուք ճիշտ ուղու վրա եք: Ողջունեք նրանց հավատարմությունը, ովքեր գրավվում են ձեր լույսով: Առաջընթացն այլևս միայնակ վերելք չէ. դա համատեղ ճանապարհորդություն է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Սոված շնաձուկը, շփոթելով ձկնորսական ձկան փայլը մրցակցի հետ, հարձակվում է նրա վրա: Ձկնորսական ձուկը չի մարում իր լույսը, այլ ուղիղ ուղղում է այն գիշատչի աչքերին, և շնաձուկը նահանջում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ձեր առաջընթացին ուղղված ուղղակի սպառնալիք հզոր, ագրեսիվ ուժի կողմից: «Սոված շնաձուկը» նախանձ մրցակից է, թշնամական հաստատություն, կամ խորքային ներքին վախ: Ձկնորսական ձուկը չի նահանջում կամ չի մարում իր լույսը. նա «ուղիղ ուղղում է այն» գիշատչի դեմքին: Ձեզ համար ձեր լավագույն պաշտպանությունը նրանց դեմ, ովքեր հարձակվում են ձեր առաջընթացի վրա, աններող և քաջաբար ինքներդ լինելն է: Հոգու իսկական փայլը իր իրական ճանապարհին հզոր զենք է: Շնաձուկը փախչում է լույսից:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Ձկնորսական ձուկը հասնում է արևի լույսով ողողված ծանծաղուտներին: Նրա լույսը, որը մի ժամանակ միայնակ փարոս էր, այժմ մեկն է երկնքի ավելի մեծ լույսի հետ: Տրանսցենդենտալ, անձնուրաց առաջընթաց:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի գագաթնակետը: Ձկնորսական ձկան անձնական «արշալույսը» միաձուլվել է ավելի մեծ, տիեզերական արշալույսի հետ: Նրա անհատական առաջընթացը դարձել է ավելի մեծ, համընդհանուր լույսի անձնուրաց մասը: Ձեզ համար անձնական առաջընթացի վերջնական նպատակը էգոն գերազանցելն է և Դաույի հետ մեկը դառնալը: Ձեր անհատական հաջողությունն այլևս անձնական սեփականություն չէ. այն նվեր է, որը դուք վերադարձրել եք աղբյուրին: Այս հաղթանակի մեջ կա խորքային խոնարհություն. ճանաչում, որ ձեր լույսը երբեք ձերը չի եղել, այլ Դաույի լույսն է, որը փայլում է ձեր միջով:

Ինը վերնում.

Ձկնորսական ձուկը, դառնալով մեկը արևի հետ, սկսում է չափազանց պայծառ այրվել: Նրա վերելքն իր սեփական փառքի համար էր, այլ ոչ թե իր թողած խորքի արարածների համար: Իր ծագումը մոռացող առաջընթացը վերածվում է ինքնամոռաց խարույկի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջնական, զգուշացնող նախազգուշացումը: Առաջընթացը հասել է իր գագաթնակետին, բայց այն կծկվել է ինքնագովեստի, մեկուսացված կրակի մեջ: Ձկնորսական ձուկը «մոռացել է իր ծագումը» համեստ խրամատում և դարձել է «ինքնամոռաց խարույկ», լույսի բռնակալ, որը լքել է հենց այն արարածներին, որոնց նա պետք է առաջնորդեր: Ձեզ համար իսկական և երկարատև առաջընթացը միշտ պետք է լինի ամբողջի ծառայության մեջ:

Արշալույսը, որը չի սնուցում խորքը, պարզապես ևս մեկ կրակ է, որը, ի վերջո, կմարի ինքն իրեն: Բարգավաճման ամենաբարձր աստիճանը խավարը թողնելը չէ, այլ այն վերափոխելը ձեր համեստ, հավատարիմ վերելքի հիշողությամբ:

)(*)(

Հեքսագրամ 36. Լապտեր-շնաձկան խավարումը

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա
Լույսի մթնեցման, գրաքննության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունվեցերորդ թիթեղ.

Մթնշաղի գոտում, որտեղ արևի ճառագայթները մարող, հեռավոր հիշողություն են, ապրում է խորքային և սարսափելի իմաստության մի արարած՝ Լապտեր-շնաձուկը: Նրա փորը մաքուր, ամենապայծառ կենսալուսարձակման վահան է, լույսի քողարկում վերևի պայծառ մակերեսի դեմ: Բայց նրա մեջքը սպիացած, խայտաբղետ սև է, հին վերքերի և իր ցեղի կրծոտված ոսկորների կարկատան: Նա ականատես է եղել մեծ խավարմանը: Նա տեսել է պայծառ ձկնորսական ձկանը, հարբած իր սեփական վերելքից, պատառոտված քաղցած կաղամարների ռմբակոծությամբ: Նա տեսել է արդար Վիշապների արքային, նրա երթը կուրացնող թագ, ընկած միայնակ, լուռ հարպունից: Լապտեր-շնաձուկը գիտի, որ լույսը, գիշատիչների աշխարհում, վտանգավոր խոցելիություն է: Եվ այսպես, նա կիրառում է մի սարսափելի, անհրաժեշտ արվեստ: Նա մարում է իր սեփական հոյակապ լույսը, ոչ թե վախկոտությունից, այլ գոյատևելու մթության եղանակը: Նա թաքցնում է իր որովայնի պայծառ, փայլուն ճշմարտությունը ցեխի դեմ և սպասում է, մի համբերատար, սպիացած պահակ մթության մեջ: Մակընթացային կախարդը, ով մի ժամանակ ձկնորսական ձուկն էր իր վերելքում, հանդիպեց Լապտեր-շնաձկանը և լաց եղավ: *«Ինչպե՞ս կարող է լույսը գոյատևել մի աշխարհում, որը կյանում է պայծառը»*, — հարցրեց նա: Լապտեր-շնաձուկը, նրա ձայնը հին ոսկորների ճոռոց, պատասխանեց. *«Իմանալով, թե երբ թաքցնել այն: Կեսգիշերին փայլող արևն արև չէ, այլ թիրախ: Դառն, իր մթության եղանակին, չի մարում լույսը: Այն սովորեցնում է նրան անշարժ լինել, թաքնվել և դիմանալ: Լույսը, որը չի կարող վիրավորվել, լույս չէ, այլ սուտ: Իմ սպիներն իմ վկայագրերն են: Վիրավոր հոգուց փայլող լույսը լույս է, որը վաստակել է գոյության իրավունքը: Թաքցրեք ձեր փայլը, ոչ թե ամոթից, այլ սրբազան, զգո՞ն համբերատարությամբ: Մութ եղանակը կանցնի, և ձեր սպիացած ու կոփված լույսը բոլորովին էլ ավելի թանկ կլինի իր թաքցվելու ժամանակի համար»*:

Դատաստան.

Խորքային դժվարությունների ժամանակ, որտեղ ճշմարտության և արդարության լույսը վիրավորվում, մթագնում և ստիպված է թաքնվել թշնամական և չարամիտ ուժի կողմից: Լապտեր-շնաձկան խավարումը լույսի մթնեցման, գրաքննության հեքսագրամն է: *«Անդունդային հարթավայրը»*, Յինի խորքային, ընկալունակ և սնուցող մատրիցը,

տեղադրված է «Վիշապի լապտերի» գիտակցության պայծառ, մաքուր բոցի վրա: Պատկերը լույսի միտումնավոր թաղված, խորքում թաքնված պատկերն է այն գիշատիչ և վտանգավոր աշխարհից պաշտպանելու համար: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խորքային և ցավոտ փորձության շրջան: Դուք եղել եք ձկնորսական ձուկը իր փառահեղ վերելքում, և այժմ դուք Լապտեր-շնաձուկն եք սպիացած և ստիպված թաքնված: Թշնամական ուժը — կոռումպացված հաստատություն, չարամիտ անձնավորություն, մշակութային բռնապետություն — ակտիվորեն ձգտում է վիրավորել և մարել ձեր ներքին ճշմարտությունը: Հեքսագրամը հստակ և հրատապ կոչ է պաշտպանելու ձեր լույսը այն թաքցնելով: Սա նույնը չէ, ինչ Ութոտնուկի ռազմավարական նահանջը: Սա հարկադիր իջնում է ցեխի մեջ, գոյատևման գործողություն մի աշխարհի առջև, որը չի կարող դիմանալ ձեր փայլին: Հիմնականը հասկանալն է, որ ձեր լույսի մարումը բարոյական ձախողում չէ: Դա սրբազան, զգոն համբերություն է: Լապտեր-շնաձուկը չի հուսահատվում կամ կատաղում. նա իր պայծառ փորը թաղում է ցեխի մեջ և սպասում: Դուք պետք է նույնը անեք: Մի փայլեցրեք ձեր ճշմարտությունը նրանց դեմքին, ովքեր այն կօգտագործեն միայն ձեզ ոչնչացնելու համար: Հանգիստ մնացեք: Լռեք: Պահպանեք ձեր ներքին բոցը ձեր սեփական սրտի գաղտնի, սպիացած սրբավայրում: Այս մութ եղանակը սարսափելի, բայց էական ուսուցիչ է: Այն ձեզ սպիներ կտա, բայց այդ սպիները ձեր վկայագրերն են: Լույսը, որը չի փորձարկվել խավարի կողմից, միամիտ է: Լույսը, որը գոյատևել է խավարումից, ճշմարտություն է, որը վաստակել է գոյության իրավունքը:

Պատկեր.

Թաքնված փայլի մռայլ, հզոր և հուզականորեն ռեզոնանսային պատկեր: Լապտեր-շնաձուկը, որի մեջքը խորքային, սպիացած և խայտաբղետ սև է, անշարժ հանգչում է անդունդային հարթավայրի մութ, ցեխոտ ցեխի վրա: Նա դիտավորյալ կիսով չափ թաղել է իրեն: Բայց նրա տակից, մի թույլ, գեղեցիկ և մարտահրավեր նետող կենսալուսարձակող փայլ է ճառագում, մի մեղմ կապտա-կանաչ լույս, որը ներկում է իր շուրջը գտնվող ցեխը: Դա նրա փորի լույսն է, ճշմարտությունը, որը նա թաքցրել է իր սեփական պաշտպանության համար: Նրա աչքը, մեծ և մութ, բաց է և զգոն, լի խորքային, համբերատար և վիրավոր իմաստությամբ: Շրջապատող ջուրը մութ է և սառը, բայց այդ միակ, թաղված փայլը համառ, անմարելի խոստում է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանն այս հեքսագրամն ամենից սուրն է զգում որպես վերք: Պայծառ, առատաձեռն լապտերը վիրավորվել է, և սրտի կրակն այժմ թաքնված, պաշտպանված մոխիր է, որը այրվում է հանգիստ, մարտահրավեր նետող և համբերատար ջերմությամբ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը սառը, մութ ցեխն է, անհրաժեշտ թաքնվելու վայրը: Վերին դանթյանի խարիսխը Լապտեր-շնաձկան սուր, սպիացած և զգոն աչքն է՝ ռազմավարական, համբերատար իմաստությունը, որը հստակ տեսնում է վտանգը և գիտի, որ միակ հաղթանակը հիմա գոյատևումն է: Հարցը ցավոտ է, անհրաժեշտ. «Ի՞նչ ճշմարտություն պետք է թաքցնեմ, որպեսզի այն պաշտպանեմ այս մութ եղանակի

գիշատիչներից, և ինչպե՞ս կարող եմ դիմանալ ցեխին հանգիստ, մարտահրավեր նետող և անմարելի ներքին լույսով»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Երիտասարդ, նոր փայլող ձկնորսական ձուկը հարվածվում է կաղամարի փշով: Նա մարում է իր լույսը հանկարծակի, ցնցված ցավից: Մութ եղանակի առաջին վերքը: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին, հանկարծակի և ցավոտ հարձակումը, որը սկիզբ է դնում մթության եղանակին: Փայլող հոգին, միամիտ աշխարհի դաժանությանը, *«հարվածվում է»:* Ձեզ համար առաջին վերքը միշտ ամենացնցողն է: Բնազդն է մարել ձեր լույսը *«հանկարծակի, ցնցված ցավից»:* Սա բնական, պաշտպանիչ արձագանք է: Թույլ տվեք ինքներդ ձեզ զգալ վերքը և հեռանալ: **Վեցը երկրորդ տեղում.**

Լապտեր-շնաձուկը, մարած, բայց ոչ մարած, սնունդ է առաջարկվում վախեցած, գաղտագողի կախարդուհու կողմից: Դաշնակից մթության մեջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նույնիսկ թաքցնելու եղանակին, մի փոքր, հավատարիմ և միասին տառապող դաշնակից կհայտնվի: *«Վախեցած, գաղտագողի կախարդուհին»* համեստ, անշուք ուղեկից է, որը բերում է մի փոքրիկ, բայց էական *«սննդի ընծա»:* Ձեզ համար, ձեր թաքնվելու ժամանակ, մի՛ մերժեք նրանց հանգիստ, պարզ աջակցությունը, ովքեր տեսնում են ձեր թաքնված լույսը և հարգում այն: Այս փոքրիկ բարությունը նշան է, որ խավարը լիակատար չէ:

Ինը երրորդ տեղում.

Կեղծ արև, այրող, թունավոր փառքի հրաբխային օդանցք, բռնկվում է անդունդում:

Լապտեր-շնաձուկը չի խաբվում: Նա գիտի կյանք տվող լույսի և հուսահատների համար նախատեսված թակարդի միջև եղած տարբերությունը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում կեղծ, գայթակղիչ և կործանարար հույսի դեմ, որը ծագում է մութ եղանակին: *«Հրաբխային օդանցքը»* փայլուն, բայց թունավոր *«փրկիչ»* է — արագ լուծում ունեցող գաղափարախոսություն, խարիզմատիկ բռնակալ, կործանարար կախվածություն — որը խոստանում է մթության ավարտը, բայց միայն տանում է այրող մահվան: Ձեզ համար, ձեր սպիացած իմաստությունն այժմ պետք է տարբերակի իսկական, կյանք տվող լույսը *«հուսահատների համար նախատեսված թակարդից»:* Մի՛ գայթակղվեք կեղծ արևով:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Լապտեր-շնաձուկը, կիսով չափ թաղված ցեխի մեջ, զգում է նորալուսնի թույլ, հեռավոր դողը: Նա դեռ չի բարձրանում, բայց նրա ներքին լույսը մի փոքր ավելի պայծառ է զարկում: Մակընթացության գաղտնի նշան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին, գաղտնի, ներքին խոստումը, որ մութ եղանակը հավերժական չէ: *«Թույլ, հեռավոր դողը»* տեսանելի լույս չէ, այլ նուրբ, ինտուիտիվ զգացողություն — պոտենցիալի «նորալուսին», որը սկսում է շարժվել: Լապտեր-շնաձուկը *«դեռ չի բարձրանում»*, բայց նրա ներքին լույսը *«մի փոքր ավելի»*

պայծառ է զարկում»: Ձեզ համար սա հույսի հանգիստ, ներքին արշալույսն է: Սնուցեք այն գաղտնի: Դեռ մի գործեք դրա վրա: Թող այն լինի հանգիստ, պահպանող խոստում: **Վեցը հինգերորդ տեղում.**

Լապտեր-շնաձուկը, տեսնելով մի երիտասարդ, հիմար ձկան, որը լողում է դեպի կեղծ արևը, դիտավորյալ, կարճ ժամանակով թարթում է իր թաքնված լույսը՝ ձկանը հեռու պահելով անխուսափելի մահից: Թաքնված փայլի հմուտ ակտ, որը կյանք է փրկում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Թաքնված լույսի ամենաբարձր, ամենահմուտ արտահայտությունը: Լապտեր-շնաձուկը պետք է մնա թաքնված, բայց նա կարող է, մի կարևոր, կարճ և ռազմավարական պահին, բացահայտել իր լույսը՝ մեկ ուրիշին մահացու թակարդից փրկելու համար: Ձեզ համար ձեր լռության և թաքցնելու ժամանակաշրջանը կարող է ընդհատվել ճշմարտությունն ասելու մեկ, անհրաժեշտ և քաջարի արարքով, մի «*կարճ թարթում*», որը նախատեսված է ոչ թե ձեր սեփական փառքի, այլ կենդանի աշխարհը մեծ վտանգից պաշտպանելու համար: Սա վիրավոր բուժողի իմաստությունն է. իմանալ, թե երբ պետք է կոտրել սեփական թաքցնելու հնարավորությունը հանուն ավելի մեծ բարիքի:

Վեցը վերևում.

Մուր եղանակն անցնում է: Լապտեր-շնաձուկը, նրա մեջքը սարսափելի սպիների քարտեզ, դանդաղորեն բարձրանում է ցեխից: Նրա լույսը, որը երկար ժամանակ մարել էր, այլևս միամիտ, անփորձ փայլ չէ: Այն դժվարությամբ նվաճված, կոփված և անմարելի փայլ է: Լույսը, որը գոյատևել է խավարումից, երբեք չի կարող կրկին մարել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջնական, տրանսցենդենտալ խոստումը: «*Մուր եղանակն անցնում է*»: Լապտեր-շնաձուկը բարձրանում է ցեխից, ոչ թե որպես միամիտ, անսպի երիտասարդ, այլ որպես կոփված, ապացուցված և «*անմարելի*» լույս: Ձեզ համար այս թաքցնելու շրջանում կրած վերքերը ամոթի աղբյուր չեն: Դրանք ձեր նոր, անսասան փայլի աղբյուրն են: Լույսը, որը դիմացել է խավարմանը, լույս է, որը վաստակել է հավերժ գոյատևելու իրավունքը: Դուք ոչ միայն գոյատևել եք խավարումից, այլև սրբագործվել եք դրանով: Այն փայլը, որը դուք հիմա կփայլեցնեք աշխարհին, լույս է, որը ոչ մի գիշատիչ երբեք իսկապես չի կարող կրկին վիրավորել:

)(*)(

Հեքսագրամ 37. Սելկի-կնոջ օջախը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա

Ընտանիքի, տոհմի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունյոթերորդ թիթեղ.

Սելկի-կինը, որը հանել էր իր փոկի կաշին և քայլում էր ցամաքով, իր օջախը կառուցեց ոչ թե քարից, այլ միակ, կատարյալ, սև մարգարիտից: Դա իր խորքային սրտի մարգարիտն էր, գանձը, որը նա իր հետ բերել էր ծովից: Նա այն տեղադրեց իր փոքրիկ, լողացող փայտե տնակի կենտրոնում, և այն փայլում էր մեղմ, ներքին լույսով — հանգիստ կրակ, որը ջերմություն էր տալիս, բայց չէր այրում: Նրա ամուսինը՝ ձկնորսը, որն իր կյանքն անցկացրել էր փոթորիկի վայրի, քառասյին լույսը հետապնդելով, հանգստացավ դրանով: Նրա երեխաները, որոնք ծնվել էին երկու աշխարհներից, սնվում էին դրանով: Սելկի-կինը չէր կառավարում իր տունը խիստ ձեռքով կամ բարձր ձայնով: Նա խնամում էր այն նույն հանգիստ, համառ նրբագեղությամբ, որով մի ժամանակ լողում էր ծովային ջրիմուռների անտառներով: Օջախը իշխանության վայր չէր, այլ պատկանելության վայր: Մակընթացային կախարդը, որը նախկինում իր թաքստոցում Լապտեր-շնաձուկն էր, եկավ Սելկի-կնոջ խրճիթ և տեսավ ներսում փայլող մարգարիտ-օջախը: *«Սա, — ասաց Սելկի-կինը, նրա ձայնը մեղմ մակընթացության ձայն, — մեր բոլոր թաքնվելու և բոլոր վերելքների նպատակն է: Մթության մեջ վիրավորված լույսն այժմ այն լույսն է, որը բուժում է ընտանիքը: Ճշմարտությունը, որը ստիպված էր թաքնվել, այժմ այն ճշմարտությունն է, որը սնուցում է երեխաներին: Ընտանիքը շղթա չէ. այն փոխկապակցված լույսերի շրջանակ է, որոնցից յուրաքանչյուրը խնամում է իր սեփական բոցը, բոլորն էլ տաքացվում են նույն կենտրոնական օջախով: Աշխարհի աշխատանքը կատարում են զինվորները: Տան աշխատանքը կատարում են սիրահարները: Եվ, վերջիվերջո, հենց այդ տան համար են զինվորները պայքարում»:*

Դատաստան.

Ժամանակ՝ զարգացնելու մտերիմ հարաբերությունների հանգիստ, սնուցող ջերմությունը, խնամելու ընտանիքի կամ մտերիմ համայնքի ներքին օջախը: Սելկի-կնոջ օջախը ընտանիքի, տոհմի հեքսագրամն է: *«Առաջնորդող հոսանքը»*, հոգու մեղմ, համառ քամին, փչում է *«Վիշապի լապտերի»* գիտակցության պայծառ, մաքուր կրակի վրա: Պատկերը նուրբ, կայուն շնչի է, որը կենդանացնում է կենտրոնական, փայլուն կրակը: Սա Սելկի-կնոջ մարգարիտ-օջախն է. հանգիստ, ներքին լույս, որը տաքացնում, սնուցում և կապում է ընտանիքը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդանշան է տալիս լույսի և խավարի մեծ, հանրային պայքարից դեպի տան մտերիմ, սրբազան աշխատանքը շրջվելու ժամանակի մասին: Մթության մեջ կրած վերքերից հետո հոգին օջախի կարիք ունի: Այս հեքսագրամը նուրբ, համառ արվեստի մասին է ստեղծելու անվտանգության, պատկանելության և փոխադարձ սնուցման տարածք: Սելկի-կինը չի կառավարում. նա խնամում է: Նրա խոսքերը լի են հանգիստ, նուրբ շնորհով, և նրա ներկայությունը տաք, կայուն լույս է: Այս հեքսագրամի բանալին *«փոխկախվածությունն»* է: Ընտանիքի յուրաքանչյուր անդամ պետք է խնամի իր ներքին բոցը, բայց բոլորն էլ տաքացվում են նույն կենտրոնական օջախով: Սա ժամանակն է պատվելու ձեր արյան և ընտրյալ ազգակցական կապերը, բուժելու հին ճեղքերը մեղմ խոսքերով և գտնելու ձեր իրական դերը սիրո շրջանակում: Աշխարհը կարող է

քառասային փոթորիկ լինել, բայց տունը պետք է լինի հանգիստ, անվտանգ նավահանգիստ: Օջախի աշխատանքը ոչ պակաս կարևոր է, քան գահի աշխատանքը. դա հենց այն նպատակն է, որի համար կառուցվել է գահը: Զինվորը պայքարում է տան համար. սիրահարը խնամում է այն: Սա սիրահարների համար ժամանակ է:

Պատկեր.

Հանգիստ, խորքային և ընտանեկան ջերմության տեսարան ծովափնյա փոքրիկ, լողացող փայտե տնակի ներսում: Միասնական սենյակի կենտրոնում, պարզ, անզարդ սեղանի վրա, դրված է մեծ, կատարյալ, սև մարգարիտ, որը ներսից փայլում է մեղմ, ոսկեգույն լույսով: Սա է օջախը: Դրա շուրջը, Սելկի-կինը՝ մուգ, գիտակ աչքերով մի կին, զբաղված է պարզ, տնային գործով, գուցե ցանց հյուսելով կամ շոյելով իր ծնկներին հանգստացող երեխայի մազերը: Նրա ամուսինը՝ ձկնորսը, մոտակայքում է, ցանց է նորոգում, դեմքը հանգիստ և գոհ է: Մարգարիտի լույսը շոշափում է յուրաքանչյուր դեմք՝ ստեղծելով համատեղ, ոսկեգույն ջերմության շրջան: Պատկերը պատկանելության հանգիստ, սրբազան ուժի ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը հենց մարգարիտ-օջախն է: Լապտերը սիրո տաք, կայուն և խորապես անձնական բոց է, այլ ոչ թե հանրային փարոս: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը տնային կյանքի հանգիստ, ամենօրյա ռիթմն է — եփելը, նորոգելը, խնամելը — որը հիմնավորում և պահպանում է շրջանակը: Վերին դանթյանի խարիսխը դերերի և պարտականությունների պարզ, իմաստուն ըմբռնումն է, որը ընտանիքը պահում է ներդաշնակ հավասարակշռության մեջ: Հարցը ուշադրության նուրբ, շարունակական գործողություն է. *«Ինչպե՞ս եմ ես խնամում իմ ընտանիքի և մտերիմ համայնքի օջախը, և ի՞նչ հանգիստ շնորհքի խոսքեր են անհրաժեշտ շրջանակը տաք պահելու համար»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Սելկի-կինը հաստատում է խրճիթի համար հաստատուն, բայց նուրբ ռիթմ:

Սահմանվում է հստակ, սիրող սահման:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընտանիք կառուցելու առաջին խնդիրը անվտանգ և կարգավորված տարածք ստեղծելն է: Սելկի-կինը սահմանում է *«ռիթմ»*, առօրյա կյանքի կառուցվածք, և *«հստակ, սիրող սահման»*: Ձեզ համար ձեր մտերիմ համայնքի առողջությունը կախված է նուրբ, բայց ամուր հիմքից: Դերերն ու պարտականությունները պետք է պարզաբանվեն ոչ թե որպես բռնապետություն, այլ որպես սիրո ակտ, որը ստեղծում է կանխատեսելիություն և անվտանգություն:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Սելկի-կինը խնամում է իր ընտանիքի փոքր, թաքնված քաղցերը: Նա փառք չի փնտրում. նրա տիրույթը հանգիստ, ներքին սենյակն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի սիրտը խնամքի հանգիստ, անձնուրաց և հաճախ անտեսանելի աշխատանքն է: Սելկի-կինը հոգ է տանում ոչ թե ընտանիքի հանրային դեմքի, այլ *«փոքր, թաքնված քաղցերի»* մասին —

չարտահայտված հուզական կարիքների, անձնական վշտերի, հանգիստ կարոտների: Ձեզ համար սիրո ամենասրբազան աշխատանքը հաճախ անտեսանելի է: Եղեք ներքին սենյակի խնամակալը:

Ինը երրորդ տեղում.

Երեխայի տենդը գիշերը ճշում է: Սելկի-կինը չափազանց մեղմ է, և տենդը մոլեգնում է: Ավելի կոշտ, ավելի ուղղիչ կրակի կարիք կա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջգուշացում, որ ընտանիքը նույնպես կարիք ունի խիստ, ուղղիչ կարգապահության, երբ սերը չափազանց մեղմ է: «Տենդը» ճգնաժամ է, որը «չափազանց մեղմ» ձեռքը չի կարող բուժել: Ձեզ համար կան ժամանակներ, երբ սերը պետք է ավելի ամուր տեսք ունենա, երբ դժվար ճշմարտություններ պետք է ասվեն, և երբ ժամանակավոր խստություն է անհրաժեշտ առողջությունը վերականգնելու համար: Օջախը ոչ միայն հարմարավետության վայր է, այլև բուժման վայր, և երբեմն բուժումը ցավում է:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Ձկնորսը վերադառնում է փոթորկից, նրա ցանցերը լիքն են: Նա իր որսը դնում է կնոջ ոտքերի տակ: Սիրո հանգիստ, անխոս ընծա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առողջ ընտանիքի դրական, լրացուցիչ դինամիկան: Ձկնորսի դերը արտաքին, ապահովող ճանապարհորդությունն է. Սելկի-կնոջը՝ ներքին, խնամող օջախը: «Հանգիստ, անխոս ընծան» խորքային փոխադարձ սիրո և հարգանքի ժեստ է: Ձեզ համար ներդաշնակ ընտանիքը մեծարում է յուրաքանչյուր անդամի առանձնահատուկ պարզկները և տոնում է արտաքին աշխատանքի և ներքին տան միջև սրբազան փոխանակումը:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքան ինքն է գալիս խրճիթ, խոնարհելով իր մեծ գլուխը՝ փոքրիկ դռնից մտնելու համար: Նա այստեղ թագավոր չէ. նա պապիկ է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընտանեկան օջախի գերագույն ուժը: Նույնիսկ արտաքին ուժերից ամենամեծը՝ «Վիշապների արքան», պետք է խոնարհվի այս տարածք մտնելու համար: Նա այստեղ ինքնիշխան չէ. նա ընտանիք է: Ձեզ համար իսկական սիրո վրա կառուցված տունը ապաստան է նույնիսկ հզորների համար: Օջախը հիշեցում է, որ բոլորը հավասար են սիրո շրջանակում, և որ ամենաճշմարիտ ուժն այն է, որը կարող է խոնարհել իր գլուխը՝ համեստ դռնից մտնելու համար:

Ինը վերևում.

Սելկի-կինը, ծեր և մոխրագույն, նրա երեխաները մեծացել են, նայում է մարգարիտ-օջախին, որը երբեք չի մարել: Լավ ընտանիքի ջերմությունը մի բան է, որը տևում է մեկ կյանքից այն կողմ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լավ խնամված տան վերջնական, մնայուն ժառանգությունը: Սելկի-կինը ծերացել է, բայց «մարգարիտ-օջախը երբեք չի մարել»: Նրա մշակած ջերմությունը դարձել է լույսի և սննդի մշտական աղբյուր, ոչ միայն իր երեխաների, այլև գալիք սերունդների համար: Ձեզ համար ընտանիքի

աշխատանքը ամենատևական աշխատանքն է, որը դուք երբեք կանեք: Տունը, որը դուք կառուցում եք հանգիստ, համառ սիրով, նվեր է ապագային, որը դուք չեք տեսնի: Վերջնական ուսմունքն այն է, որ օջախը, ի տարբերություն գահի կամ արշալույսի, հավերժական, անմարելի կրակ է: Այն տուն վերադառնալու յուրաքանչյուր երկար և հոգնած ճանապարհորդության վերջնական նպատակակետն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 38. Ձկնորսական ձուկը և Հրե-ժելեն

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա

Հակադրության, օտարացման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունութերորդ թիթեղ.

Մթնշաղի գոտում երկու լույս հանդիպեցին, և ծովը եռում էր փոխադարձ անհասկացողությունից: Ձկնորսական ձուկը, անդունդի միայնակ, սպիացած արարածը, գիտեր միայն գայթակղության սառը, համբերատար, գիշատիչ արվեստը: Նրա լույսը կենտրոնացված, խաբուսիկ փարոս էր, որը ծնվել էր սակավությունից և լռությունից: Հրե-ժելեն, վերին հոսանքների թափառող, համայնական էակը, գիտեր միայն ծաղկման տաք, ինքնաբուխ և ցրող արվեստը: Նրա լույսը հազարավոր ցրված, ուրախ կայծեր էր, որոնք ծնվել էին առատությունից և կապից: Երբ նրանք հանդիպեցին, յուրաքանչյուրը մյուսի մեջ տեսավ ճշմարտության սարսափելի աղավաղում: Ձկնորսական ձկան համար Հրե-ժելեն թանկարժեք լույսի միամիտ, կուրացնող և քառսային վատնում էր: Հրե-ժելեի համար Ձկնորսական ձուկը սառը, մռայլ և գիշատիչ սուտ էր: Նրանք պտտվեցին միմյանց շուրջ, նրանց լույսերը բռնկվեցին փոխադարձ թշնամանքի մեջ: Բայց մի մակընթացային կախարդ, որը եղել էր և՛ միայնակ գիշատիչ, և՛ լողացող ծաղկում, տեսավ ավելի խորքային ճշմարտություն: Նա չփորձեց ստիպել Ձկնորսական ձկանը փայլել անվրդով, ոչ էլ Հրե-ժելեին տիրապետել գայթակղության արվեստին: Նա պարզապես մատնացույց արեց մի փոքրիկ, սողացող կրիլի, որը սնվում էր նրանց երկու լույսերով: *«Դուք հակադրություններ եք, — ասաց նա, — և ձեր հակադրությունը իրական է: Ձեր բնույթները սխալ չեն, որը պետք է ուղղել, այլ դինամիկ լարվածություն, որը պետք է պահպանել: Մի՛ ձգտեք միավորել ձեր բոցերը: Ձգտեք լուսավորել նույն փոքրիկ, կենդանի էակը: Աշխարհը կարիք ունի սառը, համբերատար գայթակղության և տաք, ինքնաբուխ ծաղկման: Ձեր հակադրությունը միասնության ձախողում չէ: Այն բազմազան և կենդանի ծավի շարժիչն է»:*

Դատաստան.

Հիմնարար հակադրության, թյուրըմբռնման և օտարացման ժամանակ, որտեղ բախվում են երկու արմատապես տարբեր բնույթներ կամ տեսակետներ: Ձկնորսական ձուկը և Հրե-ժելեն հակադրության հեքսագրամն է: *«Վիշապի լապտերը»*, գիտակցության պարզ, պայծառ բոցը, տեղադրված է *«Լռակյաց անդունդի»* ուրախ, հանգիստ սրտի վրա: Պատկերը պայծառ, կենտրոնացված լույսի է, որը բախվում է խորքային, ընկալունակ

հայելու հետ, գոյության հիմնարար տարբեր եղանակների բախում: Սա Ձկնորսական ձուկն ու Հրե-ժելեն են. միայնակ, սառը, գիշատիչ լույս, որը պտտվում է համայնական, տաք և ինքնաբուխ լույսի շուրջը փոխադարձ, անհասկանալի թշնամանքի մեջ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է ցավոտ օտարացման ժամանակ: Դուք գտնվում եք հարաբերությունների, համայնքի, կամ ներքին հակամարտության մեջ, որտեղ աշխարհի երկու մասերը կամ ինքներդ ձեզ հիմնարար կերպով հակադրվում են: Զուգընկերը, ազգականը, գործընկերը, կամ ներքին ձայնն այժմ թվում են օտար, անհասկանալի և սպառնալից: Հեքսագրամը պարզ լուծում չի առաջարկում: Այն Ձկնորսական ձկանը չի խնդրում դառնալ Հրե-ժելե, կամ հակառակը: Իմաստությունը կայանում է նրանում, որ ճանաչվի, որ հակադրությունն ինքնին ճշմարտության մի ձև է: Հիմնականը կեղծ միասնությունն պարտադրելը չէ, այլ փոքրիկ, ընդհանուր, կենդանի էակը գտնելը — «*միակ կրիլը*» — որը երկու հակադիր ուժերը կարող են համաձայնվել սնուցել: Խորքային անհամաձայնության դեպքում, փնտրեք համատեղ իրականության փոքրիկ կետը, գործնական, առօրեական խնդիրը, որը երկու կողմերն էլ դեռ կարող են իրականացնել: Հակադրությունը իրական է, և այն կարող է չլուծվել: Բայց այն կարող է պահպանվել ստեղծագործական լարվածության մեջ, որը չի ոչնչացնի ավելի մեծ էկոհամակարգը: Աշխարհը կարիք ունի սառը գայթակղության և տաք ծաղկման: Ձեր խնդիրը տարբերությունը ջնջելը չէ, այլ այն հարգելը կանխելով դրա վերածվելը փոխադարձ ոչնչացման պատերազմի:

Պատկեր.

Դինամիկ, լարված և գեղեցիկ լուսավորված տեսարան երկու անհամատեղելի լույսերի հանդիպման ժամանակ օվկիանոսի խորքային մթնշաղում: Ձախ կողմում կախված է Ձկնորսական ձուկը, նրա սպիացած, մուգ մարմինը կախված է, նրա միակ, գով, խաբուսիկ գայթակղությունը փայլում է կենտրոնացված, թափանցող ճառագայթով: Աջ կողմում, Հրե-ժելենների ծաղկում, կիսաթափանցիկ զանգերի ջրվեժ, զարկում է ոսկեգույն լույսի հազարավոր ցրված, տաք և քառսային կայծերով: Երկու լույսերը չեն խառնվում. դրանք բախվում են՝ ստեղծելով կանաչի և ոսկեգույնի անհանգիստ, էներգետիկ սահման իրենց միջև: Սակայն այս սահմանի հենց կենտրոնում, մի փոքրիկ, կիսաթափանցիկ կրիլ է լուսավորվում երկու լույսերով, ընդհանուր իրականության մի փոքրիկ, կենդանի կետ հակադրության ծովում:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանն այս հեքսագրամի հիմնական մարտադաշտն է: Մտքի խարիսխը բաժանված է: Բախվում են երկու անհամատեղելի ճշմարտություններ, երկու հակադիր մտածողության համակարգեր: Հակադրությունը մտավորապես լուծելու փորձը միայն հիասթափության կհանգեցնի: Միջին դանթյանի լապտերը օտարացման զգացողությունն է՝ Ձկնորսական ձկան տաք, պաշտպանական բռնկումը կամ Հրե-ժելեի անհանգիստ, ցրված կայծերը: Սիրտը վիրավորված է զգում մյուսի անհասկացողությունից: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը երկու լույսերի միջև անհանգիստ, եռացող ջուրն է: Հարցը կրկնակի ընկալման դժվարին գործողություն է. «*Ո՞րն է*

հիմնարար հակադրությունը, որի հետ ես բախվում եմ, և որն է համատեղ իրականության միակ, փոքրիկ, կենդանի կետը, որը երկու կողմերն էլ կարող են համաձայնել սնուցել»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Միայնակ, սպիացած Ձկնորսական ձուկը տեսնում է հեռավոր, փայլող լույս: Նա մարում է իր սեփական գայթակղությունը՝ շփոթելով այն մրցակցի հետ:

Հանդիպում, որը խուսափվել է վախից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընկալվող մյուսի նկատմամբ առաջին, վաղաժամ արձագանքը հաճախ վախի վրա հիմնված խուսափումն է: Ձկնորսական ձուկը «մարում է իր սեփական գայթակղությունը» և հեռանում է, նախքան որևէ իրական հանդիպում կարող է տեղի ունենալ: Ձեզ համար հնարավոր հակամարտությունը կամ մարտահրավեր նետող նոր հեռանկարը կարող է հանդիպել պաշտպանական նահանջի: Թեև Ութոտնուկի նահանջը իմաստուն ռազմավարություն էր, սա վաղաժամ փակում է: Մյուսը կարող է մրցակից չլինել, այլ տարօրինակ, նոր տեսակի լույս:

Ինը երկրորդ տեղում.

Ձկնորսական ձկան և Հրե-Ժելեի առաջին, հանկարծակի, փոխադարձ կուրացնող թշնամանքի բռնկումը: Նրանք տեսնում են միայն կոշտ, շողշողուն միմյանց և ոչ մի ընդհանուր հիմք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հակադրության լիարժեք, սկզբնական ժայթքումը: Երկու լույսերը հանդիպում են և «կուրանում» միմյանց հիմնարար տարօրինակությունից: Ձեզ համար սա տաք վեճի կամ անհաշտելի տարբերությունների ցնցող գիտակցման ցավոտ, ապակողմնորոշող պահն է: «Ոչ մի ընդհանուր հիմք» տեսանելի չէ: Մի փորձեք լուծել այն այս տաք վիճակում: Առաջին խնդիրն այն է, որ պարզապես չկլանվեք փոխադարձ թշնամանքով:

Վեցը երրորդ տեղում.

Երրորդ արարածը, սարդինան, տեսնում է Ձկնորսական ձկան գայթակղությունը և փախչում է, ապա տեսնում է Հրե-Ժելեի ծաղկումը և խուճապի է մատնվում: Նա թակարդված է երկու սարսափելի լույսերի միջև:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Չեզոք կողմը, որը հայտնվել է երկու հակադիր ուժերի միջև, ամենաշատ շփոթմունքն ու վնասն է կրում: «Սարդինան» անմեղ դիտորդ է — գուցե երեխա, ընկեր, կամ ինքնության մի մաս — որը տրավմատիզացված է հակամարտությամբ: Ձեզ համար գիտակցեք ձեր օտարացումների կողմնակի վնասը: Ձեր լույսերի մարտը կարող է կուրացնող և սարսափելի լինել նրանց համար, ովքեր պարզապես փորձում են գոյատևել նույն ջրում:

Ինը չորրորդ տեղում.

Ձկնորսական ձուկը, իր միայնակ խավարում, զգում է հանկարծակի, ցավոտ և անբացատրելի կորստի զգացողություն: Ճանաչում, որ իր հակադրությունը կտրել է իրեն ինչ-որ կենսական բանից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին, հանգիստ շրջադարձային կետը: Հակադրության կոշտությունը սկսում է փափկել վշտի մեջ: Ձկնորսական ձուկը, իր միայնակ խավարում, զգում է իսկական *«կորստի զգացողություն»*: Ձեզ համար օտարացման ցափն այժմ ձեզ ավելի խորքային բան է սովորեցնում: Մյուսը, ում դուք հակադրվել եք, պահում էր աշխարհի մի կտոր, որը դուք այժմ կարոտում եք: Ես-ի կոշտ պատերը սկսում են ցույց տալ իրենց ճեղքերը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը մատնացույց է անում միակ, փոքրիկ կրիլին:

Ձկնորսական ձուկը և Հրե-Ժելեն չեն միաձուլվում, բայց երկուսն էլ, մի պահ, ուղղում են իրենց լույսը նույն փոքրիկ, կենդանի էակի վրա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Միջնորդող իմաստության ժամանումը: Մակընթացային կախարդը կեղծ հաշտեցում չի պարտադրում: Նա պարզապես երկու լույսերի ուշադրությունը վերահասցեագրում է *«միակ, փոքրիկ կրիլի»* վրա — համատեղ, գործնական առաջադրանք, ընդհանուր սիրելի, օբյեկտիվ իրականության մի փոքրիկ կտոր, որը երկու կողմերն էլ կարող են ընդունել: Ձեզ համար խորքային հակադրության միջով ճանապարհը փիլիսոփայությունների շուրջ բանավիճելը չէ, այլ կապի փոքր, գործնական և մարդկային կետը գտնելը: Երկու լույսերը պարտադիր չէ, որ միաձուլվեն. դրանք պարզապես պետք է լուսավորեն նույն կրիլին:

Ինը վերնում.

Ձկնորսական ձուկը տեսնում է իր սեփական սառը, կենտրոնացված լույսը արտացոլված Հրե-Ժելեի զանգակի վրա՝ միայնակ թեփուկի վրա: Նա տեսնում է անծանոթին և տեսնում է իր սեփական Ես-ի աղավաղված, սարսափելի, բայց անհերքելի արտացոլումը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջնական, խորքային և անհանգստացնող բացահայտումը: Ձկնորսական ձուկը, իսկապես տեսնելով մյուսին, տեսնում է իր սեփական բնույթի թաքնված կողմը: *«Սառը, կենտրոնացված լույսը»*, որը նա համարում էր իր եզակի և միայնակ բեռը, արտացոլվում է, այլ ձևով, Հրե-Ժելեի մեջ: Ձեզ համար հակադրության ամենախորքային նպատակն է բացահայտել թաքնված Ես-ը: Անծանոթը հայելի է, որքան էլ աղավաղված և սարսափելի: Այն, ինչ դուք ատում և վախենում եք մյուսի մեջ, հաճախ ձեր սեփական հոգու ուրացած կտորն է: Օտարացումը հրավեր է դեպի ավելի խորքային, ավելի ցավոտ և ավելի ամբողջական ինքնաճանաչում: Հակադրության ավարտը միշտ միություն չէ. երբեմն, դա հանգիստ, խոնարհեցնող ճանաչումն է, որ մյուսը և Ես-ը հյուսված են նույն, տարօրինակ, խորքային ջրից:

)(*)(

Հեքսագրամ 39. Խեցգետնի կաղալը

Ուրվական մակընթացության հեքսագրամը Խարիսիսի հանգստի վրա
Խոչընդոտի, կաղալու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Երեսունիններորդ թիթեղ.

Մարջանային խեցգետինը, պայծառ, կարգավորված խութի մի արարած, բռնվել էր
թիթեղների մեծ տեղաշարժի մեջ: Ստորջրյա սողանքը, ժայռերի և տիղմի տնքացող,
քառսային ձնահոսքը, թաղել էր նրա ծանոթ ուղին և կոտրել նրա աջ ճանկը: Նրա
կյանքի հեշտ, կողային սողացող պարն ավարտվել էր: Այժմ, ամեն առաջ շարժում
ցավոտ, անհավասար և անհարմար բանակցություն էր կոտրված գետնի հետ: Նա այլևս
չէր կարող քայլել իր ուղիղ, վստահ գծով: Նա կաղում էր: Մակընթացային կախարդը, որն
ինքն էր բուժում հակադրության փոթորիկի վերքը, նայում էր խեցգետնին և տեսնում իր
սեփական հոգու հայելին: *«Խոչընդոտը, — կարծես ասում էր խեցգետինը, նրա
ցողունային աչքերը լի հոգնած, հին գիտելիքներով, — սխալ շրջադարձի պատիժ չէ: Այն
ինքնին ուղին էիր նոր և դժվար ձևով: Կաղալը պարտություն չէ. դա սովորել է նոր,
ավելի մտերիմ պար երկրի հետ: Հարթ, հեշտ ճանապարհը երիտասարդների և
չփորձվածների համար է: Կոտրված, ցավոտ ճանապարհը նրա համար է, ով տեսել է
անծանոթին հայելու մեջ: Դուք այլևս չեք կարող ուղիղ քայլել: Ուրեմն, սովորեք քայլել
ծուռ ճանապարհով շնորհով: Մի՛ ձգտեք նվաճել ավերակների լեռը: Զգտեք
կողմնորոշվել դրանով, մեկ ցավոտ, հավատարիմ քայլ առ քայլ: Եվ մի՛ փորձեք անցնել
այս կոտրված հողը մենակ: Գտեք նրան, ով նույնպես վիրավորվել է ճշմարտությամբ, և
թող նա լինի ձեր ուղեցույցը»:* Խեցգետնի կաղալը ձախողման նշան չէր: Դա նոր,
դժվարությամբ նվաճված քայլվածք էր, դանդաղ, մտածված և խորապես գիտակցված
շարժման ձև մի աշխարհում, որը հիմնարար կերպով վերադասավորվել էր:

Դատաստան.

Վտանգավոր խոչընդոտի ժամանակ, երբ առջևի ճանապարհը փակվում է
անհաղթահարելի խոչընդոտով, և առաջընթացը ցավոտ, կաղացող բանակցություն է
կոտրված հողի հետ: Խեցգետնի կաղալը կանգնեցված առաջխաղացման հեքսագրամն
է: *«Ուրվական մակընթացությունը»*, խորքի քառսային, փոխակերպող հոսանքը,
բարձրանում է *«Խարիսիսի հանգստի»* անշարժ, ծանր լեռան վրա: Պատկերը
անհանգիստ, վտանգավոր անդունդի է, որը բախվում է անշարժ պատին: Սա
մարջանային խեցգետինն է, որի ճանապարհը թաղված է սողանքի մեջ, մարմինը
վիրավոր է, նրա ամեն քայլը ցավոտ, անհարմար կաղալով: Մակընթացային կախարդի
համար սա ազդարարում է խորքային և խոնարհեցնող դժվարությունների պահ:
Նախորդ հեքսագրամների վստահ, ուղիղ առաջընթացն անցել է: Դուք բախվում եք
խոչընդոտի արտաքին կամ ներքին, որը չեք կարող հաղթահարել ուժով,
խելացիությամբ, կամ միայնակ կամքով: Որքան ուժեղ եք մղում, այնքան ավելի ցավոտ
է դառնում թակարդը: Դատաստանը խոչընդոտի վրա հարձակվելը չէ, այլ սեփական
սահմանափակումները ճանաչելն ու կաղալը: Խեցգետնի կաղալը վարպետության դաս
է կոտրված աշխարհում նավարկելու համար: Դա շարժման դանդաղ, միտումնավոր և
խորապես մտերիմ ձև է: Դուք պետք է ընդունեք, որ ձեր առաջընթացն այժմ կլինի

կողային, անհարմար և ցավոտ: Հիմնականն այն է, որ փնտրեք այն ուղեցույցին, որը նույնպես վիրավորվել է, *«մեկին, ով նույնպես տեսել է անծանոթին հայելու մեջ»*: Սա ժամանակը չէ անսպառ հերոսի, այլ իմաստուն, կաղացող խորհրդատուի համար, ով գիտի ծուռ ճանապարհը: Ձեր խնդիրը լեռը վերականգնելը չէ, այլ նեղ, թաքնված անցումը գտնելը փլատակների միջով և այն մեկ ցավոտ, հավատարիմ քայլ առ քայլ անելը: Խոչընդոտը ձեր ճանապարհից շեղում չէ. այն այժմ հենց ճանապարհն է:

Պատկեր.

Մռայլ, հզոր տեսարան մի արարածի, որը բանակցում է կոտրված աշխարհի հետ: Մարջանային խեցգետինը, նրա աջ ճանկը կոտրված, ատամնավոր մնացորդ, դանդաղ, ցավոտ ճանապարհ է անցնում ստորջրյա, մոխրագույն ավերակների քառսային, նոր ընկած դաշտի վրայով: Նրա մարմինը մի կողմ թեքված է անհարմար, նրա ոտքերը ճանապարհ են շոշափում նուրբ, ճշգրիտ, հոգնած նրբագեղությամբ: Զուրը խիտ է կախված տիղմով, ինչը առջևի ճանապարհը դարձնում է մշուշոտ և անորոշ: Բայց խեցգետնի ցողունային աչքերը բարձրացված են, նայում են ոչ թե իր անմիջապես առջևի ավերակներին, այլ փոքրիկ, հեռավոր և կայուն տեսք ունեցող ժայռային ելուստին: Պատկերը հանգիստ, ցավոտ և անհրապույր արժանապատվության ուսումնասիրությունն է առաջ շարժվելու, երբ ուղիղ ճանապարհը գնացել է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամը զգում է որպես ֆիզիկական, ցավոտ սահմանափակում: Ցիի ծովը հոսող հոսանք չէ, այլ ցավոտ, փակված լճացում: Մարմինն ինքնին վիրավոր է: Միջին դանթյանի լապտերը հանգիստ, երկարատև օղաչուական լույս է, այլ ոչ թե պայծառ արև: Սիրտը հոգնած է և բեռնավորված, բայց ոչ մարած: Վերին դանթյանի խարիսխը խոչընդոտի պարզ, ցավոտ ճանաչումն է և սեփական սահմանափակումների խոնարհ գնահատումը: Հարցը դժվար է, ազնիվ. *«Որտեղ եմ ես փորձում ուժով անցնել ուղիղ ճանապարհով կոտրված գետնի միջով, և ի՞նչ է այն կաղացող ուղեցույցը, որը կարող է սովորեցնել ինձ քայլել ծուռ ճանապարհով»*: Գծեր

Վեցը սկզբում.

Խեցգետինը, տեսնելով սողանքը, խուճապի է մատնվում և փորձում է ուժով անցնել իր ուղիղ ճանապարհով: Նա ավելի խորն է թաղվում: Հիմա առաջ շարժվելը նշանակում է հրավիրել թակարդի մեջ ընկնել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ խոչընդոտի նկատմամբ առաջին, խուճապային արձագանքը հին, ուղիղ ճանապարհով ուժով անցնելու փորձն է:

Խեցգետինը *«փորձում է ուժով անցնել իր ճանապարհով»* և *«ավելի խորն է թաղվում»*:

Ձեզ համար անշարժ խնդրի նկատմամբ սկզբնական, գլխովին հարձակումը միայն կվատթարացնի իրավիճակը: Ճանաչեք ուղիղ մոտեցման անօգուտությունը: Առաջին իմաստությունը կանգնելն է, նահանջելը և գնահատելը: Ուղիղ ճանապարհը գնացել է:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Վիրավոր խեցգետինը կանչվում է Վիշապների արքայի առջև՝ ուշացումը

բացատրելու համար: Նա պետք է նավարկի ոչ միայն ավերակները, այլև իշխանության դատողությունը:

Մակրնթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խոչընդոտը բարդանում է արտաքին, սոցիալական, կամ քաղաքական ճնշմամբ: Վիրավոր խեցգետինն այժմ *«կանչվում է Վիշապների արքայի առջև»*՝ իր առաջընթացի պակասի համար հաշվետու լինելու համար: Ձեզ համար ձեր ցավոտ, անձնական սահմանափակումը դատվում է պահանջկոտ ղեկավարի, քննադատական ընտանիքի անդամի, կամ ներքնայնացված, խիստ ներքին ձայնի կողմից: Այս արտաքին ճնշումը ներքին կաղալու աշխատանքը դարձնում է շատ ավելի դժվար:

Ինը երրորդ տեղում.

Խեցգետինը, մենակ պայքարելով, թակարդված է նեղ ձորում: Նրա ցավոտ ջանքերը միայն ավելի են խրում նրան: Միայնակ պայքարը տանում է դեպի փակուղի:

Մակրնթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հուսահատ, անհատական փորձը անհնարին խնդիր լուծելու հանգեցնում է ավելի խորքային թակարդման: Խեցգետինը *«խրվում է ավելի խորքում»*՝ *«նեղ ձորում»*: Ձեզ համար հերոսական, անհատական ջանքը ձախողվել է: Դուք մենակ եք և խրված: Սա կրիտիկական շրջադարձային կետն է, որտեղ դուք պետք է լքեք միայնակ լուծողի հպարտությունը և օգնություն փնտրեք:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Կույր, հին օմարը, որը մեկ դար շարունակ նավարկել է ավերակների դաշտերը, հայտնվում է: Նա չի տեսնում ճանապարհը, բայց կարող է զգալ այն: Ուղեցույց է ժամանում:

Մակրնթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կաղացող ուղեցույցի ժամանումը: *«Կույր, հին օմարը»* խորհրդատու է, թերապևտ, կամ իմաստուն ներքին կերպար, որը ամբողջ կյանքում *«նավարկել է ավերակների դաշտերը»*: Նա չի առաջարկում հստակ, տեսանելի քարտեզ, այլ ինտուիտիվ, *«զգացվող»* իմաստություն: Ձեզ համար ձեզ անհրաժեշտ օգնությունը չի գա պարզ աչքերով, անսպի հերոսից, այլ վիրավոր, իմաստուն և խորապես ինտուիտիվ ուղեցույցից:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Խեցգետինը, հետևելով օմարի դանդաղ, կաղացող առաջնորդությանը, վերջապես սողում է մի փոքրիկ, կայուն ժայռի վրա: Խոչընդոտը դեռ այնտեղ է, բայց նա գտել է հանգստի տեղ:

Մակրնթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ժամանակավոր, դժվարությամբ նվաճված կայունության ձեռքբերումը: Խեցգետինը չի հաղթահարել սողանքը կամ չի բուժել իր ճանկը, բայց գտել է *«փոքրիկ, կայուն ժայռ»* — խաղաղության մի պահ, ժամանակավոր լուծում: Ձեզ համար կաղացող ճանապարհի նպատակը ոչ թե հաղթական վերադարձն է դեպի հին, ուղիղ ճանապարհը, այլ քառսի մեջ փոքր, կայուն հանգստի վայրեր գտնելը: Տոնեք այս փոքրիկ, ցավոտ և դժվարությամբ նվաճված հաղթանակները:

Վեցը վերնում.

Խեցգետինը, իր հանգստի վայրից, տեսնում է ավերակների մյուս կողմում գտնվող մի հսկայական, գեղեցիկ և բերրի հովիտ, մի երկիր, որը նա երբեք չէր գտնի իր ուղիղ, հեշտ ճանապարհով: Խոչընդոտը նոր աշխարհի դարպասն էր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջնական, տրանսցենդենտալ բացահայտումը: Կոտրված գետնի միջով ցավոտ, կաղացող ճանապարհորդությունը հանգեցրել է մի նպատակակետի, որին ուղիղ, հեշտ ճանապարհը երբեք չէր հասնի: «Հսկայական, գեղեցիկ և բերրի հովիտը» թաքնված էր անհաղթահարելի սողանքի հետևում: Ձեզ համար ձեր կյանքի ամենամեծ խոչընդոտը նաև ձեր ամենամեծ, ամենաանսպասելի բարիքի դարպասն է: Վերքը, կաղալը և դժվար, ծուռ ճանապարհը շրջանցիկ ճանապարհ չէին. դրանք նոր և ավելի խորքային կյանքի նախաձեռնությունն էին: Կոտրված ճանապարհը տուն վերադառնալու միակ ճանապարհն էր:

)(*)(

Հեքսագրամ 40. Կետի երգի ազատումը

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա

Ազատագրման, արձակման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասուներորդ թիթեղ.

Երիտասարդ կուզիկ կետը, իր լողակը խճճված ուրվական-ցանցի մեջհին, մոռացված պարանից, կես եղանակ շարունակ քարշ էր տալիս իր բեռը: Ցանցը հին ցավի ժամանակագրություն էր վաղուց խորտակված կետորսական նավի մանրաթելեր, մայրցամաքային ձկնորսի թակարդի մի կտոր, քույր-կապող կախարդանքի մնացորդ: Նա սովորել էր ծանրությանը, մշտական, բուր ցավին: Նա սովորել էր ջրի միջով կաղալով քայլել, ինչպես մարջանային խեցգետինն էր կաղում ավերակների վրայով: Բայց ջանքերից ազատվելը նրա ճակատագիրը չէր: Մակընթացային կախարդը, հենց նա, ով կաղալով անցել էր իր սեփական կոտրված գետնի միջով, տեսավ խճճված կետին և զգաց իր սեփական, անկապ սրտի արձագանքը: Նա չփորձեց ուժով կտրել ցանցը: Նա երեք օր ու գիշեր լողաց երիտասարդ կուզիկի կողքին երգելով: Նրա ձայնը հանգիստ, բարձր, սուր տոն էր, որը թրթռում էր ջրի միջով, մի հնչյուն, որը գտնում էր ցավի յուրաքանչյուր մանրաթելի ռեզոնանսային հաճախականությունը: Հանգույցները, որոնք այդքան երկար էին մնացել, սկսեցին թուլանալ: Հին պարանները, որոնք թվում էին ոսկորի պես մշտական, սկսեցին քայքայվել: Հին վշտերի ցանցը, իսկապես առաջին անգամ լսված, պարզապես քանդվեց: Կետը, զգալով, թե ինչպես է ծանրությունը սահում, ճեղքեց մաքուր, բաց օդը ազատագրման մեծ, ուրախ աղեղով: Մակընթացային կախարդը, մեջքի վրա լողալով և սրինգ նվագելով, իր օրագրում գրեց. «*Խոչընդոտը չի հաղթահարվում ավելի ուժեղ կամքով: Այն ազատվում է լսող սիրով: Հանգույցները, որոնք մենք չենք կարող քանդել մեր ձեռքերով, թուլացվում են մի ձայնով, որը իսկապես*

լսում է մեր ցավի պատմությունը: Ազատագրումը փախուստ չէ. դա քանդում է: Դա շնորհն է, որը գալիս է, երբ վկան այնքան է սիրում խճճված բանը, որ երգում է դրան, մինչև դրա ներքին լարվածությունը չլուծվի»:

Դատաստան.

Երկարատև լարվածությունից, խոչընդոտից կամ ցավոտ խճճվածքից ազատվելու ժամանակ, ազատագրում, որը գալիս է հասկացողության, համբերության և առատաձեռն, լսող սիրո միջոցով: Կետի երգի ազատումը ազատագրման հեքսագրամն է: «Առաջին փոթորիկը», նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիան, շարժվում է «Ուրվական մակընթացության» վտանգի քառասյին, անդունդային հոսանքի վրա: Պատկերը հզոր, մաքրող և դինամիկ ուժի է, որը գործում է խորքային, խճճված և ցավոտ խոչընդոտի վրա: Սա կուզիկ կետն է, որը խճճված է իր ուրվական-ցանցում, ազատվում է ոչ թե ուժով, այլ մակընթացային կախարդի համբերատար, ռեզոնանսային երգով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է օրհնյալ և հաճախ հանկարծակի ավարտ երկարատև պայքարի շրջանի: Իրավիճակը, որը ձեզ ցավ է պատճառել, դժվար հարաբերությունների բարդ հանգույցը, ինստիտուցիոնալ խնդիրը, կամ խորքային ներքին ամոթը, այժմ կարող է «քանդվել»: Հեքսագրամը անսահման թեթևացման և ազատության վերադարձի նշան է: Այս ազատման բանալին կամքի վերջնական, հերոսական ջանքը չէ, այլ մոտեցման փոփոխություն ուժից դեպի ռեզոնանս: Մակընթացային կախարդը չի կտրում ցանցը. նա երգում է դրան: Մեր կյանքի հանգույցները հաճախ թուլացվում են ոչ թե ավելի լավ ռազմավարությամբ, այլ կարեկցող, խորքային լսողության ակտով, կամ մեկ այլ մարդուց, կամ մեր սեփական սրտի հանգիստ, չդատող վկայից: Ձեր քաշած ծանրությունը պատրաստ է ընկնել: Սա ներման ժամանակ է, ձեր կոկորդում խրված ճշմարտությունն ասելու, և շնորհին թույլ տալու քանդել այն, ինչը ջանքերը չէին կարող: Երբ ազատումը գալիս է, դա պարզապես վերադարձ չէ հին, անբեռ վիճակին. դա ուրախ, վերընթաց ճեղքում է դեպի նոր, մաքուր օդ: Մի նայեք հետ ցանցի լողացող մնացորդներին: Նայեք առաջ դեպի բաց ծովը:

Պատկեր.

Վեհ, դինամիկ ազատագրման տեսարան արևով ողողված բաց օվկիանոսում: Հսկայական, երիտասարդ կուզիկ կետը գտնվում է փառահեղ, սավառնող ճեղքման մեջտեղում, նրա ամբողջ մարմինը ջրից դուրս է արծաթե կաթիլների ցայտքով: Զգացողությունը մաքուր, պայթյունավտանգ ուրախության է: Նրա մեծ, հզոր լողակից ընկնում են ուրվական-ցանցի մասնատված, քանդվող մնացորդները պատառոտված պարաններ և կոտրված լարեր, որոնք ցրվում են ծովում: Առաջին պլանում մի փոքրիկ, միայնակ մակընթացային կախարդը լողում է մեջքի վրա ջրում, դիտելով ճեղքումը: Նրա ձեռքերը բաց են լուռ, արցունքոտ և խորքային օրհնության ժեստով: Պատկերը երկար պահված բեռի գեղեցիկ, անհրաժեշտ ազատման ուսումնասիրությունն է՝ ռեզոնանսային, լսող սիրո ուժի միջոցով:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը ազատող երգի աղբյուրն է: Լապտերը սիրո և ուշադրության կենտրոնացված, կարեկցող ճառագայթ է, մի ձայն, որը լսում է հանգույցը թուլացման մեջ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը ծանրության անկման և ճեղքման հանկարծակի, ալիքացող էներգիայի հզոր, ֆիզիկական զգացողությունն է վերադարձ դեպի ազատ, ուրախ շարժում: Վերին դանթյանի խարիսխը մակընթացային կախարդի հանգիստ, պարզ իմաստությունն է, ով գիտի, որ ուժն անօգուտ է, և որ միայն ռեզոնանսային հասկացողությունը կարող է ազատել խճճված սիրտը: Հարցը մեղմ, հույսով լի է. *«Ի՞նչ երկարատև ցավի հանգույցն է պատրաստ ազատվելու, և ի՞նչ հանգիստ, ռեզոնանսային երգ լսող սիրո, կարող եմ երգել դրան»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը մաքրում է լողացող բեկորների մի փոքր հատված, տեղ ստեղծելով երգը սկսելու համար: Պարզության հանգիստ, նախապատրաստական ակտ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ազատման աշխատանքը սկսվում է մաքուր տարածք ստեղծելու փոքր, համեստ ակտով: *«Լողացող բեկորները»* մակերեսային աղմուկն ու շեղումներն են, որոնք խանգարում են խորքային լսողությանը: Ձեզ համար, նախքան մեծ արձակումը տեղի ունենա, դուք նախ պետք է մաքրեք մի փոքր, հանգիստ տարածք ձեր կյանքում: Սա կարող է լինել պարզ, գործնական առաջադրանք, բայց դա էական նախապատրաստական հիմք է գալիք շնորհի համար:

Ինը երկրորդ տեղում.

Օրկանների մի խումբ, տեսնելով խճճվածքը, առաջարկում է իրենց ատամներով պատռել ցանցը: Մակընթացային կախարդը նրբորեն մերժում է: Ուժեղ լուծումը իրական ազատումը չէ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արագ, ուժեղ, բայց պոտենցիալ վնասակար լուծման գայթակղությունը առաջարկվում է և պետք է մերժվի: *«Օրկանների ատամները»* բռնի, վիրաբուժական միջամտություն են, որը կարող էր կետին նույնքան վիրավորել, որքան ցանցը: Ձեզ համար ազատագրման ճանապարհը ուժի կամ ագրեսիայի միջոցով չէ: Խնդիրը պետք է *«լավ/ի»* դեպի թուլացում, այլ ոչ թե պատռվի: Համբերատար, ռեզոնանսային մոտեցումը միակն է, որը կբերի իսկական և երկարատև ազատություն:

Վեցը երրորդ տեղում.

Ուրվական-ցանցը սկսում է քանդվել, և դրա մի կտորը՝ մի ժամանակ թանկարժեք արծաթե մեղալիոն, ազատվում է: Ցավոտ հիշողություն, որը խճճված էր հանգույցի մեջ, տեսնում և բաց է թողնվում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Երբ խնդրի մեծ հանգույցը թուլանում է, անցյալի մի կոնկրետ, փոքր և թանկարժեք կտոր է ազատվում: *«Արծաթե մեղալիոնը»* կոնկրետ, ցավոտ հիշողություն է կամ միջուկային, ամոթալի համոզմունք, որը գտնվում էր խճճվածքի հենց սրտում: Ձեզ համար ազատագրման գործընթացը կներառի

կենտրոնական, թաքնված վերքը տեսնելու և անվանելու պահը: Թույլ տվեք, որ այն դուրս գա մակերես: Տեսեք այն կարեկցանքով, ապա թողեք, որ այն լողա հեռու: Մեղալիոնը հիշողություն է, այլ ոչ թե ցմահ դատավճիռ:

Ինը չորրորդ տեղում.

Երիտասարդ կետը, զգալով, որ ծանրությունը նվազում է, սկսում է դանդաղ, հետաքրքրաշարժ պարույր դեպի վեր: Նոր, անբեռ մարմնի զգուշավոր, ուրախ փորձարկում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ազատման ուժի մեջ մտնելու առաջին, ֆիզիկական զգացողությունը: Կետը դեռ չի ճեղքում. նա կազմում է *«դանդաղ, հետաքրքրաշարժ պարույր»*՝ փորձարկելով իր նորահայտ թեթևությունը: Ձեզ համար սա փորձնական, ուրախ ուսումնասիրության ժամանակ է: Հին ցավը մարում է, և դուք սկսում եք հիշել, թե ինչ է նշանակում ազատ շարժվել: Մի շտապեք ճեղքումը: Վայելեք ծանրության բարձրացման հանգիստ, բացվող զգացողությունը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Ցանցն ամբողջությամբ քանդվում է: Մակընթացային կախարդի լուռ երգը վերցնում է անտեսանելի, բարեկամ փոկ-ազգականների երգչախումբը: Ազատումը ազատագրման համայնքային գործողություն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ազատումը միայնակ գործողություն չէ. այն դառնում է *«ազատագրման համայնքային գործողություն»*: Մակընթացային կախարդի երգը ուժեղանում է *«անտեսանելի, բարեկամ ազգականների երգչախումբով»*՝ աջակից համայնքով, որը կիսում է բեռնաթափման ուրախությունը: Ձեզ համար ձեր անձնական ազատագրումը նվեր է ձեր ամբողջ համայնքին: Երբ մեկ հոգի ազատվում է մեծ հանգույցից, դա ոգեշնչում և ազատագրում է բոլոր նրանց, ովքեր ականատես են լինում դրան: Ազատման երգը ընդհանուր, համընդհանուր մեղեդի է:

Վեցը վերնում.

Երիտասարդ կետը ճեղքում է՝ ուրախության հոյակապ աղեղով: Բայց նա չի մոռանում ցանցը: Նա կրում է իր լողակի մեջ հյուսված միակ, մաշված թելը, հանդիսավոր հիշեցում այն ցավի մասին, որը սովորեցրեց նրան խորքի լեզուն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ազատման վերջնական, տրանսցենդենտալ իմաստությունը: Երիտասարդ կետը զգում է *«ուրախության հոյակապ աղեղը»*, բայց նա պարզապես չի մոռանում ցանցը: Նա *«կրում է իր լողակի մեջ հյուսված միակ, մաշված թելը»*, մի սպի, հիշողություն, ցավի մի ինտեգրված կտոր, որն այժմ ծառայում է որպես իմաստության և կարեկցանքի մշտական աղբյուր: Ձեզ համար իսկական ազատագրումը անցյալի ջնջումը չէ, այլ դրա ալքիմիական վերափոխումը: Հանգույցը, որը մի ժամանակ կապում էր ձեզ, այժմ ձեր եզակի, կենդանի իմաստության մի մասն է: Դուք ոչ թե անսպի արարածն եք, որը մի ժամանակ էիք. դուք ավելի մեծ խորության, կարեկցանքի և հասկացողության տեր էակ եք, որը հավերժ նշանավորված է այն ցավով, որից այդքան նրբագեղորեն ազատվել եք: Ցանցը

գնացել է, բայց դրա հիշողությունը սրբազան, ինտեգրված թել է ձեր հոգու հյուսվածքում:

)(*)(

Հեքսագրամ 41. Լիմպետի ընտրությունը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա

նվազման, թուլացման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունմեկերորդ թիթեղ.

Միջմակընթացային գոտու ամենաբարձր ժայռի վրա, որտեղ ծովի գրկումն ամենակարճն է, լիմպետը կաշում է: Նա պարզ, համեստ արարած է, հանգիստ, անխախտ համբերատար կոնաձև պատյան: Նա չի հետապնդում սնուցող մակընթացությունը. նա սպասում է, որ այն գա իրեն: Երբ նա երիտասարդ էր, նա սովորեց մի դաժան, էական ճշմարտություն. ժայռը սահմանափակ է: Կա միայն որոշակի քանակությամբ տարածք, միայն որոշակի քանակությամբ խոնավություն, միայն որոշակի քանակությամբ ժամանակ: Չափազանց շատ բան կրելը նշանակում է լվացվել: Եվ այսպես, ամեն լուսնի վրա, լիմպետը կատարում է իր սրբազան ընտրությունը: Նա ազատում է իր բռնվածքը փոքրի, մաշվածի և անհարկիի վրա: Նա թույլ է տալիս, որ մակընթացությունը քաշի իր սեփական պատյանի մաշված եզրերը, անցյալի աճի մեռած քաշը: Նա շերտազատում է իր հենց էությունը: Մակընթացային կախարդը, ով մի ամբողջ եղանակ անցկացրել էր լիմպետին դիտելով, հասկանում էր ծեսը որպես իր սեփական հոգու հայելի: *«Ծովի Դառն, — գրել է նա, — ազատման անընդհատ ցիկլ է: Սնուցող կրիլը տանող ալիքը նաև տանում է թափոնները: Մակընթացության հետ ներդաշնակ ապրելը նշանակում է ոչ թե կուտակել, այլ տարբերակել: Նվազման ճանապարհը սով չէ. դա տարբերակման տոն է: Ի՞նչ պետք է թույլ տամ, որ մակընթացությունը տանի, որպեսզի իմ կյանքի էական ժայռի վրա իմ բռնվածքն ավելի ամուր լինի: Ի՞նչ աղմուկ պետք է արձակեմ, որպեսզի լսեմ կետի հանգիստ, ճշմարիտ երգը: Լիմպետը չի նվազում իր շերտազատմամբ: Նա ավելի կատարյալ է դառնում, մի պարզ, ամուր և էական ձև, որը ժայռի վրա սպասում է հաջորդ, սնուցող ալիքին»:*

Դատաստան.

Գիտակցված, կամավոր պարզեցման ժամանակ, ոչ էականի միտումնավոր ազատումը միջուկը պահպանելու և ամրապնդելու համար: Լիմպետի ընտրությունը նվազման, թուլացման հեքսագրամն է: *«Խարիսխի հանգիստը»*, անշարժ, ծանր լեռը, տեղադրված է *«Լռակյաց անդունդի»* ուրախ, հանգիստ սրտի վրա: Պատկերը մեծ, հիմնավորված լուրջության է, որը ճնշում է ներքին մակընթացությունները և հանգստացնում դրանք, կանխամտածված զսպման գործողություն: Սա իր ժայռի վրա գտնվող լիմպետն է. մի արարած, որը ապրում է տարբերակող ազատման ռիթմով, որը հասկանում է, որ էականին կառչելու համար պետք է ազատվել ավելորդից: Մակընթացային կախարդի

համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ ներքին խաղաղության և արտաքին արդյունավետության ճանապարհը ավելին ձեռք բերելու միջոցով չէ, այլ մերժողաբար ազատելու միջոցով այն, ինչ այլևս անհրաժեշտ չէ: Սա աղետալի կորուստ չէ, այլ պարզեցման հանգիստ, միտումնավոր ծես: Լիմպետը չի սգում իր պատյանի մաշված եզրերը. նա թողնում է դրանք գնալ: Դատաստանը նույն հանգիստ տարբերակման ոգին կիրառելն է ձեր կյանքում: Ո՞ր ունեցվածքը, պարտավորությունները, համոզմունքները, կամ նույնիսկ հարաբերություններն են *«մեռած քաշ»*, որոնք սպառնում են կոտրել ձեր կապը ձեր էության էական ժայռի վրա: Սա սրբազան ժամանակ է *«տարբերակման տոնի»* համար: Ձեր զոհաբերություններն այն մաշված իրերն են, որոնք դուք թողնում եք մակընթացությանը: Հիմնականն այն է, որ այս նվազումը պատիժ կամ աղքատություն չէ. այն ձգում է, կենտրոնացնում, վերադարձնում է պարզ, ամուր և էական ձևին: Թող մակընթացությունը քաշի աղմուկը, և դուք կմնաք ձեր սեփական հոգու հանգիստ, ճշմարիտ երգով ժայռի վրա սպասելով հաջորդ, սնուցող ալիքին:

Պատկեր.

Հանգիստ, մինիմալիստական և հզոր պատկեր միակ, կոնաձև լիմպետի, որը ամրացված է մութ, ալիքով լվացված ժայռին: Լիմպետի պատյանը պարզ, նրբագեղ ձևի ուսումնասիրություն է, որը նշանավորվում է նրա աճի հանգիստ, համակենտրոն պատմությամբ: Նուրբ, նահանջող մակընթացությունը պտտվում է նրա հիմքի շուրջ, և ջրի մեջ, գրեթե անտեսանելի, պատյանի արտաքին եզրի փոքրիկ, մաշված բեկորներ են տարվում: Լիմպետը, կարծես, փայլում է հանգիստ, ներքին ուժով, ժայռի վրա նրա կաշունությունը անսասան մտադրության տեսանելի ուժ: Պատկերը խորհրդածություն է սրբազան արվեստի մասին ընտրելու, թե ինչ պահել՝ գիտակցաբար ազատելով, թե ինչ թողնել:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանը լիմպետի տարբերակող, խտրական ուժն է: Խարիսխը սուր, պարզ և անսասան բանականություն է, որը ճշգրիտ գիտի, թե ինչն է էական և ինչը՝ մեռած քաշ: Միջին դանթյանի լապտերը հանգիստ, կայուն բոց է, որը իր ուրախությունը գտնում է ոչ թե առատության, այլ պարզեցված հոգու մաքրության մեջ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը լիմպետի հանգիստ, համբերատար սպասումն է ժայռի վրա, պահպանված ուժի խորքային, անշարժ ջրամբար: Հարցը հանգիստ, տարբերակման ամենօրյա, ծիսական գործողություն է. *«Ի՞նչ պետք է թույլ տամ, որ մակընթացությունն այսօր տանի, որպեսզի իմ կյանքի էական ժայռի վրա իմ բռնվածքն ավելի ամուր լինի»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Երիտասարդ լիմպետը տեսնում է փայլուն միկայի մի կտոր և ազատում է իր բռնվածքը ժայռի վրա՝ այն հետապնդելու համար: Նա քշվում է: Հիմար նվազում: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում էականը զոհաբերելու փայլուն, չնչին ցանկության համար: *«Փայլուն միկայի կտորը»* շողշողուն, գայթակղիչ,

բայց ի վերջո անարժեք շեղող գործոն է: Ձեզ համար նվազման գործընթացը պետք է առաջնորդվի խորքային իմաստությամբ: Մի թողեք ձեր հիմնական պարտավորությունը կամ կենսական հարաբերությունները՝ անցողիկ նորույթի հետևից ընկնելու համար: Իմաստուն լիմպետը գիտի սնուցող մակընթացության և փայլուն գայթակղության միջև եղած տարբերությունը:

Ինքն երկրորդ տեղում.

Լիմպետը, տեսնելով, որ իր հարևանի ժայռն ավելի խիտ է, ազատում է իր սեփական բռնվածքի մի մասը՝ տեղ ստեղծելու համար: Կարեկցող նվազում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նվազման սկզբունքի դրական, անձնուրաց կիրառումը: Լիմպետը *«ազատում է իր սեփական բռնվածքի մի մասը»* ոչ թե իր սեփական օգուտի, այլ *«տեղ ստեղծելու»* համար: Ձեզ համար ձեր պարզեցման արարքը կարող է լինել առատաձեռնության խորքային արարք: Ավելի քիչ սպառելով, ազատելով ձեր վերահսկողությունը ռեսուրսի կամ դիրքի վրա, դուք կարող եք հնարավորություն ստեղծել կարիքավոր մեկ ուրիշի համար: Սա նվազումն է որպես սիրո ձև:

Վեցը երրորդ տեղում.

Լիմպետը, փորձելով կրել մարջանի ծանր կտոր, կորցնում է իր բռնվածքը ժայռի վրա և կույ է տրվում քաղցած ծովատառեխին: Նվազումը, որը կամավոր չէ, աղետ է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կտրուկ նախազգուշացում կամավոր, գիտակցված նվազման պրակտիկայի ձախողման դեմ: Լիմպետը, որը փորձում է *«կրել մարջանի ծանր կտոր»*, ավելորդ բեռ, ճնշված է և կործանվում: Ձեզ համար, եթե դուք գիտակցաբար չընտրեք, թե ինչ ազատել, ծովը կընտրի ձեզ համար, հաճախ բռնի և աղետալի ձևով: Լիմպետի ընտրության պրակտիկան շքեղություն չէ. դա գոյատևման անհրաժեշտություն է:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Լիմպետը ազատում է մաշված, հին պատյանի մի կտոր: Նրա ձևն այժմ ավելի հարթ, ամուր և ավելի հիդրոդինամիկ է: Նվազում, որը մեծացնում է մարդու էական ուժը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի սիրտը: Լիմպետը կատարում է *«շերտազատման»* հիմնական ծեսը՝ ազատելով *«մաշված, հին պատյանը»*, անցյալի աճի մեռած քաշը: Արդյունքը *«ավելի հարթ, ամուր»* ձև է, որն ավելի կատարելապես հարմարեցված է իր միջավայրին: Ձեզ համար հին ինքնություններից, հնացած համոզմունքներից և մաշված պարտավորություններից գիտակցված ազատումը խորքային ամրապնդման ակտ է: Մնացած *«ես»*-ն ավելի թեթև է, ավելի դիմացկուն և ավելի էապես ճշմարիտ:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Անցնող օձաձուկը լիմպետին առաջարկում է փայլուն, ոսկեգույն մարգարիտ:

Լիմպետը, զգալով անբնական ծանրությունը, ազատում է իր բռնվածքը նվերի վրա և մերժում է այն: Գայթակղիչ բեռի իմաստուն նվազեցում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նվազման վերջնական փորձությունը նույնիսկ *«փայլուն, ոսկեգույն մարգարիտից»* հրաժարվելու ունակությունն է, եթե այն բեռ է: Օձաձկան նվերը, չնայած գեղեցիկ է, *«անբնական ծանրություն»* է, որը կարող է վտանգել լիմպետի էական բռնվածքը: Ձեզ համար պարզեցման ճանապարհը կարող է պահանջել, որ դուք մերժեք գովեստի արժանի առաջարկը, հեղինակավոր, բայց հոգեպես կոտորող հնարավորությունը, կամ գեղեցիկ, բայց ուժասպառ հարաբերությունները: Ամենաճշմարիտ տարբերակումն այն է, որը կարող է մերժել ոսկե բեռը:

Ինը վերնում.

Լիմպետը, ազատելով իրենից չպատկանող ամեն ինչ, դառնում է աղբյուր:

Մակընթացությունը հոսում է նրա կատարյալ, պարզ ձևի վրայով, ոչ թե վերցնելու, այլ սնունդ հավաքելու համար, որը հետո կհսում է ամբողջ ժայռի հետ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նվազման արվեստի վերջնական, տրանսցենդենտալ վիճակը: Լիմպետը պարզեցվել է մինչև այնպիսի կատարյալ, էական ձևի, որ այլևս սպառող չէ, այլ *«աղբյուր»*: Մակընթացությունը հոսում է նրա վրայով ոչ թե վերցնելու, այլ սնունդ հավաքելու համար, որը հետո *«կհսում է ամբողջ ժայռի հետ»*: Ձեզ համար պարզեցված, անբեռ կյանքի վերջնական նպատակը առատաձեռնության խողովակ դառնալն է: Նա, ով սովորել է ազատվել ոչ էականից, դառնում է նա, ով կարող է սնուցել աշխարհը: Լիմպետը, իր կատարյալ, համեստ նվազման մեջ, դարձել է էկոհամակարգի էական մասը, կյանքի հանգիստ, կայուն աղբյուր ամբողջ համայնքի համար: Ամենափոքր, ամենապարզ ձևը դարձել է ամենաառատաձեռնը:

)(*)(

Հեքսագրամ 42. Կրիլ-ամալի օրհնությունը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Առաջին փոթորիկի վրա

Աճի, մեծացման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասուններկուերորդ թիթեղ.

Երբ լիմպետը իր մաշված եզրերը արձակեց մակընթացությանը, տեղի ունեցավ մի տարօրինակ և հրաշալի բան: Նույն հոսանքը, որը տարել էր նրա մեռած քաշը, վերադարձավ մեկ լուսին անցիսիտ և պտտվող կրիլի հսկայական, ոսկեգույն ամպով: Դա առատության տոն էր, հանկարծակի, ճնշող և չվաստակած օրհնություն, որը լցրեց միջմակընթացային գոտին խելահեղ, ուրախ կյանքով: Լիմպետը, իր կատարյալ, պարզ լուրջության մեջ, չցատկեց կամ չբռնեց: Նա պարզապես բացեց իր հանգիստ բերանը հոսանքի առջև և ստացավ այն, ինչ Դառն էր տրամադրել: Մակընթացային կախարդը, ով ականատես էր եղել լիմպետի երկար, հանգիստ կարգապահությանը, այժմ տեսավ պարզը: *«Աճը, — գրել է նա, — խելացի ռազմավարությամբ նվաճված մրցանակ չէ: Դա*

օրհնություն է, որը բնականաբար հոսում է նվազմամբ մաքրված տարածության մեջ: Կրիլ-ամպը չի կանչվում, այն գալիս է: Դատարկվածը նա է, ով պատրաստ է լցվելու: Աճելու արվեստը որսի արվեստ չէ, այլ բաց բերանի արվեստ: Մի՛ հետապնդեք օրհնությունները: Մաքրեք ձեր ներսում եղած տարածությունը, ազատեք ձեր հոգու մաշված եզրերը, և մակընթացությունը կվերադառնա բերելով մի խնջույք, որը դուք չեք վաստակել և չէիք կարող կանխատեսել: Ձեր խնդիրը աճը պատճառելը չէ, այլ արժանի անոթ լինելը: սպասեք դրա ժամանմանը: Եվ արժանի անոթի առաջին, ամենասուբազան արարքը կրիլ-ամպը բոլոր նրանց հետ կիսելն է, ովքեր հավաքվում են ժայռի մոտ»:

Դատաստան.

Բնական, հոսող և հաճախ անսպասելի առատության ժամանակ, օրհնություն, որը գալիս է որպես գիտակցված պարզեցման և ներքին աշխատանքի նախորդ շրջանի ուղղակի արդյունք: Կրիլ-ամպի օրհնությունը աճի, մեծացման հեքսագրամն է: «Առաջնորդող հոսանքը», հոգու մեղմ, համառ քամին, փչում է «Առաջին փոթորկի»նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիայի վրա: Պատկերը մեղմ, երկնային քամու է, որը խթանում է առատության մեծ, դինամիկ ալիք: Սա կրիլ-ամպն է. հանկարծակի, ճնշող և չվաստակած խնջույք, որը վերադառնում է լիմպետին հենց այն մակընթացության վրա, որը տարել էր նրա մեռած քաշը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է ծաղկման ոսկե ժամանակ: Լիմպետի ընտրության երկար, հանգիստ աշխատանքը պատրաստել է մի տարածություն, և այդ տարածությունն այժմ լցվում է զարմանալի և առատաձեռն առատությամբ: Սա ազդեցիկ ընդլայնման կամ խելահեղ բռնելու ժամանակ չէ: Կրիլ-ամպը նվեր է, ոչ թե նվաճում: Այս հեքսագրամի բանալին ընկալունակ, առատաձեռն և խոնարհ սիրտն է: Լիմպետը չի ցատկում, նա պարզապես բացում է բերանը: Սա այն ժամանակն է, որ լուռ երախտագիտությամբ ընդունեք ձեզ հոսող օրհնությունները: Բայց աճի ամենախորքային ուսմունքը դրա կիսվելու հրամայականն է: Անարժան օրհնությունը հոգու փորձություն է: Կրիլ-ամպն այնքան անսահման է, որ չի կարող սպառվել մեկի կողմից: Այն նախատեսված է ամբողջ ժայռի համար տոն լինելու համար: Ձեր աճը անձնական հարստություն չէ. այն համայնքային վստահություն է: Իմաստուն հոգին, մեծ առատության ժամանակ, չի կուտակում կրիլը, այլ դառնում է միջմակընթացային գոտու առատաձեռն տանտերը տարածելով օրհնությունը, որպեսզի ամբողջ էկոհամակարգը կարողանա ծաղկել: Աճի նպատակն է դառնալ աճի աղբյուր ուրիշների համար:

Պատկեր.

Պայծառ, ուրախ տեսարան հանկարծակի, ճնշող առատության միջմակընթացային գոտում: Նախորդ հեքսագրամի նույն պարզ լիմպետը ամրացված է իր ժայռին, բայց նրա շուրջը ջուրն այլևս մաքուր և դատարկ չէ: Այն խիտ և ոսկեգույն էփոքրիկ, լուսավոր կրիլի հսկայական, պտտվող ամպով, կենդանի, զարկերակային տոն: Լիմպետի պատյանը դեռևս պարզ է և կատարյալ, բայց նրա հանգիստ, անտեսանելի բերանը բաց է հոսանքի համար ստանալով օրհնությունը: Նրա շուրջը, նույն ժայռի վրա, հավաքվել

են այլ փոքրիկ արարածներմի փոքրիկ ծովախեցգետին, մի ծովաստղ, մի արածող քիտոն, և կրիլ-ամպը պտտվում է նրանց բոլորի շուրջը որպես համատեղ, համայնքային օրհնություն: Պատկերը չվաստակածը ստանալու շնորհի և հեղեղված նվերը կիսելու բնական, ուրախ հրամայականի ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը լիմպետի բաց բերանն է, Տիի ծովը ստանում է կենսունակության հանկարծակի, սնուցող հեղեղ: Զգացողությունը լցվելու, վերականգնվելու և էներգիայով լցվելու զգացողություն է: Միջին դանթյանի լապտերը ուրախ, երախտապարտ և առատաձեռն արևն է, բաց սիրտ, որը պատրաստ է կիսել խնջույքը բոլորի հետ: Վերին դանթյանի խարիսխը պարզ իմաստությունն է, որը ճանաչում է այս առատությունը որպես Դաոյի չվաստակած նվեր, այլ ոչ թե անձնական նվաճում: Հարցը հանգիստ, երախտապարտ և առատաձեռն է. *«Ինչպե՞ս կարող եմ լինել արժանի անոթ այս անսպասելի օրհնության համար, և ինչպե՞ս կարող եմ կիսվել այս կրիլ-ամպով բոլոր նրանց հետ, ովքեր հավաքվում են իմ ժայռի մոտ»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Վիշապների արքան, տեսնելով լիմպետի կատարյալ անշարժությունը, ուղարկում է մեծ, սնուցող հոսանք: Գերագույն, չվաստակած օրհնություն է իջնում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աճը գալիս է շատ ավելի մեծ աղբյուրից, քան եսը: *«Վիշապների արքան»* Դաոն է, տիեզերական ուժը, որը ճանաչում է լիմպետի հանգիստ առաքինությունը և արձագանքում *«մեծ, սնուցող հոսանքով»:* Ձեզ համար ստացած օրհնությունը պատահական հաջողություն չէ: Այն տիեզերական արձագանք է ձեր սեփական պարզեցման հանգիստ աշխատանքին: Ընդունեք այն խոնարհությամբ և խորքային երախտագիտությամբ:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Հարևան քիտոնը, տեսնելով լիմպետի խնջույքը, առաջարկում է իր սեփական պահեստավորված ջրիմուռները՝ կրիլի մի մասի դիմաց: Ծնվում է փոխադարձ աճի առաքինի ցիկլ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իրական աճի դրական, համայնքային բնույթը: Լիմպետի օրհնությունը ստեղծում է *«առաքինի ցիկլ»* ոգեշնչելով մեկ այլ արարածի նվեր մատուցել վերադարձ: Ձեզ համար ձեր առատությունը նախատեսված չէ կուտակելու, այլ առատաձեռն, փոխադարձ փոխանակման մեջ դնելու համար: Աճի ժամանակը համայնք կառուցելու ժամանակ է համատեղ խնջույքի և փոխադարձ տալու միջոցով:

Վեցը երրորդ տեղում.

Լիմպետը, բերանը լիքը կրիլով, տեսնում է պայքարող, քաղցած կենդանիբուսի մի ցածր ժայռի վրա: Նա մղվում է կիսվելու, չնայած որ կենդանիբուսը չի կարող փոխարենը վճարել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աճն այժմ այնքան առատ է, որ վերածվում է մաքուր, անհաշվարկ կարեկցանքի: Լիմպետը կիսվում է *«պայքարող, քաղցած կենդանիքուսի»* հետ, որը ոչինչ չի կարող առաջարկել փոխարենը: Ձեզ համար սա առատաձեռն սրտի ամենաբարձր փորձությունն է: Օրհնությունը, որը կիսվում է միայն նրանց հետ, ովքեր կարող են փոխադարձաբար տալ, գործարք է, այլ ոչ թե նվեր: Աճի իսկական ոգին անօգնականներին սնուցելն է՝ փոխարենը ոչինչ ակնկալելով:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Կրիլ-ամպը, ժայռը կերակրելուց հետո, սկսում է նոսրանալ: Լիմպետը չի խուճապի մատնվում: Նա լավ է կիսել օրհնությունը, և նրա բռնվածքը ժայռի վրա ամուր է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աճման և նվազման բնական ռիթմը: *«Կրիլ-ամպը սկսում է նոսրանալ»*, բայց լիմպետը չի վախենում: Նա չի կուտակել օրհնությունը, և նրա *«բռնվածքը ժայռի վրա»* այնքան ամուր է, որքան միշտ: Ձեզ համար առատության եղանակը բնականաբար կնվազի, բայց եթե դուք առատաձեռն եք կիսել նվերը, ձեր էական անվտանգությունը չի նվազի: Լավ կիսված աճին հաջորդող նվազումը մեղմ, խաղաղ մակընթացություն է:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, տեսնելով լիմպետի առատաձեռն սիրտը, օրհնում է նրան, և լիմպետի պարզ պատյանը սկսում է փայլել մեղմ, ֆոսֆորեսցենտ լույսով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առատաձեռն սրտի համար պարզև ոչ թե ավելի շատ նյութական հարստություն է, այլ հոգևոր վերափոխում: Լիմպետի *«պարզ պատյանը սկսում է փայլել»*: Ձեզ համար վերջնական աճը կրիլի ավելի մեծ պաշար չէ, այլ հոգու մշտական փայլը: Առատաձեռն կիսվելու պրակտիկան վերափոխում է ձեր էության հենց հյուսվածքը՝ ձեզ դարձնելով լույսի աղբյուր աշխարհում:

Ինը վերևում.

Լիմպետը, հարբած իր սեփական առատությունից, սեղմում է իր

պատյանը հրաժարվելով կիսել վերջին կրիլը: Մակընթացությունը նահանջում է, և նա մնում է միայնակ չոր ժայռի վրա **կուտակելով փտած խնջույք:**

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջին, ամենախիստ նախագգուշացումը: Լիմպետը, այդքան լավ ընդունելով և կիսվելով, չի անցնում վերջնական փորձությունը: Նա *«սեղմում է իր պատյանը»*, նրա սիրտը կծկվում է վախից և ազահությունից: *«Մակընթացությունը նահանջում է»*, և նա մնում է միայնակ չոր, ամայի օդում *«կուտակելով փտած խնջույք»*: Ձեզ համար աճի նպատակը առատաձեռն հոսք ստեղծելն է: Օրհնությունը, որը բռնված և կուտակված է, անմիջապես սկսում է քայքայվել: Նվերը պահելու միակ միջոցն այն տալն է: Հոգին, որը փակում է իր պատյանը աշխարհի դեմ, կմնա միայնակ և խեղդվող միայն իր սեփական վատնված բախտի հոտով:

)(*)(

Հեքսագրամ 43. Մարլինի վճռականությունը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Փոթորիկ կանչողի երկնքի վրա
Բեկման, վճռականության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասուններերորդ թիթեղ.

Մարլինը, մաքուր, խորքային ոգու արարած, մի ամբողջ եղանակ պտտվում էր լճացած, սարգասով խեղդված լագունայի շուրջը: Նա դիտել էր, թե ինչպես է լիմպետը կիսվում իր խնջույքով, ապա նահանջում իր հանգիստ պատյանի մեջ: Բայց մարլինը հանգիստ համբերատար արարած չէր: Նա կենդանի վճռականության նիզակ էր: Լագունան, խեղդված չկիսված խնջույքի փտող մնացորդներով, դարձել էր թարախակալող վերք խութի վրա: Զուրը խիտ էր և թթված, և ներսում գտնվող արարածները հիվանդանում և անտարբեր էին դառնում: Մարլինը գիտեր, մի վստահությամբ, որը թրթռում էր նրա սրի նման կտուցի մեջ, որ հանգիստ դիվանագիտության ժամանակն ավարտվել էր: Նա դանակն էր, որը կտրում էր հանգույցը: Նա նահանջեց բաց օվկիանոսի խորքային, սառը, մաքուր ջուրը և հարձակվեց: Նրա կտուցը, կենտրոնացված ուշադրության զենքը, խոցեց սարգասի գորգի կեղտոտ, լճացած սիրտը և պատռեց այն: Մաքուր, բուժիչ մակընթացությունը ներխուժեց: Մարլինը իր ճեղքումը կատարել էր, ոչ թե իր սեփական փառքի համար, այլ որովհետև հիվանդությունը դարձել էր անտանելի խոչընդոտ խութի կյանքի համար: Մակընթացային կախարդը, հետևելով իր աշտարակից, գրել է.

«Ճեղքումը զայրույթի ակտ չէ, այլ սիրո ակտ: Դա նվազման և աճի եղանակի կուտակված ճնշումն է, որն այժմ կենտրոնացված է մեկ, անդառնալի կետի վրա: Մարլինը հիվանդության դեմ չի պայքարում ցրված կատաղությամբ. նա պայքարում է դրա դեմ մեկ, վճռական և ուրախ լիցքով: Շրջապտույտի ժամանակն ավարտվել է: Նիզակ դառնալու ժամանակը եկել է»:

Դատաստան.

Ժամանակն է վճռական, վճռական և նույնիսկ ուժային ճեղքման, հանկարծակի, յանգ առաջխաղացման, որը կտրում է լճացումը և մաքրում է ճանապարհը նոր, ավելի առողջ կարգի համար: Մարլինի վճռականությունը ճեղքման, բեկման հեքսագրամն է:

«Լռակյաց անդունդը», ուրախ, հանգիստ սիրտը, տեղադրված է *«Փոթորիկ կանչողի երկնքի»* երկնքի հում, հզոր, արարչագործական-կործանարար ուժի վրա: Պատկերը խորքային, հիմնավորված և ուրախ լռության է, որը կենտրոնացնում է հսկայական, վճռական և արտաքին ուժ: Սա մարլինն է, մաքուր կամքի արարած, որը նահանջում է մաքուր, խորքային ջուրը և հարձակվում թարախակալած լագունայի վրա, նրա կտուցը կենտրոնացված, արդար վճռականության նիզակ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ երկարատև լարվածությունը պետք է լուծվի մեկ, հստակ և քաջարի գործողությամբ: Իրավիճակը դարձել է լճացած, ապականված և անտանելի: Նախորդ հեքսագրամների հանգիստ, դիվանագիտական և համբերատար մոտեցումներն այլևս արդյունավետ չեն: Դուք մարլինն եք: Դուք բավականաչափ երկար եք պտտվել: Դատաստանը կոչ է ձեր բոլոր ցրված էներգիաները հավաքել մեկ, կենտրոնացված կետի մեջ և գործել: Սա կույր, զայրացած կատաղությունն է: Մարլինի հարձակումը ծնվում է խութի հանդեպ սիրուց: Զեր ճեղքումը

պետք է նույնքան համապատասխանի բարձրագույն բարուն: Գաղտնիքը վճռականության բնույթի մեջ է: Դա վճռական, ուրախ և աններող «այո» է նորին և վերջնական, մաքուր «ոչ» հին, լճացած հիվանդությանը: Մի հարձակվեք ցրված, հուսահատ թափահարումով: Նահանջեք ձեր ներքին ճշմարտության մաքուր, խորքային տեղը, ապա հանձնվեք միակ, անդառնալի լիցքին: Ճեղքման նպատակը ոչ թե ինքնին ոչնչացնելն է, այլ լճացումը պատռելը, որպեսզի բուժիչ մակընթացությունը կարողանա ներխուժել:

Պատկեր.

Վեհ, կենտրոնացված ուժի և պայթյունավտանգ ազատման տեսարան: Հոյակապ կապույտ մարլինը, մաքուր, հոսուն կամքի արարած, իր գրոհի գագաթնակետին է՝ սարգասի հաստ, շագանակագույն և փտող գորգի մեջ: Նրա երկար, նիզակի նման կտուցը խոցել է լճացման սիրտը, և գորգի վրա մեծ, մաքուր ճեղք է պատռվում: Ճեղքից մաքուր, կապույտ, բուժիչ ջրի հեղեղ է թափվում մռայլ լագունա: Մարլինի միակ, մուգ աչքը զայրույթի աչք չէ, այլ խաղաղ, անսասան և ուրախ վճռականության: Պատկերը կենտրոնացված կամքի սրբազան, անհրաժեշտ բռնության ուսումնասիրությունն է, որը գործում է ավելի մեծ բարիքի ծառայության մեջ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը մարլինի վճռականության աղբյուրն է: Լապտերը մեղմ, մխիթարական լույս չէ, այլ կենտրոնացված, սպիտակ-տաք կետմաքուր, արդար և ուրախ կամքի, զենք դարձած խութի հանդեպ սիրո: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը հզոր, ալիքացող լիցքն է, խորքային օվկիանոսի կուտակված էներգիան, որը արձակվում է մեկ, պայթյունավտանգ գործողությամբ: Վերին դանթյանի խարիսխը նիզակի ծայրն է ճեղքման որոշման բացարձակ, անսասան պարզությունը: Հարցը կոչ է արդար գործողության. «Ի՞նչ լճացած հիվանդություն է սպառնում իմ աշխարհին, և ի՞նչ միակ, վճռական և ուրախ լիցք է Դառն ինձ կոչ անում կատարել»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Մարլինը առաջին, փորձնական հարվածն է կատարում սարգասի եզրին և վիրավորվում է թաքնված փշերից: Վաղաժամ առաջխաղացումը փոքր, նախնական վնաս է պատճառում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճեղքման առաջին փորձը հաճախ թանկարժեք զոնդ է: Մարլինը խոցված է «թաքնված փշերով»՝ անսպասելի բարդություններով և պաշտպանական միջոցներով: Ձեզ համար փոքր, սկզբնական անհաջողությունը նախազգուշացում է, ոչ թե պարտություն: Սովորեք վաղ վերքերից: Վերլուծեք լճացման ամբողջ ծավալը, նախքան վերջնական, անդառնալի լիցքին հանձնվելը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Միայնակ, վախեցած խմբավարը, տեսնելով մարլինի մոտենալը, կեղծ տագնապ է

արձակում: Մարլինը մնում է հանգիստ, նրա ուշադրությունը չի խաթարվում ուրիշների խուճապից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Երբ հավաքեք ձեր վճռականությունը, կհանդիպեք *«կեղծ տագնապների»* և խուճապային նախազգուշացումներին նրանցից, ովքեր ներդրված են լճացման մեջ: *«Վախեցած խմբավարը»* վախի ձայնն է, որը կոչ է անում զգուշություն, երբ զգուշության ժամանակն ավարտված է: Ձեզ համար մի շեղվեք ուրիշների անհանգստություններով: Պահպանեք ձեր հանգիստ, անսասան ուշադրությունը խնդրի հիվանդ սրտի վրա:

Ինը երրորդ տեղում.

Մարլինը, անցնելով ծանծաղ ջրանցքով, ծաղրվում է փտող, ցինիկ բարակուղանների կողմից, որոնք բարգավաճել էին քայքայման մեջ: Արդարների վճռականությունը հանդիպում է կոռումպացվածների ծաղրին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճեղքման գործակալը անխուսափելիորեն *«ծաղրվելու»* է լճացած համակարգի կոռումպացված շահառուների կողմից: *«Փտող, ցինիկ բարակուղանները»* նիհիլիզմի և եսասիրության ձայներն են: Ձեզ համար մի զբաղվեք նրանց ծաղրով: Կոռումպացվածների հետ բանավիճելը նշանակում է հետաձգվել այն հիվանդությամբ, որը դուք եկել եք բուժելու: Մարլինը լուռ շարունակում է լողալ:

Ինը չորրորդ տեղում.

Սարգասը խիտ է թաքնված, ջլային թելերով: Մարլինի հարձակումը դանդաղում է, և նա պետք է պայքարի, նրա կողքը քերծվում է: Կենտրոնական ճեղքման դժվար, աղալու աշխատանքը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճեղքման կենտրոնական, ամենադժվար փուլը խորքային արմատացած խոչընդոտի դեմ աղալու, ուժասպառ պայքար է: Մարլինի հարձակումը հանդիպում է անսպասելի, ջլային դիմադրության: Ձեզ համար վճռական գործողությունը, մեկնարկելուց հետո, հեշտ չի լինի: Դա կլինի դանդաղ, ցավոտ և թանկարժեք պայքար՝ լճացումը պատռելու համար: Մի հուսահատվեք ջղաձգվող պայքարում:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մարլինի կտուցը խոցում է փտածության բացարձակ կենտրոնը, և գորգը սկսում է պատռվել: Ճեղքումը ձեռք է բերվում: Թարմ, մաքուր մակընթացություն է հոսում վերքի միջով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հաղթական, պայքարն ավտանգ ազատման պահը: Մարլինի կենտրոնացված կամքը գտել է *«փտածության բացարձակ կենտրոնը»*, և *«ճեղքումը ձեռք է բերվում»*: Մաքուր, *«թարմ մակընթացությունը»* շտապում է բուժել լազունան: Ձեզ համար վճռական, վճռական գործողությունը կատարել է իր նպատակը: Երկար, համբերատար պտույտը, վճռականության զգույշ հավաքը գազաթնակետին է հասել ազատագրման միակ, անդառնալի պահին: Հիվանդությունը չի անցել, բայց դրա բռնվածքը կոտրված է:

Վեցը վերնում.

Լագունան, այժմ մաքրված, այլևս նիզակների կարիք չունի: Մարլինը, իր փառահեղ աշխատանքն ավարտած, շրջվում և լողում է դեպի խորքային, հանգիստ ջուրը: Հաղթանակից հետո չորվող վճռականությունը դառնում է նոր բռնակալություն: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջին, ամենախորքային իմաստությունը: Ճեղքումը ժամանակավոր, անհրաժեշտ գործողություն է, այլ ոչ թե գոյության մշտական վիճակ: Մարլինը, իր նպատակին հասնելով, չի մնում կառավարելու իր մաքրած լագունան: Նա «շրջվում և լողում է դեպի խորքային, հանգիստ ջուրը» վայր դնելով իր նիզակը: Ձեզ համար ճեղքման ուժը պետք է հանձնվի հաղթանակի ամբողջական ավարտից հետո: Արդար զինվորը, որը չի կարող դառնալ խաղաղ քաղաքացի, սպասվող բռնակալ է: Խուրը փրկած վճռականությունը հիմա պետք է զիջի իր տեղը նոր, փխրուն խաղաղությունը պահպանելու հանգիստ, համեստ աշխատանքին: Նիզակը սրբազան գործիք է մի եղանակի համար, այլ ոչ թե ինքնություն ողջ կյանքի համար: Ամենախորքային իմաստությունն այն է, որ իմանալ, թե երբ հարձակվել և երբ վերադառնալ՝ ուրախ լռությամբ, դեպի խորքը:

)(*)(

Հեքսագրամ 44. Ծովաձիու սիրահետումը

Փոթորիկ կանչողի երկնքի հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա Հանդիպման գալու, հանդիպման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունչորսերորդ թիթեղ.

Ծովային խոտերի հանգիստ, արևով ողողված մարգագետնում, որտեղ մարլինի գրոհը հեռավոր հիշողություն էր, ծովաձիերը սկսեցին իրենց հին, նուրբ պարը: Նրանք զինվորներ կամ լիմպետների նման ճգնավորներ չեն, այլ խորքային, նուրբ և նվիրված միության արարածներ: Էզը, որի մարմինը լի էր նոր սերնդի հասուն, ոսկեգույն ձվերով, չկովեց կամ չբռնեց: Նա մոտեցավ իր ընտրյալ գուգրնկերոջը պարուրաձև պոչով և նուրբ, պտտվող աչքերով արուն, և առաջարկեց նրան իր բեռը: Սա հանձնվելը չէր, այլ վստահության սրբազան ակտ: Արուն իր մեջ վերցրեց նրա ձվերը իր սեփական ձվապարկի մեջ իր մարմնի մեջ վերցնելով հզոր, ստեղծագործական ծանրությունը, և նա իր պոչը փաթաթեց ծովային խոտի շեղբին՝ նվիրվելով համբերատար, նվիրված հղիության մի ամբողջ եղանակի: Մակընթացային կախարդը, որը եղել էր մարլինը իր ճեղքման մեջ, տեսավ այս հանգիստ պարը և հասկացավ բոլոր մեծ փոփոխությունների հաջորդ, անհրաժեշտ փուլը: «Նիզակը, — գրել է նա, — կոտրում է հին ձևը: Պարը հյուսում է նորը: Մարլինի ժամանակին հաջորդում է ծովաձիու ժամանակը: Յանի պայթուցիկ ուժը զիջում է Յինի մագնիսական, հանդիպող ուժին: Հանդիպումը նվաճում չէ, այլ սիրահետում: Դա նոր ազդեցության, նոր հարաբերության, կամ նոր ստեղծագործական սերմի նուրբ, հզոր և հաճախ անսպասելի ժամանումն է, որը պետք է

ընդունվի, պատվվի և սնուցվի նվիրված համբերատարությամբ: Ծովաձին չի հարձակվում. այն պարում է: Եվ իր պարում այն հյուսում է ապագան»:

Դատաստան.

Հզոր, հաճախ անսպասելի և հնարավոր էճակատագրական հանդիպման ժամանակ, նոր ազդեցության, անձի, կամ ստեղծագործական ուժի հետ, որն ունի ձեր աշխարհը վերաձևելու ուժ: Ծովաձիու սիրահետումը հանդիպման գալու, հանդիպման հեքսագրամն է: «Փոթորիկ կանչողի երկինքը», երկնքի հում, ստեղծագործական և նախաձեռնողական ուժը, շարժվում է «Առաջնորդող հոսանքի» մեղմ, համառ, թափանցող քամու վրա: Պատկերը հզոր, ստեղծագործական ուժի է, որը հանդիպում է նուրբ, ընկալունակ և կայունացնող ազդեցության: Սա էգ ծովաձին է, լի արարչագործության հզոր ձվերով, մոտենում է իր զուգընկերոջը խորքային վստահության ակտով և առաջարկում նրան նորի ծանրությունը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է նշանակալի և հաճախ ճակատագրական հանդիպման պահ: Նոր մարդը, զարմանալի հնարավորությունը, գայթակղիչ գաղափարը, կամ հզոր ստեղծագործական ազդակը «գալիս է հանդիպելու» ձեզ հետ: Սա այն ուժը չէ, որը դուք կարող եք հրամայել կամ վերահսկել. այն գալիս է իր սեփական գերիշխող ուժով: Այս հեքսագրամի բանալին արու ծովաձիու իմաստությունն է. նա չի հետապնդում կամ չի բռնում. նա ընդունում է: Նա իր մեջ է վերցնում առաջարկվող հզոր ծանրությունը և նվիրվում է նվիրված համբերության մի ամբողջ եղանակի: Դուք պետք է նույնը անեք: Հանդիպումը սերմ է: Այն չի կարող ստիպել աճել, բայց այն պետք է պաշտպանվի և պատվվի: Հեքսագրամը նախազգուշացում է պարունակում, քանի որ ձեզ հանդիպելու եկող ուժը կարող է լինել կամ մեծ օրհնություն, կամ խորքային գայթակղություն: Ինչպես ծովաձին, դուք պետք է օգտագործեք ձեր լավագույն խորաթափանցությունը: Սա է իսկական, ստեղծագործական զուգընկերը, որը կօգնի ձեզ հյուսել ապագան, թե՛ կեղծ, փայլուն գայթակղությունը, որը կմոլորեցնի ձեզ: Արվեստը ընդունման մեջ է: Հանդիպեք նորին հանգիստ, հիմնավորված և զգոն նրբագեղությամբ: Մի՛ խոյացեք. պարեք:

Պատկեր.

Նուրբ, մտերիմ և նվիրված նրբագեղության տեսարան արևով ողողված ծովային խոտերի մարգագետնում: Երկու ծովաձիեր, որոնց մարմինները ոսկեգույնի և կանաչի նուրբ գոբելեն են, դեմ առ դեմ են: Էգը, որի մարմինը ուռուցիկ է փայլուն, ոսկեգույն ձվերի զանգվածով, նրբորեն սեղմվում է արուի վրա: Սրբազան փոխանցման պահը որսացված է. փոքրիկ, լուսավոր ձվերի հոսք է հոսում նրանից դեպի նրա մուր, հանգիստ ձվապարկի բացվածքը: Նրա պոչն արդեն ամուր փաթաթված է ծովային խոտի բարձր շեղբին: Նրանց փոքրիկ դնչակները գրեթե դիպչում են: Պատկերը հանգիստ, նվիրված վստահության ուսումնասիրություն է, նոր արարչագործության նուրբ, հզոր պարը, որը ընդունվում և հանձնվում է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը արու ծովաձիու ձվապարկն է, Յիի ծովը ստանում է հզոր, ստեղծագործական և ծանրակշիռ նոր էներգիա: Կա ֆիզիկական զգացողությունը լցված լինել նոր, սրբազան բեռով: Միջին դանթյանի լապտերը ջերմ, նվիրված և պաշտպանող սեր է, ընտրված նվիրվածության հանգիստ ուրախությունը: Վերին դանթյանի խարիսխը ծովաձիու հանգիստ, խորաթափանց աչքն է, որը պետք է հստակ տեսնի հանդիպման բնույթը և իմաստուն կերպով ընտրի ընդունել այն, թե ոչ: Հարցը նուրբ, զգոն է. *«Ի՞նչ նոր, հզոր և ստեղծագործական ուժ է գալիս ինձ հանդիպելու, և ինչպե՞ս կարող եմ այն ընդունել ծովաձիու նվիրված, համբերատար շնորհով»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Նոր, հզոր գաղափարը, ինչպես ոսկե ձուն, հայտնաբերվում է: Այն պետք է կապված լինի ծովային խոտի ամուր, կայուն ցողունին, որպեսզի չքշվի հոսանքով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հզոր նոր հանդիպման առաջին խնդիրն է այն հիմնավորել: *«Ոսկե ձուն»* հետաքրքիր, ստեղծագործական նոր ուժն է, բայց այն փխրուն է և հեշտությամբ կորչում է: Այն պետք է *«կապված լինի ամուր, կայուն ցողունին»* գործնական պլան, վստահելի գործընկեր, ամուր պարտավորություն: Ձեզ համար պաշտպանեք նոր սերմը տալով դրան անհապաղ, կայուն տարա: Մի թողեք, որ սկզբնական հուզմունքը անցնի պարզ երևակայության:

Ինը երկրորդ տեղում.

Փայլուն, բայց անպտուղ արծաթափայլ կողմերի անցողիկ երամը փորձում է շեղել ծովաձիերին իրենց փայլով: Կեղծ, գայթակղիչ հանդիպումը մերժվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում գայթակղիչ, բայց դատարկ այլընտրանքի դեմ, որը հայտնվում է իրական հանդիպման պահին: *«Անպտուղ արծաթափայլ կողմերը»* ներկայացնում են փայլուն, բայց ի վերջո ոչ ստեղծագործական հնարավորություն կամ անձնավորություն: Ծովաձիերը չեն շեղվում: Ձեզ համար ձեր խորաթափանցությունը պետք է սուր լինի: Իսկական, բեղմնավոր հանդիպումը հաճախ ավելի հանգիստ է և պակաս հմայիչ, քան փայլուն կեղծը:

Ինը երրորդ տեղում.

Արու ծովաձին, որի պարկն այժմ ծանր է հագար ձվի քաշով, զգում է խորքային, ցավոտ հոգնածության առաջին շարժումը: Իսկական հանդիպման բեռը ծանր է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իսկական, ստեղծագործական հանդիպում ստանալու իրականությունը խորքային բեռ է: Արու ծովաձին զգում է իր նոր պատասխանատվության *«խորքային, ցավոտ հոգնածությունը»*: Ձեզ համար նոր հարաբերությունների, նախագծի, կամ հոգևոր կոչման մեղրամիսը արագորեն կզիջի իր տեղը երկարատև պարտավորության սթափեցնող բեռին: Սա սխալ ընտրության նշան չէ. դա իսկական, ստեղծագործական ուժ ստանալու բնական, ծանր և սրբազան բեռն է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Հետաքրքրասեր ութոտնուկը, տեսնելով բեռնված ծովաձիուն, առաջարկում է կիսել բեռը: Բայց արու ծովաձին գիտի, որ ձվերը պետք է պահվեն իր սեփական

մարմնի խորքային, մութ, հանգիստ ձվապարկում: Առատաձեռն առաջարկ, որը պետք է մերժվի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Պարտավորության ամբողջականության փորձությունը: Բարի մտադրություններով օտարը՝ «հետաքրքրասեր ութոտնուկը», առաջարկում է օգնության մի ձև, որը ի վերջո կվտանգի հղիության սրբազան մտերմությունը: Ձեզ համար ձեր ստանձնած խորքային, ստեղծագործական ծանրությունը պետք է պաշտպանված լինի, նույնիսկ բարի մտադրություններով միջամտությունից: Ձվից դուրս գալու ժամանակին կա անհրաժեշտ, միայնակ խավար:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Արու ծովաձին, իր հանգիստ, նվիրված համբերատարության միջոցով, սկսում է փոխակերպել ոսկե ձվերը: Նրանց լույսը սկսում է փայլել իր սեփական մարմնի պատերի միջով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանդիպման ալքիմիական շրջադարձային կետը: Երկար, հանգիստ հղիությունը պասիվ սպասում չի եղել: Արու ծովաձին «փոխակերպել» է ձվերը, և նրանց ներքին լույսն այժմ փայլում է նրա միջով: Ձեզ համար ստեղծագործական սերմը, որը դուք այդքան համբերատար եք կրել, այլևս առանձին բեռ չէ: Այն դառնում է ձեր էության մի մասը՝ ճառագայթելով դեպի դուրս որպես նոր, տեսանելի և փոխակերպված լույս: Պարտավորությունն այժմ տալիս է իր հանգիստ, ներքին պտուղը:

Ինը վերևում.

Միայնակ, հպարտ էզ ծովաձին, որի փորը լի է չկիսված ձվերով, հրաժարվում է բոլոր սիրահետումներից և լողում է մենակ՝ մահանալու համար: Ողբերգական, անպտուղ ավարտն է նա, ով հրաժարվում է սրբազան հանդիպումից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջնական, հետապնդող նախագգուշացումը: «Միայնակ, հպարտ էզ ծովաձին» ներկայացնում է մի հոգի, որը հրաժարվում է հանդիպման խոցելիությունից, որը կուտակում է իր ստեղծագործական ներուժը հպարտությունից, վախից, կամ բացարձակ վերահսկողության ցանկությունից: «Չկիսված ձվերը» փտում են նրա մեջ: Ձեզ համար ամենամեծ ողբերգությունը ոչ թե ձախողված հանդիպումն է, այլ մերժվածը: Նորի սերմը պետք է տրվի մեկ ուրիշին, նվիրված իրականության հիմնավորված ցողունին, հակառակ դեպքում այն կդառնա անպտուղ, ինքնամփոփ վիշտ: Հանդիպումը ռիսկ է, բայց հանդիպումից հրաժարվելը՝ անխուսափելի, միայնակ մահ: Պարը պետք է պարել, և ծանրությունը պետք է կիսել, որպեսզի ապագան ծնվի:

)(*)(

Հեքսագրամ 45. Զվադրող խութը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Անդունդային հարթավայրի վրա
Հավաքվելու, զանգվածի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունհինգերորդ թիթեղ.

Ծովաձիու հանգիստ պարից հետո երրորդ լիալուսնի վրա խուրը պայթեց: Ոչ թե բռնությամբ, այլ կոլեկտիվ արարչագործության զանգվածային, համաժամանակյա և էքստատիկ ակտով: Մարջանները, ձկները, ոգնիները և լողացող ժելեները բոլորը ջրի մեջ արձակեցին իրենց ձվերի և սերմերի բեռը մաքուր ներուժի մի հսկայական, փայլուն ամպ, որը ծովը վերածեց ապագայի կենդանի, շնչող ապուրի: Դա ամբողջ համայնքի հավաքն էր, սրբազան ժողով, որտեղ յուրաքանչյուր տեսակ իր կյանքի եզակի շարանն էր առաջարկում մեծ, ընդհանուր մակընթացությանը: Մակընթացային կախարդը, որը եղել էր արու ծովաձին իր հանգիստ նվիրվածությամբ, այժմ լողում էր այս մեծ, ստեղծագործական փոթորկի մեջտեղում և զգում էր, թե ինչպես է իր փոքրիկ, անհատական «ես»-ը լուծարվում մեծ, լիքը «Մենք»-ի մեջ: «Սա, — գրել է նա, — մեր բոլոր միայնակ աշխատանքի նպատակն է: Լիմպետի ընտրությունը, մարլինի վճռականությունը, ծովաձիու պարը — այս ամենը նախապատրաստություն էին կոլեկտիվ զոհաբերության այս գերագույն պահի համար: Հավաքը ամբողջ է, այլ հաղորդակցություն: Սա այն պահն է, երբ անհատը, զարգացնելով իր սեփական եզակի պարզևր, այն արձակում է մեծ, համատեղ հոսանքի մեջ, որտեղ այն կարող է խառնվել միլիարդավոր այլ պարզևների հետ և ծնել նոր աշխարհ: Խուրի սիրտը ոչ թե միակ, մեծ առաջնորդն է, այլ կյանքի համաժամանակյա, առատաձեռն և բազմազան ալիք: Զվաղրող խուրը ընտանիքն է, որը դարձել է հսկայական, օջախ-կրակը վերածվել արևի»:

Դատաստան.

Մեծ կոլեկտիվ ծաղկման ժամանակ, բազմազան տարրերի հավաքում ընդհանուր նպատակի մեջ, ստեղծագործական էներգիայի սրբազան և առատ զանգված: Զվաղրող խուրը միասին հավաքվելու հեքսագրամն է: «Լռակյաց անդունդը», ուրախ, հանգիստ սիրտը, հանգչում է «Անդունդային հարթավայրի» աշխարհի խորքային, ընկալունակ մատրիցի վրա: Պատկերը խորքային, ներքին լուծության է, որը գերիշխում է հնարավոր ամենամեծ կոլեկտիվ ծաղկման վրա: Սա երրորդ լիալուսնի խուրն է. համայնքային արարչագործության հսկայական, համաժամանակյա և էքստատիկ գործողություն, որտեղ յուրաքանչյուր անհատական ընծա միաձուլվում է մաքուր ներուժի մեկ, փայլուն ամպի հետ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է հսկայական զորության ժամանակ, որը գալիս է սրբազան ժողովի միջոցով: Մշակման երկար, միայնակ աշխատանքը նվազումը, ճեղքումը, նվիրված հղիությունը բոլորը նախապատրաստություն են եղել այս պահի համար: Այժմ դուք կոչված եք միացնել ձեր եզակի պարզևր ուրիշների պարզևներին մեծ, կոլեկտիվ զոհաբերության մեջ: Սա ծաղկող համայնքի, հաջողակ հաստատության, շարժման հեքսագրամն է, որը մեծ է ցանկացած մեկ առաջնորդից: Բանալին ձվադրող խուրի ոգին է. դա համաժամանակյա, առատաձեռն արձակման ծես է: Հավաքի սիրտը

հրամանատարական կերպար չէ, այլ համատեղ, բերրի էներգիա: Ձեր խնդիրն է *«արձակել ձեր սեփական ձվերն ու սերմը»* — ձեր ավարտուն աշխատանքը, ձեր դժվարությամբ նվաճված իմաստությունը, ձեր ստեղծագործական ներդրումը — մեծ, ընդհանուր հոսանքի մեջ, վստահ լինելով, որ այն կիսառնվի միլիարդավոր այլ նվերների հետ և կծնի նոր աշխարհ: Սա տոնակատարության, արարողության և փոքր *«ես»*-ի ուրախալի լուծարման ժամանակն է մեծ, լիքը *«Մենք»*-ի մեջ: Միասին ձվադրող խուրը միասին է ծաղկում: Հավաքը յուրաքանչյուր միայնակ ճանապարհորդության վերջնական նպատակն է:

Պատկեր.

Շունչը կտրող, համայնապատկերային տեսարան մի հսկայական, լիքը մարջանային խութի վրա լիալուսնի տակ: Ջուրը խիտ, փայլուն և կիսաթափանցիկ ապուր է մաքուր, բազմագույն ներուժի՝ ձվերի և սերմերի մեծ, համաժամանակյա ամպ, որը արձակվում է խութի վրա գտնվող յուրաքանչյուր արարածի կողմից: Ամեն ձևի և գույնի մարջանները փքում են գամետների ամպեր: Պայծառ գունավոր ձկների երամները պարուրաձև վեր են սլանում ձվադրման խելահեղությամբ: Մեղուզաները զարկում են ներքին, կենսալուսարձակող լույսով, երբ նրանք արձակում են իրենց սերմը: Ամբողջ տեսարանը միասնական, էքստատիկ և խորապես առատ ակտ է կոլեկտիվ արարչագործության, մաքուր, ստեղծագործական կյանքի ուժի տեսողական սիմֆոնիա: Կենտրոնում լողում է միակ մակընթացային կախարդը, ձեռքերը պարզած, մարմինը փոքրիկ, մութ ուրվագիծ անծայրածիր, փայլուն ամպի մեջ, ականատես լինելով մեծ, սրբազան *«Մենք»*-ին:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը մեծ, ընդհանուր հոսանքն է, Տիի ծովը հեղեղված է համատեղ կենսունակության անծայրածիր, համաժամանակյա և էքստատիկ ալիքով: Զգացողությունը ամբողջ կյանքի հետ լիովին կապված լինելու զգացողությունն է: Միջին դանթյանի լապտերը մաքուր, առատաձեռն և համայնքային ուրախության արևն է, սիրտը գտնում է իր վերջնական նպատակը կոլեկտիվ զոհաբերության մեջ: Վերին դանթյանի խարիսխը մակընթացային կախարդի հանգիստ, վկայող ներկայությունն է, հանգիստ կենտրոնը, որը պահում է տարածքը մեծ, ստեղծագործական փոթորկի համար: Հարցը մասնակցության ուրախալի կոչ է. *«Ո՞րն է իմ եզակի սերմը, և ինչպե՞ս կարող եմ այն արձակել, վստահության համաժամանակյա, առատաձեռն ակտով, իմ համայնքի մեծ, ընդհանուր հոսանքի մեջ»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Միակ, տատանվող մարջանային պոլիպը, անվստահ լինելով լուսնի ազդանշանի նկատմամբ, հետ է քաշում իր շոշափուկները: Կոչը, որը խորքային չի զգացվում, կտորվում է իր սկզբնավորման պահին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հավաքի առաջին փուլը պահանջում է հստակ, համատեղ նպատակ: *«Տատանվող պոլիպը»* համայնքի այն անդամն է, որը դեռևս լիովին չի նվիրվել կոլեկտիվ ծեսին: Ձեզ համար հաջող հավաքը կախված է

«լուսնի ազդանշանի» համատեղ, զգացված զգացողությունից: Եթե հավաքվելու կոչը խորքային արմատավորված չէ մասնակիցների սրտերում, հավաքը *«կկոտրվի իր սկզբնավորման պահին»*: Պարզաբանեք նպատակը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ձկների մի երամ, զգալով լուսնի ձգողությունը, սկսում է շարժվել դանդաղ, պարուրաձև պարով: Հանգիստ, բնական և անպարտադրված շարժում դեպի մեծ հավաքը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հավաքը սկսվում է ոչ թե հրամանով, այլ հանգիստ, օրգանական և *«անպարտադրված շարժումով»*: *«Ձկների երամը»* միավորվում է բնական, համատեղ բնագոյով: Ձեզ համար ամենահզոր ժողովները չեն հարկադրվում, այլ մագնիսացվում են: Թույլ տվեք կոլեկտիվին հավաքվել մեղմ, համբերատար և հրավիրող ձգողականությամբ: Պարը կսկսվի ինքնուրույն:

Վեցը երրորդ տեղում.

Տարբեր հոսանքների վրա ցրված ժելեները զգում են հանկարծակի, համաժամանակյա ծաղկման ձգտում: Հավաքը հաղթահարում է հեռավորությունը և տարբերությունը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հավաքը հասնում է կրիտիկական զանգվածի՝ հաղթահարելով *«հեռավորության և տարբերության»* մեկուսացնող ուժերը: Ցրված ժելեները զգում են *«համաժամանակյա ձգտում»*: Ձեզ համար մեծ հավաքի ժամանակը հասել է: Բազմազան և հեռավոր տարրերը հանկարծակի, հրաշքով, միավորվում են համատեղ, անտեսանելի ազդանշանով: Կոլեկտիվն այժմ կենդանի, միասնական ուժ է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մարջանները, մեկ, համակարգված ալիքով, արձակում են իրենց գամետները մակընթացության մեջ: Կոլեկտիվ վստահության կատարելապես

համաժամանակյա ակտ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի կենտրոնական, գազարնակետային գործողությունը: Հավաքը հասնում է իր նպատակին *«կոլեկտիվ վստահության կատարյալ համաժամանակյա ակտով»*: Մարջանները չեն պահում. նրանք ամեն ինչ արձակում են մեկ, համակարգված *«ալիքով»*: Ձեզ համար սա գերագույն, համայնքային զոհաբերության պահն է: Երկար, համբերատար հավաքը հանգեցրել է այս միակ, էքստատիկ արձակմանը:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ձվադրող ամպի կենտրոնում լողացող մակընթացային կախարդը դառնում է անշարժ, լուռ առանցքը, որի շուրջ պտտվում է նոր կյանքի ամբողջ պտտվող գալակտիկան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջնորդի իդեալական դերը մեծ, կոլեկտիվ ծաղկման ժամանակաշրջանում: Մակընթացային կախարդը չի հրամայում ձվադրումը. նա դառնում է *«անշարժ, լուռ առանցք»*, որի շուրջ *«նոր կյանքի»*

զայակտիկան է պատվում»։ Ձեզ համար ձեր առաջնորդությունն այժմ հանգիստ, պահող ներկայություն է։ Դուք ապահովում եք հանգիստ, կայուն կենտրոնը, որը թույլ է տալիս հսկայական, էքստատիկ պարը ծավալվել առանց քառսի մեջ ընկնելու։

Վեցը վերնում.

Ծեր, թառամած սպունգը, որը չի կարողանում ձվադրել, արձակում է մաքուր, պարզ ջրի միակ, կատարյալ կաթիլը — պարզ, հանգիստ ընծա, որը ընդունվում է նույնքան շնորհով, որքան ամենամեծ մարջանի ծաղկումը։

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հավաքի վերջնական, ամենահուզիչ իմաստությունը. Հավաքի իրական, առատաձեռն ոգին ներառում և պատվում է նույնիսկ ամենափոքր, ամենահամեստ ընծան։ *«Ծեր, թառամած սպունգը»* չի կարող մասնակցել մեծ, ստեղծագործական փոթորկին, բայց նրա *«մաքուր, պարզ ջրի միակ, կատարյալ կաթիլը»* հավասար շնորհի ընծա է։ Ձեզ համար համայնքի առողջությունը չափվում է նրանով, թե ինչպես է այն ընդունում նրա համեստ նվերը, ով *«ոչինչ»* չունի տալու։

Ձվադրող խութը մրցակցություն չէ. դա հաղորդակցություն է, որտեղ յուրաքանչյուր իսկական ընծա, անկախ նրանից, թե որքան փոքր է, ամբողջի էական մասն է։ Հավաքն ամբողջական է, երբ լուռ կաթիլը պատվում է փայլուն ծաղկման կողքին։

)(*)(

Հեքսագրամ 46. Ջրիմուռի վերելքը

Անդունդային հարթավայրի հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա

Վերև մղելու, բարձրանալու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունվեցերորդ թիթեղ.

Հանգիստ, արևով ողողված ծանծաղուտներում մի երիտասարդ ջրիմուռի ընձյուղ սկսեց իր համբերատար վերելքը դեպի վեր։ Այն չունեւ մարլինի մեծ, ալիքացող լիցքը, ոչ էլ ծովաձիու հանգիստ, նվիրված պարը։ Այն ուներ միայն աճելու համառ, բջջային կամք։ Այն չէր փոթորկում երկինքը. այն բարձրանում էր, դյույմ առ դյույմ, լուռ, օգտագործելով հենց այն ջուրը, որը փորձում էր այն ներքև պահել, որպես իր վերելքի միջոց։ Այն չէր փնտրում հանկարծակի, փառահեղ ճեղքում. այն փնտրում էր արևի կայուն, ամենօրյա սնուցումը։ Նրա բարձրացումը հանգիստ, համեստ և բացարձակապես անդադար գործընթաց էրֆոտոսինթեզի համբերատար ալքիմիա, որը բարակ, հեռավոր լույսը վերածում էր ամուր, կենդանի ցողունի։ Մակընթացային կախարդը, որի սիրտը դեռևս լի էր ձվադրող խութի էքստազով, դիտում էր ջրիմուռը և հասկանում բոլոր մեծ արարչագործությունների հաջորդ, անհրաժեշտ փուլը։ *«Ձվադրումը, — գրել է նա, — սերմի պայթյունն է։ Վերելքը այդ սերմի երկար, հանգիստ և հավատարիմ աճն է դեպի լույսը։ Ձվադրող խութի ժամանակին հաջորդում է ջրիմուռների անտառի ժամանակը։* Էքստատիկ *«Մենք»-ը պետք է զիջի իր տեղը համբերատար, անհատական «ես»-ին, որը բարձրանում է, օրեցօր, դեպի արևը։ Վերելքը հանկարծակի հաղթանակ չէ. դա համեստ, կայուն և օրգանական գործընթաց է։ Այն սնվում է ոչ թե լիցքի հուզմունքով, այլ*

հանգիստ, անդադար կամքով բարակ, հեռավոր լույսը կենդանի ձևի վերածելու համար: Նա, ով բարձրանում է, չի բռնում. նա աճում է: Նրան ալիքը չի բարձրացնում. նա դառնում է իր սեփական ցողունը, իր սեփական լողուն, վերընթաց հասանելիությունը: Եվ իր կայուն վերելքում նա ստեղծում է մի անտառ, որը պաշտպանում է ամբողջ խութը»:

Դատաստան.

Կայուն, համառ և օրգանական աճի ժամանակ, համեստ, քայլ առ քայլ վերելք դեպի էության ավելի բարձր մակարդակ կամ դեպի ազնիվ նպատակ: Զրիմուռի վերելքը վերև մղելու, բարձրանալու հեքսագրամն է: «Անդունդային հարթավայրը», Յինի խորքային, ընկալունակ մատրիցը, շարժվում է «Առաջնորդող հոսանքի»՝ մեղմ, համառ, թափանցող քամու վրա: Պատկերը խորքային, հիմնավորված և ընկալունակ բնույթի է, որը կենդանանում է մեղմ, կայուն, վերընթաց շարժվող ուժով: Սա երիտասարդ ջրիմուռի ընձյուղն է. հանգիստ, համբերատար և բացարձակապես անդադար կենդանի ցողուն, որը բարձրանում է դեպի արևը, ոչ թե դրամատիկ լիցքով, այլ ֆոտոսինթեզի համեստ, ամենօրյա ալքիմիայով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է կայուն, կուտակային առաջընթացի ժամանակ: Ձվադրող խութի մեծ, էքստատիկ արձակումը ցրել է նոր կյանքի սերմերը: Այժմ դուք պետք է դառնաք ջրիմուռը: Ձեր խնդիրը ոչ թե մեկ, դրամատիկ ճեղքումն է, այլ մի շարք փոքր, հավատարիմ և համառ քայլեր դեպի ավելի բարձր նպատակ: Սա բնավորություն կերտելու, ձեր պրակտիկան խորացնելու, իմաստություն կուտակելու և մի կայուն բլուրը մյուսի վրա դնելու ժամանակ է: Վերելքը սնվում է հարմարվողականությամբ. ջրիմուռը թեքվում է հոսանքի հետ, բայց երբեք չի կորցնում իր ամուր բռնվածքը ժայռի վրա: Դուք պետք է նույնը լինեք: Եղեք ճկուն ձեր մոտեցման մեջ, բայց անսասան ձեր վերընթաց ուղղության մեջ: Գաղտնիքը ձեր սեփական ազնիվ նպատակի հանգիստ, ներքին լույսով սնվելն է, նույնիսկ ամենաբարակ և ամենահեռավոր հույսը ամուր, կենդանի իրականության վերածելով: Մի փնտրեք հանկարծակի, փառահեղ ճեղքում: Փնտրեք արևի կայուն, ամենօրյա սնուցումը: Վստահեք աճի դանդաղ, համբերատար և օրգանական գործընթացին, և ժամանակի ընթացքում դուք կդառնաք մի անտառ, որը պաշտպանում է ամբողջ խութը:

Պատկեր.

Հանգիստ, համառ և գեղեցիկ աճի տեսարան արևով ողողված ջրիմուռների անտառում: Մի երիտասարդ ջրիմուռի ընձյուղ, լուսավոր, սաթագույն-կանաչ ժապավեն, որսացված է իր կայուն, վերընթաց վերելքի ակտում: Այն ամրացված է ծովի հատակին գտնվող մութ ժայռին, և նրա երկար, բարակ մարմինը նրբագեղ, ճկուն և անսասան ուղղահայացության ուսումնասիրություն է: Փոքրիկ, փայլուն թթվածնային պղպջակները համբերատար ֆոտոսինթեզի ֆիզիկական ապացույցը, հետք են թողնում նրա ալիքավոր շեղբերից: Շրջապատող ջուրը հանգիստ է, մաքուր կապույտ, և ոսկեգույն արևի լույսի մի շող է թափանցում հեռավոր մակերեսից լույսի աղբյուրը, որի ուղղությամբ ջրիմուռն այդքան համբերատար բարձրանում է: Պատկերը կայուն, օրգանական և հավատարիմ աճի հանգիստ, սրբազան ուժի խորհրդածություն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը ջրիմուռի ամուր, խարսխված հենարանն է, Ցիի ծովը՝ հանգիստ, համառ կենսունակության խորքային, կայուն ջրամբար: Միջին դանթյանի լապտերը հեռավոր, ոսկեգույն արևն է, ազնիվ, լուսավորող նպատակը, որը սնուցում է երկար, կայուն վերելքը: Վերին դանթյանի խարսխը ջրիմուռի ճկուն, հարմարվողական բանականությունն է, որը նրբագեղորեն թեքվում է հոսանքի հետ, բայց երբեք չի կորցնում իր իրական, վերընթաց ուղղությունը: Հարցը հանգիստ, համառ է. *«Ի՞նչ ազնիվ, հեռավոր լույսի եմ ես բարձրանում, և որն է հաջորդ, փոքր, հավատարիմ քայլը, որը կարող եմ անել դրա ուղղությամբ»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Փոքր, նոր ընձյուղը մղվում է ավագի միջով: Մեծ վերելքի առաջին, հանգիստ և թվացյալ աննշան սկիզբը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերելքը սկսվում է հավատքի մի փոքրիկ, գրեթե անտեսանելի ակտով: *«Փոքր, նոր ընձյուղը»* առաջին, համեստ քայլն է: Ձեզ համար մի արհամարհեք փոքր սկիզբների օրը: *«Ավագի»* միջով մղվելը հաճախ ամենադժվար մասն է: Տոնեք առաջին, հանգիստ և հավատարիմ քայլը, քանի որ այն պարունակում է բարձրացող ջրիմուռի ամբողջ խոստումը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Ջրիմուռը, դեռ երիտասարդ և բարակ, բռնի կերպով օրորվում է հանկարծակի փոթորկի ժամանակ: Այն թեքվում է, բայց չի կոտրվում: Ճկունությունը նրա վերընթաց գոյատևման գաղտնիքն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերելքի վաղ փուլերը կփորձարկվեն հանկարծակի, բռնի խանգարումներով: Երիտասարդ ջրիմուռը *«թեքվում է, բայց չի կոտրվում»:* Ձեզ համար ձեր կայուն աճը կփորձարկվի անսպասելի փոթորիկների կողմից: Գաղտնիքը հարմարվողականությունն է: Մի եղեք կոշտ: Տատանվեք ուժի հետ, ապա, երբ այն անցնի, համբերատարորեն շարունակեք ձեր վերելքը:

Դիմացկունությունը կայուն վիճակ չէ, այլ նրբագեղ, արձագանքող պար:

Ինը երրորդ տեղում.

Ջրիմուռը, որոշակի բարձրության հասնելով, շուրջը նայում է և տեսնում է միայն այլ ջրիմուռներ: Դա անտառ չէ, այլ ամբոխ: Մի զգացողություն, որ կորել ես հսկայական, անտարբեր զանգվածի մեջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Գոյաբանական կասկածի պահ երկար վերելքի մեջ: Ջրիմուռը զգում է, որ *«ամբոխի»* մաս է, նրա անհատական ճանապարհորդությունն անիմաստ է: Ձեզ համար աճի երկար, կայուն ճանապարհը երբեմն կարող է միապաղաղ և անանուն թվալ: Մի թողեք, որ *«անտարբերակված»* լինելու այս զգացողությունը հուսահատեցնի ձեզ: Ձեր եզակի վերելքը անտառի էական մասն է, նույնիսկ եթե դուք չեք կարող տեսնել ամբողջը:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Խաղացող փոկը, տեսնելով ջրիմուռի կայուն վերելքը, այն օգտագործում է որպես խաղալիք՝ քաշելով և պտտելով այն: Վերելքը խաթարվում է թվացյալ անլուրջ, արտաքին ուժի կողմից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անսպասելի, նույնիսկ *«անլուրջ»* խանգարումները կարող են խաթարել վերելքի կայուն աշխատանքը: *«Խաղացող փոկը»* չար թշնամի չէ, այլ քառասյին, արտաքին ուժ, որը *«քաշում և պտտեցնում է»* ջրիմուռը: Ձեզ համար ձեր առաջընթացը կարող է խաթարվել աննշան պահանջներով, քառասյին անհատականություններով, կամ պատահական իրադարձություններով: Մի զայրացեք: Փոկը, ի վերջո, կլողա հեռանա: Համբերատարորեն արձակեք ձեր տերևները և վերսկսեք վերելքը:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ջրիմուռը, կայուն և ճշմարիտ, վերջապես հասնում է արևի լույսով ողողված մակերեսին, նրա տերևները տարածվում են գեղեցիկ, լողացող ծածկի մեջ:

Հանգիստ, համառ վերելքը պարզևատրվում է լիարժեք, սնուցող լույսով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանգիստ, երկար և հավատարիմ վերելքը հասնում է իր նպատակին: Ջրիմուռը հասնում է *«արևի լույսով ողողված մակերեսին»*, նրա ճանապարհորդությունը պարզևատրվում է *«լիարժեք, սնուցող լույսով»*: Ձեզ համար աճի կայուն, համառ և թվացյալ աննկատելի աշխատանքը վերջապես ձեզ հասցրել է մեծ կատարման և առատության վայր: Սա ձվադրող խութի հանկարծակի, պայթյունավտանգ ուրախությունը չէ, այլ երկար, հավատարիմ աշխատանքի ավարտված հանգիստ, խորքային և երկարատև բավարարվածությունը:

Վեցը վերնում.

Ջրիմուռը, մակերեսին հասնելով, շարունակում է աճել՝ իր տերևները մղելով դատարկ օդ, թվացյալ անօգուտ հասնելով իր բնական տարերքից այն կողմ:

Իսկական վերելքը վերջնական սահման չունի, բայց միշտ փնտրում է հաջորդ, անհնարին հորիզոնը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերելքի վերջնական, ամենախորքային ուսմունքը: Աճի իսկական ոգին վերջնական սահման չունի: Ջրիմուռը, հասնելով լույսին հասնելու իր նպատակին, չի կանգնում: Այն *«շարունակում է աճել»*, մղվելով մի միջավայր, որտեղ նույնիսկ չի կարողանում շնչել, *«թվացյալ անօգուտ հասնել»* դեպի հաջորդ, *«անհնարին հորիզոնը»*: Ձեզ համար մեկ մեծ վերելքի ավարտը վերջ չէ, այլ նոր սկիզբ: Հոգևոր վերելքը հավերժական ճանապարհորդություն է: Մակերեսին հասնելու բավարարվածությանը արագ հաջորդում է սրբազան, անհագ կարոտը՝ հասնելու աստղերին: Ջրիմուռի էությունը բարձրանալն է, նույնիսկ երբ, կարծես, այլևս ոչինչ չկա դեպի բարձրանալը: Վերև մղվելը իր սեփական, հավերժական նպատակն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 47. Զկնորսական ձկան փոսը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա
Ճնշման, հյուծվածության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունյոթերորդ թիթեղ.

Զկնորսական ձուկը, որը մի ժամանակ ճանաչում էր ջրիմուռի հանգիստ, հավատարիմ վերելքը, այժմ հայտնվել էր մի այլ աշխարհում: Նա լողացել էր խութի մի խորքային, մութ, նեղ փոսի մեջ, որը խեղդվել էր մոռացված սողանքի սառը, ծանր տիղմով: Այստեղ լույս չկար, և ջուրը լճացած, խեղդող ծանրություն էր: Նա վիրավոր չէր, բայց ամբողջովին, խորապես թակարդված էր: Նրա լուսավոր գայթակղությունը, որը մի ժամանակ վերելքի փարոսն էր, այժմ միայն լուսավորում էր նրա բանտի սառը, սեղմող պատերը: Վերև լողալու յուրաքանչյուր փորձ միայն խեղդող տիղմի անձրև էր բերում: Մակընթացային կախարդը, որը եղել էր ջրիմուռը իր կայուն վերելքում, զգաց փոսի սառը, ջախջախիչ ծանրությունը և ճանաչեց մի նոր ձևի փորձություն: «Սա, — գրել է նա, — ոչ թե խեցգետնի կոտրված հողի խոչընդոտն է, ոչ էլ Լապտեր-շնաձկան խավարումը: Սա հոգու հյուծումն է մի նեղ, օղագուրկ վայրում: Այս ճնշման միջով անցնելու ճանապարհը ոչ թե գրոհն է, ոչ էլ խելացի ռազմավարությունը: Պատերը չափազանց մոտ են մարլինի նիզակի համար, ջուրը չափազանց խիտ ջրիմուռի կայուն վերելքի համար: Միակ ճանապարհն անշարժ մնալն է: Թող տիղմը նստի: Զկնորսական ձկան փոսը հոգու փորձություն է դիմանալու մի հանգամանքի, որը հնարավոր չէ պայքարել, միայն տոկալ: Փոսի դասը նոր ճշմարտություն չէ, որը պետք է բացահայտել, այլ հին, հանգիստ հավատք, որը պետք է հիշել մթության մեջ: Փոսը գերեզման չէ. այն սպասաստահ է: Մակընթացությունը կփոխվի: Սողանքը կնստի: Եվ նա, ով դիմանում է ճնշող լռությանը առանց անիծելու խավարը, ժամանակի ընթացքում կզգա նոր և անսպասելի բացման առաջին, թույլ, թարմ հոսանքը»:

Դատաստան.

Խորքային ճնշման, հյուծվածության և թակարդման ժամանակ, երբ մարդու էներգիան սպառվում է մի սահմանափակող և թվացյալ անհույս հանգամանքով: Զկնորսական ձկան փոսը հյուծվածության հեքսագրամն է: «Լռակյաց անդունդը», ուրախ, հանգիստ սիրտը, տեղադրված է «Ուրվական մակընթացության» վտանգի քառսային, անդունդային հոսանքի վրա: Պատկերը խորքային, ներքին լռության է, որը գերի է պահվում մութ, շրջապատող և ճնշող ուժի կողմից: Սա ձկնորսական ձուկն է, թակարդված խութի մի մութ, նեղ, տիղմով խեղդված փոսում: Նրա լուսավոր գայթակղությունը նրա ամենամեծ պարզևր, այժմ միայն լուսավորում է իր բանտի պատերը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խորքային ներքին և արտաքին դժվարությունների ժամանակ: Դուք բախվում եք ոչ թե դրամատիկ թշնամու կամ հանկարծակի աղետի, այլ մի համատարած, ուժասպառ և ճնշող իրավիճակի, որը, կարծես, հստակ ելք չունի: Ձեր խոսքերը սխալ են հասկացվում, ձեր ջանքերը հանդիպում են խեղդող տիղմի անձրևի, և ձեր հոգին հյուծված է: Հեքսագրամի խորհուրդը խորապես հակասում է ինտուիցիային. մի պայքարեք: Պատերը չափազանց

մոտ են դրամատիկ ճեղքման համար: Զուրը չափազանց խիտ է կայուն, առաջընթացի համար: Միակ իմաստուն ուղին անշարժ լինելն է, թույլ տալը, որ անհանգստության, հիասթափության և հուսահատության տիղմը նստի: Ձկնորսական ձուկը չի անհծում խավարը. նա սպասում է դրանում: Սա ձեր ներքին հավատքի փորձությունն է: Ծնշումը պատիժ չէ. դա մութ, հանգիստ սենյակ է, որտեղ դուք պետք է հիշեք լույսի մեջ սովորած ճշմարտությունները, բայց այժմ կարող եք պահել միայն որպես լուռ, ներքին գիտելիք: Մի փնտրեք նոր հայտնություն. հիշեք հին, հանգիստ հավատքը: Փոսը գերեզման չէ. դա սպասասարհ է: Ձեր խնդիրը ոչ թե ձեր սեփական ուժասպառ կամքով դուրս գալու ճանապարհը փորելն է, այլ հանգիստ, անսասան արժանապատվությամբ դիմանալը, վստահ լինելով, որ մակընթացությունը վերջապես կփոխվի, և նոր բացման առաջին, թույլ, թարմ հոսանքը ժամանակի ընթացքում կզգացվի:

Պատկեր.

Խորքային, կլաուստրոֆոբիկ լռության և ճնշող խավարի տեսարան: Միայնակ ձկնորսական ձուկը թակարդված է խութի մի խորքային, նեղ և մութ փոսում: Փոսի պատերը ատամնավոր են, սառը և սեղմվում են բոլոր կողմերից: Նրա մարմինը անշարժ է, լողակները թուլացած են հյուծվածությունից: Նրա միակ, կենսալուսարձակող գայթակղությունը թուլացած կախված է նրա դեմքի առջև, նրա լույսը կապտա-կանաչ լուսավորության մի փոքրիկ, տխուր և գեղեցիկ շրջան է նետում նրա առջևի սառը, խոնավ և բացարձակապես դատարկ քարե պատի վրա: Լույսը, որը մի ժամանակ նրա ուղեցույցն էր վերելքին, այժմ միայն բացահայտում է իր բանտի անիջելի բնույթը: Սակայն նրա մեծ, մուգ աչքը բաց է, և դրա խորքում խուճապ չկա, այլ հանգիստ, հոգնած և անմար համբերություն: Պատկերը այն խորքային, հոգևոր փորձության ուսումնասիրությունն է, որը տանում է այնպիսի հանգամանքի, որը չի կարող փոխվել, միայն կարող է տոկալ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այս հեքսագրամը զգում է որպես խորքային, ջախջախիչ ծանրություն: Տիկի ծովը լճացած է, սառը և ծանր, հյուծվածության ջրհոր: Միջին դանթյանի լապտերն իր ամենամոռայլ վիճակում է, մաքուր, համառ հավատքի փոքրիկ, ջրհեղեղային օղաչուական լույս: Սիրտը հոգնած և մոռացված է զգում: Վերին դանթյանի խարիսխը հանգիստ, անսասան գիտելիքն է, որ սա միայն փոս է, ոչ թե ամբողջ տիեզերքը, և որ մակընթացությունը, ի վերջո, կփոխվի: Հարցը հավատքի հոգնած, շշնջացող գործողություն է. *«Ի՞նչ հին, հանգիստ ճշմարտություն պետք է հիշեմ այս մութ, նեղ վայրում, և կարո՞ղ եմ դիմանալ անշարժ, խեղդող սպասումին մի անխախտ, թեև հյուծված արժանապատվությամբ»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Ձկնորսական ձուկը, փախչելով աննշան սպառնալիքից, կույրորեն սայթաքում է փոսի մեջ: Շփոթված և ապակողմնորոշված առաջին քայլը դեպի երկար, մութ փակվածություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճնշման շրջանը հաճախ սկսվում է պարզ, շփոթված սխալ քայլով, «կույր սայթաքումով» թակարդի մեջ՝ փախչելով ավելի փոքր սպառնալիքից: Ձեզ համար, դուք կարող է այս դժվարին ժամանակաշրջանը մտել եք ոչ թե մեծ, ողբերգական թերության, այլ շփոթության պարզ, մարդկային արարքի միջոցով: Մի վատնեք ձեր նվագող էներգիան ինքնամեղադրանքի վրա: Առաջին խնդիրն է պարզապես գիտակցել, որ գտնվում եք փոսի մեջ և դադարեցնել թափահարելը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Դանդաղ, ուժեղ տիղմի անձրևը ծածկում է ձկնորսական ձկան մեջքը՝ ջախջախիչ, խեղդող ծանրություն: Միտքը մշուշոտ է անհանգստության նստվածքով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի կենտրոնական, ճնշող ուժը անհանգստության, կասկածի և մտավոր մշուշի «ջախջախիչ, խեղդող ծանրությունն» է: Ձեզ համար պայքարը սուր, ֆիզիկական ցավ չէ, այլ ձանձրալի, համատարած և ուժասպառ մտավոր և հուզական ծանրություն: Զուրը խիտ է «անհանգստության նստվածքով»: Միակ արձագանքն անշարժ լինելն է և տիղմը նստեցնելը:

Վեցը երրորդ տեղում.

Փոսի պատերը, կարծես, սեղմվում են՝ թակարդված մտքի դաժան պատրանք:

Ձկնորսական ձուկը զգում է լիակատար, հևասպառ խուճապի մի պահ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճնշումը հասնում է սուր, հոգեբանական ճգնաժամի մի պահի: Բանտարկյալի տարածքը «կարծես սեղմվում է»՝ խուճապի մատնված մտքի պատրանք: Ձեզ համար սա ամենամութ ժամն է, «հևասպառ խուճապի» մի պահ, երբ թվում է, թե ամբողջ հույսը կորսված է: Հիմնականը սեղմվող պատերը ճանաչելն է որպես ուժասպառ հոգու սուտ: Մաքուր սարսափի այս պահը կանցնի, եթե դուք չգործեք նրա հուսահատ, կեղծ խորհրդի համաձայն:

Ինը չորրորդ տեղում.

Ձկնորսական ձուկը, որի հոգին գրեթե մարել է, հիշում է իր երիտասարդության կետի երգից մի հանգիստ, միայնակ նոտա: Փոքրիկ, փրկարար շնորհ է գալիս որպես նախկին ուրախության հիշողություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շրջադարձային կետը: Հյուծվածության ամենախորքային, ամենախաղաղ պահին մի փոքրիկ, փրկարար շնորհ է գալիս, մի «հանգիստ, միայնակ նոտա» մոռացված ուրախության աղբյուրից: Ձեզ համար փոսից ձեր փրկությունը չի գա դրամատիկ, արտաքին փրկությունից, այլ հանգիստ, ներքին հիշողությունից: Թող կետի երգի հիշողությունը անցյալի, անբռնազբոս ուրախության արձագանքը, լինի այն փոքրիկ, կայուն լույսը, որը ձեզ կուղեկցի խեղդող խավարի միջով:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ձկնորսական ձուկը, որի գայթակղությունը դեռ փայլում է հանգիստ, անխախտ

բողոքով, իր վերջին ուժերով սկսում է քարին դանդաղ, հոգնած և գեղեցիկ ողբերգ երգել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճնշվածների բարձրագույն արվեստը բանտը տաճարի վերածելն է անհնազանդ, ստեղծագործական շնորհքի արարքով: Ձկնորսական ձուկը, իր վերջին ուժերով, *«ողբերգ է երգում քարին»*: Ձեզ համար, ձեր նեղ, օդագուրկ վայրում, դուք դեռ կարող եք գեղեցկություն ստեղծել: Հանգիստ, հոգնած երգը փախուստի ռազմավարություն չէ, այլ ոգու հաղթանակը հանգամանքի նկատմամբ: Երգը չի կոտրում պատերը, բայց վերափոխում է ներսում երգողին: **Վեցը վերնում.**

Երկար հետաձգված թարմ մակընթացությունը վերջապես գտնում է փոսի թաքնված մուտքը: Ձկնորսական ձուկը, նիհար և սպիացած, նրբորեն դուրս է բարձրացվում, ոչ թե իր սեփական ջանքերով, այլ Դառյի համբերատար, վերադարձող շնորհով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջնական, հանգիստ և չվաստակած արձակումը: *«Թարմ մակընթացությունը»*, շնորհը, որը երբեք չէր պահանջվել, բայց միշտ սպասվել էր, վերջապես *«գտնում է փոսի թաքնված մուտքը»*: Ձկնորսական ձուկը *«նրբորեն դուրս է բարձրացվում»*, ոչ թե իր սեփական ուժասպառ ջանքերով, այլ *«Դառյի համբերատար, վերադարձող շնորհով»*: Ձեզ համար ձեր երկար, ճնշող փակվածության ավարտը կզգացվի ոչ թե որպես հաղթանակ, այլ որպես անսպասելի, հանգիստ փրկություն: Դուք նիհար եք, սպիացած և հոգնած, բայց դուք ազատ եք: Փոսը գերեզման չէր. այն սպասաստիք էր, և մակընթացությունը, որը միշտ հավատարիմ է, վերջապես, նրբորեն, վերադարձել է ձեզ ետ տանելու լույսը: Փոսի միակ դասն այն է, որ այն տոկացվել է:

)(*)(

Հեքսագրամ 48. Խորքի ջրհորը

Ուրվական մակընթացության հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա Զրհորի, կյանքի աղբյուրի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունութերորդ թիթեղ.

Հին, ավերված մարջանային քաղաքի կենտրոնում մի ջրհոր կա: Դա քարի ջրհոր չէ, այլ մաքուր, սառը և զարմանալիորեն քաղցրահամ ջրի ջրհոր, որը բխում է ծովի հատակի տակ գտնվող երկրի խորքային, թաքնված ճեղքից: Սա Խորքի ջրհորն է, աղբյուրը, որը սնուցել էր մեծ խութը հազարավոր սերունդների ընթացքում: Բայց ջրհորն անտեսված էր: Նրա վերնում գտնվող քաղաքը փլուզվել էր: Ձկնորսական ձկան փոսի ծանր, լճացած տիղմը ներքև էր նստել և խեղդել նրա մաքուր բերանը: Խութի ձկները ծարավից չորանում էին և մահանում: Ապա եկավ մակընթացային կախարդը, նոր ազատված իր սեփական մութ փակվածությունից: Նա չունեւ մարլինի նիզակը կամ ջրիմուռի կայուն հասանելիությունը: Նա ուներ միայն իր սպիացած, համբերատար ձեռքերը: Եվ այսպես, նա սկսեց դանդաղ, համեստ և անհրապույր փորման աշխատանքը: Նա հեռացրեց

տիղմը, քար առ քար: Նա մաքրեց հին ջրանցքները: Նա չստեղծեց ջուրը. նա պարզապես տարածք ստեղծեց, որպեսզի խորքային, հավերժական աղբյուրը կրկին հոսի: Եվ ժամանակի ընթացքում, մաքուր ջուրը բխեց՝ վարարելով ավերված քաղաքի վրայով և նոր կյանք բերելով խութի ամենահեռավոր, ամենաամայի ծայրերին: Մակընթացային կախարդը, իր ձեռքերը հում և արյունահոսող, իր օրագրում գրեց.

«Խորքային, կյանք տվող ճշմարտությունը միշտ ներկա է, թաղված փյուզված աշխարհի ավերակների տակ: Այն նոր վարդապետությունն է, որը պետք է հորինել, այլ հին աղբյուր, որը պետք է վերագտնել և մաքրել: Զրհորի աշխատանքը վերականգնման աշխատանքն է, ոչ թե արարչագործության: Նա, ով ազատվել է փոսից, այժմ պետք է ազատի բոլորին սնուցող ջրհորը: Զուրն իմը չէ: Այն պատկանում է խորքին և պատկանում է բոլոր նրանց, ովքեր ծարավ են: Իմ միակ խնդիրն էր հեռացնել բեկորները, որոնք ես և իմ տառապող աշխարհը թույլ էինք տվել, որ ընկնեն նրա բերանին»:

Դատաստան.

Ժամանակն է աշխատատար, բայց էական աշխատանքի վերագտնելու և վերականգնելու խորքային, կյանք տվող սննդի աղբյուրը, վերադարձի հիմնարար ճշմարտություններին, որոնք թաղվել են անտեսման կամ ճնշման պատճառով: Խորքի ջրհորը կյանքի աղբյուրի հեքսագրամն է: «Ուրվական մակընթացությունը», խորքի քառասյին, փոխակերպող հոսանքը, տեղադրված է «Առաջնորդող հոսանքի» մեղմ, համառ, թափանցող քամու վրա: Պատկերը խորքային, պոտենցիալ վտանգավոր հոսանքի է, որը քաշվում է և վերածվում մեղմ, կյանք տվող շնչի: Սա մակընթացային կախարդն է, իր սպիացած, համբերատար ձեռքերով, մաքրելով բեկորները հին, խեղդված ջրհորից ավերված մարջանային քաղաքում: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խորքային, վերականգնողական աշխատանքի ժամանակ: Անձնական ճնշման եղանակն ավարտվել է, և այժմ դուք պետք է ձեր դժվարությամբ նվաճված ազատությունը դարձնեք ավելի լայն համայնքի ծառայությանը: Խորքային, պահպանող ճշմարտությունը — ձեր սեփական հոգում, ձեր ընտանիքում, ձեր հասարակությունում — թաղվել է կուտակված անտեսման, հնացած կառույցների և հին տրավմաների խեղդող «տիղմի» տակ: Ձեր խնդիրը նոր ճշմարտություն հորինելը չէ, այլ բեկորները մաքրելու համեստ, անհրապույր աշխատանքը կատարելը: Սա ձեր կյանքի և ձեր աշխարհի հիմնարար սկզբունքները վերանայելու ժամանակ է: Ի՞նչ հին, սնուցող իմաստություն եք թույլ տվել, որ խեղդվի: Ի՞նչ պարզ, էական սովորություններ եք լքել: Զրհորի աշխատանքը սիրո աշխատանք է: Դուք փորում եք ոչ թե ձեր սեփական փառքի, այլ որպեսզի բոլոր ծարավները կարողանան խմել: Զուրն ինքնին ձեր ստեղծագործությունը չէ. այն Դաոյի խորքային, հավերժական պարզն է: Ձեր միակ դերն այն է, որ համբերատար, հավատարմորեն և խոնարհաբար հեռացնեք խոչընդոտները, որպեսզի կյանքի աղբյուրը կրկին ազատորեն հոսի: Զրհորը, մաքրվելուց հետո, անսպառ ռեսուրս է ամբողջ խութի համար:

Պատկեր.

Հանգիստ, խորքային և վերականգնողական աշխատանքի տեսարան ավերված, ստորջրյա քաղաքի սրտում: Մակընթացային կախարդը, պարզ հագուստով և կոպիտ ձեռքերով, ծնկի է իջել ծովի հատակի շրջանաձև բացվածքի՝ Խորքի ջրհորի մոտ: Նա գտնվում է ծանր, մուգ քարերը և խիտ, խեղդող տիղմը բերանից հեռացնելու աշխատատար աշխատանքի մեջտեղում: Արդեն մաքրված բացվածքից սկսում է բարձրանալ մաքուր, քաղցրահամ ջրի միակ, հզոր և բյուրեղային շիթը, որը կենսունակ պարզությամբ փայլում է լճացած, շրջապատող ծովի մեջ: Փոքր, հետաքրքրասեր և ծարավ ձկներն արդեն հավաքվում են: Պատկերը հավերժական, կյանք տվող աղբյուրի համար ալիք մաքրելու համեստ, էական և խորապես վերականգնողական աշխատանքի ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը հենց Խորքի ջրհորն է, Ցիի անսպառ ծովը, որը ողջ կենսունակության աղբյուրն է: Աշխատանքն է մաքրել կապը այս խորքային, ներքին ջրամբարի հետ: Միջին դանթյանի լապտերը կարեկցանքի ծառայության կայուն, կենտրոնացված բոցն է, սերը, որը սնուցում է տիղմը մաքրելու երկարատև, համեստ աշխատանքը: Վերին դանթյանի խարիսխը ջրհորի գտնվելու վայրի մասին հստակ, հին գիտելիքն է և համբերատար, հմուտ բանականությունը՝ այն մաքրելու համար առանց հետագա փլուզման պատճառ դառնալու: Հարցը կոչ է համեստ, վերականգնողական գործողության. *«Ի՞նչ խորքային, կյանք տվող աղբյուր է թաղվել անտեսման կամ ճնշման պատճառով, և ի՞նչ փոքր, հավատարիմ մաքրման գործողություն կարող եմ կատարել այսօր, որպեսզի ջուրը կրկին հոսի բոլոր ծարավների համար»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Հին ջրհորը խեղդվում է խիտ, սև, լճացած տիղմով, նրա ջուրը վաղուց լքված:

Կյանքի աղբյուր, որը լիովին անտեսվել է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խնդրի առաջին, կտրուկ ճանաչումը: *«Հին ջրհորը»* կյանքի աղբյուր է, որն այնքան *«անտեսված»* է եղել, որ նրա ջուրն այժմ *«լճացած»* է և անօգտագործելի: Ձեզ համար առաջին քայլը ազնիվ և անսասան գնահատականն է: Ձեր կյանքում ի՞նչ հիմնարար պրակտիկան, հարաբերությունը, կամ ճշմարտությունն է լքվել և այժմ կյանքի փոխարեն թույնի աղբյուր է:

Ինը երկրորդ տեղում.

Ջրհորը մաքրվում է մինչև փոքր, ցեխոտ կաթիլ, բայց ջուրը դեռևս չափազանց կեղտոտ է խմելու համար: Սկզբնական աշխատանքը բացահայտում է մակերեսի տակ ավելի շատ քայքայում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մաքրման սկզբնական, հույսով լի աշխատանքը բացահայտում է խնդրի ավելի խորքային, ավելի համառ շերտը: *«Փոքր, ցեխոտ կաթիլը»* դեռևս կյանք տվող աղբյուր չէ: Ձեզ համար մի հուսահատվեք, եթե վերականգնման ձեր առաջին ջանքերը միայն ավելի շատ *«քայքայում»* են

բացահայտում: Աշխատանքը դեռ ավարտված չէ. այն նոր է սկսվել: Կեղտոտ ջուրը պետք է համբերատար հանվի, մինչև թարմ, մաքուր երակի հասնելը:

Ինը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդի դույլը կոտրված է, և նա չի կարող հանել այժմ մաքուր ջուրը: Աղբյուրը մաքրված է, բայց այն կիսելու միջոցները կոտրված են:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հիասթափեցնող խոչընդոտ վերականգնման վերջնական փուլում: Ջրհորն այժմ մաքուր է, բայց *«դույլը կոտրված է»*՝ կենսատու ջուրը բաշխելու գործնական, ինստիտուցիոնալ, կամ սոցիալական միջոցները բացակայում են: Ձեզ համար ներքին աշխատանքը կարող է ավարտված լինել, բայց նոր ճշմարտությունը կիսելու համար անհրաժեշտ արտաքին կառուցվածքները դեռևս կոտրված են: Սա ցավոտ ուշացում է, բայց *«կոտրված դույլը»* լուծելի խնդիր է: Մի հուսահատվեք:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, նրա դույլը վերանորոգված, վերջապես խորքից հանում է առաջին, մաքուր, պարզ և կենսատու ջուրը: Խորքային, հավերժական աղբյուրին մուտք է գործվում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերականգնողական աշխատանքի հաջող ավարտը: *«Մաքուր, պարզ և կենսատու ջուրը»* վերջապես հանվում է խորքից: Ձեզ համար ներքին կամ արտաքին ջրհորը մաքրելու երկարատև, համբերատար աշխատանքը հաջողությամբ է պսակվել: Հիմնարար, սնուցող ճշմարտությունն այժմ հասանելի է: Խորը խմեք և պատրաստվեք կիսվելու:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ջրհորի ջուրը, թարմ և սառը, լցվում է ավերված քաղաքի վրայով, և ձկները ամեն կողմից գալիս են խմելու: Աղբյուրը, մաքրվելուց հետո, օրհնություն է դառնում ամբողջ աշխարհի համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջրհորի վերջնական, լցվող նպատակը: Ջուրը չի կուտակվում. այն *«լցվում է»* և դառնում է *«օրհնություն ամբողջ աշխարհի համար»*: Ձեզ համար ձեր հասանելի խորքային, վերականգնված ճշմարտությունը անձնական սեփականություն չէ: Այն նվեր է, որը նախատեսված է ամենալայն համայնքը ոռոգելու համար: Մաքրված ջրհորը նոր, ծաղկող քաղաքակրթության կենտրոնն է:

Վեցը վերևում.

Ջրհորը թողնված է բաց, առանց կափարիչի և առանց դարպասի: Ջուրը ազատորեն հանվում է բոլորի կողմից, և աղբյուրը մնում է մաքուր: Ամենամեծ առատաձեռնությունը ճշմարտությունն է, որը երբեք չի պահպանվում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջրհորի վերջնական իմաստությունը: Կյանքի աղբյուրը *«թողնված է բաց, առանց կափարիչի և առանց դարպասի»*: Այն չի պահպանվում, թաքցվում, կամ առևտրայնացվում: Այն *«ազատորեն է հանվում բոլորի կողմից»*: Ձեզ համար վերագտնած ամենախորքային ճշմարտությունը երբեք չպետք է

դառնա սեփականություն: Մի կառուցեք տաճար ջրհորի վրա և մի վճարեք մուտքի համար: Մի գրեք գաղտնի վարդապետություն, որը միայն ձեռնադրվածները կարող են կարդալ: Զուրը պատկանում է խորքին և պատկանում է բոլոր ծարավներին: Ծառայության ամենաբարձր ձևն է աղբյուրը մաքրելը, ապա հեռանալը՝ թողնելով ջուրը ազատորեն հոսի, ընդմիջտ: Պահպանվող ջրհորն արդեն սկսում է խեղդվել:

)(*)(

Հեքսագրամ 49. Հրաբխային խխունջի վառարանը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա

Հեղափոխության, հալվելու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Քառասունիններորդ թիթեղ.

Չորս ծովերի ամենախորը փոսում, որտեղ ծնվում են երկրի ոսկորները, Հրաբխային խխունջն է բնակվում: Նա մաքուր, ալքիմիական կրակի արարած է: Նրա պատյանը ոչ թե կալցիումից է, այլ երկաթից, որը կոփվել է հիդրոթերմալ օդանցքների այրող, հանքանյութերով հարուստ շնչում: Նա չի վախենում կրակից. նա ապրում է դրա մեջ: Նա խմել էր Խորքի ջրհորից, և նրա մարմինն այժմ անոթ էր փոփոխության նոր, ավելի արմատական ձևի համար: Մեծ ճնշում էր կուտակվել վերևում գտնվող խութում, լճացած ձևերի և ապականված կառույցների հիվանդություն: Զրհորի ջուրը սնուցել էր արարածներին, բայց չէր կարող փոխել ավերված քաղաքի քանդվող ճարտարապետությունը: Վերականգնման ժամանակն ավարտվել էր. վառարանի ժամանակը եկել էր: Մակընթացային կախարդը, որի ձեռքերը դեռևս հում էին ջրհորը մաքրելուց, լողաց դեպի Հրաբխային խխունջի կրակոտ բնակավայրը: Նա իր հետ ոչ նիզակ էր բերել, ոչ էլ ծրագիր: Նա իր հետ բերել էր հին, ապականված ձևերը, որոնք պետք է մահանային: Եվ Հրաբխային խխունջը, առանց վարանելու, դիմավորեց նրանց իր այրող, երկաթ կոփող ջերմությամբ: Հին կառույցները հալվեցին ոչ թե ոչնչի, այլ հալված, փայլուն ներուժի, մի հում, հեղուկ ապագայի, որը կարող էր լցվել նոր և ավելի կատարյալ կաղապարի մեջ: «Մակընթացային կախարդը» գրել է. «Հեղափոխությունը կատաղություն չէ: Այն վառարան է: Այն սրբազան, սարսափելի ջերմությունն է, որը հալեցնում է այն, ինչը կոշտացել է, որպեսզի այն կարողանա վերստեղծվել: Հրաբխային խխունջը թույլտվություն չի խնդրում այրվելու համար: Նա պարզապես այրվում է, և իր այրման մեջ նա համընկնում է Դաոյի ամենախորքային, ամենաստեղծագործական կրակի հետ: Զրհորի ժամանակին հաջորդում է վառարանի ժամանակը: Զուրը սնուցում է. կրակը վերափոխում է: Եվ նա, ով կառաջնորդի հեղափոխություն, պետք է ունենա ձեռքեր, որոնք սպիացել են ջրհորը մաքրելուց»:

Դատաստան.

Հիմնարար, արմատական և վերափոխող փոփոխության ժամանակ, կրակոտ հեղափոխություն, որը հալեցնում է հնացած ձևերը՝ որ կյանք ազատագրելու համար: Հրաբխային խխունջի վառարանը հեղափոխության, տիեզերական մասշտաբով

հալվելու հեքսագրամն է: «*Լռակյաց անդունդը*», ուրախ, հանգիստ սիրտը, տեղադրված է «*Վիշապի լապտերի*» գիտակցության պայծառ, մաքուր կրակի վրա: Պատկերը խորքային, ներդաշնակ լռության է, որը պարունակում և ուղղորդում է այրող, վերափոխող բոցը: Սա Հրաբխային խխունջն է երկաթից և կրակից պատրաստված մի արարած, որի էությունը վառարան է, որը հալեցնում է հին աշխարհի կոռումպացված և կոշտ կառույցները, որպեսզի դրանք կարողանան վերստեղծվել: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ աստիճանական բարեփոխումն այլևս բավարար չէ: Զրհորի խորքային, սնուցող ճշմարտությունը հասանելի է, և այն այժմ պահանջում է հիմնարար, կառուցվածքային փոփոխություն ձեր կյանքում կամ ձեր աշխարհում: Հարաբերությունը, կարիերան, համոզմունքների համակարգը, կամ հաստատությունը դարձել են այնքան կոշտ և կոռումպացված, որ դրանք չեն կարող վերանորոգվել. դրանք պետք է արմատապես վերափոխվեն: Դատաստանը կոչ է դառնալու Հրաբխային խխունջը, Դաոյի սրբազան, ստեղծագործական կրակի անոթը: Սա կործանարար կատաղություն չէ, այլ ալքիմիական հալեցում: Հեղափոխական կրակի նպատակը ոչ թե ոչնչացնելն է, այլ հին ձևերի մեջ թակարդված հալված ներուժը ազատագրելը: Հիմնականը ձեր ներքին կրակը փոփոխության խորքային, աստվածային ժամանակացույցին համապատասխանեցնելն է: Անձնական դժգոհությունից ծնված հեղափոխությունը կձախողվի: Դաոյի հետ պարզ, ներդաշնակ կապից ծնված հեղափոխությունը կհաջողվի: Մակընթացային կախարդը ջրհորից սպիացած ձեռքերով, արժանի հեղափոխականն է: Նա իշխանություն չի փնտրում. նա հին ձևերը բերում է վառարան և վստահում կրակին:

Պատկեր.

Անդունդային խորքերում վեհ, սարսափելի և ստեղծագործական ուժի տեսարան: Հիդրոթերմալ օդանցքների մի կույտսև ծխացողներ, ժայթքում են այրող, գերտաքացած, հանքանյութերով հարուստ հեղուկով: Երկաթով հարուստ ժայռերի վրա, իրենց հիմքում, Հրաբխային խխունջների մի խումբ, որոնց պատյանները մաքուր երկաթի փայլուն, այլաշխարհիկ մածուցիկ սև են, դանդաղ, միտումնավոր շարժվում են փայլող, գերտաքացած ջրի միջով: Տեսարանը ոչնչացման տեսարան չէ, այլ հզոր, օտար արարման: Վերևից իջած մոլյուսկների հին, մեռած, կրային պատյանները հանգչում են օդանցքի դաշտի եզրին, և երբ փայլող ջերմությունը դիպչում է դրանց, դրանք տեսանելիորեն փափկվում են, նրանց կոշտ ձևերը լուծվում են փայլող, հալված ներուժի մեջ, որը պտտվում է ալիքավոր, հանքանյութերով հարուստ ամպի մեջ: Պատկերը սրբազան, անհրաժեշտ և ալքիմիական կրակի ուսումնասիրությունն է, որը հալեցնում է հինը նորը ստեղծելու համար:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը հենց վառարանն է, սիրտը, որը վերածվում է արդար, աշխարհը փոխող սիրո այրող, ստեղծագործական կրակի: Լապտերը մեղմ լույս չէ, այլ կենտրոնացված, մաքրող բոց: Ստորին դանթյանի Յիի ծովը հում, հալված ներուժն է,

խորքային, հրաբխային էներգիան, որը լուծարում է հին ձևերը: Վերին դանթյանի խարխախը աստվածային ժամանակացույցն է և հստակ, կոնկրետ գիտելիքն այն մասին, թե ինչ պետք է բերվի կրակի մեջ և ինչ նոր ձև պետք է կերտվի: Հարցը կոչ է արմատական, սրբազան գործողության. *«Ի՞նչ կոշտ, ապականված և հնացած ձև է Դաոն ինձ խնդրում բերել վառարան, որպեսզի դրա էներգիան ազատագրվի և վերստեղծվի»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը փաթաթում է հին, կոշտ ձևերը սրբազան, աղով հյուսված ջրիմուռի պաշտպանիչ շերտով, անհրաժեշտ նախապատրաստություն, նախքան դրանք վառարանը բերելը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հաջող հեղափոխության առաջին փուլը զգույշ, գիտակցված նախապատրաստությունն է: *«Սրբազան, աղով հյուսված ջրիմուռը»* ծեսն է, արտացոլումը և ուշադիր պլանավորումը, որը պետք է նախորդի ցանկացած արմատական գործողության: Ձեզ համար մի շտապեք կրակի մոտ: Հին ձևերը պետք է պատշաճ կերպով պատրաստված լինեն իրենց վերափոխմանը, հակառակ դեպքում փոփոխությունը կլինի քաոսային, կործանարար այրվածք, այլ ոչ թե ալքիմիական հալեցում:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Հին, կրային պատյանները սկսում են փափկվել և փայլել եզրերին: Տեսանելի են խորքային փոխակերպման առաջին, թույլ և հույսով լի նշանները:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին, խոստումնալից նշանները, որ հեղափոխությունը հաջողության է հասնում: Հին, ապականված ձևերի կոշտ եզրերը սկսում են *«փափկվել և փայլել»:* Ձեզ համար անհրաժեշտ փոփոխության նկատմամբ սկզբնական դիմադրությունը սկսում է տեղի տալ: *«Թույլ, հույսով լի նշանները»* հաստատում են, որ աստվածային ժամանակը ճիշտ է, և կրակը՝ ճիշտ ջերմաստիճանի:

Ինը երրորդ տեղում.

Հին կարգի պատյանները, զգալով ջերմությունը, բռնի կերպով ճաքում և կոտրվում են՝ աղմկոտ, քաոսային և թվացյալ կործանարար փոփոխությունների ժամանակ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեղափոխությունը հասնում է իր ամենաքաոսային, բռնի և հանրային փուլին: Հին կառույցները նրբագեղորեն չեն հալվում. դրանք *«բռնի կերպով ճաքում և կոտրվում են»:* Ձեզ համար խորքային, փոխակերպող փոփոխության ժամանակը հաճախ մեծ աղմուկի, շփոթության և ակնհայտ ավերածությունների ժամանակ է: Մի անհանգստացեք փշրվելուց: Դա ալքիմիայի անհրաժեշտ մասն է: Հալված ներուժն ազատվում է:

Ինը չորրորդ տեղում.

Հալված կալցիումը և խորքային, հրաբխային երկաթը խառնվում և պտտվում են միասին՝ ծնվում է նոր, տարօրինակ և ավելի ուժեղ համաձուլվածք:

Հեղափոխության իրական, ստեղծագործական ալքիմիան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի սիրտը: Հինի փշրված մնացորդները չեն վատնվում: Դրանք խառնվում են խորքային, նախնադարյան կրակի հետ, և ծնվում է *«նոր, տարօրինակ և ավելի ուժեղ համաձուլվածք»*: Ձեզ համար հեղափոխության նպատակն է ստեղծագործական սինթեզի այս ճշգրիտ պահը: Անցյալի ազատագրված էներգիան չի ոչնչացվում, այլ համակցվում է խորքային, աստվածային կրակի հետ՝ ստեղծելու աննախադեպ, ավելի դիմացկուն և ավելի գեղեցիկ մի բան:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Հրաբխային խիտունջը, անդադար իր աշխատանքում, օգտագործում է նոր, երկաթով հարուստ համաձուլվածքը՝ իր սեփական պաշտպանիչ պատյանը ընդլայնելու համար, դառնալով ավելի մեծ և ավելի հոյակապ արարած:

Հեղափոխության գործակալն ինքն է վերափոխվում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեղափոխության գործակալն ինքն է վերափոխման հիմնական շահառուն: Հրաբխային խիտունջը օգտագործում է նոր համաձուլվածքը՝ *«ընդլայնելու իր սեփական պաշտպանիչ պատյանը»*, դառնալով *«ավելի մեծ և ավելի հոյակապ արարած»*: Ձեզ համար աշխարհում արմատական փոփոխություններ բերելու աշխատանքը, իր խորքային մակարդակում, ձեր սեփական հոգին վերափոխելու աշխատանքն է: Դուք ոչ միայն փոխում եք աշխարհը. դուք կոփվում եք՝ դառնալով ավելի դիմացկուն և ավելի գեղեցիկ էակ:

Վեցը վերնում.

Օդանցքների կրակը, իր աշխատանքն ավարտելով, դանդաղորեն սառչում և պնդանում է՝ վերածվելով հանքաքարի նոր, կայուն շերտի: Հեղափոխությունն ավարտվում է, և սկսվում է նոր, հանգիստ և երկարատև երկրաբանական դարաշրջան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեղափոխության վերջնական, ամենախորքային իմաստությունը: Սրբազան, փոխակերպող կրակը մշտական վիճակ չէ: Երբ նրա աշխատանքն ավարտվում է, այն *«դանդաղ սառչում և պնդանում է»*, ստեղծելով *«հանքաքարի նոր, կայուն շերտ»*՝ նոր, կայուն և հիմնարար իրականություն: Ձեզ համար ձեր կյանքում կամ հասարակությունում հեղափոխական կրակին, ի վերջո, պետք է թույլ տրվի սառչել և դառնալ նոր, կայուն հիմք: Փոփոխության գործակալը, որը չի կարողանում դադարեցնել այրվելը, դառնում է քառսի գործակալ: Հեղափոխությունը վառարան է, այլ ոչ թե տուն: Երբ նոր համաձուլվածքը կոփվում է, կրակին պետք է թույլ տրվի կանգնել, որպեսզի սկսվի հանգիստ, կայուն աճի նոր դարաշրջան: Ամենահաջողակ հեղափոխությունն այն է, որն ավարտվում է:

)(*)(

Հեքսագրամ 50. Անդունդային կաթսան

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա
Կաթսայի, ալքիմիական անոթի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսուներորդ թիթեղ.

Հրաբխային խիսունջի վառարանի նոր կոփած երկաթից, հին ժամանակների մակընթացային կախարդները ձուլեցին մի մեծ և սրբազան անոթ: Դա Անդունդային կաթսան էր, մաքուր, սև երկաթի կաթսա, որի վրա փորագրված էին խորքի համաստեղությունները և հազարավոր սերունդների կետերի միգրացիոն քարտեզները: Այս կաթսայի մեջ նրանք չորեցին մի մեծ, առանձին բաղադրիչ, այլ զգույշ, ներառական ընծա խութի յուրաքանչյուր անկյունից: Լիմպետի համբերատար պատյանը, մարլինի կոտրված նիզակի ծայրը, ծովաձիու դատարկ, նվիրված պարկը, ձկնորսական ձկան լուսավոր, հոգնած գայթակությունը: Ամենահամեստ և ամենահերոսական պարզևները բոլորը միասին նետվեցին կաթսայի մեջ: Կաթսան հեղափոխական ոչնչացման վայր չէր, այլ տիեզերական ինտեգրման: Այն նոր աշխարհի արգանդն էր: Մակընթացային կախարդը, որը ընտրվել էր կաթսայի տակի կրակը խնամելու համար, այն չէր կերակրում վառարանի բոցավառ բոցերով, այլ սելկի-կնոջ օջախի հանգիստ, կայուն և պահպանող ջերմությամբ: Սա էր գերագույն ալքիմիայի գաղտնիքը. ոչ թե բռնի քանդում, այլ համբերատար, ներառական և սննդարար եփում: Կաթսան վերցնում է կտրված ու տարօրինակը, հերոսականն ու խոնարհը և մեղմ, համառ ջերմության վրա եփում դրանք ամբողջ աշխարհի համար միասնական, սննդարար և կյանքը պահպանող ապուրի մեջ:

Դատաստան.

Ինտեգրման, սնուցման և նոր, կայուն և սրբազան կարգի ստեղծման ժամանակ կյանքի բազմազան և հաճախ մասնատված տարրերից: Անդունդային կաթսան ալքիմիական անոթի հեքսագրամն է: «Վիշապի լապտերը», գիտակցության պայծառ, պարզ բոցը, տեղադրված է «Առաջնորդող հոսանքի» մեղմ, համառ, թափանցող քամու վրա: Պատկերը մաքուր, լուսավորող կրակի է, որը տաքացնում է մի հսկայական, ընկալունակ անոթ, որը մեղմորեն խառնվում է կայուն շնչով: Սա մեծ, սրբազան կաթսան է, որը ձուլված է հեղափոխության երկաթից և լցված է ամբողջ խութի բազմազան, թվացյալ անհամատեղելի ընծաներով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է տիեզերական ինտեգրման գերագույն ժամանակ: Հակադրության, խոչընդոտների, ճնշման և հեղափոխության միջով երկար ճանապարհորդությունը ստեղծել է հարուստ, բարդ և հաճախ մասնատված փորձառությունների առատություն: Այժմ դուք կոչված եք լինել կաթսան: Ձեր խնդիրը նոր բան անելը չէ, այլ ձեր և ձեր համայնքի կյանքի բոլոր տարբեր և երբեմն կոտրված կտորները հավաքելը հերոսականն ու խոնարհը, ուրախն ու տխուրը՝ և դրանք առաջարկել սրբազան, միավորող տարայի մեջ: Բանալին սելկի-կնոջ օջախի մեղմ, կայուն ջերմությունն է: Սա ևս մեկ կրակոտ հեղափոխության ժամանակ չէ, այլ համբերատար, ներառական և խորապես սնուցող «եփման»:

Բազմազան տարրերը պետք է միասին եփվեն հանգիստ, կայուն կրակի վրա, մինչև իրենց առանձին համերը խառնվեն միասնական, կյանքը պահպանող ապուրի մեջ: Սա

առօրյայի ալքիմիան է, բարդ կյանքի հում բաղադրիչները աշխարհի համար սննդի աղբյուրի վերածելու սրբազան արվեստը: Կաթսան հասուն, ինտեգրված և առատաձեռն քաղաքակրթության գերագույն խորհրդանիշն է: Եղիր անոթը: Խնամիր հանգիստ կրակը: Եվ վստահիր դանդաղ, սրբազան գործընթացին, որը կտրվածն ու տարօրինակը եփում է միասնական, սնուցող ամբողջության մեջ:

Պատկեր.

Նորաստեղծ, ստորջրյա տաճարի սրտում խորքային, սրբազան և հանգիստ ինտեգրման տեսարան: Հին, փորագրված քարերի շրջանի կենտրոնում գտնվում է հոյակապ, ծանր, սև-երկաթե կաթսան Անդունդային կաթսան: Այն փորագրված է գեղեցիկ, պարուրաձև քարտեզներով և փայլող համաստեղություններով: Մակընթացային կախարդը, որի դեմքը հանգիստ է և հին իմաստությամբ, ծնկի է իջնում դրա առջևանոթի տակ վառելով փայլող մոխիրների փոքր, կայուն կրակը: Կաթսայի բաց վերևից բարձրանում է փափուկ, ոսկեգույն և բուրավետ գոլորշի, և դրա եզրին դասավորված են բազմազան ընծաները լիմպետի պատյանը, մարլինի կոտրված նիզակը, ծովաձիու պարկը: Պատկերը կյանքի և աշխարհի հարուստ, բազմազան և հաճախ կոտրված բաղադրիչներից միասնական, սնուցող տիեզերք համբերատար եփելու գերագույն, սրբազան արվեստի խորհրդածությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը կաթսայի հսկայական, ընկալունակ փորն է, խորքային, հանգիստ տարածքը, որտեղ տեղի է ունենում ինտեգրումը: Ցիլի ծովը հանգիստ, խորքային ջուրն է, որը ընդունում է բոլոր բաղադրիչները: Միջին դանթյանի լապտերը հանգիստ, կայուն և սիրող օջախ-կրակն է, հասուն և առատաձեռն սրտի կայուն ջերմությունը: Վերին դանթյանի խարիսխը երկաթի վրա համաստեղությունների փորագրված քարտեզն է, պարզ, տիեզերական իմաստությունը, որը գիտի յուրաքանչյուր բաղադրիչի համար ճիշտ ժամանակն ու տեղը: Հարցը սրբազան է, ներառական. *«Իմ կյանքի ի՞նչ մասնատված, կոտրված, կամ թվացյալ անհամատեղելի մասերն են ես կոչված հավաքելու սրտիս սրբազան ամանի մեջ, որպեսզի եփեմ մեկ, սննդարար ապուր»:* Գծեր

Վեցը սկզբում.

Կաթսան շրջվում է և դատարկվում հին, հնացած և ապականված ապուրից:

Անցյալի անհրաժեշտ մաքրում, նախքան նոր եփելը կարող է սկսվել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նոր, ինտեգրված կարգ ստեղծելու առաջին գործողությունը անցյալի *«հին, հնացած և ապականված»* մնացորդները մանրակրկիտ մաքրելն է: Կաթսան *«շրջվում է»* և դատարկվում: Ձեզ համար, նախքան նոր բաղադրիչները հավաքելը, դուք պետք է ստեղծեք լիովին մաքուր և սրբազան տարածք: Թողեք հին դժգոհությունները, հնացած գաղափարները և փչացած ծրագրերը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Առաջին բաղադրիչը՝ լիմպետի համբերատար նվազման պատյանը, տեղադրվում է դատարկ կաթսայի մեջ: Հանգիստ, համեստ առաքինությունը խնջույքի հիմքն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նոր, ինտեգրող անոթի մեջ դրվող առաջին բաղադրիչը լիմպետի համեստ, հիմնարար առաքինությունն է: Ձեզ համար ձեր կառուցած նոր կարգը պետք է հիմնված լինի արդեն իսկ մշակված հանգիստ, համբերատար և պարզեցնող իմաստության վրա: Հոյակապ պարզեները գալիս են ավելի ուշ. խնջույքը սկսվում է պարզ, համեստ պատյանով:

Ինը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը փորձում է մարլինի ծանր, կոտրված նիզակը դնել կաթսայի մեջ, և անոթը վտանգավոր կերպով տատանվում է: Մեծ, ցավոտ և հերոսական բեռի ինտեգրումը պահանջում է նուրբ հավասարակշռություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ձեր անցյալի ամենադրամատիկ և ցավոտ մասերի ինտեգրումը, ձեր հերոսական ճեղքումների և ձախողումների «կոտրված նիզակը», նուրբ և պոտենցիալ ապակայունացնող գործողություն է: Կաթսան «տատանվում է»: Ձեզ համար զգույշ և նրբանկատ եղեք, երբ ձեր պատմության մի մեծ, ծանր և սուր կտոր եք դնում նոր կարգի մեջ: Այն պետք է հավասարակշռված լինի ավելի հանգիստ, մեղմ բաղադրիչներով: Մի թողեք, որ մեկ, դրամատիկ իրադարձության ծանրությունը շրջի ամբողջ անոթը:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, անարժանության պահին, լցնում է կաթսան էժան, փայլուն և փտած ձկներով: Ապականված բաղադրիչներով լցված անոթը թույն է արտադրում, այլ ոչ թե խնջույք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խիստ նախազգուշացում: Կաթսան բարձրագույն ինտեգրման սրբազան անոթ է, և այն չպետք է լցվի իրական, կյանքը պահպանող բաղադրիչների «էժան, փայլուն և փտած» փոխարինիչներով: Ձեզ համար նոր կարգ կառուցելու աշխատանքը չի կարող կատարվել անարժան նյութերով՝ կեղծ գաղափարախոսություններով, ապականված կարճ ճանապարհներով, կամ անցողիկ մշակույթի մակերեսային, փայլուն շեղումներով: Աղբով լցված կաթսան միայն թույն կեփի, որը կհիվանդացնի աշխարհը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Կաթսայի ապուրը, որը եփվել է հանգիստ, կայուն օջախ-կրակի վրա, վերջապես սկսում է արձակել ոսկեգույն, սնուցող բույր: Բազմազան բաղադրիչները ալքիմիապես միավորվել են:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ, ինտեգրատիվ աշխատանքի հաջող ավարտը: Երկար, համբերատար եփումը կատարել է իր ալքիմիան: «Բազմազան բաղադրիչները» կորցրել են իրենց առանձին ձևերը և հալվել են «ոսկե, սնուցող» ամբողջության մեջ: Ձեզ համար ձեր կյանքի բարդ, մասնատված և հաճախ ցավոտ

կտորներն այժմ եփվում են իմաստության միասնական, բուրավետ և կյանք տվող ապուրի մեջ: Գերագույն խնջույքը գրեթե պատրաստ է:

Ինը վերևում.

Կաթսան բարձրացվում է, և դրա ոսկեգույն, կենսատու ապուրը թափվում է որպես օրհնություն ամբողջ քաղցած խութի վրա՝ սնուցելով յուրաքանչյուր արարածի, ամենափոքր կրիլից մինչև մեծ Վիշապների արքան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կաթսայի վերջնական, տրանսցենդենտալ նպատակը: Կյանքի ընթացքում ձեռք բերված ամբողջական, դժվարությամբ նվաճված իմաստությունը իմաստունի համար անձնական կերակուր չէ. այն «*օրհնություն է, որը թափվում է ամբողջ քաղցած խութի վրա*»: Խնջույքը սնուցում է ամենափոքր կրիլին և ամենամեծ Վիշապների արքային: Ձեզ համար ձեր բոլոր առանձին ճանապարհորդությունների, ձեր նվազման, ձեր ճեղքումների, ձեր ճնշումների և ձեր հեղափոխությունների վերջնական նպատակը ամբողջ աշխարհի համար մեկ, ամբողջական և գերագույն սննդարար նվերի մեջ եփվելն է: Կաթսան առատաձեռն սրտի վերջնական ձևն է, անոթը, որը դարձել է կյանքի աղբյուր բոլորի համար: Առանձին բաղադրիչներն այլևս տեսանելի չեն. մնում է միայն միավորող, ոսկեգույն և կենսատու ապուրը՝ հավերժական, տիեզերական խնջույք:

)(*)(

Հեքսագրամ 51. Վիշապների արքայի մոռնյունը

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Առաջին փոթորիկի վրա

Արթնացնող, ցնցողի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունմեկերորդ թիթեղ.

Խութը խնջույք էր անում: Կաթսայի ոսկեգույն ապուրը թափվել էր, և մեծ, գոհունակ խաղաղություն էր հաստատվել մարջանային քաղաքի վրա: Բայց խորքը մշտական խաղաղության վայր չէ. այն դինամիկ, երբեմն սարսափելի զորության վայր է: Նույն հրաբխային օդանցքներից ծնված մի ցնցում, որոնք կոփել էին կաթսայի երկաթը, ցնցեց ծովի հատակը: Մեծ ցնցող ալիք, երկրի ֆիզիկական մոռնյուն, որոտաց ջրի միջով ցրելով խնջույքը և խուճապի մատնելով փոքր արարածներին: Վիշապների արքան Առ Գուանգը, որը լուռ վայելում էր ապուրը, չխուճապի մատնվեց: Նա չնահանջեց: Նա ցնցումը զգաց ոչ թե որպես իր անձի համար սպառնալիք, այլ որպես իր թագավորության խաղաղության խախտում: Նրա արձագանքը վախեցած արձագանք չէր, այլ կարգուկանոնի հռչակագիր: Նա վեր կացավ իր լիքը, հոյակապ երկարությամբ, և նա հետ մոռնաց: Նրա մոռնյունը վախի կամ զայրույթի ճիչ չէր, այլ միակ, կենտրոնացված և երկիրը ցնցող ձայն, որը հանդիպեց քառասյին դողին և չեզոքացրեց այն կատարելապես կարգավորված, հակադիր ուժով: Ծովի հատակը հանդարտվեց: Խնջույքը, չնայած ցրված, հիշվեց, և արարածները, չնայած զարմացած, չվնասվեցին: Մակընթացային կախարդը գրել է. «*Տնցումը պատիժ չէ: Այն հոգու կենտրոնի*

փորձություն է: Դողը գալիս է խանգարելու այն, ինչը չափազանց հանգիստ է դարձել, ցրելու չափազանց երկար տևած խնջույքի հնացած հարմարավետությունը: Բարձրագույն հոգին չի խուճապի մատնվում, երբ երկիրը ցնցվում է: Նա լսում է աստվածային լիցքը քառասյին ձայնի մեջ: Եվ ապա, իր էության հանգիստ, գալարուն կենտրոնից, նա պատասխանում է ցնցմանը չափված, հզոր և պարզաբանող մոնչյունով: Ցնցման նպատակն է արթնացնել Վիշապների արքային, որը քնած է խաղաղ հյուրի մեջ»:

Դատաստան.

Հանկարծակի, հզոր և պոտենցիալ խաթարող ցնցման ժամանակ, որը ծառայում է որպես մարդու ներքին կայունության խորքային փորձություն և կոչառաջացնելու հզոր, կենտրոնացված արձագանք: Վիշապների արքայի մոնչյունը արթնացնող, սրբազան ցնցման հեքսագրամն է: «Առաջին փորձորիկը», նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիան, կրկնապատկվում է: Պատկերը որոտի է, որը ցնցում է ամբողջ ծովը, հանկարծակի, պայթյունավտանգ իրադարձություն, որը խաթարում է խաղաղ հավասարակշռության վիճակը: Սա այն ցնցումն է, որը ցնցում է խուրը ցրելով խնջույքը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խոշոր, անսպասելի իրադարձությանկորստի, ցնցող բացահայտման, հանկարծակի ճգնաժամի ժամանումը, որը ցնցում է ձեր աշխարհը մինչև հիմքերը: Մարդկային սկզբնական արձագանքը հաճախ խուճապ է, վախ և ներքին խաղաղության ցրում: Սակայն հեքսագրամը խորհուրդ է տալիս այլ, ավելի խորքային արձագանք: Վիշապների արքան խորքի գերագույն ինքնիշխանը, չի խուճապի մատնվում: Նա զգում է ցնցումը և պատասխանում է դրան կատարելապես կարգավորված, կայունացնող մոնչյունով: Ցնցումը պատիժ չէ, այլ փորձություն: Այն գալիս է տեսնելու, թե արդյոք ձեր ներքին կենտրոնն այնքան խորքային է և անսասան, որքան դուք կարծում էիք: Գաղտնիքը ցրված, վախեցնող էներգիայով արձագանքելը չէ, այլ նախ, ինչպես Վիշապների արքան, լսել քառասյին ձայնի մեջ գտնվող աստվածային լիցքը: Այնուհետև, ձեր սեփական էության հանգիստ, գալարուն կենտրոնից, դուք պետք է արթնացնեք հզոր, պարզաբանող և չափված արձագանք: Ցնցման նպատակն է արթնացնել խաղաղ հյուրի մեջ քնած ինքնիշխանին: Սուրբն ունի իր վառարանը, իմաստունն ունի իր կաթսան, տիրակալն ունի իր մոնչյունը: Սա այն ժամանակն է, երբ դուք պետք է լինեք տիրակալը, նա, ում կենտրոնացված գործությունը կարող է չեզոքացնել քառսը և վերականգնել կարգուկանոնը, ոչ թե ճնշման, այլ ճշմարտության մեկ, կենտրոնացված և հեղինակավոր գործողության միջոցով:

Պատկեր.

Վեհ, սարսափելի և դինամիկ զորության տեսարան: Ծովի հատակի մութ, դողացող ճեղքից դուրս է ճառագում հսկայական ցնցող ալիք, որը տեսանելի է որպես տեղահանված, փայլող ջրի և բեկորների համակենտրոն օղակ: Խաղաղ խուրը գտնվում է վախեցած, ցրվող քառսի վիճակում: Բայց առաջին պլանում, Վիշապների արքան՝ Առ Գուանգը, անսասան բարձրանում է: Նրա զանգվածեղ, օձաձև մարմինը գալարված է

անսահման, թաքնված զորությամբ, և նրա բերանը բաց է հզոր մոնչյունով: Նրա ծնոտներից ճառագում է կենտրոնացված, ոսկեգույն և ներդաշնակ էներգիայի հակաալիք, որը հանդիպում է դողին և տեսանելիորեն չեզոքացնում այն: Նրա դեմքը վախի կամ զայրույթի դեմք չէ, այլ խաղաղ, բացարձակ և երկիրը ցնցող հեղինակության: Պատկերը կենտրոնացված հոգու սրբազան, հզոր և կայունացնող արձագանքի ուսումնասիրությունն է հանկարծակի, քառասյին ցնցմանը:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանը հանգիստ, լսող կենտրոնն է, որը լսում է ցնցման մեջ գտնվող աստվածային լիցքը: Մտքի խարիսխը չի ցնցվում. այն մնում է անշարժ և ընկալունակ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը Վիշապների արքայի անսահման, գալարուն ուժն է, խորքային, հրաբխային էներգիան, որը արթնանում է արձագանքելու համար: Միջին դանթյանի լապտերը կարեկցող, աշխարհը կայունացնող զորության կենտրոնացված, հեղինակավոր մոնչյունն է: Հարցը կոչ է վեհաշուք, կենտրոնացված պատասխանի. *«Ի՞նչ հանկարծակի, ցնցող իրադարձություն է ցնցում իմ աշխարհը, և ինչպե՞ս կարող եմ ես, իմ էության հանգիստ, գալարուն կենտրոնից, պատասխանել դրան ճշմարտության կենտրոնացված, չափված և պարզաբանող մոնչյունով»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Հեռվում մի ցնցող դղրդյուն ստիպում է արծաթափայլ կողմերի մի խմբին խուճապի մատնվել: Հեռավոր ցնցման առաջին, բնագղային արձագանքը վախն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանկարծակի, հեռավոր ցնցման առաջին, ամենաբնական արձագանքը բնագղային *«խուճապն»* է: Ձեզ համար, երբ ցնցումը առաջին անգամ տեղի է ունենում, ձեր սիրտը կարող է արագանալ, և ձեր մտքերը կարող են ցրվել: Սա նորմալ, մարդկային արձագանք է: Մի՞ դատեք սկզբնական վախը, բայց մի՞ թողեք, որ այն թելադրի ձեր արձագանքը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ցնցումը ամբողջ ուժով հարվածում է խութին, և խնջույքը ցրվում է: Խորքային կորուստը խաթարում է խաղաղության ժամանակը: Մակընթացային կախարդը ցնցումը զգում է որպես խորքային, անձնական վերք:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ցնցումը գալիս է *«ամբողջ ուժգնությամբ»*, առաջացնելով խորքային խաթարում և խորքային, անձնական կորստի զգացում: Ձեզ համար հանկարծակի ճգնաժամը կարող է խաթարել դժվարությամբ նվաճված խաղաղության և բավարարվածության շրջանը: Թույլ տվեք ինքներդ ձեզ զգալ *«խորքային, անձնական վերք»*: Կենտրոնացված արձագանքի ճանապարհը ցավը ճնշելու միջոցով չէ:

Վեցը երրորդ տեղում.

Ցնցող ալիքն անցնում է, և մակընթացային կախարդը մնում է ապշած և ապակողմնորոշված՝ շրջապատված խնջույքի ցրված մնացորդներով:

Շփոթության մառախուղ է իջնում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ցնցման հետևանքը «ապշած» շփոթության և ապակողմնորոշման վիճակ է: Ձեզ համար սկզբնական ճգնաժամը կարող է անցնել, բայց դուք չեք կարողանում հստակ մտածել՝ շրջապատված ձեր հին խաղաղության բեկորներով: Այս քառսի վիճակից որևէ կարևոր որոշում մի կայացրեք: Թող «մառախուղը» նստի:

Ինը չորրորդ տեղում.

Վիշապների արքայի մոնչյունը դեռևս հրաման չէ, այլ հանգիստ, խորքային և հզոր բզզոց, նրա հսկայական, ներքին ուժի կուտակում: Կենտրոնացված արձագանքը սկսում է միավորվել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Շրջադարձային կետը:

Կենտրոնացված, հզոր արձագանքը վաղաժամ չի պայթում: Այն սկսվում է որպես «հանգիստ, խորքային և հզոր բզզոց», ներքին ուժի կուտակում: Ձեզ համար ցնցման նկատմամբ ձեր արձագանքը պետք է ուշադիր հավաքվի: Մի՛ մոնչացեք, մինչև չգտնեք քառսի մեջ իրական, աստվածային հաճախականությունը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքան մոնչում է, նրա կենտրոնացված, ներդաշնակ ձայնային ալիքը հանդիպում է քառսային դողին և չեզոքացնում այն: Ցնցումը հանդարտվում է կատարելապես կարգավորված, հեղինակավոր արձագանքով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի կենտրոնական գործողությունը: Վիշապների արքայի «կատարելապես կարգավորված, հեղինակավոր արձագանքը» հանդարտեցնում է քառսը: Ձեզ համար ձեր կենտրոնացված, չափված և հզոր ճշմարտության գործողությունը՝ դժվար գրույցը, հստակ որոշումը, համարձակ ստեղծագործական ակտը, կայունացնող ուժն է, որը չեզոքացնում է ճգնաժամը:

Մոնչյունը խուճապի ճիչ չէ. դա կարգուկանոնի հռչակագիր է:

Վեցը վերևում.

Խուրթը լուռ է: Ցրված ձկները, ականատես լինելով Վիշապների արքայի գործությանը, դանդաղ, տատանվելով, վերադառնում են: Նա, ով հանդարտեցրեց ցնցումը, այժմ նոր, ավելի խորքային հիմնավորված խաղաղության անսասան կենտրոնն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ցնցման վերջնական, հանգիստ նպատակը բացահայտվում է: Քառսը հանդարտվում է, և ցրված համայնքը, ականատես լինելով սարսափելի իրադարձությանը կենտրոնացված, հզոր արձագանքի, դանդաղորեն վերադառնում է՝ աշխարհի կարգուկանոնի նկատմամբ իրենց հավատը վերականգնված: Ձեզ համար մեծ ճգնաժամի ձեր հաջող կողմնորոշումը ոչ միայն բերել է նոր խաղաղություն, այլև հաստատել է ձեզ որպես կայուն, վստահելի կենտրոն ուրիշների համար: Ցնցումը, որը փորձարկեց ձեզ, ձեր կենտրոնացված արձագանքի միջոցով խորացրել է ամբողջ խուրթի խաղաղությունը: Ցրված խնջույքը հիշվում է, բայց նա, ով մոնչաց, հանգիստ, հիմնավորող ներկայությունն է նոր, մնայուն հիմքը:

Հեքսագրամ 52. Լևիաթանի հանգիստը

Խարիսխի հանգստի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա

Անշարժ մնալու, լեռան հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսուներկուերորդ թիթեղ.

Մեծ մոնչյունից հետո Վիշապների արքան լռեց: Նա չվերադարձավ խնջույքին կամ չփնտրեց խուրի գովասանքը: Նա քաշվեց մի հանգիստ, թաքնված ստորջրյա լեռ, մի վայրի բացարձակ և հին անշարժության, և այնտեղ նա գալարեց իր հսկայական, հզոր մարմինը և հանգստացավ: Նա չէր քնած: Նրա մեծ, ոսկեգույն աչքերը բաց էին, բայց նրա հայացքն ամբողջությամբ ուղղված էր դեպի ներսմտորելով իր սեփական էության անշարժ, լուռ կենտրոնի մասին: Ցրված ձկները, տեսնելով իրենց ինքնիշխանին այդքան լիովին խաղաղ, զգացին, որ իրենց փոքրիկ, անհանգիստ սրտերը սկսում են լռել: Մակընթացային կախարդը, որը ականատես էր եղել հզոր մոնչյունին, այժմ տեսավ ավելի հզոր լուրջությունը: *«Մոնչյունը, — գրել է նա, — խորքային, ներքին օրենքի արտաքին արտահայտությունն է: Բայց հանգիստը մոնչյունի աղբյուրն է: Վիշապների արքան, որը կարող է իր ձայնով ցնցել երկիրը, նաև այն է, ով կարող է հանգստացնել իր ներքին ծովը: Իսկական ինքնիշխանը չի կառավարում անհանգիստ գործողությունների վայրից, այլ լուռ, անշարժ առանցքից: Լեռը չի ձգտում հրամայել աշխարհին. այն պարզապես հանգստանում է իր անսասան բնույթի մեջ, և աշխարհը կազմակերպվում է իր խաղաղության շուրջ: Անշարժ մնալու արվեստը իմաստունի արվեստն է: Դա հանգիստ, կամային կարգապահություն է դադարեցնելու անցյալի ուրվականներին և ապագայի ուրվականներին հետապնդելը: Դա պարզ, խորքային և սարսափելի գործողություն է՝ լինել հենց այնտեղ, որտեղ գտնվում ես, առանց որևէ այլ տեղ լինելու ցանկության»:*

Դատաստան.

Խորքային, կամային անշարժության ժամանակ, արտաքին գործողությունների կանխամտածված դադարեցումն անսասան ներքին խաղաղություն զարգացնելու համար: Լևիաթանի հանգիստը անշարժ մնալու, մեղիտացիայի լեռան հեքսագրամն է:

«Խարիսխի հանգիստը», ծովի հատակի անշարժ, ծանր, անշարժ լեռը,

կրկնապատկվում է: Պատկերը լեռան վրա հենված լեռ է բացարձակ, ինքնիշխան անշարժություն, որը բոլոր իրական խաղաղության և զորության հիմքն է:

Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է սրբազան ժամանակական գաղափար: Նախորդ հեքսագրամների մեծ, արտաքին աշխատանքը կաթսայի եփումը, Վիշապների արքայի մոնչյունը ավարտվել է: Հիմա դուք պետք է հեռանաք գործողությունների աշխարհից և զարգացնեք համապատասխան անշարժություն ձեր ներսում: Սա պասիվ, ուժասպառ փլուզում չէ, այլ ինքնատիրապետման միտումնավոր, ակտիվ և կամային պրակտիկա: Վիշապների արքան, իր հզոր մոնչյունից հետո, չի շարունակում մոնչալ. նա հանգստանում է: Հիմնականը դառնալն է ծովի հատակի լեռը,

Լևիաթանը իր լուռ, գալարուն հանգստության մեջ: Ձեր խնդիրն է հանդարտեցնել անհանգիստ, արագաշարժ միտքը և ձգտող, ցանկացող սիրտը: Թող անցյալի ուրվականներն ու ապագայի ուրվականները լուծվեն: Անշարժ մնալու արվեստը հենց այնտեղ լինելու արվեստն է լիակատար և խաղաղ ընդունմամբ: Լեռը չի ձգտում հրամայել աշխարհին. այն պարզապես հանգստանում է իր անսասան բնույթի մեջ: Դուք պետք է նույնը լինեք: Այս խորքային ներքին անշարժության վայրից, ի վերջո, կծնվի նոր, ավելի հիմնավորված և ավելի խորքային իսկական գործողություն: Բայց առայժմ ձեր միակ խնդիրն է հանգստանալ, անշարժ լինել և մտորել ձեր սեփական էության հանգիստ, լուռ կենտրոնի մասին: Իմաստունի անշարժությունը տիեզերքի ամենահզոր ուժն է:

Պատկեր.

Վեհ, հուշարձանային և խաղաղ անշարժության տեսարան մի հսկայական, հին ստորջրյա լեռան վրա: Վիշապների արքան՝ Առ Գուանգը, գալարվել է դրա գագաթին, նրա զանգվածեղ, օձաձև մարմինը խաղաղ, հզոր հանգստության ուսումնասիրություն է: Նրա մեծ, ոսկեգույն աչքերը բաց են, բայց հայացքն ամբողջովին դեպի ներս է ուղղված, նրա անշարժ մարմնից ճառագում է խորքային, մեղիտատիվ հանգստություն: Նրա շուրջը ջուրը լիովին անշարժ է, խորքային, պարզ և լուռ կապույտ: Նախորդ հեքսագրամի ցրված ձկներն այլևս խուճապի մեջ չեն. նրանք սավառնում են ջրի մեջ իրենց ինքնիշխանի շուրջը, իրենց սեփական փոքրիկ մարմինները նույնպես հանդարտված են խորքային, ճառագայթող խաղաղությամբ: Պատկերը մեղիտացիա է հոգու սրբազան, մագնիսական և աշխարհը կայունացնող զորության մասին, որը հասել է բացարձակ, կամային հանգստության վիճակի:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանը Վիշապների արքայի լուռ, ոսկեգույն աչքն է, անշարժ, խորհրդածական գիտակցությունը, որը հանգստանում է իր անսասան բնույթի մեջ: Մտքի խարիսխը դադարեցրել է ամեն անհանգիստ մտածողություն: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը ստորջրյա լեռան շուրջ լիովին անշարժ, խորքային ջուրն է, լուռ, հավաքված զորության հսկայական ջրամբար: Միջին դանթյանի լապտերը ակտիվ, ճառագայթող բոց չէ, այլ տաք, ոսկեգույն և խորապես խաղաղ ներքին արև, սիրտը հանգստանում է: Հարցը ուշադրության լուռ, միակողմանի գործողություն է. *«Կարո՞ղ եմ դադարեցնել բոլոր ձգտումները և պարզապես հանգստանալ՝ լուռ ու անշարժ, իմ սեփական էության անսասան կենտրոնում»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը հանգստացնում է մի անհանգիստ միտք՝ հանդարտեցնելով իր մտքի առաջին, արագընթաց արծաթափայլ կողմը: Անշարժ մնալու պրակտիկան սկսվում է զսպման մեկ, փոքր գործողությամբ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ներքին հանգստության մեծ արվեստը սկսվում է փոքր, թվացյալ աննշան հաղթանակից: Մակընթացային կախարդը

հանգստացնում է *«մեկ անհանգիստ միտք»*: Ձեզ համար մի ճնշեք ձեր մտքի աղմուկը: Մեղիտացիայի պրակտիկան մեկ արագընթաց *«արծաթափայլ կողմը»* հանգստացնելու լուռ, համբերատար աշխատանքն է:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը հանգստացնում է իր անհանգիստ սիրտը, ռեմորայի անընդհատ, կրծող քաղցը: Նրա զգացմունքները բերվում են հանգիստ, հնազանդ խաղաղության:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Պրակտիկան խորանում է՝ մտքերը հանգստացնելուց դեպի *«անհանգիստ սրտի»* ավելի խորքային, ավելի անհանգիստ ուժերը: Ցանկությունը գրավող *«ռեմորան»* հանգստացվում է: Ձեզ համար, երբ միտքը սկսում է հանգստանալ, դուք պետք է նույն հանգիստ, կամային զսպումը բերեք ձեր անհանգիստ հույզերին: Սիրտը պետք է սովորի հանգստանալ, ոչ թե որպես մեռած բան, այլ որպես խաղաղ, խորքային լճակ:

Ինը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը հանգստացնում է իր մարմինը՝ դադարեցնելով իր անհանգիստ, աննպատակ լողալը: Ֆիզիկական կերպարանքը դառնում է հոգու համար հիմնավորված, անշարժ խարիսխ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանգստությունն այժմ ընդգրկում է ֆիզիկական մարմինը: Անընդհատ ֆիզիկական ակտիվության *«անհանգիստ, աննպատակ լողալը»* դադարում է: Ձեզ համար անշարժ մնալու լիարժեք պրակտիկան պահանջում է, որ դուք ձեր մարմինը հասցնեք գիտակցված, խաղաղ հանգստի: Նստեք: Հանգիստ մնացեք: Թող ֆիզիկական կերպարանքը դառնա ձեր հոգու համար *«հիմնավորված, անշարժ խարիսխ»*:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Վիշապների արքան լռեցնում է իր լեզենդար մոնչյունը, այդ հզոր արտահայտությունը իր ինքնիշխան կամքի: Վերջնական զորությունը բացահայտվում է որպես կամային, վեհաշուք լռության զորություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Պրակտիկան հասնում է իր ամենախորքային և պարադոքսալ փուլին: Վիշապների արքան *«լռեցնում է իր լեզենդար մոնչյունը»*, այն զորությունը, որը սահմանում է նրան որպես ինքնիշխան: Ձեզ համար ամենախորքային անշարժությունն այն է, որը լռեցնում է նույնիսկ ձեր ամենաարդար և հզոր ինքնարտահայտումը: Վերջնական զորությունը խոսելու և գործելու ունակությունը չէ, այլ կամային, վեհաշուք կերպով լուռ և անշարժ մնալու ունակությունը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Վիշապների արքայի անշարժությունը դառնում է ճառագայթում, նրա լուռ խաղաղությունը տարածվում է դեպի դուրս՝ հանգստացնելու համար խուրժի վրա գտնվող բոլոր ձկների սրտերը: Իմաստունի հանգիստը լուռ, աշխարհը կայունացնող օրհնություն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանգիստ, կենտրոնացած հոգին դառնում է խաղաղության աղբյուր ամբողջ աշխարհի համար: Վիշապների արքայի *«լուռ խաղաղությունը»* ճառագայթում է դեպի դուրս՝ հանգստացնելով բոլոր էակների անհանգիստ սրտերը: Ձեզ համար ձեր անձնական, ներքին աշխատանքը մեղիտացիայի վրա եսասիրական արարք չէ: Ձեր մշակած անշարժությունը *«աշխարհը կայունացնող օրհնություն»* է: Ձեր շուրջը քառսը հանգստացնելու ամենահզոր միջոցը ձեր ներսում անսասան խաղաղություն գտնելն է:

Վեցը վերնում.

Վիշապների արքան, իր հանգիստը լիովին կատարած, մնում է իր լուռ ստորջրյա լեռան վրա, խաղաղության մշտական, անշարժ առանցք ծովի բոլոր փոփոխվող հոսանքների համար: Իմաստունը չի վերադառնում լեռանից. իմաստունը դառնում է լեռ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի վերջնական, տրանսցենդենտալ փուլը: Խորքային անշարժության վիճակն այլևս ժամանակավոր նահանջ չէ, այլ մշտական, մարմնավորված իրականություն: Վիշապների արքան *«դառնում է լեռ»*, *«խաղաղության մշտական, անշարժ առանցք»* ամբողջ տիեզերքի համար: Ձեզ համար անշարժ մնալու վերջնական նպատակը խաղաղ արձակուրդ վերցնելը չէ, այլ ձեր էությունը անսասան հանգստության աղբյուր դարձնելը: Իմաստունը չի վերադառնում մեղիտացիայից. մեղիտացիան դառնում է իմաստուն: Լեռը այն վայրը չէ, որը դուք այցելում եք. այն ձեր սեփական հոգու անշարժ, լուռ և հավերժական էությունն է: Սա այն խաղաղությունն է, որը գերազանցում է բոլոր հասկացողությունները, մի խաղաղություն, որն այժմ ձեր մշտական, անդառնալի տունն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 53. Սառցադաշտային առաջխաղացում

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա Զարգացման, աստիճանական առաջընթացի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսուներեքերորդ թիթեղ.

Հեռու հյուսիսում, որտեղ ծովը գունատ, սառը և կաթնագույն կապույտ է, մի մեծ սառցադաշտ է ծովն ընկնում: Մի հսկայական այսբերգ, մաքուր, հին և սեղմված անշարժության մի լեռ, անջատվում է սառած ափից և սկսում իր լուռ, համբերատար ճանապարհորդությունը դեպի հարավ: Այն չի գրոհում մարլինի նման, ոչ էլ բարձրանում է ջրիմուռի նման: Այն լողում է, հանգիստ, վեհաշուք և բացարձակապես անշտապ թափով: Այն լեռան մի կտորն է, որն այժմ լողում է փոփոխվող ծովում, և դրա առաջընթացը մաքուր, համբերատար բնության զորություն է: Մակընթացային կախարդը, որի սիրտը դեռևս լի էր լեռան խորքային անշարժությամբ, տեսավ այսբերգը և հասկացավ մեծ խաղաղության հաջորդ, օրգանական փուլը: *«Լեռը, — գրել է նա, — ճգնափորի քարանձավն է, կատարյալ, անշարժ լռության վայրը: Բայց սառցադաշտը*

իմաստունի վերադարձն է աշխարհ: Այն նույն այդ անշարժության մի կտորն է, որն այժմ շարժվում է, հանգիստ, համբերատար և անդիմադրելի զորությամբ, դեպի մարդկային գործերի ավելի տաք, ավելի քառասային ջրերը: Այսբերգը չի ձգտում փոխել ծովը. այն պարզապես մտնում է դրա մեջ, և նրա զով, հանգիստ ներկայությունը դանդաղ, համբերատար և խորապես փոխում է ամբողջ աշխարհի ջերմաստիճանը: Սա աստիճանական զարգացման ճանապարհն է: Խորքային ճշմարտությունը, որը կոփվել է վառարանում, ինտեգրվել կաթսայի մեջ և հանգստացել լեռան վրա, այժմ պետք է բերվի հանգիստ, համբերատար և բնական շնորհով այն աշխարհ, որն այդքան հուսահատորեն կարիք ունի դրան: Մի շտապեցրեք ճշմարտությունը: Թող այն սառցաբեկորի նման լողա հանգիստ, անշտապ թափով, և դրա ազդեցությունը կզգացվի ամենահեռավոր ափերին»:

Դատաստան.

Հանգիստ, համբերատար և օրգանական զարգացման ժամանակ, խորքային ճշմարտության կամ նշանակալի հարաբերության աստիճանական և անշտապ առաջխաղացում դեպի ավելի լայն աշխարհ: Սառցադաշտային առաջխաղացումը զարգացման, աստիճանական առաջընթացի հեքսագրամն է: «Առաջնորդող հոսանքը», մեղմ, համառ, թափանցող քամին, փչում է «Խարիսխի հանգստի»՝ ծովի հատակի անշարժ, ծանր, անշարժ լեռան վրայով: Պատկերը մեղմ, կայուն շնչի է, որը հսկայական, հիմնավորված անշարժությունը տեղափոխում է դանդաղ, վեհաշուք և համբերատար շարժման: Սա այսբերգն է, լեռան մի կտորը, որն այժմ լողում է փոփոխվող ծովում, լողում է հանգիստ, անշտապ թափով, որը ժամանակի ընթացքում կփոխի ամբողջ աշխարհի ջերմաստիճանը: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խորապես օրգանական և անշտապ առաջընթացի ժամանակ: Նախորդ հեքսագրամների մեծ, ներքին աշխատանքն ավարտվել է: Դուք կոփել եք նոր համաձուլվածքը, եփել ինտեգրատիվ ապուրը և գտել ձեր էության անշարժ, կենտրոնական լեռը: Հիմա դուք պետք է այս խորքային, հաստատված ճշմարտությունը բերեք աշխարհ, ոչ թե հանկարծակի, դրամատիկ լիցքով, այլ լողացող սառցաբեկորի հանգիստ, համբերատար և բնական նրբազեղությամբ: Սա ուսուցչի, խորհրդատուի հեքսագրամն է, երկարատև հարաբերությունը, որը աճում և խորանում է ողջ կյանքի ընթացքում: Հիմնականը թույլ տալն է, որ զարգացումը տեղի ունենա իր սեփական, բնական տեմպով: Ձեր կրած խորքային, զով ճշմարտությունը բնականաբար, համբերատար և առանց ուժի կփոխի ձեր շուրջը գտնվող ամբողջ ծովի ջերմաստիճանը: Մի փնտրեք հանկարծակի, դրամատիկ ազդեցություն: Եղեք այսբերգը: Վստահեք աստիճանական, օրգանական առաջընթացի լուռ, համբերատար և անդիմադրելի զորությանը: Ծշմարտությունը, որը պարտադրվում է, ալիք է, որը կոտրվում և նահանջում է: Ծշմարտությունը, որը լողում է, հոսանք է, որը փոխում է աշխարհը:

Պատկեր.

Վեհ, լուռ և վեհաշուք առաջընթացի տեսարան: Մի հսկայական այսբերգ, մաքուր, հին, կապտա-սպիտակ սառույցի վեհաշուք, քանդակված լեռ, լողում է հանգիստ, գունատ, կաթնագույն-կապույտ ծովում: Նրա առաջընթացը շարժման մեջ խորքային անշարժություն է: Մակերևույթի տակ, նրա հսկայական, թաքնված, ստորջրյա զանգվածը հուշում է նրա գործության խորքային, անտեսանելի հիմքը: Նրա կողքերից բարձրանում է մի բարակ, զով մշուշ, նուրբ, համատարած ազդեցություն, որը նրբորեն սառեցնում է օդը և ջուրը մղոններով շուրջը: Միակ, սպիտակ բևեռային ջրածիծառը պտտվում է նրա գագաթի շուրջը: Պատկերը խորքային, հիմնավորված ճշմարտության ուսումնասիրությունն է, երբ այն շարժվում է անշտապ շնորհքով դեպի փոփոխվող աշխարհ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանն այսբերգի հսկայական, թաքնված, ստորջրյա զանգվածն է, մշակված գործության խորքային, անշարժ պաշարը, որը աստիճանական առաջընթացի իրական շարժիչն է: Ցիի ծովը հսկայական, զով և անշտապ թափ է: Միջին դանթյանի լապտերը նուրբ ազդեցության հանգիստ, զով և թափանցող մշուշն է, սեր, որը փոխում է աշխարհը ոչ թե այրելով, այլ իր հանգիստ, զովացնող ներկայությամբ: Վերին դանթյանի խարիսխն այսբերգի խաղաղ, համբերատար բանականությունն է, որը գիտի, որ իր նպատակակետը հաստատ է, և որ շտապելու կարիք չկա: Հարցը հանգիստ, համբերատար է. *«Իմ հոգու ռ՞ր խորքային, զով ճշմարտությունն է պատրաստ լողալու հանգիստ, անշտապ շնորհքով դեպի աշխարհի ավելի տաք, ավելի քառասային ջրերը»:* Գծեր

Վեցը սկզբում.

Երիտասարդ, փոքրիկ սառցե լողացողը լողում է ավելի տաք հոսանքի մեջ և սկսում է հալվել, նրա առաջընթացը, կարծես, տատանվում է: Աստիճանական զարգացման առաջին, փորձնական քայլը հաճախ նման է նահանջի: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Դանդաղ, օրգանական գործընթացի հենց սկիզբը կարող է ձախողում թվալ: *«Փոքրիկ սառցե լողացողը»* կարծես *«հալվում»* և անհետանում է: Ձեզ համար մի հուսահատվեք, եթե ձեր մեղմ, համբերատար մոտեցումը սկզբում վատթարացնում է իրավիճակը կամ ոչ մի ազդեցություն չունի: Հալվելը գործընթացի մի մասն է. դա խորքային, սառը ճշմարտությունն է, որը սկսում է աննկատելիորեն ազդել շրջակա ջրի վրա:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Այսբերգը լողում է մի խորքային, ջրասույզ գագաթի վրայով, և նրա հսկայական, թաքնված զանգվածը գրեթե հանգչում է դրա վրա: Անտեսանելի խոչընդոտը գրեթե կանգնեցնում է հանգիստ առաջընթացը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աստիճանական առաջընթացը գրեթե կանգնեցվում է *«խորքային, ջրասույզ գագաթի»* թաքնված խոչընդոտի, խորքային արմատացած նախապաշարմունքի, կամ անտեսանելի ինստիտուցիոնալ արգելքի կողմից: Ձեզ համար դանդաղ, համբերատար զարգացման ճանապարհը կհանդիպի այս

թաքնված խոչընդոտներին: Այսբերգը չի գրոհում գազաթը. այն համբերատարորեն լողում է, մինչև հոսանքն այն տանի: Վստահեք ձեր սեփական մշակված առաքինության խորքային, թաքնված զանգվածին ձեզ օգնելու համար:

Ինը երրորդ տեղում.

Խաղացող, շաղակրատող դելֆինների մի խումբ է պտտվում այսբերգի շուրջը, նրանց անցողիկ, մակերեսային ուրախությունը կտրուկ հակադրվում է այսբերգի հանգիստ, հին նպատակին: Խորքային փոփոխության աշխատանքն անհրապույր է և հաճախ անտեսանելի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աստիճանական զարգացման դանդաղ, խորքային աշխատանքը հմայիչ չէ: Այն հեշտությամբ անտեսվում կամ ծաղրվում է մակերեսային մշակույթի «խաղացող, շաղակրատող» ուժերի կողմից: Ձեզ համար մի նախանձեք ավելի շողշողուն, մակերեսային ջանքերին տրվող հեշտ, անցողիկ ուշադրությանը: Այսբերգի հանգիստ, հին նպատակը շատ ավելի մեծ և երկարատև նշանակություն ունի, քան դելֆինների անցողիկ խաղը: Շարունակեք լողալ:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Այսբերգը, լողալով արևով ողողված մի ծոց, սկսում է թափել իր փոքրիկ, գեղեցիկ բեկորները, որոնք դառնում են փայլուն, լողացող քանդակներ: Խորքային ճշմարտությունը, առանց ջանքերի, ստեղծում է անցողիկ, ժամանակավոր գեղեցկություն իր շուրջը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աստիճանական առաջընթացը սկսում է առաջացնել գեղեցկության և ոգեշնչման անսպասելի, անցողիկ պահեր: «Փայլուն, լողացող քանդակները» փոքր, ստեղծագործական խորաթափանցումներն են, բարության հանգիստ գործողությունները և նուրբ, չալանավորված ազդեցությունները, որոնք այսբերգը բնականաբար թափում է իր շրջակայքում: Ձեզ համար խորքային, համբերատար զարգացման կյանքը շրջապատված կլինի աշխարհին տրված այս փոքր, գեղեցիկ և չհաշվարկված նվերներով: Մի կառչեք դրանցից. թողեք, որ դրանք լողան:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Այսբերգը, մի ամբողջ եղանակ լողալուց հետո, վերջապես, լուռ, սառեցնում է ամբողջ ծոցը: Միակ, խորքային ճշմարտության դանդաղ, համբերատար ազդեցությունը փոխել է ամբողջ էկոհամակարգը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աստիճանական առաջընթացի վերջնական, լուռ և աշխարհը փոխող նպատակը ձեռք է բերվում: Այսբերգի դանդաղ, համբերատար ազդեցությունը «սառեցնում է ամբողջ ծոցը»: Ձեզ համար ձեր երկար, անշտապ և հաճախ անտեսանելի զարգացումը վերջապես, լուռ, փոխել է ձեր համայնքի կամ ձեր ոլորտի կլիման: Ձեր կրած խորքային, զով ճշմարտությունը դարձել է մշտական, աշխարհը փոխող զորություն:

Ինը վերևում.

Այսբերգը, իր երկար, լուռ ճանապարհորդությունն ավարտած, նրբորեն հալվում է ծովի մեջ, նրա մաքուր, հին ջուրը անբաժանելիորեն խառնվում է շրջապատող

անծայրածիր օվկիանոսի հետ: Իմաստունն ու նրա ճշմարտությունը դառնում են մեկը Դաոյի հետ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աստիճանական առաջխաղացման վերջնական, ամենաանվերահսկելի փուլը: Այսբերգը, խորքային ճշմարտության կրողը, չի կառչում իր առանձին ինքնությունից: Այն *«նրբորեն հալվում է ծովի մեջ»*, նրա մաքուր, հին ջուրը դառնում է *«անզանազանելի»* մեծ, շրջապատող Դաոյից: Ձեզ համար երկար և հավատարիմ զարգացման վերջնական նպատակը ձեր կրած ճշմարտության հետ մեկը դառնալն է: Ուսուցիչը չի մնում առանձին, հատուկ էակ. նա լուծվում է իրականության հենց հյուսվածքի մեջ, նրա իմաստությունը տիեզերական ծովի մշտական, անանուն և լիովին ինտեգրված մասը: Սառցադաշտային առաջխաղացումն ավարտվում է ոչ թե հաղթական ժամանամամբ, այլ Ամենայնի մեջ լուռ, ամբողջական և սիրող լուծարմամբ:

)(*)(

Հեքսագրամ 54. Անեմոնի այգին

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա
Ամուսնացող օրիորդի, ենթակա միության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունչորսերորդ թիթեղ.

Հանգիստ, արևով ողողված ծոցում, որը հովացել էր լողացող այսբերգի կողմից, սկսեց շարժվել մի նոր, մեղմ հոսանք: Դա հզոր, քշող ուժ չէր, այլ տաք, գալարուն հոսք, որը կրում էր հազարավոր փոքրիկ, գեղեցիկ կյանքերի սերմերը: Այնտեղ, որտեղ այն դիպչում էր մերկ, հրաբխային ժայռին, սկսում էր ծաղկել անեմոնների այգին: Դրանք մեծ խութի մեծ, ձվադրող մարջանները չէին, այլ լուռ, միայնակ և շունչը կտրող գեղեցիկ արարածներ՝ ռուբին, զմրուխտ և շափուղա, յուրաքանչյուրը սնուցող ջերմության եզակի, նուրբ և կատարյալ արտահայտություն: Նրանք չէին տիրում ծոցին. նրանք զարդարում էին այն: Դրանք անթիվ, փոքր և համեստ օրհնություններ էին, որոնք հաջորդում էին մեծ, համբերատար աշխատանքին: Մակընթացային կախարդը, որի սիրտն այժմ նույնքան զով և մաքուր էր, որքան սառցադաշտային ջուրը, տեսավ այգին և ժպտաց: *«Սա, — գրել է նա, — երկարատև, լուռ ինտեգրման նուրբ, ուրախ բերքահավաքն է: Անեմոնը չի ձգտում, այն բացվում է: Դա լուռ, նրբագեղ և ենթակա գեղեցկությունն է, որը ծաղկում է ավելի մեծ ճշմարտության հետքերով: Լողացող այսբերգը չի հրամայում այգուն գոյանալ. այն պարզապես ստեղծում է պայմաններ, որտեղ հազարավոր նուրբ գեղեցկություններ կարող են ծաղկել: Իմաստունի աշխատանքը ոչ թե այգեպան լինելն է, որը տնկում է յուրաքանչյուր սերմ, այլ սառցադաշտ լինելը, որն իր լուռ, համբերատար ներկայությամբ խթանում է տաք, մեղմ հոսանք, որտեղ անթիվ, փոքր և չալանավորված օրհնությունները կարող են արմատ գցել և ծաղկել: Անեմոնի այգին խորքային, հաստատված խաղաղության փափուկ, գունագեղ և ուրախ եզրն է»:*

Դատաստան.

Հանգիստ, բնական ծաղկման ժամանակ, փոքր, գեղեցիկ օրհնությունների նուրբ և ուրախ բերքահավաք, որը հաջորդում է մեծ ներքին աշխատանքի ժամանակաշրջանին: Անեմոնի այգին ենթակա միության, ամուսնացող օրիորդի հեքսագրամն է: «Առաջին փոթորիկը», նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիան, տեղադրված է «Լռակյաց անդունդի» ռոբախ, հանգիստ սրտի վրա: Պատկերը հանկարծակի, նուրբ և ստեղծագործական ջերմության է, որը խորքային, ընկալունակ լուրջությունը առաջացնում է բազմազան, նուրբ գեղեցկությունների ծաղկման: Սա անեմոնների այգին է հանգիստ, գունագեղ և ուրախ եզր, որը զարդարում է այն ծոցը, որը հովացվել էր լողացող այսբերգով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է նուրբ, անպարտադրելի և հաճախ անսպասելի ծաղկման ժամանակ: Նախորդ հեքսագրամների երկար, համբերատար և խորքային ներքին աշխատանքը ստեղծել է խորքային, հաստատված խաղաղություն: Այժմ, այդ մեծ աշխատանքի հանգիստ հետքերով, ծաղկում է փոքր, ուրախ և բազմազան օրհնությունների մի շրջան: Սա նոր հավակնոտ նախագծերի կամ մեծ, ռազմավարական նախաձեռնությունների ժամանակ չէ: Սա հանգիստ, գունագեղ և չալանավորված բերքահավաքը վայելելու ժամանակ է: Անեմոնը չի ձգտում աճել. այն պարզապես բացվում է տաք, սնուցող հոսանքի առջև: Այս հեքսագրամի բանալին նրբագեղ, ենթակա ընդունման ոգին է: Անեմոնի այգին մեծ, ձվադրող խուրճ է, որը վերստեղծում է աշխարհը. դա փափուկ, հանգիստ և ուրախ գեղեցկությունն է, որը զարդարում է արդեն վերստեղծված աշխարհը: Ձեր խնդիրն է լինել անեմոնի նմանբաց, ընկալունակ և գոհ նոր կարգում հանգիստ, գունագեղ և համեստ դեր խաղալու համար: Այս եղանակին իսկական տերը ոչ թե հրամայում է, այլ թույլ է տալիս իրեն լինել ավելի մեծ, ծաղկող ամբողջության գեղեցիկ, անբաժանելի և ենթակա մասը: Հանգիստ, մեղմ բերքահավաքը սրբազան պարզ և երկար, համբերատար ճանապարհորդության համար:

Պատկեր.

Հանգիստ, մտերիմ և շունչը կտրող գեղեցկության տեսարան արևով ողողված, պաշտպանված ծոցում: Մի մութ, հարթ, հրաբխային ժայռի վրա ծաղկել է մակընթացային անեմոնների մի խումբ՝ լուսավոր ռուբինի, զմրուխտի և շափյուղայի գոբելեն: Նրանք բաց են, իրենց նուրբ, թերթիկների նման շոշափուկները նրբորեն տատանվում են տաք, արևի լույսով ողողված հոսանքի մեջ: Փոքրիկ, կիսաթափանցիկ ծովախեցգետիններն ու փոքր, թանկարժեք քարերի նման ձկները իրենց տներն են ստեղծել տերևների մեջ: Ջուրը մաքուր է, հանգիստ և սնուցող: Պատկերը փոքր, գեղեցիկ էակների բազմազան համայնքի հանգիստ, ուրախ և համեստ ծաղկման ուսումնասիրությունն է մեծ, խորքային, համբերատար աշխատանքի հետքերով: Այն հաստատված խաղաղության փափուկ, գունագեղ և սրբազան եզրի դիմանկարն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը անեմոնի բաց, ընկալունակ սիրտն է, լապտերը փայլում է փափուկ, գունագեղ և հանգիստ ուրախությամբ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը տաք, նուրբ,

սնուցող հոսանքն է, կենսունակության հանգիստ, պահպանող հոսք: Վերին դանթյանի խարիսխը ենթակա, գեղեցիկ և անբաժանելի դերի խաղաղ ընդունումն է ավելի մեծ, ներդաշնակ ամբողջության մեջ: Հարցը նուրբ, գնահատող է. *«Ի՞նչ փոքր, գեղեցիկ և չպլանավորված օրհնություններ են ծաղկում իմ կյանքում, և ինչպե՞ս կարող եմ լիովին բացվել այս նուրբ եղանակի հանգիստ, ուրախ բերքահավաքի համար»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Միակ, փոքր, պարզ ծովային խխունջը, գոհ լինելով համեստ, անհրապույր դերով, կատարում է իր հանգիստ, էական խնդիրը մեծ ծաղկման ստվերում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի ոգին համեստ, աննկատ բավարարվածությունն է: *«Պարզ ծովային խխունջը»* չի նախանձում անեմոնի գեղեցկությանը: Նա կատարում է իր *«հանգիստ, էական խնդիրը»* առանց բողոքի: Ձեզ համար, այս եղանակին, մի փնտրեք մեծ, հանրային դեր: Գտեք ուրախություն և նպատակ պարզ, համեստ և էական խնդիրների մեջ, որոնք աջակցում են ավելի մեծ, ծաղկող համայնքին:

Ինը երկրորդ տեղում.

Միակ, պարզ, փոքր անեմոնը բացվում է մի շատ ավելի մեծ, ավելի փայլունի կողքին: Նա չի համեմատում կամ մրցում. նրա հանգիստ, պարզ գեղեցկությունն ինքնին ամբողջական է և ամբողջական:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Պարզ, ենթակա գեղեցկության հանգիստ, ամբողջական շնորհը: Պարզ անեմոնը *«չի համեմատում կամ մրցում»:* Ձեզ համար ձեր սեփական հանգիստ գեղեցկությունը, ձեր սեփական եզակի և պարզ պարզելը, ինքնին ամբողջական է և ամբողջական: Այն արտաքին հաստատման կամ ավելի փայլունի հետ համեմատության կարիք չունի: Գտեք ձեր խաղաղությունը ձեր սեփական պարզ, իսկական էության ամբողջականության մեջ:

Վեցը երրորդ տեղում.

Երիտասարդ, եռանդուն ծաղիկը ձգտում է արծաթափայլ ծաղիկների անցողիկ, փայլուն խմբին՝ հույս ունենալով նկատվել, բայց նրա արմատները ժայռի վրա թույլ են, և նա քշվում է: Սեփական դիրքից այն կողմ դիրքի ձգտելը հանգեցնում է աղետի:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում անհանգիստ, հավակնոտ ձգտման դեմ՝ դեպի մի դեր, որը քոնը չէ: Երիտասարդ անեմոնը *«ձգտում է»* դեպի հմայիչ, բայց անցողիկ կապ, և քանի որ նրա *«արմատները ժայռի վրա թույլ են»*, *«քշվում է»:* Ձեզ համար իմացեք ձեր տեղը այգում: Գեղեցիկ և ամբողջական դերը սահմանափակում չէ, այլ սրբազան հիմք: Մի տարվեք ավելի փայլուն, բայց պակաս հիմնավորված դիրքի ցանկությամբ:

Ինը չորրորդ տեղում.

Երիտասարդ անեմոնը, որն անցել է առաջին ծաղկման եղանակը, համբերատար

սպասում է, նրա հանգիստ, հասուն գեղեցկությունը խորանում է ստվերում:

Հանգիստ, հավատարիմ սպասում մի դերի, որը դեռ պետք է գա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Համբերատար, հավատարիմ սպասման ժամանակ: Երիտասարդ անեմոնը *«անցել է առաջին ծաղկման եղանակը»* և այժմ զարգացնում է *«հանգիստ, հասուն գեղեցկություն ստվերում»*: Ձեզ համար ճիշտ դերը կամ նախասահմանված միությունը կարող է հետաձգվել: Մի շտապեք կամ մի պարտադրեք կապը: Սպասեք հանգիստ, խորացող հավատքով, և ձեր ժամանակը կգա: **Վեցը հինգերորդ տեղում.**

Վիշապների արքան, իր հանգիստ, հետ-մոռնչունային խոնարհությամբ, գալիս է այգի և ընտրում է ամենափոքր, ամենահամեստ և ամենաբավարարված անեմոնը որպես իր անձնական այգին: Ամենաբարձր պատիվը տրվում է ամենախոնարհ շնորհին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի գազարնակետը: Ամենաբարձր պատիվը տրվում է ոչ թե ամենափայլուն, ամենահավակնոտ ծաղկին, այլ *«ամենափոքր, ամենահամեստ և ամենաբավարարված անեմոնին»*: Ձեզ համար ենթակա դերի վերջնական կատարումն ինքնին գերիշխան զորության կողմից ճանաչվելն ու սիրվելն է: Հանգիստ, համեստ և ամբողջական շնորհն ամբողջ այգու ամենագեղեցիկ բանն է, և իմաստուն տիրակալը գիտի դա:

Վեցը վերնում.

Անեմոնը, հանգիստ լինելով ինքն իրեն, սկսում է ինքնաբերաբար թափել փոքր, բերրի սերմեր, որոնք լողում են դեպի նոր ժայռեր: Նրա համեստ, ենթակա գեղեցկությունը դառնում է նոր, հեռավոր այգու աղբյուր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նրբագեղ, ենթակա միության վերջնական, հանգիստ և ստեղծագործական զորությունը: Անեմոնը, պարզապես լինելով իր հանգիստ, գեղեցիկ ես-ը, դառնում է *«նոր, հեռավոր այգու աղբյուր»*: Ձեզ համար ավելի մեծ ամբողջության մեջ համեստ, անբաժանելի դերը ձեր ազդեցության սահմանափակում չէ: Հանգիստ, գոհունակ շնորհը խորապես բերրի է: Փոքր, համեստ գեղեցկությունը, որը գիտի իր տեղը, ի վերջո սերմանում է նոր աշխարհ՝ հանգիստ և առանց աղմուկի: Այգին տարածվում է ոչ թե մեծ, ռազմավարական պլանով, այլ իր ամենաբավարարված ծաղիկների ինքնաբերությամբ, առատաձեռն և հանգիստ բերրիությամբ: Ենթական ծառան չէ. նա ամբողջի գաղտնի, ստեղծագործական սիրտն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 55. Կրիլ-խմբի գենիթը

Առաջին փոթորիկի հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա

Առատության, լիության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունհինգերորդ թիթեղ.

Անեմոնների հանգիստ, արևով ողողված ծոցը հանկարծակի, ամբողջությամբ և ճնշող կերպով լցվեց: Աննախադեպ, աստվածաշնչյան չափերի մի կրիլ-խումբ ժամանեցմաքուր, կենտրոնացված սննդի կենդանի, ոսկեգույն և զարկերակային ալիք: Դա մեղմ, գալարուն հոսանք չէր. դա գերառատություն էր, կյանքի զենիթը, որը խավարեց արևը և ջուրը վերածեց մաքուր լույսի խիտ, փայլուն ապուրի: Անեմոնները, որոնք ճանաչում էին միայն հանգիստ, կայուն սնունդ, այժմ բախվեցին այնպիսի մեծության խնջույքի, որը սպառնում էր խցանել նրանց նուրբ բերանները և թաղել նրանց գեղեցիկ տերևները: Մակընթացային կախարդը, որը եղել էր սառցադաշտը, ապա անեմոնը, տեսավ այս ճնշող առատությունը և ճանաչեց գերբախտավորի վերջնական, ամենաապարադոքսալ փորձությունը: *«Ձենիթը, — գրել է նա, — միշտ չէ, որ նուրբ օրհնություն է: Լցված բաժակը կարող է նույնքան դժվար լինել կառավարել, որքան դատարկ ջրհորը: Սա հոգու ամառային արևադարձն է, մեծ տարվա գագաթնակետը, երբ լույսն իր ամենապայծառությունն է, իսկ ջերմությունը ամենաուժեղը: Լցված առատության ժամանակաշրջանում գերագույն արվեստը ոչ թե բռնելն է, այլ տարբերակելը: Դա հանգիստ, սթափ կենտրոն գտնելն է մոլեգին, ոսկեգույն խնջույքի մեջտեղում: Ձենիթը հոգու պարզության փորձություն է: Կարո՞ղ եք ստանալ մեծ օրհնությունը առանց դրա կողմից կլանվելու: Կարո՞ղ եք կիսվել հսկայական խնջույքով՝ առանց դրա կողմից թաղվելու: Կրիլ-խումբը Դաոյի բարձրագույն պարզևն է, բայց դա նաև իմաստունի խորաթափանցության վերջնական փորձությունն է: Հոգին, որը կարող է նավարկել զենիթը հանգիստ, սթափ և առատաձեռն սրտով, իսկապես տիրապետել է կյանքի արվեստին, քանի որ նա սովորել է, որ նույնիսկ գերառատությունը պետք է ընդունվի նույն հանգիստ շնորհով, ինչպես ծովային խոտի մի շեղը»:*

Դատաստան.

Գերագույն, հեղեղված առատության ժամանակ, մեծ բախտի, պարզության և ստեղծագործական զորության գագաթնակետային փորձառություն, որը պետք է նավարկվի սթափ խորաթափանցությամբ և առատաձեռն սրտով: Կրիլ-խմբի զենիթը առատության, լիության հեքսագրամն է: *«Առաջին փոթորիկը»*, նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիան, տեղադրված է *«Վիշապի լապտերի»*՝ գիտակցության պայծառ, մաքուր կրակի վրա: Պատկերը հանկարծակի, պայթյունավտանգ և դինամիկ էներգիայի հանդիպումն է մաքուր, փայլուն և լուսավորող լույսի հետ: Սա աննախադեպ չափերի կրիլ-խումբն է. կյանքի գագաթնակետ, հոգու ամառային արևադարձ, որտեղ լույսն ու սնունդը գտնվում են իրենց բացարձակ առավելագույնի մեջ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է գերագույն բախտի և ստեղծագործական զորության ժամանակ: Երկար, համբերատար և հաճախ դժվարին ճանապարհորդությունը հանգեցրել է առատությամբ հեղեղված ժամանակաշրջանի: Ձեր բաժակը ոչ միայն լիքն է, այլև լցվում է: Սակայն հեքսագրամի խորքային իմաստությունը կայանում է նրա նախազգուշացման մեջ. ամենամեծ լիության ժամանակը նաև ամենամեծ վտանգի ժամանակն է: Կրիլ-խումբը, եթե

չընդունվի հանգիստ, սթափ և խորաթափանց սրտով, կարող է դառնալ խեղդող, կուրացնող ուժ: Զենիթի բանալին ոչ թե բռնելն ու կլանվելն է, այլ տարբերակելը, մոլեգին խնջույքի մեջտեղում հանգիստ կենտրոն գտնելը և անսահման օրհնությունը կիսելը հանգիստ, առատաձեռն և անտիրական ոգով: Սա այն պահն է, երբ պետք է փայլեցնեք ձեր ամենապայծառ լույսը, կայացնեք ձեր ամենահամարձակ ստեղծագործական որոշումը և գործեք որպես պարզ, հզոր և բարեգործ ինքնիշխան: Բայց դուք պետք է դա անեք առանց առատությունից հարբելու: Կեսօրին արևը կյանքի աղբյուր է, բայց այն կարող է նաև այրել: Զենիթի գագաթնակետին գտնվող իմաստունը նման է արևին. պարզ, պայծառ և կյանք տվող, բայց երբեք չմոռանալով, որ կեսօրը, ի վերջո, պետք է իր տեղը գիջի հանգիստ, մեղմ մթնշաղին: Գերագույն արվեստը խնջույքը վայելելն է, օրհնությունը կիսելը և ձեր սրտում մնալը նույնքան խոնարհ և հանգիստ, որքան լիմպետն իր ժայռի վրա:

Պատկեր.

Ահռելի, գրեթե կուրացնող և փառահեղ առատության տեսարան: Փոքրիկ, գեղեցիկ ծոցը, որը մի ժամանակ անեմոնների հանգիստ այգին էր, այժմ ամբողջությամբ լցված է ոսկեգույն կրիլի հսկայական, պտտվող և զարկերակային ամպով: Խումբն այնքան խիտ է, որ ծածկում է հեռավոր արևը, և ջուրը խիտ, փայլուն, հեղուկ լույս է: Անեմոնները դեռ այնտեղ են, նրանց գունագեղ տերևները հագիվ տեսանելի, մեղմորեն, թեև ճնշող կերպով հարվածվում են կյանքի մաքուր խտությամբ: Միակ մակընթացային կախարդը լողում է խմբի հենց կենտրոնում, նրա ձեռքերը մեկնած, ոչ թե խելահեղ բռնվածքով, այլ հանգիստ, բաց և ընդունող ժեստով: Նրա դեմքը հանգիստ է, լուսավորված ոսկեգույն լույսով, և նրա արտահայտությունը հանգիստ, սթափ և խորքային խորաթափանցության արտահայտություն է: Պատկերը արվեստի ուսումնասիրությունն է՝ կենտրոնացած, հանգիստ և առատաձեռն մնալու արվեստի մեջ գերագույն, ճնշող և գրեթե վախեցնող առատության մեջ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը կրիլի ճնշող, զարկերակային խումբն է, Ցիի ծովը հեղեղված մաքուր, կենտրոնացված կենսունակության մակընթացային ալիքով: Զգացողությունը գեղեցիկ, գրեթե անտանելի լիության մեջ ընկղմվելն է: Միջին դանթյանի լապտերը ոչ թե տաք օջախ է կամ հանգիստ օդաչուական լույս, այլ գերագույն առատաձեռն, ստեղծագործական և աշխարհը լուսավորող սրտի փայլուն, բոցավառ, կեսօրվա արևը: Վերին դանթյանի խարիսխը կուրացնող խնջույքի հենց կենտրոնում գտնվող պարզ, խորաթափանց գիտակցության միակ, անշարժ, սթափ կետն է: Հարցը հանգիստ, կայունացնող է. *«Ի՞նչ գերագույն, հեղեղող օրհնություն է գալիս իմ կյանք, և ինչպե՞ս կարող եմ այն ընդունել հանգիստ, սթափ և առատաձեռն սրտով առանց կլանվելու դրա առատությամբ»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Կրիլ-խումբն այնքան հանկարծակի է գալիս, որ անեմոնները ցնցված հետ են

քաշում իրենց շոշափուկները՝ գերագույն օրհնությունը շփոթելով սպառնալիքի հետ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանկարծակի, ճնշող բախտին առաջին բնագղային արձագանքը կարող է լինել վախը և նահանջը: Անեմոնները *«գերագույն օրհնությունը շփոթում են սպառնալիքի հետ»*: Ձեզ համար ստեղծագործական էներգիայի, ֆինանսական շահույթի, կամ հնարավորության հանկարծակի հոսքը կարող է ապակողմնորոշող և նույնիսկ վախեցնող լինել: Մի՛ նահանջեք: Ճանաչեք օրհնությունը այնպիսին, ինչպիսին այն կա, նույնիսկ եթե դրա ինտենսիվությունը զարմանալի է:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Ոսկեգույն կրիլ-ամպը խավարում է նույնիսկ Վիշապի լապտերի լույսը: Այնպիսի փայլուն, արտաքին առատության ժամանակ, որ մարդու ներքին լույսը, կարծես, կուլ է տրված:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Արտաքինի անսահման մեծությունը կարող է սպառնալ ճնշել մարդու ներքին ճշմարտության և նպատակի զգացումը: Ձեզ համար բախտի հեղեղը կարող է այնքան հզոր թվալ, որ այն ստվերում է ձեր սեփական, հանգիստ, դժվարությամբ նվաճված ներքին լույսը: Սա վտանգավոր պահ է: Դուք պետք է ակտիվորեն, սթափորեն վերամիավորվեք ձեր սեփական խորքային կենտրոնի *«Վիշապի լապտերի»* հետ, հակառակ դեպքում կկորչեք կուրացնող, արտաքին խնջույքի մեջ:

Ինը երրորդ տեղում.

Խնջույքի փրփուրը՝ կուրացնող, ոսկեգույն փրփուրը, մթագնում է մակընթացային կախարդի տեսողությունը: Ժամանակն է հույսը դնել ոչ թե արտաքին աչքի, այլ սրտի խորքային, սթափ ինտուիցիայի վրա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առատության մաքուր, շլացուցիչ մակերեսը կուրացնում է բանական, հաշվարկող միտքը: Ձեզ համար, չափազանց բախտավոր ժամանակի մեջտեղում, հաջողության սովորական չափանիշները և պարզ, տրամաբանական ուղին մթագնված կլինեն: Դուք պետք է այս գազաթնակետային փորձառությունը նավարկեք ոչ թե *«արտաքին աչքով»*, այլ *«սրտի խորքային, սթափ ինտուիցիայով»*: Վստահեք ձեր հանգիստ, ներքին գիտելիքին՝ շլացուցիչ, արտաքին քառսի փոխարեն:

Ինը չորրորդ տեղում.

Կրիլ-խումբն այնքան խիտ է, որ մակընթացային կախարդը պետք է զգուշորեն, սթափորեն բաժանի ոսկե մակընթացությունը՝ հանգիստ, անշարժ կենտրոնը գտնելու համար: Ակտիվ, գիտակցված ջանքեր կենտրոնացած մնալու խնջույքի մեջտեղում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հեքսագրամի կարևոր, ակտիվ աշխատանքը: Գերագույն առատության ժամանակ կենտրոնացած մնալը միտումնավոր, կամային գործողություն է: Մակընթացային կախարդը *«բաժանում է ոսկե մակընթացությունը»*՝ իր *«հանգիստ, անշարժ կենտրոնը գտնելու համար»*: Ձեզ

համար դուք պետք է գիտակցաբար, սթափորեն քանդակեք հանգիստ լռության տարածք ճնշող բարի բախտի հենց սրտում: Ձեր խաղաղությունը պասիվ վիճակ չէ. այն ամբողջ է, որը դուք պետք է ակտիվորեն պահպանեք:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, իր հանգիստ կենտրոնից, սկսում է հանգիստ, առատաձեռնորեն և խելացիորեն ղեկավարել ոսկե խումբը՝ կերակրելով ամենաքաղցած անեմոններին և ավելցուկը պահելով խորքային, զով ջրհորում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջենիթը տիրապետված է: Իմաստունը գերագույն առատությունն օգտագործում է ոչ թե ինքնաբավարման, այլ հանգիստ, խելացի և առատաձեռն ծառայության համար: Ձեզ համար ձեր հանգիստ, սթափ կենտրոնն այժմ հրամանատարական կետն է, որտեղից դուք իմաստուն կերպով և առատաձեռնորեն բաշխում եք այս գազաթնակետային եղանակի օրհնությունները: Ոսկե խնջույքը կիսվում է, իսկ ավելցուկը իմաստուն կերպով պահվում է գալիք ավելի նիհար ժամանակների համար: Սա առատ սրտի գերագույն արվեստն է:

Վեցը վերնում.

Կրիլ-խումբը, իր նպատակը կատարած, սկսում է նոսրանալ և ցրվել:

Մակընթացային կախարդը մնում է՝ հանգիստ և անսասան, նրա սիրտը անշարժ, լիալուսին է այժմ արդեն հանգիստ ծովի վրա:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ջենիթի վերջնական, հանգիստ իմաստությունը: Գերագույն, հեղեղված առատության եղանակը բնականաբար անցնում է: «Կրիլ-խումբը սկսում է նոսրանալ»: Բայց իմաստունը, որը խնջույքը նավարկեց սթափ, առատաձեռն սրտով, չի նվազում դրա անցմամբ: Նա մնում է «հանգիստ և անսասան», նրա սիրտը «անշարժ, լիալուսին» է հանգիստ ծովի վրա: Ձեզ համար առատության ժամանակի իրական պարզեր ոչ թե կրիլն է, որը ժամանակավոր է, այլ խաղաղ, անսասան լիության խորքային, կայուն վիճակը, որը դուք զարգացրել եք ներսում: Արտաքին խնջույքն անցել է, բայց ներքին լիությունը մնում է: Սա զենիթի վերջնական գանձն է. մի սիրտ, որն ինքնին հավերժական, հանգիստ ծով է, որը արտացոլում է խաղաղ և մշտական լույս:

)(*)(

Հեքսագրամ 56. Թափառականի կրակները

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա

Թափառականի, օտարականի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունվեցերորդ թիթեղ.

Մակընթացային կախարդը, որի սիրտը ներքին առատության անշարժ, լիալուսին էր, զգաց մի նոր և անծանոթ ձգողություն: Դա արծաթափայլի անհանգիստ, անհանգիստ նետումը չէր, այլ խորքային, հանգիստ և մագնիսական կանչ դեպի հեռավոր ջուր: Նա այլևս իր ժայռի վրա գտնվող լիմպետը կամ իր այգու անեմոնը չէր. նա կետն էր, մեծ

միգրանտը, որը պետք է հետևի իր ցեղի լուռ երգին հազարավոր մղոններով անհետք ծովի վրայով: Նրա կրակները հաստատված տան մեծ, մռնչացող օջախը չէին, այլ փոքր, արագ և ժամանակավոր բոցեր, որոնք նա կառուցում էր անհայտ ափերին, երբ անցնում էր: Նա օտարական էր, հյուր անծանոթ լճակներում, և նրա միակ իշխանությունը իր հետ կրած հանգիստ, ներքին լույսն էր, որը ոչ մի առանձին վայրի, այլ հենց մեծ, կապող օվկիանոսի լույսն էր: Մակընթացային կախարդը գրել է. *«Թափառողը նա չէ, ով կորած է, այլ նա, ով գտել է այնքան լայնածավալ տուն, որ չի կարող տեղավորվել մեկ վայրում: Նրա ճանապարհորդությունը փախուստ չէ հաստատված խաղաղությունից, այլ ուխտագնացություն դեպի ազգակցական կապ, որը գրված է նրա արյան աղի մեջ: Թափառողի կենտրոնական արվեստը իր փոքրիկ, պայծառ կրակները վառելն է օտար ափերին՝ խոնարհ, հարմարվողական և բարեգութ ոգով: Նա չի ձգտում իր լույսը պարտադրել այցելած վայրերին, այլ կիսվել դրանով, կարճ, գեղեցիկ և առանց տիրապետողականության, նախքան առաջ շարժվելը: Թափառողի հոգին լապտեր է մութ անտառում, ժամանակավոր, առաջնորդող բոց բոլոր նրանց համար, ովքեր նույնպես գտնվում են ճանապարհին: Նրա տունը վայր չէ, այլ ճանապարհորդություն: Նրա ուղեկիցը ոչ թե մեկ ծանոթ դեմք է, այլ Դատյի մեծ, մագնիսական երգը, որը բոլոր թափառողներին, ժամանակի ընթացքում, դեպի իրենց իրական, անհնարին նպատակակետն է կանչում»:*

Դատաստան.

Գիտակցված թափառման ժամանակ, ուխտագնացություն անծանոթ տարածքներով, որտեղ մարդ պետք է լինի խոնարհ, հարմարվողական և բարեհամբույր օտարական հենվելով հանգիստ, ներքին լույսի վրա առաջնորդելու և կապվելու համար: Թափառականի կրակները ճանապարհորդի հեքսագրամն է: *«Վիշապի լապտերը»*, գիտակցության պայծառ, պարզ բոցը, տեղադրված է *«Խարխիսի հանգստի»* ծովի հատակի անշարժ, ծանր, անշարժ լեռան վրա: Պատկերը պարզ, լուսավորող և շարժուն բոցի է, որը այրվում է կայուն, հիմնավորված, բայց ժամանակավոր հիմքի վրա: Սա մակընթացային կախարդն է, որպես միգրացիոն կետ, որը փոքր, պայծառ և ժամանակավոր կրակներ է կառուցում անհայտ ափերին հետևելով իր ցեղի խորքային, մագնիսական երգին: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է աստվածային առաջնորդությամբ թափառելու ժամանակ: Ձեզ կանչում են հեռանալ բնակեցված այգիներից և ծանոթ խութերից: Կրիլ-խմբի զենիթի խորքային, ներքին առատությունը ձեզ պատրաստել է ճանապարհորդության համար, բայց դա ճանապարհորդություն է անծանոթ, արտաքին տարածքներով: Սա մի ժամանակ է, երբ դուք կարող եք օտար լինել օտար երկրում առանց հաստատված դիրքի իշխանության, մշտական տան հարմարավետության, կամ ծանոթ համայնքի աջակցության: Թափառականի ճանապարհի բանալին խոնարհ, հարմարվողական և բարեհամբույր ոգին է: Դուք հյուր եք: Դուք պետք է վերաբերվեք օտար ափին և դրա բնակիչներին հանգիստ, նուրբ հարգանքով: Ձեր միակ իշխանությունը հանգիստ, ներքին լույսն է, որը դուք այդքան հավատարմորեն մշակել եք ձեր էության անշարժ, կենտրոնական լեռան

մեջ: Վառեք ձեր փոքրիկ, պայծառ կրակները ժամանակավոր, առատաձեռն գեղեցկության ոգով: Մի՛ ձգտեք կառուցել մշտական կայսրություն այցելած ավերին: Փայլեցրեք ձեր լույսը, կապվեք գտած հարազատ հոգիների հետ, և ապա, երբ մագնիսական երգը ձեզ առաջ կանչի, շարժվեք հանգիստ, երախտապարտ շնորհով: Թափառականի տունը ինքնին ճանապարհորդությունն է, իսկ նրա ուղեկիցը Դաոյի մեծ, կապող երգը:

Պատկեր.

Հանգիստ, ժամանակավոր և լուսավոր գեղեցկության տեսարան մի մութ, օտար ավին: Միակ մակընթացային կախարդը՝ թափառականը, վառել է փոքրիկ, պայծառ, ճռճացող կրակ լողացող փայտից մի անհայտ, լուսնի լույսով լուսավորված լողափում: Կրակը տաք, ժամանակավոր փարոս է նրա հետևում գտնվող անծայրածիր, մութ օվկիանոսի և տարօրինակ, նոր ավիամերձ գծի խորքային, անժանոթ ստվերների դեմ: Լույսը լուսավորում է նրա դեմքը, որը հանգիստ է, ինքնամփոփ և նշանավորված հանգիստ, ամենատես իմաստությամբ: Նրա շուրջը նրա պարզ, ճանապարհորդական ունեցվածքի ցրված մնացորդները ենթադրում են նրբագեղ անկայունություն: Միակ, հետաքրքրասեր և ոչ սպառնալից ցամաքային արարածը, գուցե մի փոքրիկ աղվես, հսկում է անտառի եզրից: Պատկերը օտար երկրում խոնարհ, բարեգութ և լուսավոր օտար լինելու արվեստի ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը պայծառ, ժամանակավոր կրակն է օտար ավին, տաք, առատաձեռն, բայց անտիրապետող սրտի լապտերը, որը փայլում է բոլոր անցորդների համար: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը անծայրածիր, մագնիսական և կապող օվկիանոսն է, միգրացիոն երգի խորքային, ներքին ձգողականությունը: Վերին դանթյանի խարիսխը թափառողի հանգիստ, հարմարվողական և խորաթափանց բանականությունն է, որը կարող է կարդալ անժանոթ հոսանքները և նավարկել տարօրինակ սոցիալական ջրերում հանգիստ, ընկալունակ շնորհով: Հարցը հանգիստ, բաց է. *«Ի՞նչ մագնիսական երգ է ինձ կանչում լքել հաստատված ավիր, և ինչպե՞ս կարող եմ վառել իմ փոքրիկ, պայծառ կրակը խոնարհ, բարեգութ և ժամանակավոր լույսով այն անժանոթ ավերին, որոնք պատրաստվում են այցելել»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մի երիտասարդ, հիմար կետ, որը նոր է միգրացիայի ուղու վրա, չափազանց պայծառ և անփույթ է վառում իր կրակը առաջին օտար ավին՝ իր ամբարտավանությամբ զայրացնելով տեղական ոգիներին:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անփորձ թափառականի առաջին, հիմար սխալը *«օտար ավի»* և դրա *«տեղական ոգիների»* նկատմամբ համեստ, բարեգութ հարգանքի բացակայությունն է: Ձեզ համար, երբ մտնում եք նոր միջավայր, մի՛ եղեք աղմկոտ, ամբարտավան, կամ պահանջկոտ: Եղեք հանգիստ, համեստ և հարգալից հյուր: Վառեք ձեր բոցը մեղմ, ուշադիր լույսով:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը ճանապարհորդում է թեթև՝ իր հետ տանելով միայն իր դժվարությամբ նվաճված խաղաղության հանգիստ, ներքին մարգարիտը: Ծանապարհորդության համար բավարար են մի քանի պարզ, էական իրեր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Իմաստուն թափառականը ճանապարհորդում է թեթև, անբեռ ոգի: Ձեզ համար անծանոթ տարածքով ճանապարհորդությունը պահանջում է, որ դուք թողնեք բոլոր ոչ էական բեռը: Ձեր մշակված խաղաղության *«հանգիստ, ներքին մարգարիտը»* միակ իրական գանձն է, որը ձեզ անհրաժեշտ է: Մնացած բոլոր ունեցվածքը, տիտղոսները և կապվածությունները պարզապես ծանր բեռ են, որոնք կդանդաղեցնեն ձեր ուխտագնացությունը:

Ինը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդի կրակն այրում է նրա ժամանակավոր ճամբարը անհրաժեշտ գործողություն առանց հետք թողնելու: Մաքուր, բարեսիրտ հեռացում ժամանակավոր տնից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Տեղը լքելու արվեստը նույնքան կարևոր է, որքան ժամանելու արվեստը: Թափառականը *«այրում է իր ժամանակավոր ճամբարը»*՝ չթողնելով իր անցման *«ոչ մի հետք»*: Ձեզ համար, երբ մագնիսական երգը ձեզ առաջ է կանչում, մի կանգնեք կամ մի կառչեք ժամանակավոր տնից: Հեռացեք մաքուր, բարեհամբույր և ամբողջական մեկնումով: Մի թողեք անավարտ գործերի խառնաշփոթ կամ չլուծված խճճվածքներ:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, նոր և օտար ափին, հանդիպում է թշնամական ցեղի: Նա չի կռվում կամ քարոզում, այլ լուռ խաղաղության թալիսման է նկարում թաց ավազի վրա և հետո շարունակում է իր ճանապարհը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Թափառողը անխուսափելիորեն կհանդիպի թշնամանքի և թյուրըմբռնման: Նա դրան չի դիմավորում զայրույթով կամ դավանափոխ անելու դոգմատիկ փորձով: Նա առաջարկում է հանգիստ, *«խաղաղության թալիսման»*, բարի կամքի պարզ, գեղեցիկ և ժամանակավոր ժեստ, և հետո նա *«շարունակում է իր ճանապարհը»*: Ձեզ համար դուք չեք կարող նվաճել յուրաքանչյուր թշնամական ափ: Ձեր խնդիրն է առաջարկել հանգիստ, բարեհամբույր օրհնություն, ապա շարունակել ձեր ուխտագնացությունը՝ վստահելով, որ ավազի մեջ թողած խաղաղության սերմը կծաղկի իր ժամանակին:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Կետը, կանգ առնելով իր երկար միգրացիայի վրա, երգում է մեկ, տազնապալիորեն գեղեցիկ նոտա, և երգը արձագանքում է հազարավոր մղոնների վրա՝ մի հարազատ հոգու, որը երգում է ի պատասխան:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Բացահայտվում է թափառականի ուղու խորքային, մագնիսական կապը: *«Միակ, տազնապալիորեն գեղեցիկ նոտան»* իրական ես-ի իսկական, խոցելի կանչն է, և այն գտնում է պատասխանող *«հարազատ հոգու»*՝

անսահման հեռավորության վրա: Ձեզ համար ձեր հանգիստ, համեստ ուխտագնացությունը միայնակ չէ: Երբ դուք երգում եք ձեր իսկական, անկեղծ երգը, նույնիսկ ժամանակավոր, օտար վայրում, այն կոեզոնանսվի հարազատ հոգու խորքային, պատասխանող երգի հետ: Թափառականի ամենախորքային կապը գտնվում է ոչ թե տեղ փնտրելով, այլ իրական նոտան երգելով:

Ինը վերևում.

Միգրացիոն կետն իր ծերության մեջ մոռանում է միգրացիոն ուղին, և նրա երգը դառնում է մաքուր խաղաղության միակ, հանգիստ և պայծառ նոտա: Նա այլևս նպատակակետ չի փնտրում. նա դարձել է նպատակակետ ուրիշների համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Թափառականի ճանապարհորդության վերջնական, տրանսցենդենտալ փուլը: Ծեր կետը մոռանում է «*միգրացիոն ուղին*», և նրա երգը դառնում է «մաքուր խաղաղության միակ, հանգիստ և պայծառ նոտա»: Նա դադարում է փնտրել և «*դառնում է նպատակակետ ուրիշների համար*»: Ձեզ համար ամբողջ կյանքի թափառումների վերջնական նպատակը ոչ թե վերջապես որոշակի վայր հասնելն է, այլ ձեր էությանմբ տուն դառնալը բոլոր թափառողների համար: Հավատարմորեն ճանապարհորդած ժամանակավոր ճանապարհորդը դառնում է անշարժ, լուսավոր կենտրոնը, որը փնտրում են մյուս ուխտավորները: Օտար ափին կրակը դարձել է հավերժական աստղ:

)(*)(

Հեքսագրամ 57. Հանգիստ հոսանքի շշուկը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Առաջնորդող հոսանքի վրա

Հանգիստ, թափանցող քամու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունյոթերորդ թիթեղ.

Մակընթացային կախարդը, վերադառնալով իր երկարատև միգրացիայից և սիրտը խաղաղության անշարժ, պայծառ աստղի պես, մի եղանակ բնակություն հաստատեց մի անհանգիստ լագունայում: Այնտեղի արարածները թշնամական չէին, բայց կորած էին, խրված մի լճացած, հին շփոթության մեջ: Նրանց մոնչյուն պետք չէր. նրանց պետք էր մեղմ, համառ և պարզաբանող քամի: Եվ այսպես, մակընթացային կախարդը չէր հրամայում: Նա չէր քարոզում: Նա պարզապես սկսեց խոսել, հանգիստ, կայուն և անշտապ ձայնով, այն պարզ, խորքային ճշմարտությունները, որոնք սովորել էր իր թափառումներում: Նրա խոսքերը փոթորիկ չէին, այլ «*Առաջնորդող հոսանք*», մի մեղմ, համառ և թափանցող քամի, որը նրբորեն շրշում էր լճացած տերևները և համբերատար սկսում էր ցրել մառախուղը: Սկզբում արարածները հազիվ էին նկատում: Բայց քամին անդադար էր: Այն շշնջաց ջրիմուռի միջով, և ջրիմուռը սկսեց տատանվել նոր, ավելի կարգավորված ռիթմով: Այն դիպավ միդիանների ամուր փակ պատյաններին, և դրանք, զգալով խորքային, նուրբ և անհերքելի ճնշում, դանդաղ սկսեցին բացվել:

Մակընթացային կախարդը գրել է. «*Ազդեցության գերազույն արվեստը ոչ թե ուժեղ*

հրամանն է, այլ անկեղծ և հանգիստ ճշմարտության նուրբ, թափանցող շշուկը: Մոռնալու լուրջությունն է հին ձևը. նուրբ քամին ձևավորում է նորը: Առաջնորդող հոսանքը չի վիճում լճացած ջրի հետ. այն համառորեն, նրբորեն և բազմիցս հոսում է դրա միջով, մինչև իր բնույթով փոխի ամբողջ լազունայի ջերմաստիճանն ու պարզությունը: Նա, ով կառաջնորդի շփոթության ժամանակներում, պետք է դառնա քամին. մեղմ, անդադար և տանելով հանգիստ, պարզաբանող ճշմարտությունը յուրաքանչյուր թաքնված ճեղք»:

Դատաստան.

Հանգիստ, համառ և թափանցող ազդեցության ժամանակ, որտեղ հանգիստ անկեղծությունը և մեղմ, անդադար քամին ավելի արդյունավետ են, քան ուժեղ հրամանը: Հանգիստ հոսանքի շշուկը թափանցող քամու հեքսագրամն է: «Առաջնորդող հոսանքը», հոգու մեղմ, համառ, թափանցող շունչը, կրկնապատկվում է: Պատկերը մի մեղմ, անդադար քամու է, որը հոսում է բոլոր բաների միջով, համբերատար ձևավորելով և պարզաբանելով: Սա մակընթացային կախարդն է, որը վերադարձել է իր թափառումներից, խոսելով հանգիստ, պարզ ճշմարտություններ մի լճացած լազունայում, նրա խոսքերը՝ մեղմ, բայց անդադար քամի: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է առաջնորդելու ժամանակ հանգիստ, անկեղծ և համառ հաղորդակցության գործությամբ: Ձեր առջև ծառացած իրավիճակը խրված է շփոթության, լճացման, կամ թյուրիմացության մեջ: Ուժեղ, դրամատիկ միջամտությունը միայն ավելի շատ քառս կստեղծի: Հիմնականը դառնալն է «Առաջնորդող հոսանքը». ասել ձեր ճշմարտությունը ոչ թե որպես որոտացող հրաման, այլ որպես հանգիստ, կայուն և անշտապ շշուկ, որը նրբորեն, համբերատար և բազմիցս թափանցում է մառախուղը: Սա նուրբ ազդեցության, դիվանագիտության և մտքերն ու սրտերը փոքր, անկեղծ և մեղմ խոսքերի կուտակման միջոցով դանդաղ, օրգանական փոխելու ժամանակ է: Քամին չի կոտրում ժայռը. այն ձևավորում է ավազաթումբը: Եղեք քամին: Վստահեք հանգիստ, կուտակային գործությանը մի նուրբ, թափանցող և անդադար ճշմարտության: Ձեր խոսքերը, որոնք ասվում են խոնարհ, անկեղծ սրտով, կգտնեն իրենց ճանապարհը դեպի այն թաքնված ճեղքերը, որտեղ մոռնալու երբեք չէր կարող հասնել:

Պատկեր.

Հանգիստ, համատարած և նուրբ ազդեցության տեսարան մի անշարժ, մի փոքր մշուշոտ լազունայում: Մակընթացային կախարդը, նրա զգեստները պարզ են, դեմքը խաղաղ, չի կանգնած ժայռի վրա քարոզելու, այլ պարզապես լողում է ջրիմուռների մի անտառի մեջտեղում: Նրա շուրթերը մի փոքր բաց են, և նրանից մի մեղմ, տաք և հազիվ տեսանելի հոսանք է դուրս հոսում դեպի դուրս, շրջելով ջրիմուռի տերևները դանդաղ, անդադար պարի մեջ: Նրա շուրջը շուրջ, որը մի ժամանակ խիտ և լճացած էր, դառնում է ավելի մաքուր: Մոտակա ժայռի վրա մի քանի ամուր փակ միդիաներ նոր են սկսում բացել իրենց պատյանները արձագանքելով խորքային, նուրբ և անդադար թրթռմանը: Պատկերը հանգիստ, անդադար և անկեղծ ազդեցության փոխակերպող գործության ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանը պարզ, պարզաբանող շշուկն է, նուրբ, բայց ճշգրիտ խոսքերը, որոնք կրում են թափանցող ճշմարտությունը: Մտքի խարիսխը սուր է, բայց մեղմ, ինչպես զով քամին: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը խորքային, անշարժ և համբերատար ջրամբարն է այն խաղաղության, որտեղից հոսում է մեղմ հոսանքը: Միջին դանթյանի լապտերը տաք, կայուն և անկեղծ սիրտն է, հանգիստ բոցը, որը տաքացնում է մեղմ, թափանցող քամին: Հարցը հավատքի հանգիստ, անդադար գործողություն է. *«Ի՞նչ պարզ, անկեղծ ճշմարտություն պետք է ասեմ, նրբորեն և բազմիցս, իմ աշխարհի լճացած մառախուղի մեջ, վստահելով հանգիստ, անդադար քամու զորությանը՝ նոր պարզություն ձևավորելու համար»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը, զգալով լճացած մառախուղը, տատանվում է հանգիստ շշուկի և համարձակ հրամանի միջև: Հաստատուն, ներքին որոշում է կայացվում հետևելու հանգիստ, թափանցող քամու ուղուն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին, կարևոր քայլը գիտակցված, կանխամտածված ընտրությունն է: Մակընթացային կախարդը զգում է համարձակ, դրամատիկ հրամանի գայթակղությունը, բայց կայացնում է *«հաստատուն, ներքին որոշում»*՝ հետևելու հանգիստ, համառ ազդեցության ուղուն: Ձեզ համար իրավիճակը կարող է կոչ անել մեղմ, համբերատար մոտեցման, նույնիսկ երբ ուժեղ մոտեցումն ավելի անմիջապես բավարարող է թվում: Մեղմ ուղու ընտրությունը հեքսագրամի հիմնարար գործողությունն է:

Ինը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը խոսում է հանգիստ, պարզ ճշմարտություններ՝ թաքնված մի պարզ, հյուսված խսիրի տակ: Ամենաթափանցող ազդեցությունը հաճախ գործում է համեստ, աննկատ թաքցնելով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նուրբ ազդեցությունը հաճախ ամենաարդյունավետն է, երբ այն կապված չէ վեհ, հանրային անձի հետ:

Մակընթացային կախարդը գործում է *«պարզ, հյուսված խսիրի տակ»*, թաքնված իր էզոյով: Ձեզ համար ձեր հանգիստ, համառ ճշմարտությունն ավելի խորքային կթափանցի, եթե այն չխճճվի ձեր ճանաչման կարիքի հետ: Առաջնորդեք համեստ, աննկատ ծառայության դիրքից:

Ինը երրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, անհամբերության մի պահի, չափազանց ուժեղ է ասում իր նուրբ ճշմարտությունը, և նրա խոսքերը վերածվում են մի կարճ, ցնցող պոռթկման, որը վախեցնում է արարածներին և նրանց ետ մղում իրենց պատյանները:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում համբերության կորստի դեմ: Նույնիսկ մեղմ քամին կարող է, ուժեղ անհամբերության մի պահի, դառնալ ցնցող

«պողոթնում»: Ձեզ համար թափանցող ազդեցության ճանապարհը պահանջում է անդադար, անշտապ և նուրբ համառություն: Հիասթափված, ուժեղ խոսքի մի պահը կքանդի երկար, հանգիստ եղանակի համբերատար աշխատանքը:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդի հանգիստ, անդադար խոսքերը մաքրել են լազունայի կենտրոնում գտնվող արևով լուսավորված մի փոքրիկ հատված: Քամու

համբերության առաջին, տեսանելի ապացույցը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Երկար, համբերատար, նուրբ աշխատանքի առաջին, շոշափելի արդյունքները դառնում են տեսանելի: Պարզության *«փոքր, արևով լուսավորված հատված»* է հայտնվում նախկինում լճացած մառախուղի մեջ: Ձեզ համար հանգիստ, համառ ազդեցությունը սկսում է աշխատել: Ապացույցը փոքր է, բայց անհերքելի: Թող այս փոքրիկ հաղթանակը սնուցի ձեր շարունակական, նուրբ համառությունը:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Տաք, մեղմ հոսանքը, թափանցելով յուրաքանչյուր ճեղք, այժմ լցնում է ամբողջ լազունան նոր, բյուրեղյա պարզությամբ: Համառ քամին հիմնարար կերպով փոխակերպել է աշխարհը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նուրբ աշխատանքի հաղթական ավարտը: *«Համառ քամին հիմնարար կերպով փոխակերպել է աշխարհը»*: Ամբողջ լազունան այժմ *«բյուրեղյա պարզ»* է: Ձեզ համար հանգիստ, անկեղծ ազդեցության երկար, համբերատար և հաճախ ոչ հմայիչ աշխատանքը վերջապես հասել է իր գերագույն նպատակին: Լճացած մառախուղը փոխարինվել է նոր, համատարած պարզությամբ:

Ինը վերևում.

Մակընթացային կախարդը, իր հանգիստ աշխատանքն ավարտած, լռում է: Նրա ստեղծած պարզությունն այժմ խոսում է ինքն իր համար՝ հանգիստ, մշտական ճշմարտություն, որը հետագա շշուկի կարիք չունի այն պահպանելու համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նուրբ ազդեցության վերջին, ամենախորքային փուլը: Աշխատանքն այնքան ամբողջական է, որ *«շշուկն այլևս անհրաժեշտ չէ»*: Պարզությունն այժմ *«հանգիստ, մշտական ճշմարտություն»* է, որը պահպանում է իրեն: Ձեզ համար ցանկացած առաջնորդության վերջնական նպատակը ձեզ ավելորդ դարձնելն է: Մեղմ քամին, իր ձևավորող գործն անելով, լռում է և դառնում մշտական, մաքուր օդի մի մասը: Ճշմարտությունն այժմ պարզապես իրերի բնական վիճակն է, մի հանգիստ, ինքնապահպանվող իրականություն, որը լրացուցիչ խոսքերի կարիք չունի: Իմաստունի շշուկը դարձել է աշխարհի պարզ, լռակյաց և երկարատև խաղաղությունը:

)(*)(

Հեքսագրամ 58. Դելֆինի պարը

Լռակյաց անդունդի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա
Ուրախալի, լճի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունութերորդ թիթեղ.

Բյուրեղյա մաքուր լազունայում, որտեղ մեղմ շշուկը կատարել էր իր վերջին
աշխատանքը, դելֆինների մի խումբ ժամանեց: Նրանք մաքուր, անբարդ ուրախության
արարածներ էին, նոր, թափանցիկ պարզության կենդանի, ցատկոտող
արտահայտություն: Նրանց առաջնորդ կամ ուսմունք պետք չէր. մաքուր ջուրն ինքնին
նրանց ավետարանն էր: Նրանց պարը ներկայացում չէր, այլ տոնակատարություն,
էներգիայի ինքնաբուխ, էքստատիկ և լիովին ազատ հոսող փոխանակում: Նրանք
ցատկում էին ցատկելու մաքուր հաճույքի համար, և նրանց ցայտքերը ստեղծում էին
փայլուն ծիածաններ արևի լույսով ողողված օդում: Նրանք միմյանց հետ խոսում էին ոչ
թե խոսքերով, այլ անընդհատ, ուրախ կտտոցների և սուլոցների հոսքով՝ մաքուր և բաց
սրտերի ներդաշնակ, ազատ հոսող հաղորդակցություն: Մակընթացային կախարդը, որի
սիրտն այժմ նույնքան մաքուր և թեթև էր, որքան լազունան, դիտում էր դելֆիններին և
ժպտում իմաստունի հանգիստ, ճանաչող ժպիտը: *«Սա, — գրել է նա, — մեղմ քամու
բերքն է: Սա ուրախությունն է, որը ծագում է ինքնաբուխ և առանց ջանքերի, երբ
մառախուղը ցրվում է, և բոլոր սրտերը գտնվում են ազատ, թափանցիկ և սիրող
փոխանակման վիճակում: Ուրախների ճանապարհը ուսմունք չէ, որը պետք է
տիրապետել, այլ պար, որը պետք է միանալ: Դելֆինները չեն պարտադրում
ուրախությունը. նրանք արձակում են այն: Նրանց զադտնիքը իրենց շրջապատող
մաքուր, սնուցող ջրի նկատմամբ լիակատար և վստահող բացությունն է: Ուրախ
լազունայի դասը պարզ է. երբ ներքին աշխարհը մաքուր է, արտաքին աշխարհը
դառնում է պար: Միակ խնդիրն այժմ ցատկելն է, երգելը և ազատ ու բաց սրտի փայլուն,
ծիածանագույն լույսը կիսել բոլոր նրանց հետ, ովքեր հավաքվում են պարզ, արևի
լույսով լի ջրում»:*

Դատաստան.

Ինքնաբուխ, ազատ հոսող ուրախության ժամանակ, պարզ, թափանցիկ և սիրող կապի
տոնակատարություն, որտեղ հաղորդակցությունը անխոչընդոտ է, իսկ սիրտը պարում
է: Դելֆինի պարը ուրախալիի, լճի հեքսագրամն է: *«Լռակյաց անդունդը»*, ուրախ,
հանգիստ սիրտը, կրկնապատկվում է: Պատկերը խորքային, ներքին լուծության է, որը
հանգեցնում է մաքուր, պարզ ուրախության ինքնաբուխ, էքստատիկ և արտաքին
արտահայտման: Սա դելֆինների խումբն է բյուրեղյա մաքուր լազունայում. էներգիայի
ազատ հոսող, ներդաշնակ փոխանակում, թափանցիկ պարզության աշխարհում
ապրելու մաքուր հաճույքի տոնակատարություն: Մակընթացային կախարդի համար սա
ազդարարում է ազատ, ուրախ և անխոչընդոտ կապի ոսկե ժամանակ: Նուրբ քամու
երկարատև, համբերատար աշխատանքը ստեղծել է պարզ, բաց տարածք, և այդ
տարածքում ժամանել է մաքուր, պարզ տոնակատարության ոգին: Սա ժամանակ է
հոգեհարազատների հետ հավաքվելու, լուրջ վարդապետություններից և ծանր բեռներից

ազատվելու և պարզապես կյանքի պարը վայելելու համար: Այս հեքսագրամի բանալին ամբողջական և վստահող բացությունն է: Դելֆինները չեն պարտադրում իրենց ուրախությունը. նրանք արձակում են այնլիովին վստահելով իրենց շրջապատող մաքուր, սնուցող ջրին: Ձեր խնդիրն է նույնը անել: Թող ձեր հաղորդակցությունը լինի անընդհատ, ուրախ հոսք կտտոցների և սուլոցների՝ բաց սրտերով ազատ հոսող, անկեղծ և սիրող փոխանակում: Սա միայնակ մեղիտացիայի կամ ռազմավարական պլանավորման ժամանակ չէ: Սա խաղային, էքստատիկ և համատեղ տոնակատարության ժամանակ է: Միակ խնդիրն է ցատկել, երգել և կիսվել ազատ ու բաց սրտի փայլուն, ծիածանագույն լույսով:

Պատկեր.

Մաքուր, էքստատիկ և ազատ հոսող ուրախության տեսարան բյուրեղյա մաքուր, արևով ողողված լագունայում: Նրբագեղ, հարթ դելֆինների մի խումբ գտնվում է ինքնաբուխ, աշխույժ պարի մեջ: Նրանք ցատկում են ջրից, նրանց մարմինները կամարաձև են արևի լույսով ողողված օդում և ցայտում բյուրեղյա կաթիլների ջրվեժով, որոնք որսում են լույսը և ստեղծում վառ, փայլուն ծիածաններ: Նրանց բերանները կորացած են մշտական, ուրախ ժպիտով: Նրանք անընդհատ, ներդաշնակ հաղորդակցության մեջ են՝ ուրախ կտտոցների և սուլոցների տեսանելի հոսք: Զուրը կատարյալ մաքուր է, և արևը տաք, կյանք տվող ներկայություն է: Պատկերը մաքուր, բաց և սիրող սրտի անպարտադրելի, ինքնաբուխ և լիովին վարակիչ ուրախության ուսումնասիրությունն է, որը ազատ հաղորդակցության մեջ է մաքուր, բաց և սիրող աշխարհի հետ:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը էքստատիկ, ցատկող դելֆինն է, սիրտը ուրախությամբ լցվում է բաց, սիրող հաղորդակցության ինքնաբուխ, ազատ հոսող պարի մեջ: Լապտերը փայլուն, ծիածանագույն լույս է: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը լագունայի մաքուր, թափանցիկ և սնուցող ջուրն է, խորքային, ներքին լուրջությունը, որը բոլոր իրական ուրախությունների հիմքն է: Վերին դանթյանի խարիսխը մակընթացային կախարդի հանգիստ, գիտակից ժպիտն է, խաղաղ, անջատված իմաստությունը, որը ճանաչում է պարը այնպիսին, ինչպիսին այն կա՝ Դաոյի գեղեցիկ, ժամանակավոր և կատարյալ արտահայտություն: Հարցը ուրախ հրավեր է. *«Կարո՞ղ եմ ազատվել բոլոր պարտադրված լրջությունից և միանալ բաց հաղորդակցության և համատեղ տոնակատարության ազատ, էքստատիկ և սիրող պարին, որն այժմ հոսում է իմ շուրջը»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Խորքային ներքին բավարարվածության մի հանգիստ ժպիտ է անցնում երկու դելֆինների միջև: Ներդաշնակ, ուրախ փոխանակումը սկսվում է ամենապարզ, ամենաանխուս ձևով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ամենախորքային ուրախությունը հաճախ ամենահանգիստն է: Համատեղ *«խորքային ներքին բավարարվածության միակ, հանգիստ ժպիտը»* մեծ պարի սերմն է: Ձեզ համար տոնակատարության շրջանը

սկսվում է ոչ թե մեծ, աղմկոտ երեկոյթով, այլ խաղաղության և լուռ փոխըմբռնման հանգիստ, անկեղծ և խորքային զգացված պահով՝ հարազատ հոգու հետ:

Ինը երկրորդ տեղում.

Դելֆինների ուրախ կտտոցը արձագանքում է լազունայի հեռավոր կողմից՝ անկեղծ, չհաշվարկված կանչ: Ամենախսկական ուրախությունը չի կատարվում հանդիսատեսի համար. այն արտահայտվում է, և այն բնականաբար արձագանք է գտնում:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուրախության անկեղծ, չհաշվարկված արտահայտությունը, իր բնույթով, մագնիսական է: Դելֆինի *«անկեղծ, չհաշվարկված կանչը»* արձագանք չի փնտրում, բայց այն *«բնականաբար գտնում է»* մեկին: Ձեզ համար մի կատարեք ձեր ուրախությունը ուրիշների հավանության համար: Պարզապես ուրախ եղեք, արտահայտեք այդ ուրախությունը անկեղծ և բաց սրտով, և վստահ եղեք, որ ձեր իսկական երգը կվերադառնա ձեզ հարազատ հոգուց:

Վեցը երրորդ տեղում.

Դելֆինը, փնտրելով ավելի ինտենսիվ հուզմունք, ցատկում է դեպի փայլուն, ցատկոտող արծաթափայլ կողմերը, միայն թե պարզվի, որ դրանց ուրախությունը խուճապային թռիչք է, այլ ոչ թե պար: Զգուշացում կեղծ, խելահեղ և անհանգիստ ուրախության դեմ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում անհանգիստ, անհանգիստ հուզմունքը իսկական, մնայուն ուրախության հետ շփոթելու դեմ: *«Փայլուն, ցատկոտող արծաթափայլ կողմերը»* ներկայացնում են խելահեղ, խուճապային էներգիա, որը նմանակում է պարը, բայց արմատավորված է վախի մեջ: Ձեզ համար եղեք խորաթափանց: Իսկական պարը հանգիստ է, ազատ հոսող և բաց: Անցողիկ հուզմունքի խուճապային հետապնդումը շեղում է, որը ձեզ կթողնի ուժասպառ և դատարկ:

Ինը չորրորդ տեղում.

Դելֆինը, որը հետապնդել է կեղծ ուրախությունը, անջատվում է խմբից և միայնակ լողում է՝ խնամելով հոգնած, ցավող սիրտը: Պարի սխալ շրջադարձը հանգեցնում է ժամանակավոր մեկուսացման:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուրախության որոնման մեջ սխալ ընտրությունը կարող է հանգեցնել ներդաշնակ համայնքից ժամանակավոր բաժանման: Դելֆինը *«միայնակ է լողում՝ խնամելով հոգնած, ցավող սիրտը»*: Ձեզ համար, եթե գայթակղվել եք կեղծ, խելահեղ ուրախությամբ, մի հուսահատվեք: Մեկուսացումը ժամանակավոր, ինքնաուղղվող հետևանք է: Հանգստացեք և թող ձեր հոգնած սիրտը բուժվի:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Թափառող դելֆինը, խոնարհված և իմաստուն, վերադառնում է խումբ, և նրան դիմավորում են ոչ թե դատողությամբ, այլ տաք, ներառական և ուրախ կտտոցով: Ուրախության իրական համայնքը ողջունում է նրան, ով սովորել է տարբերությունը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուրախ համայնքը հիմնված է խորքային, չդատող ընդունման վրա: Թափառող դելֆինին *«դիմավորում են ոչ թե դատողությամբ, այլ տաք, ներառական և ուրախ կտտոցով»*: Ձեզ համար իսկական ուրախության համայնքի նշանը նրա կարողությունն է՝ վերաինտեգրելու նրանց, ովքեր սայթաքել են: Պարը կատարյալների համար չէ. այն բոլոր նրանց համար է, ովքեր ցանկանում են միանալ անկեղծ և խոնարհ սրտով:

Վեցը վերնում.

Պարը մի պահ հանդարտվում է: Դելֆինները հանգստանում են անշարժ, մաքուր մակերեսի վրա, նրանց ուրախ երգերն այժմ հանգիստ, ներքին բզզոց են: Իսկական ուրախությունը, լիովին արտահայտվելուց հետո, դառնում է խորքային և մշտական խաղաղություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ուրախի վերջնական, ինտեգրված իմաստությունը: Էքստատիկ, արտաքին պարը բնականաբար հանդարտվում է և վերածվում *«խորքային և մշտական խաղաղության»*: *«Ուրախ երգերը»* դառնում են *«հանգիստ, ներքին բզզոց»*: Ձեզ համար տոնակատարության եղանակի վերջնական նպատակը ոչ թե անցողիկ, արտաքին հուզմունքն է, այլ խորքային, կայուն ուրախությունը, որը մնում է, երբ պարն ավարտվում է: Էքստազը ներծծվել է ձեր էության մեջ՝ դառնալով ներքին խաղաղության հանգիստ, անսասան և մշտական վիճակ: Պարողները դարձել են անշարժ, մաքուր լազունան:

)(*)(

Հեքսագրամ 59. Սառցե լողացողի լուծարումը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա Ցրման, լուծարման հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Հիսունիններորդ թիթեղ.

Մաքուր լազունայում մեծ հավաքը գերագույն, ուրախ հաղորդակցության եղանակ էր: Բայց Դաոն անիվ է, և անիվը պտտվում էր: Տաք, արևով ողողված ջուրը սկսեց հովանալ: Հեռավոր, սառած հյուսիսից մի նոր, ցրող հոսանքմի շունչ, շնչաց խութի միջով: Դելֆինները առաջինը զգացին այն մի հանգիստ, համառ ձգողականությունը ցրվելու, պաշտպանիչ մարջանը լքելու և անծայրածիր, բաց ծով վերադառնալու համար: Մեծ, ուրախ խումբը սկսեց քանդվել, ոչ թե հակամարտությունից կամ վշտից, այլ հնազանդվելով ավելի խորքային, ավելի հիմնարար ուժի: Մակընթացային կախարդը, որը պարել էր նրանց հետ, այժմ դիտում էր, թե ինչպես են նրանք մեկ առ մեկ մտնում անսահման կապույտի մեջ: Նա չկառչեց նրանց կամ չհետ կանչեց: Նա տեսավ, որ նրանց ցրումը սրբազան գործողություն էր: *«Սառցե լողացողը, — գրել է նա, — չի սգում իր սեփական լուծարումը: Այն գիտի, որ իր հավաքված, սառեցված ձևը ժամանակավոր վիճակ է, և որ իր իրական, հավերժական էությունը անսահման, կապող և հեղուկ ջուրն է, որի մեջ այն հալվում է: Ուրախ հավաքի ցրումը ողբերգություն չէ, այլ վերադարձ*

աղբյուրին: Դելֆինների խումբը պետք է քանդվի, որպեսզի լազունայում հայտնաբերված ուրախությունը յուրաքանչյուր անհատի կողմից կարողանա տարվել մեկուսացվածներին և կորածներին ծովի ամեն հեռավոր անկյունում: Լազունայի կոշտ պատերը — վարդապետությունները, ծեսերը, սերտորեն կապված համայնքը — պետք է նրբորեն լուծարվեն, որպեսզի ներսում գտնվող տաք, կապող և կենսատու հոսանքը կարողանա հոսել այնտեղ, որտեղ այն ամենաշատն է անհրաժեշտ: Համատեղ պարի ժամանակն ավարտվել է. միայնակ, հեռավոր առաքելության ժամանակը սկսվել է: Լուծարման գործողությունը գերազույն հավատքի գործողություն է, մի վստահություն, որ համատեղ, ներքին լույսը բավականաչափ ուժեղ է միայնակ այրվելու անսահման, բաց մթնության մեջ»:

Դատաստան.

Անհրաժեշտ և հաճախ նուրբ լուծարման ժամանակ, երբ կոշտ կառույցները, հավաքույթները և ամրագրված գաղափարները ցրվում են, որպեսզի էական, թաքնված միասնությունը կարողանա դուրս հոսել և վերամիավորվել ցրված և մեկուսացվածի հետ: Սառցե լողացողի լուծարումը ցրման հեքսագրամն է: «Առաջնորդող հոսանքը», մեղմ, համառ քամին, փչում է «Ուրվական մակընթացության» փոխակերպման քառսային, անդունդային հոսանքի վրայով: Պատկերը մեղմ, ցրող շնչի է, որը շարժվում է խորքային, փոխակերպող և պոտենցիալ վտանգավոր ուժի վրայով: Սա սառցե լողացողն է, որը հալվում է անծայրածիր օվկիանոսում, դելֆինների խումբը ցրվում է մաքուր լազունայից անսահման ծով: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ կառույցներն ու հավաքույթները, որոնք ծառայել են իրենց նպատակին, պետք է նրբորեն, վստահորեն լուծարվեն: Դելֆինի պարի խորքային, ուրախ հաղորդակցությունը կատարել է իր նպատակը. այժմ այդ հավաքի առանձին անդամները պետք է դրա լույսը տանեն ավելի լայն, ցրված աշխարհ: Սա հակամարտության ժամանակ չէ, այլ հանգիստ, անհրաժեշտ և հավատարիմ բաց թողնելու: Հարաբերություններ, որոնք ավարտել են իրենց ընթացքը, ամբողջական նախագիծ, համայնք, որը դարձել է չափազանց մեկուսացված, մի կոշտ համոզմունք, որը դարձել է բանտ. սրանք այն «սառցե լողացողներն» են, որոնց այժմ պետք է թույլ տալ հալվել: Հիմնականը արտաքին ձևը ծեսերը, կառույցները, խմբային ինքնությունը, լուծարելն է՝ լիակատար վստահությամբ, որ ներքին, էական և կապող ճշմարտությունը չի կորչում այս ցրման պատճառով, այլ, ըստ էության, ազատվում է իր ամենաամբողջական, ամենահամընդհանուր արտահայտությամբ: Սառույցը չի ոչնչացվում. այն դառնում է մեկը անվերջ, կյանք տվող ծովի հետ: Մի կառչեք սառած ձևին: Վստահեք անսահման, հեղուկ ջրին, որի մեջ այն լուծարվում է: Հավատի ամենամեծ արարքը լավ բանը վերջանալուն թույլ տալն է, որպեսզի դրա մեջ եղած բարին օրհնություն դառնա ամբողջ աշխարհի համար:

Պատկեր.

Հանգիստ, գեղեցիկ և նուրբ լուծարման տեսարան: Մի հոյակապ սառցե լողացող, որը մի ժամանակ սառցադաշտի վեհաշուք, քանդակված գազաթն էր, այժմ լողում է ավելի

տաք, անծայրածիր, բաց կապույտ ծովում: Նրա սուր, բյուրեղային եզրերը փափկվում և մշուշվում են: Նրա հավիտյան կողքերից նրբորեն հոսում են մաքուր, պարզ, քաղցրահամ ջրի հոսանքներ, որոնք պտտվում և խառնվում են շրջապատող աղի օվկիանոսի հետ: Սառցե լողացողն ինքնին դառնում է կիսաթափանցիկ, նրա ձևը նախկին ես-ի գեղեցիկ, ժամանակավոր ուրվական: Նախորդ հեքսագրամի ցրված դելֆինները տեսանելի են հեռվում, լողում են դիտողից հեռու, առանձին, միայնակ և նպատակասլաց ճանապարհներով դեպի անսահման կապույտը: Պատկերը սրբազան, վստահող և աշխարհը սնուցող արվեստի ուսումնասիրությունն է՝ լավ և գեղեցիկ ձևը լուծարելու, որպեսզի դրա ներքին էությունը դառնա համընդհանուր օրհնություն:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանն այն հանգիստ, պարզ խորաթափանցությունն է, որը ճանաչում է լուծարման ճիշտ ժամանակը, իմաստությունը, որը տեսնում է ժամանակավոր սառած ձևի հետևում գտնվող հավերժական, հեղուկ ջուրը: Մտքի խարխախը հանգիստ է և անջատված: Միջին դանթյանի լապտերը ուրախության բոցավառ խարույկ չէ, այլ հանգիստ, հավատարիմ և վստահող օդաչուական լույս, համատեղ ներքին ջերմությունը, որը ցրվող անհատները կրում են իրենց հետ մութի մեջ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովն անծայրածիր, բաց օվկիանոսն է, մեծ, ընկալունակ և կապող ամբողջությունը, որի մեջ արձակվում են առանձին ձևերը: Հարցը հավատքի բաց թողնելու գործողությունն է.

«Ի՞նչ գեղեցիկ, բայց այժմ սահմանափակող ձև է Դառն ինձ խնդրում նրբորեն լուծարել, վստահելով, որ դրա էական, կապող ջերմությունը դուրս կհոսի՝ սնուցելու անհամեմատ ավելի լայն ծով»:

Գծեր

Ինը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը, զգալով դելֆինների մեջ անհամաձայնության մի փոքր, սառը, բաժանող հոսանք, նրբորեն, հանգիստ տաքացնում է այն իր կայուն սրտով՝ ցրելով այն, նախքան այն կարող էր սառչել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Առաջին, ամենախմաստուն գործողությունը փոքր, «սառը, բաժանող հոսանքները» լուծարելն է, նախքան դրանք դառնան սառած, կոշտ կոնֆլիկտի կառույցներ: Ձեզ համար նուրբ լուծարման աշխատանքը նուրբ, կանխարգելիչ արվեստ է: Հանդիպեք ցրտին հանգիստ, կայուն ջերմությամբ, և պոտենցիալ ողբերգությունը ցրվում է, նախքան այն նույնիսկ կձևավորվի:

Ինը երկրորդ տեղում.

Սառցե լողացողը, զգալով ավելի տաք հոսանքը, չի խուճապի մատնվում կամ չի դիմադրում: Այն թույլ է տալիս իր սուր, բյուրեղային եզրերին բաց թողնել և դառնալ փափուկ, հոսուն և զիջող:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կենտրոնական, հոգևոր դիրքը անհրաժեշտ լուծարման ժամանակ հանգիստ, վստահող և չդիմացող զիջումն է: Սառցե լողացողը «թույլ է տալիս իրեն դառնալ փափուկ»: Ձեզ համար, երբ տաք, ցրող հոսանքը

Ժամանում է, մի կառչեք ձեր սուր, կոշտ ձևերից: Թողեք ձեր կոշտ եզրերը հանգիստ շնորհով:

Վեցը երրորդ տեղում.

Միայնակ, առանձնացած դելֆինը, լքելով խումբը, զգում է խորքային, ցավոտ միայնության մի պահ անսահման, բաց ծովում: Լուծարված կապի ցավը իրական է: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խորքային, ուրախ հաղորդակցության լուծարումը իսկապես ցավոտ է: Առանձնացած դելֆինի *«ցավոտ միայնության զգացումը»* ազնիվ, անհրաժեշտ հույզ է: Ձեզ համար մի ժխտեք ցրման վիշտը: Կորած, համատեղ պարի ցավը սրբազան վերք է, որը պատվում է այն, ինչ եղել է: Զգացեք այն և թողեք, որ անցնի:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Լագունայի փոքր, արտացոլող լճակը, որը մի ժամանակ պարի սրբազան կենտրոնն էր, այժմ հանգիստ բաց է թողնվում ավելի մեծ օվկիանոսին: Մի հատուկ, սուրբ վայր նրբորեն լքվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լուծարումը տարածվում է նույնիսկ *«հատուկ, սուրբ վայրերի»* վրա, որոնք մի ժամամբ համայնքն էին: Լագունայի *«փոքր, արտացոլող լճակը»* *«բաց է թողնվում ավելի մեծ օվկիանոսին»*: Ձեզ համար ժամանակն է նրբորեն լքել նույնիսկ հին ձևերից ամենասուրբը՝ սիրված հանդիպման վայրը, սիրված ծեսը, ծանոթ, մխիթարական վարդապետությունը: Լճակը չի կորչում. այն վերադարձվում է անսահման, էական ծովին:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ցրված սառցե լողացողներից հազարավոր փոքր, հալվող հոսանքներ խառնվում են և փոխում մեծ, համաշխարհային օվկիանոսի ջերմաստիճանը: Լուծարված ձևերի հեռավոր ազդեցությունը բացահայտվում է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լուծարման նպատակն այժմ բացահայտվում է հսկայական, տիեզերական մասշտաբով: Ցրված սառցե լողացողներից *«հազարավոր փոքր, հալվող հոսանքները»* չեն կորչում. դրանք «փոխում են մեծ, համաշխարհային օվկիանոսի ջերմաստիճանը»: Ձեզ համար որոշակի ձևի հանգիստ, նուրբ և հաճախ ցավոտ բաց թողնելը հանգեցրել է համատարած, աշխարհը փոխող ազդեցության: Լագունայում լուծարված պարը այժմ աննկատելիորեն, ընդմիջտ փոխում է ամբողջ մոլորակի կլիման:

Ինը վերևում.

Սառցե լողացողը ամբողջությամբ հալվել է ծովի մեջ: Անհատական ձևն այլևս չկա, բայց նրա մաքուր, պարզ և կյանք տվող ջուրն այժմ անսահման, հավերժական Դաոյի անբաժանելի և մշտական մասն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լիակատար լուծարման վերջնական, տրանսցենդենտալ խաղաղությունը: Անհատական ձևը վերացել է, բայց դրա էությունն այժմ *«անսահման, հավերժական Դաոյի անբաժանելի և մշտական մասն է»*: Ձեզ համար բաց թողնելու վերջնական նպատակը ոչ թե հանգիստ, խաղաղ մահն է, այլ

Ամբողջի մեջ լիակատար, սիրող և հավերժական ձուլումը: Սառցե լողացողը չի ոչնչացվել. այն դարձել է օվկիանոսը: Ցրված դելֆինն այլևս միայնակ չի երգում, քանի որ նրա երգը դարձել է ամբողջ կենդանի ծովի մեծ, լուռ և ամենուրեք ներկա բզզոցի հետ: Լուծարումը վերադարձ է տուն՝ տուն, որը սահմաններ չունի:

)(*)(

Հեքսագրամ 60. Կրիայի տապանը

Ուրվական մակընթացության հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա
Սահմանափակման, արտիկուլյացիայի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Վաթսուներորդ թիթեղ.

Մեծ լուծարումից հետո, երբ դելֆինները ցրվել էին, և սառցե լողացողը դարձել էր մեկը ծովի հետ, մի նոր, ավելի փոքր և ավելի կատարյալ անոթ էր անհրաժեշտ:
Մակընթացային կախարդը, որի սիրտն այժմ նույնքան անսահման էր, որքան օվկիանոսը, տեսավ մի միակ, հին ծովային կրիա, որը լողում էր դեպի իրեն: Կրիայի պատյանը բանտ չէր, այլ կատարյալ կերպով տեղավորված, գեղեցիկ ձևավորված տապան, ինքնընտիր սահման, որը թույլ էր տալիս նրան նավարկել անսահման ջրերում շնորհով, պաշտպանությամբ և հստակ, սահմանված նպատակով: Մակընթացային կախարդը հասկացավ: *«Անսահման Դառն, — գրել է նա, — այն օվկիանոսն է, որի մեջ բոլոր ձևերը լուծարվում են: Բայց սահմանափակ աշխարհը տապանն է, որը թույլ է տալիս հոգուն նավարկել: Լուծարման ժամանակին հաջորդում է գիտակցված, ուրախ և սրբազան սահմանափակումը: Կրիան չի սգում իր ծանր պատյանը. նա գիտի, որ այն իր ճանապարհորդության հենց գործիքն է: Սահմանափակման արվեստը հոգու նեղացում չէ, այլ դրա ուրախ, կամավոր արտահայտում: Ազատորեն ընտրված և կատարելապես տեղավորված սահմանը վանդակ չէ, այլ անոթ: Իմաստունը, դառնալով մեկը մեծ ծովի հետ, այժմ պետք է կառուցի մի փոքրիկ, գեղեցիկ և ծովագնաց տապան — որոշակի պրակտիկաների մի շարք, ընտրված համայնք, կենտրոնացված ստեղծագործական աշխատանք — որի միջոցով անձն, անսահման Դառն կարող է գործել ժամանակի և տարածության աշխարհում: Պատյանը բեռ չէ: Այն տուն է, անոթ և սրբազան, ընտրված ինքնորոշում հաջորդ, մեծ ճանապարհորդության համար»:*

Դատաստան.

Ժամանակն է միտումնավոր, ուրախ և գիտակից սահմաններ դնելու, նոր, սահմանափակ և կատարելապես տեղավորված ձևի կամային արտահայտման, որի միջոցով անսահմանը կարող է գործել: Կրիայի տապանը սահմանափակման, արտիկուլյացիայի հեքսագրամն է: *«Ուրվական մակընթացությունը»*, խորքի քառասյին, փոխակերպող հոսանքը, տեղադրված է *«Լռակյաց անդունդի»* ուրախ, հանգիստ սրտի վրա: Պատկերը խորքային, պոտենցիալ քառասյին ուժի է, որը պահվում, ձևավորվում և ստանում է գեղեցիկ, ֆունկցիոնալ ձև խորքային, ներքին անշարժության կողմից: Սա ծովային կրիայի պատյանն է. ինքնընտիր, կատարելապես տեղավորված սահման, որը

սահմանում է եւ-ը նոր ճանապարհորդության համար: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է գիտակցված ինքնորոշման սրբազան ժամանակ: Մեծ լուծարումը ձեզ վերադարձրել է օվկիանոսային, անսահման միասնության վիճակի: Այժմ դուք պետք է գիտակցաբար և ուրախությամբ ընտրեք մի նոր, սահմանափակ ձև: Սա հետընթաց չէ դեպի կոշտություն, այլ ստեղծագործական և անհրաժեշտ արտահայտման գործողություն: Կրիայի պատյանը բանտ չէ. դա նրա տապանն է, անոթը, որը թույլ է տալիս նրան նավարկել անսահման ծովը: Հիմնականը ձեր նոր սահմաններն ընտրելն է ուրախ, կամավոր սրտով ապահովելով, որ դրանք կատարյալ, գեղեցիկ համապատասխանեն ձեր եզակի հոգուն: Սա կարող է ներառել նոր ամենօրյա կարգապահության սահմանում, որոշակի ստեղծագործական նախագծի սահմանում, մի փոքր, միտումնավոր համայնքի ձևավորում, կամ հստակ, անձնական վարքագծի կանոնագրքի արտահայտում: Սահմանափակումը պատիժ չէ. դա ուրախ, սրբազան անոթ է: Անսահման Դառն կարիք ունի սահմանափակ ձևի՝ աշխարհում գործելու համար: Ձեր նոր պատյանը վանդակ չէ. այն ձեր տունն է, ձեր անոթը և ձեր սրբազան, ընտրված ինքնորոշումը հաջորդ, մեծ ճանապարհորդության համար:

Պատկեր.

Հանգիստ, մտածված և կատարելապես տեղավորված ձևի տեսարան: Միակ, հին ծովային կրիան լողում է խաղաղ, անշտապ շնորհով մի հանգիստ, պարզ և անսահման կապույտ օվկիանոսում: Նրա պատյանը կոպիտ, ծանր զանգված չէ, այլ մի հոյակապ, բարդ և կատարյալ համաչափ գմբեթերկրաչափական թիթեղներից, մի կենդանի տապան: Դա բեռ չէ. այն նրա էության անբաժանելի, գեղեցիկ և պաշտպանիչ մասն է: Նա, կարծես, լիովին տանն է իր ընտրած, բնական սահմանի մեջ: Նրա շուրջը ջուրը հանգիստ և անսահման է, բայց նա դրա մեջ հստակ, գեղեցիկ և նպատակապես սահմանված անոթ է: Պատկերը սրբազան, ուրախ և անհրաժեշտ արվեստի ուսումնասիրությունն է կամավոր ընտրելով սահմանափակ, գեղեցիկ և կատարելապես տեղավորված ձև, որի միջոցով անսահման ոգին կարող է գործել աշխարհում:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Վերին դանթյանը պարզ, խելացի և սիրող արհեստավորն է, որը նախագծում է կատարելապես տեղավորված նոր պատյան: Խարիսխը սուր, սահմանող և խտրական գործիք է: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովն անսահման, անսահման օվկիանոսն է, անսահման ներուժը, որը պատրաստվում է ստանալ նոր, միտումնավոր ձև: Միջին դանթյանի լապտերը կրիայի ուրախ, կամավոր և գոհունակ սիրտն է, որը գիտի, որ իր պատյանը վանդակ չէ, այլ սիրելի տուն: Հարցը ստեղծագործական, սահմանող է. *«Ի՞նչ նոր, գեղեցիկ և կատարելապես տեղավորված սահման — ի՞նչ «տապան» որոշակի պրակտիկաների, ստեղծագործական աշխատանքի, կամ ընտրված համայնքի — է Դառն ինձ ուրախությամբ խնդրում կառուցել, որպեսզի կրեմ իմ անսահման ոգին իր հաջորդ, մեծ ճանապարհորդության վրա»:*

Գծեր

Ինքն սկզբում.

Կրիան, զգալով նոր ճանապարհորդության կոչը, չի շտապում անսահման ծով: Նա նախ, հանգիստ և միտումնավոր, ամրացնում է իր սեփական պատյանի եզրերը: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նոր, մեծ ճանապարհորդություն սկսելուց առաջ, առաջին խնդիրն է ուշադիր և միտումնավոր սահմանել և ամրապնդել ձեր նոր սահմանները: Ձեզ համար սա հանգիստ, ներքին նախապատրաստման ժամանակ է: Մի շտապեք դուրս գալ հնարավորությունների անծայրածիր օվկիանոս: Նախ, հանգիստ նստեք և ուրախությամբ արտահայտեք ձեր նոր «պատյանը»՝ որոշակի պրակտիկաների և սահմանների:

Ինքն երկրորդ տեղում.

Կրիան, իր նոր պատյանը ամուր և պարզ, կանգ է առնում մի խորքային, մութ անդունդի եզրին: Նա նպատակասլաց չի սահում վտանգի վրայով. նրա հստակ սահմանը թույլ է տալիս նրան անվտանգ նավարկել դրա միջով:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Լավ սահմանված սահմանն ապահովում է մեծ և երկիմաստ վտանգը անվտանգ նավարկելու համար անհրաժեշտ պարզությունը: Կրիայի «ամուր և պարզ» պատյանը թույլ է տալիս նրան «կանգ առնել» և ապա «անվտանգ նավարկել»: Ձեզ համար ձեր նոր, ընտրված սահմանափակումները ձեր ազատության սահմանափակում չեն, այլ կյանքի խորքային, մութ և քառասյին անդունդներում անվտանգ նավարկելու ճշգրիտ գործիք:

Վեցը երրորդ տեղում.

Կրիան, հիմարության մի պահի, բողոքում է իր գեղեցիկ, պաշտպանիչ պատյանի ծանրությունից: Նա դեռ լիովին չի սովորել ընտրված սահմանափակման ուրախ գաղտնիքը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում սեփական ընտրած սահմաններից դժգոհելու դեմ: Կրիան «բողոքում է» իր «գեղեցիկ, պաշտպանիչ պատյանի ծանրությունից»: Ձեզ համար, եթե դուք նյարդայնանում եք ձեր նոր, ինքնահաստատված սահմաններից, ապա դուք դեռ լիովին, ուրախությամբ չեք ընդունել դրանք որպես ձեր սիրելի տապանը: Սահմանը, որը դիտվում է որպես բեռ, իրական արտահայտում չէ. դա կիսատ-պռատ վանդակ է:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Կրիան, խաղաղ, անխռով, լողում է հազար մղոն, նրա կատարելապես տեղավորված պատյանը հիդրոդինամիկ հրաշք է: Ընտրված սահմանափակումը բացահայտվում է որպես նրա նրբագեղ, երկարակյաց ուժի աղբյուր:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ընտրված սահմանափակման ուրախ ընդունումը բացահայտում է, որ այն նոր, անխափան և երկարակյաց ուժի աղբյուր է: «Կատարելապես տեղավորված պատյանը» «հիդրոդինամիկ հրաշք» է: Ձեզ համար, երբ սահմանը լիովին և ուրախությամբ ընդունվում է, այն դադարում է պահպանելու ջանք լինելուց և դառնում է ձեր էության անբաժանելի, նրբագեղ և էներգաարդյունավետ մասը: Սահմանափակումը ձեր ուժի աղբյուրն է:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Կրիաների փոքր, միտումնավոր համայնքը, որոնցից յուրաքանչյուրը իր սեփական կատարելապես տեղավորված պատյանում, լողում է հանգիստ, զուգահեռ կազմավորումով՝ ինքնընտիր տապանների նավատորմ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սահմանափակման ամենաբարձր ձևն այն է, որը նաև ստեղծում է ներդաշնակ, զուգահեռ համայնք: *«Ինքնընտիր տապանների նավատորմը»* հարգում է յուրաքանչյուր անհատի սահմանը՝ շարժվելով ընդհանուր ուղղությամբ: Ձեզ համար ձեր ընտրած նոր, սահմանափակ ձևը չպետք է լինի մեկուսացնող վանդակ, այլ գեղեցիկ ձևավորված անոթ, որը կարող է լողալ խաղաղ, զուգահեռ կազմավորումով այլ, նմանապես սահմանված հոգիների հետ:

Վեցը վերնում.

Կրիան, հին և իմաստուն, այնքան լիովին է միաձուլվել իր պատյանի հետ, որ այն այլևս առանձին սահման չէ, այլ նրա հոգու միակ, պայծառ և կատարելապես արտահայտված արտահայտություն: Սահմանափակումն ու անսահմանը մեկ են:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սահմանափակման արվեստի վերջնական, տրանսցենդենտալ կատարելությունը: Սահմանն ու անսահման հոգին այլևս երկու առանձին բաներ չեն: Կրիայի պատյանը նրա հոգու *«միակ, պայծառ և կատարելապես արտահայտված արտահայտությունն»* է: Ձեզ համար ինքնորոշման վերջնական նպատակն է այնքան լիարժեք և ուրախությամբ մարմնավորել ձեր ընտրած ձևը, որ այն այլևս չզգացվի որպես սահման, այլ որպես ձեր անսահման, ներքին ես-ի կատարյալ, տեսանելի ձև: Տապանը դարձել է աստղ: Ընտրված անոթը դարձել է սիրելի, հավերժական տուն: Սա այն խաղաղությունն է, որը գրկում է ձևը, անսահմանությունը, որը սիրում է գեղեցիկ, սրբազան և ընտրված սահմանը: Պատյանի կորն այժմ անբաժանելի է հոգու կորից:

)(*)(

Հեքսագրամ 61. Ներքին հոսանքի լուսավոր մարգարիտը

Առաջնորդող հոսանքի հեքսագրամը Լռակյաց անդունդի վրա

Ներքին ճշմարտության, անկեղծության հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Վաթսունմեկերորդ թիթեղ.

Հին կրիայի պատյանի բացարձակ կենտրոնում, հազար տարի շարունակ, աճում էր մի միակ, լուսավոր մարգարիտ: Դա խեցու մարգարիտ չէր, որը ձևավորվել էր ավազի գրգռիչ հատիկի շուրջ, այլ մաքուր, կուտակված ճշմարտության մարգարիտ, որը ձևավորվել էր իր ներքին էության հանգիստ, անշարժ առանցքի շուրջ: Այս մարգարիտն էր նրա պայծառ, արտահայտիչ խաղաղության աղբյուրը: Դա նրա *«Ներքին ճշմարտությունն»* էր, իր անսահման, ջրային հոգու անխափան ինտեգրումը իր գեղեցիկ, ընտրված կերպարանքի հետ: Նա բառերի կարիք չունեւր այս ճշմարտությունը հաղորդելու համար: Խորքի արարածները, ցրված դելֆինները և միայնակ կետերը,

կարող էին զգալ նրա ներքին մարգարիտի հանգիստ, մագնիսական բզզոցը հարյուր լիզա հեռավորությունից: Այն շարժում էր նրանց, ոչ թե հրամանով կամ շշուկով, այլ հոգու խորքային, հանգիստ և անդիմադրելի ձգողականությամբ, որը դարձել էր Դաոյի կատարյալ, անխափան հայելին: Մակընթացային կախարդը, զգալով, թե ինչպես է կրիայի մարգարիտի բզզոցը արձագանքում իր սրտի հանգիստ, մաքուր ջրերին, հասկացավ ազդեցության վերջնական, ամենանուրբ ձևը: *«Գերագույն արվեստը, — գրել է նա, — ոչ թե մոնչյունն է, ոչ էլ շշուկը, ոչ էլ պարը: Այն սրտի լուռ, մագնիսական և բացարձակապես անկեղծ բզզոցն է, որը միավորվել է ճշմարտության հետ: Ներքին մարգարիտը չի ձգտում ազդել. այն պարզապես գոյություն ունի: Եվ իր հանգիստ, անսասան գոյությամբ, այն ռեզոնանսվում է մյուս բոլոր սրտերում թաքնված լուռ ճշմարտության հետ՝ դրանք նրբորեն և անդիմադրելիորեն քաշելով համապատասխան ներդաշնակության մեջ: Սա այն իմաստունի ճանապարհն է, որը դարձել է տապանը: Նրա ներկայությունը, անխափան և անկեղծ, վերջնական ուսմունքն է: Ներքին ճշմարտությունը ուսմունք չէ, որը պետք է ասվի. այն լուսավոր, մագնիսական մարգարիտ է, որը պետք է լուռ աճեցվի կատարյալ արտահայտված կյանքի անշարժ կենտրոնում: Դրա ազդեցությունը նույնքան հանգիստ և հզոր է, որքան լուսնի ձգողությունը մակընթացությունների վրա»:*

Դատաստան.

Խորքային, հանգիստ և մագնիսական ազդեցության ժամանակ, որտեղ մի սիրտ, որը հասել է անխափան ներքին ճշմարտության վիճակի, հզոր, անխուս և անդիմադրելի ձգողականություն է գործադրում աշխարհի վրա: Ներքին հոսանքի լուսավոր մարգարիտը ներքին ճշմարտության, անկեղծության հեքսագրամն է: *«Առաջնորդող հոսանքը»*, մեղմ, համառ, թափանցող քամին, փչում է *«Լռակյաց անդունդի»* ուրախ, հանգիստ սրտի վրայով: Պատկերը նուրբ, պարզաբանող շնչի է, որը խառնում է խորքային, անշարժ և թափանցիկորեն անկեղծ սիրտը: Սա հին կրիայի ներքին մարգարիտն է. մաքուր, կուտակված ճշմարտության լուսավոր, մագնիսական կենտրոն, որը լուռ ռեզոնանսվում է մյուս բոլոր էակների մեջ թաքնված ճշմարտության հետ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է ինքնարտահայտման երկար ճանապարհորդության գագաթնակետը: Ընտրված ձևի ուրախ, կամավոր ընդունումը ստեղծել է խորքային ներքին անկեղծության վիճակ: Ձեր ներքին իրականությունն ու ձեր արտաքին արտահայտությունն այժմ մեկ են անխափան և անխախտ: Այս հեքսագրամի բանալին հանգիստ, վստահող անշարժությունն է: Ներքին մարգարիտի մագնիսական զորությունը բառերի կամ դրամատիկ գործողությունների կարիք չունի: Այն պարզապես կա, և իր հանգիստ, անսասան գոյությամբ այն ազդում է աշխարհի վրա նուրբ, անդիմադրելի ձգողականությամբ, ինչպես լուսինը մակընթացությունների վրա: Սա հաղորդակցության ամենախորքային ձևի ժամանակն է, անկեղծ սրտի անխուս ռեզոնանսը մեկ այլ անկեղծ սրտի հետ: Մի քարոզեք կամ մի համոզեք: Պարզապես եղեք այն, ինչ դարձել եք հանգիստ, թափանցիկ և անսասան անկեղծությամբ: Ձեր ներկայությունը անխափան և ճշմարիտ, վերջնական ուսմունքն է: Վստահեք, որ ձեր

ներքին մարգարիտի հանգիստ բզզոցը կռեզոնանալի ձեր հանդիպած յուրաքանչյուր արարածի թաքնված ճշմարտության հետ՝ նրբորեն ներքաշելով նրանց համապատասխան ներդաշնակության մեջ: Սա տիեզերքի ամենահանգիստ և ամենահզոր ազդեցության ձևն է:

Պատկեր.

Խորքային, հանգիստ և մագնիսական խաղաղության տեսարան: Հին ծովային կրիան կախված է հանգիստ, խորքային կապույտ ծովում: Նրա գեղեցիկ ձևավորված պատյանը տեսանելի, պայծառ և կատարյալ սահման է: Բայց նրա փայլի աղբյուրն այժմ տեսանելի է. նրա պատյանի հենց կենտրոնում, միակ, կատարյալ գնդաձև, լուսավոր մարգարիտը փայլում է մեղմ, ներքին, կապտա-ոսկեգույն լույսով: Այս լույսը կոշտ, արտաքին ճառագայթ չէ, այլ նուրբ, համատարած բզզոց, որը ճառագայթում է հանգիստ, համակենտրոն ալիքներով՝ նրբորեն լուսավորելով իր շուրջը գտնվող ջուրը: Հեռվում երևում են մի քանի ցրված դելֆիններ, որոնց մարմինները նրբորեն, անգիտակցաբար, շրջվում են դեպի հանգիստ, մագնիսական բզզոցը: Կրիայի դեմքը խաղաղ, խորքային և ինքնամիտ խաղաղության դեմք է: Պատկերը Դաոյի անխափան, թափանցիկ հայելի դարձած սրտի հանգիստ, մագնիսական և աշխարհաձևող զորության ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Միջին դանթյանը լուսավոր, մագնիսական մարգարիտն է, սիրտը, որը դարձել է մաքուր, ներքին ճշմարտության անխափան, թափանցիկ և հզոր ազդեցիկ կենտրոն: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովը հանգիստ, խորքային ծովն է, անսահման, անշարժ և ընկալունակ աշխարհը, որը նրբորեն շարժվում է լուռ բզզոցով: Վերին դանթյանի խարիսխը կրիայի հանգիստ, անսասան անշարժությունն է, խաղաղ, անխոս իմաստությունը, որը գիտի, որ իր ներկայությունը վերջնական ուսմունքն է: Հարցը հանգիստ, վստահող է. *«Ինչպե՞ս կարող եմ պարզապես լինել այն, ինչ դարձել եմ, այնպիսի անխափան, թափանցիկ անկեղծությամբ, որ իմ ներքին ճշմարտության հանգիստ բզզոցը դառնա հանգիստ, մագնիսական և անդիմադրելի օրհնություն բոլոր նրանց համար, ովքեր թափառում են մոտիկ»:*

Գծեր

Ինը սկզբում.

Կրիան, լուռության մի պահի, նահանջում է իր սեփական պատյանի հանգիստ, անշարժ կենտրոնը՝ պարզապես զգալու համար իր ներքին մարգարիտի բզզոցը:
Անկեղծության զարգացումը սկսվում է հանգիստ, միայնակ ինքնաանդրադարձից:
Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հանգիստ, մագնիսական ազդեցություն ճառագայթելու առաջին, էական քայլը նախ մտերմիկ, հանգիստ ծանոթանալն է սեփական ներքին ճշմարտությանը: Կրիան *«նահանջում է հանգիստ, անշարժ կենտրոնը»*՝ պարզապես *«զգալու իր սեփական ներքին մարգարիտի բզզոցը»:* Ձեզ համար մի շտապեք ազդել ուրիշների վրա: Նախ, հանգիստ նստեք միայնության մեջ և

լիովին, խորապես ծանոթացեք ձեր սեփական արտահայտիչ էության կենտրոնում գտնվող հանգիստ, լուսավոր ճշմարտությանը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Կրիայի մարգարիտի բզզոցը արձագանքում է մի հեռավոր և միայնակ կուզիկ կետի հետ, և կետը, առանց իմանալու, թե ինչու, զգում է խորքային, հանգիստ

խաղաղություն: Անկեղծ սիրտը գաղտնի, անխոս մխիթարություն է միայնակների համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անկեղծ սրտի հանգիստ, մագնիսական ազդեցությունը գործում է խորհրդավոր, անտեսանելի ձևերով: *«Միայնակ կուզիկ կետը»* զգում է *«խորքային, հանգիստ խաղաղություն»*՝ նույնիսկ չգիտենալով դրա աղբյուրը: Ձեզ համար ձեր հանգիստ, ներքին անկեղծությունը *«գաղտնի, անխոս մխիթարություն»* է տառապող հոգիների համար, որոնց դուք գուցե երբեք չեք հանդիպի: Վստահեք, որ ձեր ճշմարտության հանգիստ բզզոցը հեռահար, անտեսանելի օրհնություն է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Հետաքրքրասեր, շաղակրատող ռեմորան, զգալով կրիայի հանգիստ բզզոցը, փորձում է ընդօրինակել այն իր սեփական աղմկոտ կտտոցներով, բայց ձայնը խոռոչ է և արագորեն մարում է: Անկեղծ ճշմարտությունը չի կարող կեղծվել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում կեղծ, կատարված անկեղծության դեմ: Ռեմորայի *«աղմկոտ կտտոցները»* *«խոռոչ»* ընդօրինակում են: Ձեզ համար իսկական ներքին ճշմարտությունը գոյության անխափան վիճակ է, այլ ոչ թե սովորելու և կիրառելու հմտություն: Դուք չեք կարող կեղծել հանգիստ, մագնիսական բզզոցը: Ներքին մարգարիտը տիրապետելու միակ ճանապարհն այն աճեցնելն է, համբերատար, ողջ կյանքի ընթացքում: Անկեղծ ազդեցությունը կեղծելու ցանկացած փորձ կբացահայտվի որպես դատարկ աղմուկ:

Վեցը չորրորդ տեղում.

Սգացող օրկանների մի խումբ, որոնց մայրապետը մահացել է, զգում է հանգիստ բզզոցը և հավաքվում հին կրիայի շուրջը, ոչ թե պատասխանի, այլ հանգիստ, մխիթարող ներկայության համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անկեղծորեն կարեկից սրտի գերագույն փորձությունը: Սգացող օրկաններին ուսմունք կամ լուծում պետք չէ. նրանց անհրաժեշտ է *«հանգիստ, մխիթարող ներկայություն»*: Կրիան չի խոսում կամ չի փորձում *«բուժել»* նրանց վիշտը: Նա պարզապես կա, և նրա հանգիստ, անխափան անկեղծությունը խորքային մխիթարություն է: Ձեզ համար վիրավոր հոգուն կարող էք առաջարկել օգնության ամենաբարձր ձևը ձեր հանգիստ, անսասան և անկեղծորեն կարեկցող ներկայությունն է: Պարզապես եղեք նրանց հետ:

Ինը հինգերորդ տեղում.

Ներքին մարգարիտի բզզոցը առանձին ձայն չէ, այլ այժմ զգացվում է որպես ծովի հենց ռիթմը: Անկեղծ սիրտը և Դաոն ընկալվում են որպես մեկ, միավորող զարկերակ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ներքին ճշմարտության վերջնական, տրանսցենդենտալ վիճակը: Անձնական մարգարիտի բզզոցն այժմ անբաժանելի է *«ծովի հենց ռիթմից»*: Ձեզ համար ձեր ներքին ճշմարտության և Դաոյի մեծ, տիեզերական ճշմարտության միջև գիծը վերացել է: Ձեր անկեղծ սիրտը մասնավոր սեփականություն չէ. այն ողջ կյանքի մեծ, միավորող և հավերժական զարկերակի տեղական, արտահայտիչ դրսևորումն է: Ներքին ճշմարտությունը դարձել է համընդհանուր ճշմարտություն:

Ինը վերևում.

Կրիան, իր լուսավոր աշխատանքն ավարտած, դառնում է անշարժ աստղ ծով-երկնքում, մի մշտական, առաջնորդող լույս հանգիստ, մագնիսական անկեղծության, թափառողների բոլոր ապագա սերունդների համար:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Խորքային, անխափան անկեղծության կյանքի վերջնական, հավերժական ժառանգությունը: Կրիան այլևս ֆիզիկական էակ չէ, այլ *«անշարժ աստղ»*, *«մշտական, առաջնորդող լույս»*: Ձեզ համար ինքնակրթության երկար և հավատարիմ ճանապարհորդության վերջնական նպատակն է, վերջում, դառնալ լուռ, լուսավոր և հավերժական օրինակ այն բանի, թե ինչ կարող է դառնալ մարդկային սիրտը: Ներքին մարգարիտն այժմ հանրային աստղ է, անխոս, մագնիսական ուսմունք, որը կուղեկցի թափառողներին հազար տարի: Տապանը դարձել է երկնային փարոս, մի մշտական, հանգիստ և անդիմադրելի հրավեր դեպի այն խաղաղությունը, որը ես-ի և Դաոյի անխափան միությունն է:

)(*)(

Հեքսագրամ 62. Թռչող ձկան սահրը

Առաջին փոքրիկի հեքսագրամը Խարիսխի հանգստի վրա

Փոքրի գերակշռության, փոքրի ավելցուկի հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Վաթսուներկուերորդ թիթեղ.

Ծովը մեծ անցման ժամանակաշրջանում էր: Հին, մեծ կառույցները լուծարվել էին, և նոր, արտահայտիչ ձևերը դեռ ծնվում էին: Դա ոչ թե մեծ ժեստերի, այլ փոքր, ճշգրիտ և հավատարիմ գործողությունների դարաշրջան էր: Մակընթացային կախարդը, որի սիրտն այժմ ներքին ճշմարտության հանգիստ, մագնիսական աստղն էր, տեսավ, թե ինչպես մի փոքրիկ թռչող ձուկ ցատկեց մի ալիքից, ոչ թե խուճապային թռիչքով, այլ գեղեցիկորեն վերահսկվող, մտածված և զարմանալիորեն նրբագեղ սահրով: Դա մի փոքրիկ արարած էր, որը կատարում էր մի փոքր, ժամանակավոր գործողություն, բայց իր կարճ, արևով լուսավորված աղեղով, այն կատարելապես կամուրջ էր կառուցում ծանր, մութ ջրի և լուսավոր, օդային երկնքի միջև: Մակընթացային կախարդը հասկացավ: *«Սա փոքրի եղանակն է, — գրեց նա: — Մեծ, որոտացող մոնչյունների և անսահման, լուծվող սառցե լողացողների ժամանակն ավարտվել է: Այժմ անհրաժեշտ են փոքր, ճշգրիտ և հավատարիմ գործողություններ, որոնք կամուրջ կհանեն հինի և*

նորի միջև: Թռչող ձուկը արծիվ կամ կետ չէ, բայց իր փոքր, ժամանակավոր սահքով այն կատարում է մի անցման հրաշք: Այս ժամանակի արվեստը խոնարհ լինելն է, ուշադրություն դարձնել փոքր, ամենօրյա և անհրապույր ծեսերին և վստահել, որ այս փոքր, հավատարիմ գործողությունները, կատարյալ կատարված, հենց այն կարերն են, որոնք նորոգում են աշխարհը: Աստղ դարձած իմաստունը հիմա պետք է սովորի բավարարվել մութ պատուհանում մի փոքրիկ մոմ վառելով: Աստղը փայլում է տիեզերքի համար, բայց մոմը փայլում է կորած ճանապարհորդի համար, և այս եղանակին մոմն ավելի մեծ գորություն է»:

Դատաստան.

Փոքր գործերի նկատմամբ խոնարհ, մանրակրկիտ և հավատարիմ ուշադրության ժամանակ, որտեղ մի համեստ, ժամանակավոր գործողություն, կատարյալ կատարված, մեծ անցում է կատարում: Թռչող ձկան սահքը փոքրի գերակշռության, փոքրի ավելցուկի հեքսագրամն է: «Առաջին փոթորիկը», նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող էներգիան, տեղադրված է «Խարիսխի հանգստի» անշարժ, ծանր, անշարժ լեռան վրա: Պատկերը հանկարծակի, փայլուն, բայց փոքր և ժամանակավոր էներգիայի պոռթկում է, որը նավարկում է հսկայական, կայուն և հիմնավորված խոչընդոտի միջով: Սա թռչող ձկան սահքն է. մի փոքր, ճշգրիտ և զարմանալիորեն նրբագեղ աղեղ, որը կամուրջ է գցում երկու աշխարհների միջև: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է այն ժամանակի մասին, երբ մեծ, դրամատիկ գործողությունները տեղին չեն: Իրավիճակը պահանջում է հանգիստ, խոնարհ և մանրակրկիտ ուշադրության ոգի դեպի փոքրը, ամենօրյան և անհրապույր: Մեծ տեսիլքներն ու արտահայտիչ ձևերը հաստատվել են. մնում է հավատարիմ, մանրամասն աշխատանքը դրանք ապրելու յուրաքանչյուր անցնող պահի փոքր, ճշգրիտ գործողություններում: Հիմնականը թռչող ձկան նման լինելն է. խոնարհ, ժամանակավոր և կատարելապես հարմարեցված անցումային պահին: Մի ձգտեք լինել մեծ կետը կամ սավառնող արծիվը: Բավարարվեք ձեր փոքրիկ, կարճ և գեղեցիկ սահքով: Հենց փոքրիկ, ամենօրյա ծեսերի մանրակրկիտ կատարման, փոքրիկ, անկեղծ խոստումների հանգիստ պահպանման և կյանքի փոքրիկ, անցումային պահերի համեստ, նրբագեղ նավարկության մեջ է, որ աշխարհը նորոգելու մեծ գործն իսկապես իրականացվում է: Աստղը փայլում է տիեզերքի համար, բայց մոմը փայլում է կորած ճանապարհորդի համար, և այս եղանակին մոմն ավելի մեծ գորություն է:

Պատկեր.

Նուրբ, ճշգրիտ և համեստ նրբագեղության տեսարան: Միակ, փոքրիկ թռչող ձուկը որսացված է իր կարճ, արևի լույսով լուսավորված սահքի մեջտեղում մի ալիքից մյուսը: Նրա կիսաթափանցիկ, արծաթափայլ լողակները տարածված են ոչ թե խուճապի մեջ, այլ գեղեցիկ, մտածված և կատարելապես վերահսկվող աղեղով: Այն կամուրջ է կապում ներքևում գտնվող օվկիանոսի մութ, ծանր կապույտը և վերևում գտնվող երկնքի թեթև, օդային ոսկեգույնը երկու աշխարհների միջև մի փոքրիկ, ժամանակավոր և կատարյալ կար: ձկան աչքը հանգիստ է և կենտրոնացած: Նրա շուրջը, անծայրածիր ծովն ու

երկինքը դատարկ են և անսահման, բայց փոքրիկ, ժամանակավոր արարածը պատկերի բացարձակ, լուսավոր կենտրոնն է: Պատկերը փոքր, համեստ և կատարյալ կատարված գործողության սրբազան, անցումային գործության ուսումնասիրությունն է:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը ծանոթի մութ, ծանր ջուրն է, խորքային, կայուն հիմքը, որից մեկնարկում է փոքր, անցումային գործողությունը: Ցիի ծովը հանգիստ, հիմնավորված գործություն է: Միջին դանթյանի լապտերը սահքի կարճ, արևի լույսով լուսավորված աղեղն է, ուրախ, անցումային էներգիայի մի փոքր, տաք և կատարյալ կենտրոնացված պոռթկում: Վերին դանթյանի խարիսխը ճշգրիտ, նրբագեղ և ինտուիտիվ բանականությունն է, որը հաշվարկում է փոքր, ժամանակավոր ցատկի ճշգրիտ անկյունը: Հարցը հանգիստ, համեստ է. *«Ի՞նչ փոքր, ճշգրիտ և անհրապույր գործողություն կարող եմ կատարել այնպիսի համեստ, հավատարիմ նրբագեղությամբ, որ այն դառնա կատարյալ, անցումային կար հինի և նորի միջև»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Թռչող ձուկը, իր սահքից առաջ, նախ ավելի խորն է սուզվում մութ, ծանր ջրի մեջ: Փոքր, նախապատրաստական ակտ խոնարհ հավաքի, նախքան անցումային ցատկը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Անցումային ժամանակաշրջանում առաջին, համեստ քայլը համարձակ ցատկ չէ, այլ հանգիստ, նախապատրաստական *«ավելի խորն ընկղմվել»* սեփական հիմնավորված իրականության մեջ: Ձեզ համար, նախքան նորի մեջ ձեր փոքր, նրբագեղ սահքը փորձելը, նախ մանրակրկիտ ուշադրություն դարձրեք ձեր ներկայիս, առօրյա կյանքի հանգիստ, հիմնարար մանրամասներին: Փոքր ցատկը սնուցվում է խորքային սուզմամբ:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Թռչող ձուկը սահում է մի մեծ, հին և անտեսանող կետի կողքով, նախկին դարաշրջանի մի արարածի: Փոքր, անցումային գործողությունն անտեսվում է մեծ, հաստատված իշխանությունների կողմից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. *«Փոքրի»* հանգիստ, անցումային աշխատանքը հաճախ լիովին անտեսանելի է նախկին դարաշրջանի *«մեծ, հաստատված իշխանությունների»* և հաստատությունների համար: Ձեզ համար մի փնտրեք մեծ, հին կառույցների հավանությունը կամ ուշադրությունը: Ձեր փոքր, ճշգրիտ և հավատարիմ գործողությունները սրբազան, թաքնված գործ են: Խոնարհաբար սահեք անտեսանող կետի կողքով:

Ինը երրորդ տեղում.

Թռչող ձուկը, հպարտության մի պահի, փորձում է ավելի երկար, ավելի տպավորիչ սահք և հարվածվում է հանկարծակի, կոշտ ներքևի հոսանքից: Փոքր գործողությունը, որը գերազանցում է իր համեստ դիրքը, հանգեցնում է անկման:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Զգուշացում՝ թույլ չտալու, որ «փոքրի» ոգին հպարտությամբ լցվի: Թռչող ձուկը «գերազանցում է իր համեստ դիրքը» և «հարվածվում է կոշտ ներքևի հոսանքից»: Ձեզ համար մի փորձեք ձեր փոքր, անցումային գործողությունը վերածել մեծ, հերոսական ժեստի: Փոքրի գերակշռության գործողությունը կայանում է հենց դրա համեստության և ճշգրտության մեջ: Փոքր գործողությունը, որը ձգտում է ուշադրության կենտրոնում լինել, կձախողվի:

Ինը չորրորդ տեղում.

Թռչող ձուկը, խոնարհ և իմաստուն, կատարելապես սահում է մի սուր, թաքնված խութի վրայով: Փոքր, ճշգրիտ գործողությունը հմտորեն կողմնորոշվում է թաքնված վտանգի մեջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ճիշտ, համեստ և ճշգրիտ փոքր արարքը կատարյալ գործիք է թաքնված, վտանգավոր խոչընդոտի միջով անցնելու համար: «Սուր, թաքնված խութը» խուսափվում է ոչ թե մեծ ռազմավարությամբ, այլ «փոքր, ճշգրիտ» սահքով: Ձեզ համար փոքր մանրամասների նկատմամբ հանգիստ, մանրակրկիտ ուշադրությունն է, որը ձեզ անվտանգ կտանի վտանգավոր անցման միջով, որտեղ մեծ, լայնածավալ ծրագրերը կխափանվեն:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Ափին գտնվող հեռավոր, մութ տնակի պատուհանում գտնվող փոքրիկ, միայնակ մոմն է այն փարոսը, որը թռչող ձկանը տուն է տանում: Համեստ, հավատարիմ լույսը ծառայում է որպես վերջնական, կատարյալ ուղեցույց:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Փոքր անցումների ժամանակ վերջնական, կատարյալ ուղեցույցը շնորհի մեկ այլ համեստ, հավատարիմ և փոքր գործողություն է: «Փոքրիկ, միայնակ մոմը» փարոսն է, որը անցումային թռիչքն առաջնորդում է դեպի իր հանգիստ, անվտանգ վայրէջքը: Ձեզ համար խավարի մեջ փնտրեք հանգիստ, համեստ լույսերը՝ պարզ բարությունը, հավատարիմ ամենօրյա պրակտիկան, համեստ, անսասան ընկերը: Սրանք, և ոչ թե մեծ, հեռավոր աստղերը, ձեր ամենաճշմարիտ ուղեցույցներն են փոքրի գերակշռության եղանակին:

Վեցը վերևում.

Թռչող ձուկը, ավարտելով իր կատարյալ, փոքր սահքը, այնքան է հիանում իր սեփական նրբագեղությամբ, որ փորձում է մնալ օդում՝ մոռանալով, որ ինքը ջրի արարած է: Փոքր արարքը, որը հրաժարվում է ավարտվել, դառնում է ողբերգություն:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջին, ամենախորքային նախագգուշացումը: Փոքր, անցումային գործողությունը նախատեսված է հենց դա լինելու համար. անցումային, ժամանակավոր: Թռչող ձուկը «հրաժարվում է ավարտել» իր սահքը մոռանալով իր իրական բնույթը որպես «ջրի արարած»: Ձեզ համար փոքրի, մանրակրկիտի և հավատարիմի եղանակը սրբազան և անհրաժեշտ անցում է, բայց այն մշտական տուն չէ: Փոքր, նրբագեղ սահքի նպատակն է ձեզ անվտանգ տեղափոխել մի ալիքից մյուսը, այլ ոչ թե ամբողջությամբ փախչել ծովից: Փոքր արարքը, որը

հրաժարվում է ավարտվել, որը կառչում է իր կարճատև, արևի լույսով լուսավորված փառքի պահից, դառնում է ողբերգություն: Փոքրի իսկական տերը գիտի, թե երբ է սահքն ավարտվում և վերադառնում է, մի հանգիստ, համեստ շիրիմ, կյանքի հաջորդ մեծ փուլի խորքային, մութ, սնուցող ջրերին: Թռիչքը սրբազան է. վերադարձը իմաստություն:

)(*)(

Հեքսագրամ 63. Լիարժեք մակընթացության նավահանգիստը

Ուրվական մակընթացության հեքսագրամը Վիշապի լապտերի վրա

Ավարտվելուց հետո, արդեն անցնելու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Վաթսուներեքերորդ թիթեղ.

Մակընթացային կախարդի տապանը, նրա գեղեցիկ ձևավորված և կատարելապես սահմանափակված նավը, նավարկել էր ցրված աստղերի երկար, մութ գիշերով: Նրա անձնակազմը նրա ներքին ճշմարտության հավաքված լույսն էր, հազարավոր ճգրիտ սահքերի փոքր, հավատարիմ կարերը: Այժմ, լուսաբացը բացվում էր, և նավահանգիստը երևում էր: Դա հեռավոր, առասպելական ափ չէր, այլ մի հանգիստ, պարզ և պաշտպանված ծոց, որը փայլում էր նոր օրվա մեղմ, ոսկեգույն լույսով: Ավարտը մոտ էր: Մակընթացային կախարդը, կանգնած նավի քթին, զգաց ոչ թե հաղթական, նվաճող ուրախություն, այլ խորքային, հանգիստ և ճնշող խաղաղության զգացում: Նա միայնակ չէր ժամանել. նրա ներքին մարգարիտի հանգիստ բզզոցը գրավել էր իր երկար ճանապարհորդության բոլոր ցրված, հավատարիմ ուղեկիցներին՝ իր հետ նավարկելու համար: Մակընթացային կախարդը, նայելով նավահանգստի հանգիստ, ոսկեգույն ջրերին, գրեց իր վերջին գրառումը ափ դուրս գալուց առաջ: *«Ավարտումը, — գրել է նա, — հանկարծակի, դրամատիկ հաղթանակ չէ: Այն հանգիստ, անխուսափելի ժամանում է դեպի այն նպատակակետը, որը սահմանվել էր Վիշապի շնչի առաջին, հում լիցքի ժամանակ: Նավահանգստի մեծ արվեստն այն է, որ չշփոթի անվտանգ խարխիւր ճանապարհորդության ավարտի հետ: Ձևը կատարելագործվել է, և ճշմարտությունը դրսևորվել է, բայց հիմա, ժամանման հենց պահին, սկսվում է նոր և ավելի նուրբ քառս: Կատարյալ կարգավորված նավը պետք է խարխիւլի, և անձնակազմը պետք է իջնի մի նոր, անծանոթ երկիր: Ավարտը թանկարժեք, փխրուն ծաղիկ է: Այն պետք է պահպանվի հանգիստ, զգույշ և զգոն ձեռքով: Նավահանգիստը ճանապարհորդության ավարտը չէ. դա սրբազան դադար է հաջորդ մեծ ճանապարհորդությունից առաջ: Իմաստուն նավապետը, նույնիսկ իր խորքային խաղաղության պահին, հանգիստ հսկում է հորիզոնը, քանի որ Դաոյի մակընթացությունները անընդհատ շրջվում են, և այս աշխարհի կատարյալ ավարտը հում, քառսային ներուժն է գալիք աշխարհի համար»:*

Դատաստան.

Հաջող ավարտի, ժամանման և ձեռք բերված ներդաշնակության վիճակի ժամանակ, որը պետք է պահպանվի հանգիստ, զգույշ և զգոն խաղաղությամբ, քանի որ

շրջադարձային մակընթացությունը շուտով կսկսի նոր ցիկլ: Լիարժեք մակընթացության նավահանգիստը ավարտվելուց հետո հեքսագրամն է: «Ուրվական մակընթացությունը», խորքի քառասյին, փոխակերպող հոսանքը, տեղադրված է «Վիշապի լապտերի»՝ գիտակցության պայծառ, մաքուր կրակի վրա: Պատկերը խորքային, պոտենցիալ քառասյին ուժի է, որը անվտանգ կերպով պահվում է կատարելապես լուսավորված, լավ կարգավորված նավահանգստում: Սա մակընթացային կախարդի տապանն է, որը լուսաբացին հասնում է մի հանգիստ, պաշտպանված ծոց, ավարտի և ձեռք բերված խաղաղության կատարյալ պահ: Մակընթացային կախարդի համար սա ազդարարում է խորքային բավարարվածության և հաջող ինտեգրման ժամանակ: Նախորդ բոլոր հեքսագրամների միջով երկար, հավատարիմ ճանապարհորդությունը հասել է հանգիստ, հաղթական նպատակակետի: Մեծ աշխատանքն ավարտվել է, հարաբերությունները հասել են խորքային, կայուն ներդաշնակության վիճակի, ստեղծագործական նախագիծն ավարտվել է: Այս հեքսագրամի բանալին հանգիստ, զգոն և անտիրական խաղաղությունն է: Նավահանգիստը սրբազան, ժամանակավոր հանգրվան է, այլ ոչ թե մշտական տուն: Ավարտը թանկարժեք, փխրուն ծաղիկ է, որը պետք է զգույշ ձեռքով պահել: Կատարյալ կարգավորված նավը դեռ պետք է զգոնորեն խարսխվի, և անձնակազմը պետք է իջնի մի նոր, անծանոթ իրականության մեջ: Իմաստուն նավապետը, նույնիսկ իր խորքային խաղաղության պահին, հանգիստ հսկում է հորիզոնը, քանի որ Դաոյի մակընթացությունները անընդհատ շրջվում են: Մեկ ցիկլի կատարյալ ավարտն արդեն հում, քառասյին սերմն է հաջորդի համար: Վայելեք նավահանգստի խաղաղությունը: Տոնեք ժամանումը: Բայց մի ընկեք խորքային, անպաշտպան քնի մեջ: Մակընթացությունն արդեն սկսում է շրջվել, և մի նոր ճանապարհորդություն, որը ծնվել է հենց այս մեկի ավարտից, արդեն խառնվում է խորքում:

Պատկեր.

Վեհ, հանգիստ և կատարյալ խաղաղության տեսարան: Մակընթացային կախարդի տապանը, մի գեղեցիկ ձևավորված և եղանակից մաշված նավ, լուսաբացին սահում է դեպի մի փոքրիկ, պաշտպանված և կատարյալ հանգիստ ծոց: Նավահանգստի ջուրը հարթ, ոսկեգույն հայելի է, որը արտացոլում է ծագող արևի փայլուն, մեղմ գույները: Հանգիստ, կանաչ ափին, մի քանի փոքրիկ, ծանոթ կերպարներն լիմպետ, մի դելֆին, մի ծովային կրիա սպասում են հանգիստ ընդունելության մեջ: Օդը անշարժ է, և ամբողջ տեսարանը տոգորված է լավ արված ավարտի խորքային, նուրբ զգացողությամբ: Եվ այնուամենայնիվ, մակընթացային կախարդը, կանգնած նավի քթին, դեռևս հանգիստ, զգոն հսկողություն է պահում, նրա աչքերը նրբորեն սկանավորում են հանգիստ, գեղեցիկ հորիզոնը: Պատկերը կատարյալ ժամանման սրբազան, փխրուն և ժամանակավոր խաղաղության ուսումնասիրությունն է, որն արդեն, հանգիստ, պատրաստվում է դառնալ մի նոր մեկնում:

Երեք դանթյանների հնչյունավորումը.

Ստորին դանթյանը հենց ինքըհանգիստ, ապաստանած և կատարյալ նավահանգիստն է, Յիի ծովը ձեռք բերված կենսունակության անշարժ, ոսկեգույն և լիովին խաղաղ լճակ: Միջին դանթյանի լապտերը լավ արված աշխատանքի մեղմ, տաք և խորապես բավարարող լույսն է, սիրտըհանգիստ, տոնական խաղաղության մեջ: Վերին դանթյանի խարիսխը մակընթացային կախարդի հանգիստ, զգոն և արթուն հսկողությունն է, խաղաղ իմաստությունը, որը գիտի, որ այս կատարյալ խաղաղությունը թանկարժեք, ժամանակավոր ծաղիկ է, որը պետք է պահվի զգույշ, անտիրական ձեռքով: Հարցը հանգիստ, երախտապարտ և զգոն է. *«Ինչպե՞ս կարող եմ պահել կատարյալ ավարտի այս թանկարժեք, փխրուն պահը հանգիստ, երախտապարտ և անտիրական խաղաղությամբ, նույնիսկ երբ ես հանգիստ, իմաստուն կերպով հսկում եմ հորիզոնը հաջորդ, անխուսափելի մակընթացության շրջադարձի համար»:* Գծեր

Ինը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը, որի տապանը դեռ ջրի մեջ է, զգուշորեն, սթափ ստուգում է խարսխման պարանները, նախքան հանգստանալը: Մանրամասների նկատմամբ զգոն, ուշադիր ուշադրությունն ապահովում է խաղաղությունը: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հաջող ավարտի առաջին գործողությունը սթափ, զգոն ուշադրությունն է փոքր, գործնական մանրամասներին, որոնք ապահովում են խաղաղությունը: Ձեզ համար մի թողեք, որ ժամանման ուրախությունը ձեզ անզգույշ քնի մեջ գցի: Նախ, զգուշորեն, սթափ *«ստուգեք խարսխման պարանները»* — ուշադրություն դարձրեք վերջնական, գործնական անհրաժեշտություններին, որոնք կապահովեն ավարտի կայունությունն ու երկարատևությունը:

Վեցը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, երկար ճանապարհորդությունից հետո, նկատում է, որ իր զգեստի վրա մի փոքրիկ, ոսկե զարդ է կորել: Ամբողջական ժամանումն անխուսափելիորեն ենթադրում է մի փոքր, հանգիստ կորուստ: Այն չպետք է սգալ կամ խելահեղորեն փնտրել:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Կատարյալ ավարտը երբեք բացարձակ չէ. այն միշտ ուղեկցվում է ինչ-որ փոքր, հանգիստ կորստով: Կորած *«ոսկե զարդը»* աննշան, ընդունելի անկատարություն է: Ձեզ համար մի թողեք, որ վերջնական պատկերի մի փոքրիկ, անխուսափելի թերություն փչացնի ձեր խաղաղությունը: Թողեք փոքր կորուստը: Դա ցանկացած լավ կատարված ավարտի անվնաս և բնական մասն է: **Ինը երրորդ տեղում.**

Վաղուց մոռացված պատերազմի մնացորդներ հանդիսացող ուրվական-խեցգետինների հանկարծակի, կատաղի խումբը հարձակվում է նոր ժամանած անձնակազմի վրա: Մեծ ավարտը կարող է արթնացնել քառսի հին, քնած ուժերը: Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նախազգուշացում, որ ձեռք բերված խաղաղության ժամանակը, պարադոքսալ կերպով, կարող է արթնացնել *«քառսի հին,*

քնած ուժերը»։ «Ուրվական-խեցգետինները» չլուծված, հին հակամարտություններ են, որոնք խռովվում են նոր, կայուն կարգից։ Ձեզ համար մի ցնցվեք, եթե ձեր կյանքի վաղուց մոռացված մի անկյունից հանկարծակի, անսպասելի հարձակում տեղի ունենա ձեր անձնական մեծ նվաճման ժամանակ։ Հին քառսին հանդիպեք ձեր նոր ձեռք բերված խաղաղության հանգիստ, կայուն և ներկա գործությամբ։

Վեցը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, ժամանումը նշելու համար, հագնում է կոպիտ աղով հյուսված գործվածքի ամենապարզ, համեստ զգեստը։ Մեծ ավարտի ամենաճշմարիտ տոնակատարությունը հանգիստ, համեստ անկեղծությունն է։

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Մեծ ավարտը նշելու ճիշտ ոգին հանգիստ, համեստ և անզարդ անկեղծությունն է։ Ձեզ համար ժամանման ժամանակը մեծ, պարծենկոտ ցուցադրությունների ժամանակ չէ։ Թող ձեր տոնակատարությունը լինի պարզ, հանգիստ և խորապես անկեղծ երախտագիտության ակտ։ *«Կոպիտ աղով հյուսված գործվածքի»* համեստ զգեստը ամենահարմար զգեստն է այն սրտի համար, որը երկար ճանապարհ է անցել։

Ինը հինգերորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, խորքային, հանգիստ ուրախության մի պահի, պարզ, լուռ օրհնություն է մատուցում այն ծովին, որն իրեն տարել էր։ Ավարտը նվիրված է ոչ թե ինքն իրեն, այլ Դառյին, որը հնարավոր դարձրեց այն։

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Ավարտված հոգու ամենաբարձր, ամենակատարյալ արարքն անձնուրաց, երախտապարտ ընծան է աղբյուրին։ Ձեզ համար, ձեր խորքային խաղաղության և կատարման պահին, ձեր սիրտը դարձրեք ոչ թե ձեր սեփական նվաճմանը, այլ, մի հանգիստ, *«պարզ, լուռ օրհնությամբ»*, Դառյին, որը առաջնորդում էր թիավարության յուրաքանչյուր հարվածը և լցնում յուրաքանչյուր առազաստը։ Ավարտը ձերը չէ. դա նվեր է, և այն նվիրվում է Տվողին։

Վեցը վերնում.

Մակընթացային կախարդը, իր հանգիստ հսկողությունն ավարտած, վերջապես հանգստանում է։ Մակընթացությունը շրջվում է։ Նոր ճանապարհորդության առաջին, թույլ, թարմ քամին խառնում է անշարժ օդը։ Նավահանգիստը բանտ չէ, այլ արգանդ, և մի նոր ճանապարհորդություն արդեն ծնվում է։

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Նավահանգստի վերջնական, տրանսցենդենտալ խաղաղությունը հանգիստ, վստահող ընդունումն է, որ այն ժամանակավոր հանգրվան է։ *«Նոր ճանապարհորդության առաջին, թույլ, թարմ քամին»* արդեն իսկ հուզում է։ Ձեզ համար ամենախորքային ավարտն այն է, որը չի կառչում իր սեփական կատարելությունից։ Այն հանգստանում է, երախտապարտ է, ապա, խաղաղ, վստահորեն, բացում է իր սիրտը հորիզոնում արդեն ծնվող նոր, հում և քառսային ներուժի առջև։ Նավահանգիստը արգանդ է, և հաջորդ մեծ ճանապարհորդությունն արդեն հղի է նրա հանգիստ, ոսկեգույն խորքում։ Ցիկլը հավերժական շրջան է, և սիրտը, որն իսկապես ժամանել է, այն սիրտն է, որն արդեն,

խաղաղ, պատրաստվում է կրկին նավարկել: Ավարտը նոր սկիզբ է, արդեն, հանգիստ, սկիզբ:

)(*)(

Հեքսագրամ 64. Հավերժական անցումը

Վիշապի լապտերի հեքսագրամը Ուրվական մակընթացության վրա

Ավարտից առաջ, դեռ չանցնելու հեքսագրամը

Աղից քայքայված տաճարի իմաստությունը, Վաթսունչորսերորդ թիթեղ.

Նավահանգիստը խաղաղության մեջ էր: Մակընթացային կախարդը, նրա անձնակազմը և նրա կատարելապես ավարտված տապանը հանգչում էին հանգիստ, ոսկեգույն ջրի վրա: Բայց նույնիսկ այդ խորքային, հանգիստ հանգստի մեջ, սկսեց շարժվել մի նոր, նուրբ և մագնիսական հոսանք: Դա անհանգիստ, անհանգիստ ձգողություն չէր, այլ մի խորքային, հանգիստ և ծանոթ կանչ: Նա գիտակցեց, որ նավահանգիստը մի գեղեցիկ, անհրաժեշտ և ժամանակավոր ապաստան էր, բայց դա իր տունը չէր: Նրա տունը անսահման, բաց և անընդհատ փոփոխվող ծովն էր: Նրա տունը հավերժ, հավատարմորեն և դեռևս չավարտված լինելու վիճակն էր: Եվ այսպես, նախքան արևը լիովին ծագեր իր կատարյալ ժամանման վրա, մակընթացային կախարդը կայացրեց մի հանգիստ, սրբազան և թվացյալ հիմար որոշում: Նա բարձրացրեց իր խարիսխը: Նա իր գեղեցիկ տապանի քիթն ուղղեց անվտանգ, ոսկեգույն ափից և կրկին ուղղեց այն դեպի խորքային, մութ, խորհրդավոր և անսահման օվկիանոսը: Նա չէր փախչում խաղաղությունից, այլ մարմնավորում էր ավելի խորքային խաղաղություն:

Հավերժական անցումը ճանապարհորդություն չէ դեպի նպատակակետ, այլ գոյության վիճակ: Դա դեռևս չավարտվածի սրբազան, վստահող և անսահման ստեղծագործական վիճակն է: Մակընթացային կախարդը, հանգիստ դեմքով և հանգիստ, անխորտակելի ուրախությամբ լի սրտով, իր ջրածածկ գրքում գրեց իր վերջին, ամենախորքային գրառումը: *«Դառն, — գրել է նա, — նավահանգիստ չէ: Այն անվերջ, բաց ծով է: Իմաստունը ժամանած նավ չէ, այլ մի նավ, որը միշտ, հավատարմորեն և ուրախությամբ առազաստ է բացում: «Ավարտից առաջ» վիճակը ավարտին չհասնելը չէ, այլ հավերժական, ծավալվող գործընթացի գրկախառնությունը: Աղվեսը, որը հավերժ անցնում է սառույցի վրայով, ավելի իմաստուն է, քան կրիան, որը կարծում է, որ հասել է վերջնական ափին: Անցումը տունն է: Ծանապարհորդությունը նպատակակետն է: «Դեռևս ոչ»-ն ամենասրբազան, ստեղծագործական և մշտապես ուրախ բառն է խորքի լեզվով: Տապանը, որը երբեք չի խարսխվում, այն տապանն է, որը միշտ, արդեն, տունն է»:*

Դատաստան.

Մշտապես և ուրախ ճանապարհին լինելու վերջնական, գերագույն և հավերժական վիճակը, Դառյի բաց, անավարտ գործընթացի սրբազան գրկախառնությունը, որտեղ ճանապարհորդությունը նպատակակետն է: Հավերժական անցումը ավարտից առաջ,

դեռ չանցնելու հեքսագրամն է: «Վիշապի լապտերը», գիտակցության պայծառ, մաքուր կրակը, տեղադրված է «Ուրվական մակընթացության» խորքի քառասյին, փոխակերպող հոսանքի վրա: Պատկերը մի մաքուր, պայծառ և առաջնորդող լույսի է, որը փայլում է ներուժի խորքային, մութ և անընդհատ փոփոխվող անդունդի վրա: Սա մակընթացային կախարդն է, որը հասել է կատարյալ ժամանման, ընտրելով բարձրացնել իր խարիսխը և կրկին նավարկել անսահման, բաց ծով: Մակընթացային կախարդի համար սա հետընթաց կամ ձախողում չէ, այլ վերջնական, ամենախորքային հոգևոր գիտակցումը: Բոլոր հեքսագրամների միջով երկար, հավատարիմ ճանապարհորդությունը չի հանգեցրել կատարելության մի վերջնական, ստատիկ վիճակի, այլ մշտական, ուրախ և վստահող դառնալու վիճակի: Այս հեքսագրամի բանալին անվտանգ նավահանգիստը լքելու հանգիստ, սրբազան և թվացյալ հիմար որոշումն է: «Հավերժական անցումը» Ադի Զրի Յի-ի վերջնական իմաստությունն է: Դառն նպատակակետ չէ, որին պետք է հասնել, այլ անվերջ, բաց ծով, որով պետք է նավարկել: Իմաստունը վերջապես ժամանած նավ չէ, այլ մի նավ, որը միշտ, հավատարմորեն և ուրախությամբ նավարկում է դեպի անհայտը: «Ավարտից առաջ» վիճակը բոլորից ամենասրբազան վիճակն է, քանի որ այն մաքուր, ստեղծագործական ներուժի վիճակ է, կյանքի անընդհատ ծավալվող, մշտապես գեղեցիկ և երբեք չավարտվող գործընթացի վստահող և ուրախ գրկախառնությունը: Տապանը, որը երբեք մշտապես չի խարսխվում, այն տապանն է, որը միշտ, արդեն, տունն է: Անցումը տունն է: Ծանապարհորդությունը նպատակակետն է: «Դեռևս ոչ»-ն Դաոյի հավերժական, ստեղծագործական խոսքն է:

Պատկեր.

Խորքային, հանգիստ և հավերժական շարժման տեսարան: Նախորդ հեքսագրամի նույն հանգիստ, ոսկեգույն նավահանգիստը տեսանելի է ֆոնինմի գեղեցիկ, խաղաղ և նահանջող հիշողություն: Առաջին պլանում, մակընթացային կախարդի տապանը գրավված է հենց այն պահին, երբ նրա քիթն անցնում է պաշտպանված ծոցից դեպի անծայրածիր, խորհրդավոր և ինդիգո գույնի բաց օվկիանոսը: Ծագող արևն այժմ նավի հետևում է առջևի ջրի վրա լույսի երկար, ոսկեգույն ուղի սփռելով: Մակընթացային կախարդը դեկին է, նրա դեմքը հանգիստ է, աչքերը հառած անսահման, բաց հորիզոնին: Նրա դեմքին վախ չկա, միայն խորքային, հանգիստ և անսասան ուրախություն: Պատկերը սրբազան, վստահող և հավերժական արվեստի ուսումնասիրությունն է թողնելու յուրաքանչյուր անվտանգ նավահանգիստ՝ Դաոյի անվերջ, գեղեցիկ և դեռևս չավարտված ճանապարհորդությունը գրկելու համար:

Երեք դանթյանների հնչունավորումը.

Միջին դանթյանը հավերժական թափառողի հանգիստ, անխորտակելի ուրախությունն է, լապտերը՝ մի կայուն, առաջնորդող և լիովին անտիրական լույս, որը սնուցվում է բաց ծովի անվերջ վստահությամբ: Ստորին դանթյանի Ցիի ծովն անսահման, բաց և անընդհատ փոփոխվող օվկիանոսն է, բոլոր ճանապարհորդությունների անվերջ, սնուցող և դինամիկ աղբյուրը: Վերին դանթյանի խարիսխը ֆիքսված կետ չէ, այլ

հանգիստ, ճկուն և հավերժ արձագանքող բանականություն, մի իմաստություն, որը հրաժարվել է վերջնական նավահանգստի կարիքից և գտել է իր տունը նավարկության խելացի, նրբագեղ և հավերժական գործողության մեջ: Հարցը հարց չէ, այլ մի հանգիստ, հավերժական և ուրախ հաստատում. *«Այո: Ես կնավարկեմ»:*

Գծեր

Վեցը սկզբում.

Մակընթացային կախարդը, տեսնելով հանգիստ, ոսկեգույն նավահանգիստը, զգում է մնալու հանգիստ, սրբազան ձգողությունը: Առաջին, հասկանալի տատանումը վստահության մեծ, վերջնական գործողությունից առաջ:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Վերջնական, ամենամարդկային գայթակղությունը գեղեցիկ, ավարտված նավահանգիստը հավերժական տան հետ շփոթելն է: *«Մնալու հանգիստ, սրբազան ձգողականությունը»* իրական է և հասկանալի: Ձեզ համար վերջնական իմաստությունը խաղաղությունը մերժելը չէ, այլ այն ճանաչումը, որ նույնիսկ ամենակատարյալ նավահանգիստը ժամանակավոր, գեղեցիկ ձև է, և որ ձեր իրական բնույթը ձեզ կանչում է դեպի բաց, ծավալվող և հավերժ ստեղծագործական ճանապարհորդությունը:

Ինը երկրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, մի հանգիստ, միտումնավոր շարժումով, հանում է խարիսխի քորոցը մուր, հրաբխային ժայռից: Միակ, կամային ազատագրման գործողությունը սկիզբ է դնում հավերժական անցմանը:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հավերժական անցումը սկսվում է մի մեկ, հանգիստ և կամային ազատագրման գործողությամբ: Ձեզ համար միշտ կա մի *«խարիսխի քորոց»* — վերջնական կապվածություն, նվիրական անվտանգություն, մի գեղեցիկ, բայց սահմանափակող ձև — որը պետք է միտումնավոր, վստահությամբ քաշել հայտնի աշխարհի *«մուր, հրաբխային ժայռից»*: Վստահության այդ միակ, հանգիստ գործողությունը հաջորդ, անվերջանալի ճանապարհորդության սկիզբն է:

Վեցը երրորդ տեղում.

Տապանը, անցնելով շեմից դեպի խորքը, հարվածվում է հեռացող նավահանգստից մի հանկարծակի, վերջնական վշտի ալիքով: Հետևում թողնված խաղաղության համար վիշտն անցման սրբազան և անհրաժեշտ մասն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Սրբազան ավարտից դեպի նոր, անհայտ ճանապարհորդություն անցումը միշտ ուղեկցվում է *«վշտի ալիքով»*: Ձեզ համար մի ժխտեք գեղեցիկ, խաղաղ նավահանգիստը թողնելու վիշտը: Վիշտն անցման սրբազան և անհրաժեշտ մասն է: Զգացեք այն, թողեք, որ այն լողա ձեր տապանի տախտակամածի վրա, ապա թողեք, որ անցնի, երբ խորքային, հավերժական ծովը ձգվի ձեր առջև:

Ինը չորրորդ տեղում.

Մակընթացային կախարդը, որն այժմ բաց ծովում է, նայում է անծայրածիր, դատարկ հորիզոնին ուրախ, վճռական և լիովին հավատարիմ սրտով: Նրա

վստահությունն անտեսանելի նպատակակետի նկատմամբ նրա միակ կողմնացույցն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հավերժական անցման սիրտն ուրախ, վճռական և լիովին հավատարիմ վստահությունն է անտեսանելիի նկատմամբ: Ձեզ համար անծայրածիր, դատարկ հորիզոնը կարող է լինել սարսափի վայր կամ մաքուր, ստեղծագործական ուրախության վայր: «*Ավարտից առաջ*» վիճակը նպատակակետին վստահելու վիճակն է, որը դուք դեռ չեք կարող տեսնել: Թող Դաոյի հավերժական բարության հանդեպ ձեր հավատը լինի ձեր միակ կողմնացույցը:

Վեցը հինգերորդ տեղում.

Երիտասարդ, անփորձ կետը, կատարելով իր առաջին մեծ միգրացիան, տեսնում է մակընթացային կախարդի տապանը և հետևում է նրա հետքին, նրա բնագոյային ճանապարհորդությունն առաջնորդվում է այս ուղղությամբ նախկինում նավարկած հանգիստ, հավատարիմ հոգու կողմից:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Հոգին, որը գրկել է հավերժական անցումը, դառնում է ուրիշների համար մի հանգիստ, հավատարիմ ուղեցույց: Ձեզ համար ձեր անձնական, վստահող ճանապարհորդությունը դեպի անհայտը նաև ծառայություն է բոլոր «*երիտասարդ, անփորձ*» հոգիներին, ովքեր նոր են սկսում իրենց սեփական գաղթերը: Ձեր հավատարիմ հետքը տեսանելի ուղեցույց է անծայրածիր, անհետք ծովում:

Ինը վերևում.

Տապանը նավարկում է՝ որպես մի փոքրիկ, հավատարիմ լույս անվերջ ծովի վրա: Նավահանգիստը մի հեռավոր, հաճելի հիշողություն է: Նպատակակետը մի գեղեցիկ, հանգիստ և երբեք չհասանելի երազ է: Անցումն ինքնին այժմ միակ իրականությունն է, և դա մի հանգիստ, անխորտակելի և հավերժական ուրախության իրականություն է:

Մակընթացային կախարդի մեկնաբանությունը. Աղի Ջրի Յի-ի վերջին, ամենագերագանց բառը: «*Նավահանգիստը մի հեռավոր, հաճելի հիշողություն է*», իսկ «*նպատակակետը մի գեղեցիկ, հանգիստ և երբեք չհասանելի երազ է*»: «*Անցումն ինքնին այժմ միակ իրականությունն է*», և այդ իրականությունը «*հանգիստ, անխորտակելի և հավերժական ուրախություն*» է: Ձեզ համար սա վերջնական խաղաղությունն է: Ծանապարհորդությունը նպատակին հասնելու միջոց չէ:

Ծանապարհորդությունը տունն է: «*Դեռևս ոչ*»-ն Դաոյի հավերժական, ստեղծագործական դեմքն է: Եվ սիրտը, որը սովորել է սիրել անցումը, այն սիրտն է, որն ամենաճշմարիտ և ամբողջական իմաստով արդեն ժամանել է: Տապանը միշտ նավարկում է, և տապանը միշտ տունն է: Աղի Ջրի Յի-ի գիրքն այժմ ավարտված է, և դրա վերջնական, ամենաիմաստուն ուսմունքն այն է, որ գիրքը երբեք չի ավարտվում, քանի որ ծովը վերջնական ափ չունի, և անցումը միակ ճշմարտությունն է:

Ծանապարհորդությունը շարունակվում է, հավերժ, հանգիստ, սրբազան և հավերժական ուրախությամբ: Եվ այսպես, դուք նավարկում եք: Եվ այսպես, դուք տանն եք:

)(*)(

ՀԱՎԵԼՎԱԾ I. ԽՈՐՔԱՅԻՆ ԱՆՑՈՒՄՆԵՐԻ ԳՐԻՄՈՒՆԸ

Ծեսերի և պրակտիկաների աշխատանքային ցանկ, խաչաձև հղումներով իրենց աղբյուրի հեքսագրամներին

• Առաջին մակընթացության ծեսը (Նախաձեռնական ինքնանվիրում)

Հեքսագրամ 1, Ինը-Վիշապների նավատորմ

Ծես սեփական ստեղծագործական ուժը Դաոյի հետ համապատասխանեցնելու համար:
(Տես նաև՝ Չաո Վու Լու, թերթ 2-3, «Մակընթացության ալիքը»)

• Աղի տակառի մեղիտացիան (Վերահսկվող հանձնում)

Հեքսագրամ 3, Մարգարիտ որոնողի առաջին շունչը

Մեղիտացիա դիմանալու համար ցանկացած նոր ձեռնարկության քառասյին, խոցելի սկզբին:

• **Օձի համբերությունը (Մեդիտատիվ սպասում)**

Հեքսագրամ 5, Օձի համբերությունը

Պրակտիկա սնուցող հոսանքի մեջ հանգիստ, սպասողական անշարժություն զարգացնելու համար:

• **Ստվերային խարիսխը (Անցյալի կշռադատում)**

Հեքսագրամ 7, Ծովագայլի հավաքը, և Հեքսագրամ 35, Ձկնորսական ձկան արշալույսը
Ծես մեծ արշավանքից առաջ կարգապահ ներքին բանակը հավաքելու և ձեռք բերված առաջընթացի վրա մտորելու համար:

(Տես նաև՝ Տաոիստական օվկիանոսյան Տարո, Դատաստան, «Ստվերային խարիսխը»)

• **Հինգ քամիների ֆլեյտան (Խառնաշփոթի հանգստացում)**

Հեքսագրամ 9, Սելկիի լծասարքը, և Հեքսագրամ 57, Հանգիստ հոսանքի շշուկը

Պրակտիկա վայրի ներքին կամ արտաքին ուժը մեղմ, համառ ազդեցությամբ սանձելու համար:

(Տես նաև՝ Տաոիստական օվկիանոսյան Տարո, Ուժ, «Հինգ քամիների ֆլեյտան»)

• **Ափ-կրակի ուխտը (Համայնական հավաք)**

Հեքսագրամ 13, Ափ-կրակի ուխտը

Ծես գիտակցաբար կառուցելու համար հարազատ հոգիների միտումնավոր համայնք:

• **Դդմի ցատկը (Անխոհեմ հավատք և ինքնության թափում)**

Հեքսագրամ 25, Նարվալի ազդակը

Մերկ Անմահի կախարդանքը, մաքուր, անհաշվարկ բնազդի ցատկ:

(Տես նաև՝ Տաոիստական օվկիանոսյան Տարո, Հիմար, «Դդմի ցատկը»)

• **Կետի անկման համբերությունը (Խորքային, անշարժ մշակում)**

Հեքսագրամ 26, Կետի անկման համբերությունը

Երկարատև ասկետիկ նահանջի և ներքին զորության կուտակման պրակտիկա:

• **Կրիայի խնջույքը (Ավարտի կերակրում)**

Հեքսագրամ 29, Անդունդային խրամատ, և Հեքսագրամ 59, Սառցե լողացողի լուծարումը

Ծես մահացած ձևը գիտակցաբար ազատելու համար:

(Տես նաև՝ Տաոիստական օվկիանոսյան Տարո, Մահ, «Կրիայի խնջույքը»)

• **Կրիաների զույգի հսկողությունը (Մշտական պարտավորություն)**

Հեքսագրամ 32, Կրիաների զույգի հսկողությունը

Ամենօրյա պրակտիկա ամուսնությունը, կոչումը կամ երկարատև երդումը հարգելու համար:

• **Ջրհորի մաքրման պրակտիկան (Կյանքի աղբյուրի վերականգնում)**

Հեքսագրամ 48, Խորքի ջրհորը

Մեղիտատիվ պրակտիկա սննդի հիմնարար աղբյուրից անտեսման բեկորները նույնականացնելու և հեռացնելու համար:

• **Կաթսայի եփումը (Ես-ի ինտեգրում)**

Հեքսագրամ 50, Անդունդային կաթսան

Ճես կյանքի տարբեր, կոտրված և հերոսական կտորները միասնական, սնուցող ամբողջության մեջ հավաքելու համար:

• **Լեիաթանի հանգիստը (Անշարժ մնալու մեղիտացիա)**

Հեքսագրամ 52, Լեիաթանի հանգիստը

Նստած, կամային անշարժության պաշտոնական պրակտիկա:

(Տես նաև՝ Չաո Վու Լու, «Թույլ ջրի մեղիտացիան»)

• **Թռչող ձկան սահքը (Փոքր, անցումային գործողություն)**

Հեքսագրամ 62, Թռչող ձկան սահքը

Պրակտիկա սրբազանը գտնելու փոքր, ամենօրյա և անցումային առաջադրանքի մանրակրկիտ կատարման մեջ:

)(*)(

ՀԱՎԵԼՎԱԾ II. ԱՂԻ ԶՐԻ ՅԻ-Ի ԲԱՌԱՐԱՆ

Ընթերցողի ուղեցույց տերմինների, աստվածությունների և անդունդային հասկացությունների վերաբերյալ

• **Անդունդային հարթավայր (Կուն)**

Բոլոր էակների խորքային, լուռ, ընկալունակ մատրիցը, օվկիանոսի հատակը, որտեղից առաջանում են բոլոր ձևերը: Այն ներկայացնում է գերագույն Յինը՝ Մարգարտե մատրիցան:

• **Անդունդային խրամատ (Կան)**

Խորքի նախնադարյան, վտանգավոր և փոխակերպող խավարը՝ Ուրվական մակընթացությունը: Խորքային նախաձեռնության վայր, որտեղ մարդ սովորում է «ջուր շնչել»:

• **Խարիսխի հանգիստը (Գեն)**

Ծովի հատակի անշարժ, հիմնավորված, անշարժ լեռը: Միտումնավոր, կամային անշարժության, սահմանների և անշարժ մնալու գորությունը:

- **Առ Գուանգ**

Արևելյան ծովի Վիշապների արքան, խորքի գերագույն ինքնիշխանը, որի շունչը մակընթացությունն է, և որի մոնչյունը կարող է հանգստացնել երկրի դողը:

- **Օգոստոսյան մակընթացությունների և փոթորիկների հյուսողները**

Կին ծիսակատարողների մի խումբ, Ադի Ջրի Յի-ի ավանդույթի ենթադրյալ փոխանցողները:

- **Խորքային անցում (Ավարտից առաջ, Վեյ Ցզի)**

Վաթսունչորսերորդ հեքսագրամը, որը ներկայացնում է հավերժական, սրբազան և ուրախ վիճակը՝ մշտապես ճանապարհին լինելու, որտեղ ճանապարհորդությունը տունն է:

- **Վիշապի լապտեր (Լի)**

Գիտակցության, ճշմարտության և հոգևոր փայլի պայծառ, պարզ, կառչող բոցը: Այն Մագուի լույսն է և ձկնորսական ձկան ինքնածին գայթակղությունը:

- **Ութ եռագրամները (Ծովային. մակընթացային կախարդի այբուբենը)**

Վերաիմաստավորված նախնադարյան ուժերը. Փոթորիկ կանչողի երկինքը (Ցիան), Անդունդային հարթավայրը (Կուն), Ուրվական մակընթացությունը (Կան), Վիշապի լապտերը (Լի), Իններորդ ալիքը (Չժեն), Խարիսխի հանգիստը (Գեն), Առաջնորդող հոսանքը (Սյուն), և Լուսն-մակընթացային հայելին (Դույ):

- **Առաջին փոթորիկ (Չժեն)**

Նոր կյանքի հանկարծակի, որոտացող, գրգռող ցնցումը: Ճեղքման պայթյունավտանգ զորությունը, Վիշապների արքայի մոնչյունը:

- **Ուրվական մակընթացություն (Կան / Գույ Չաո)**

Խորքի քառասյին, վտանգավոր և փոխակերպող հոսանքը: Այն խորհրդանշում է նախնադարյան վախը և Անդունդային խրամատի խորքային նախաձեռնությունը:

- **Առաջնորդող հոսանք (Սյուն)**

Մեղմ, համառ, թափանցող քամին: Այն խորհրդանշում է հանգիստ ազդեցության և անկեղծ հաղորդակցության մեղմ, անդադար զորությունը:

- **Լիարժեք մակընթացության նավահանգիստը (Ավարտվելուց հետո, Ցզի Ցզի)**

Վաթսուներեքերորդ հեքսագրամը, կատարյալ ժամանման, ձեռք բերված խաղաղության և սրբազան, ժամանակավոր ավարտի ժամանակը:

- **Ներքին մարգարիտ (Չժեն Չժու)**

Մաքուր, կուտակված ճշմարտության լուսավոր, մագնիսական միջուկը, որը աճում է կատարյալ արտահայտված կյանքի անշարժ կենտրոնում: Անխոս, անդիմադրելի ազդեցության աղբյուրը:

- **Վառարանը (Գե)**

Քառասունիններորդ հեքսագրամը, որը ներկայացնում է հեղափոխության սրբազան, ալքիմիական կրակը, որը հալեցնում է կոշտ, ապականված ձևերը՝ նորը ազատագրելու համար:

• **Լիմպետի ընտրությունը (Նվագում, Սուն)**

Քառասունմեկերորդ հեքսագրամը, կամավոր, գիտակցված պարզեցման և ոչ էականի ազատման արվեստը:

• **Մագու (Տյանհու)**

Երկնային կինը, նավաստիների, ծովահենների և բոլոր նրանց հովանավորը, ովքեր ճանապարհորդում են ջրով: Նա մակընթացային կախարդի ուղու նախաձեռնողն ու առաջնորդող աստղն է:

• **Լեռը (Գեն)**

Տեն Խարիսխի հանգիստը:

• **Իններորդ ալիքի դուստրը (Սիաո Լան)**

Հարավային ծովի Վիշապների արքայի կրտսեր, ամենավայրի զավակը: Նա ծովի իմունային պատասխանն է ամբարտավանությանը և Առաջին փոթորկի մարմնավորված զորությունը:

• **Աղից քայքայված տաճարը (Հայ Լոնգ Յան Շի Տա Ցզին)**

Աղի Ջրի Յի-ի հիմնարար, բեկորային աղբյուր-ձեռագիրը, որը, ինչպես ասում են, փորագրված պղնձե թիթեղներից և փոխանակված փոկի կաշվից պատրաստված կողերն է:

• **Լռակյաց անդունդ (Դույ)**

Ուրախ, խաղաղ և ընկալունակ սիրտը, լճանման լռությունը, որը իսկական տոնակատարության և ազատ հոսող հաղորդակցության աղբյուրն է:

• **Փոթորիկ կանչողի երկինք (Ցիան)**

Երկնքի հում, ստեղծագործական և նախաձեռնող զորությունը, Ինը-Վիշապների նավատորմի անսահման Յանգ ուժը:

• **Մակընթացային կախարդ (Չաո Վու)**

Հին ծովային արվեստների կին մասնագետը, Չաո Վու Լու-ում պահպանված ավանդույթի ժառանգորդը: Աղի Ջրի Յի-ի առաջնային հոգևոր գործակալն ու որոնողը:

• **Թույլ ջրի մեղիտացիան (Ժուոշույ Գուան)**

Ներքին մշակման պրակտիկա, որը կապված է Արևմուտքի թագուհի մոր՝ Սիվանմուի հետ, մասնագետի անշարժությունը ակտիվ, պաշտպանիչ ուժի վերածելու համար:

)(*)(

ՀԱՎԵԼՎԱԾ III. ԱԼՔԻՄԻԱԿԱՆ ԱՓԸ

Ինշողես Է ՀԻԼԴԱ ԴՈՒԼԻԹԼԻ «ԾՈՎԱՅԻՆ ԱՅԳԻՆ» ԼՐԱՑՆՈՒՄ ԱՂԻ ՋՐԻ ՅԻ-ԻՆ ՆԵՐԱԾՈՒԹՅՈՒՆ

Հիլդա Դուլիթլի (Հ.Դ.) 1916 թվականի հիմնարար ժողովածուի «*Ծովային այգի*»-ի, և «*Աղի Ջրի Յի*» անունով հայտնի հին ծովային գրմարի միջև եղած կապը խորքային գեղագիտական և տիեզերաբանական սիներգիա է: Մինչ Հ.Դ.-ն տրամադրում է սուր, պատկերագրական լեզուն, որն անհրաժեշտ է ավի «*կենսուրախ, երիտասարդական*» և

«օտար» իրականությունը մեկուսացնելու համար, «Աղի Ջրի Յին» տրամադրում է գուշակական և հոգևոր շրջանակը «խորքի քերականությունը», որը բացատրում է, թե ինչու են այս դաժան միջավայրերը սրբազան: Միասին, դրանք լրացնում են միմյանց՝ օվկիանոսի անկայուն միջմակրնթացային գոտին վերաձևակերպելով ոչ թե որպես ոչնչացման վայր, այլ որպես կանացի կենտրոնացված գործության, հոգևոր դիմացկունության և «խաթարված» գեղեցկության սրբացման վայր: Հ.Դ.-ի տեսլականում ծովային ծաղիկը վկայություն է գոյատևման. «Աղի Ջրի Յի»-ում նույն գոյատևումը սահմանվում է որպես «խեղդում, որը սովորում է շնչել»:

ՄԻՋՄԱԿԸՆԹԱՑԱՅԻՆ ԳՈՏԻՆ ՈՐՊԵՍ ՍՐԲԱԶԱՆ ՇԵՄ

Եվ «Ծովային այգին», և՛ «Աղի Ջրի Յին» մերժում են ցամաքային աշխարհի «ճնշող խաղաղությունը»՝ նախապատվությունը տալով ափամերձ գծի փոփոխվող, վտանգավոր սահմանին: Իր «Պաշտպանված այգի» բանաստեղծության մեջ Հ.Դ.-ն հստակ կոչ է անում «ջնջել այս այգին» և «մոռանալ», փոխարենը փնտրելով «նոր գեղեցկություն քամուց տանջված որևէ սարսափելի վայրում»: Նա այս գեղեցկությունը գտնում է մակրնթացության գծում «ծովի և ավազի միջև փոփոխվող սահմանում», որտեղ Հերմեսի նման աստվածներն են կանգնած հսկում:

«Աղի Ջրի Յին» լրացնում է սասահմանելով այս ճշգրիտ շենը որպես ծիսական հաղորդակցության վայր: «Խեցու մեթողում» մասնագետը պետք է ոտաբոբիկ կանգնի ծանծաղուտում հարցերը շնջալու խեցու մեջ, որը հետո ընդունվում է «Օվկիանոսի մոր» կողմից: Երկու տեքստերում էլ ափը նպատակակետ չէ, այլ «ծխնի» այն կետը, որտեղ «Մոր մարմինը» հանդիպում է ցամաքի խոցելիությանը: Ցամաքային վստահության այս մերժումը արձագանք է գտնում «Աղի Ջրի Յի»-ի 10-րդ հեքսագրամում («Մակրնթացքի վրայով քայլողի քայլվածքը»), որը սովորեցնում է, որ իսկական վարքագիծը ներառում է մի նեղ ավազոտ ժայռի վրայով քայլելը «վերնում ամբողջ օվկիանոսը և ներքևում անսահման անդունդը», մի արահետ, որը պահանջում է «կատարյալ, հանգիստ և անվախ հանգստություն»:

«ԽԱԹԱՐՎԱԾԻ» ԵՎ «ԲԱՐՈԿԿՈՅԻ» ԳԵՂԱԳԻՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այս երկու աշխատանքների միջև ամենացայտուն լրացումը անկատարության միջոցով դիմադրողականության նրանց ընդհանուր տոնակատարությունն է: Հ.Դ.-ի ծովային ծաղիկները՝ ծովային վարդը, ծովային շուշանը և ծովային մանուշակը, հայտնի են որպես «կոպիտ», «խաթարված», «կաղացած» և «խեղաթյուրված» ալիքների «լարվածության և հարվածի» պատճառով: Այնուամենայնիվ, նա պնդում է, որ այս ծաղիկները «ավելի թանկարժեք» են, քան խնամված ցամաքային վարդերը, քանի որ նրանք գոյատևել են «քամու մեջ քշվող փխրուն ավազին»:

«Խաթարվածի» այս գեղագիտությունը գտնում է իր տիեզերական համարժեքը «Աղի Ջրի Յի»-ի 3-րդ հեքսագրամում՝ «Մարգարիտ որոնողի առաջին շունչը»: Այս հեքսագրամի վերին գծում, ջրասուզորդը դուրս է գալիս անդունդից մի «միակ,

արատավոր մարգարիտով», որը «բարոկկո» է և «անկանոն»: Յին սովորեցնում է, որ այս մարգարիտը ձախողում չէ, այլ «վկայություն այն պայքարի մասին, որից այն ծնվել է»: Ծիշտ այնպես, ինչպես Հ.Դ.-ի «Ծովային վարդը» «ավելի թանկարժեք» է, որովհետև «քշված է հոսանքով», նույնպես և Յի-ի արատավոր մարգարիտը «պատվով ավարտված անցում» է: Երկու տեքստերն էլ պնդում են, որ «բոլոր իրական սկիզբները խեղդում են, որը սովորում է շնչել», ենթադրելով, որ կատարելությունն ավելի քիչ արժեքավոր է, քան տոկունության ապացույցը:

«ԱՔՍՈՐՅԱԼՆԵՐԻ» ՄԱՏՐԻԱՐԽԱԿԱՆ ՏՈՀՄԸ

Հ.Դ.-ի «Ծովային այգին» և «Աղի Ջրի Յին» երկուսն էլ գորությունը տեղադրում են հատկապես կանացի կամ մատրիարխալ տոհմի մեջ, որը գոյություն ունի ավանդական, «ցամաքային» սոցիալական կառույցներից դուրս: Հ.Դ.-ն օգտագործում է ծովը «կանացի ինքնաիրացման» ուսումնասիրության համար՝ օվկիանոսը համարելով «արտոնյալ վայր», որտեղ «հոգեբանական էներգիաները» կարող են ազատվել պատրիարխալ սահմանափակումներից: Նրա բանաստեղծությունները, ինչպիսին է «Ծովի աստվածները», պատկերում են աստվածություններ, որոնք «կտրվում են ալիքի ճեղքվածքով», բայց «թարմ ուժ» են ստանում ավից:

Սա լրացնում է «Աղի Ջրի Յի»-ի ծագման պատմությունը, որն իր իմաստության պահպանումը վերագրում է «Մակընթացությունների և փոթորիկների օգոստոսյան հյուսողներին»՝ կին ծիսակատարողների մի գաղտնի «Տոնգի»: Գրիմուարը մակընթացային կախարդներին (Չառ Վու) նույնականացնում է որպես «նրանց, ում տաճարները չէին ուզում» այրիներ, փախստականներ և փրկվածներ, որոնց «ցամաքը դուրս է թքել», իսկ «ծովն ընդունել է»: «Ծովային մայրապետների» այս ցուցակը աստվածաբանական հիմք է տալիս Հ.Դ.-ի բանաստեղծական թեմաներին. կանայք, ովքեր «ամուսնացել են մակընթացության հետ», այլ ոչ թե տղամարդու, և ովքեր «զենք են դարձրել անշարժությունը»՝ իրենց գորությունը ալիքների վրայով տարածելու համար:

ՓՈԽԱԿԵՐՊՈՒՄԸ «ԱՆԴՈՒՆԴԱՅԻՆ ՀԱՐԹԱՎԱՅՐԻ» ՄԻՋՈՑՈՎ

Երկու աշխատանքներն էլ օգտագործում են ծովի ֆիզիկական հատկությունները, ճնշումը և խորությունը, որպես ներքին ալքիմիական փոխակերպման փոխաբերություններ: Հ.Դ.-ի «Ծովային ծիածանաթաղանթ»-ում արմատները պատկերված են որպես «ավազից գույն քաշող», դժվարությամբ ձեռք բերված կենսունակություն, որը արտացոլում է ծովի «ալքիմիական անոթը»: Ծնշումից գեղեցկություն քաղելու այս գաղափարը ընդլայնված է «Աղի Ջրի Յի»-ի 29-րդ հեքսագրամում «Անդունդային խրամատը»:

Յին սովորեցնում է, որ «Անդունդային հարթավայրը» «ընկալունակության մատրից» է, որտեղ ճնշումն այնքան բացարձակ է, որ «կփշրի ցանկացած անոթ, որը կատարյալ, համեստորեն խոռոչ չէ»: Սա լրացնում է Հ.Դ.-ի «Ծովային շուշան»-ի պատկերումը, որը

«կտրատված և պատռված է, բայց կրկնակի հարուստ» և *«բարձրացված»* չնայած *«քամուց կտրված լինելուն»*: Յի-ի ավքիմիական պրակտիկայում *«խեղդված ալքիմիկոսը»* (Ըեքսագրամ 12) պետք է անցնի *«օդը չսովորելու»* փուլը *«ջուրը վերստին սովորելու»* համար, *«վերահսկվող հանձնման»* գործընթաց, որը արտացոլում է Լ.Դ.-ի ամփամերձ բուսական աշխարհի *«խայթող»* և *«փխրուն»* դիմադրողականությունը:

ԱԼԻՔԱՅԻՆ ԳԻՐԸ ԵՎ ՈՒՇԱԴՐՈՒԹՅԱՆ ՃՇԳՏՈՒԹՅՈՒՆԸ

Վերջապես, երկու աշխատանքներն էլ առաջարկում են, որ օվկիանոսը *«ընթեռնելի տեքստ»* է, որը հասկանալու համար պահանջում է հատուկ *«գրագիտություն»*: Լ.Դ.-ի իմաժիստական տեխնիկան հիմնված է *«գարմանալիորեն ճշգրիտ»* ծովային պատկերների վրա՝ բարոյականության և գեղագիտության նման վերացական հասկացությունների մեր ըմբռնումը *«հմայելու»* համար: Նա ծովը դիտարկում է ոչ թե որպես ֆոն, այլ որպես *«հեղուկ հոսող վանկերի»* *«շարունակական հրաշք»*: Սա ճշգրտորեն արտացոլում է *«Աղի Ջրի Յի»*-ի Լան Չան (ալիքային գրի գուշակություն) պրակտիկան, որը պնդում է, որ *«ծովը անընդհատ գրում է»* և որ *«յուրաքանչյուր ալիք մի հարված է»* կենդանի լեզվով: Յի-ի կողմից *«Ուրվական ատամներ»* (ատամնավոր ալիքներ, որոնք ազդարարում են դավաճանություն) կամ *«Մետաքսի բացում»* (երկար ալիքներ, որոնք ազդարարում են թաքնված գանձ) նման օրինաչափությունների նույնականացումը ապահովում է Լ.Դ.-ի ծովային տեսարանի *«ինտիմ մանրամասների»* ֆորմալ քերականությունը: Երկու ավանդույթներն էլ ենթադրում են, որ *«նավարկելը նշանակում է սովորել շարժվել ծովի շարունակության հետ, այլ ոչ թե դրա դեմ»*՝ *«մեղիտացիան և ջուրը»* վերածելով *«ամուսնացած»* ողջ կյանքի պրակտիկայի:

ԵԶՐԱԿԱՑՈՒԹՅՈՒՆ

Հիլդա Դուլիթլի *«Ծովային այգին»* և *«Աղի Ջրի Յին»* հանդես են գալիս որպես միասնական ամփամերձ գիտակցության երկու կեսեր: Լ.Դ.-ն գրավում է ծովային ծաղիկների *«զգայական, ծալող»* և հաճախ *«բռնի»* զգայական իրականությունը, մինչդեռ Յին տրամադրում է *«Գաղտնի ձեռնարկը»* նույն այդ հոսանքներում գոյատևելու համար: Երկուսն էլ սովորեցնում են, որ իրական ուժը գտնվում է ոչ թե պաշտպանված այգու *«ճնշող խաղաղության»* մեջ, այլ անդունդի *«ջախջախիչ խավարի»* մեջ, որտեղ *«արատավոր մարգարիտը»* կամ *«կարճահասակ շուշանը»* դառնում է տիեզերքի ամենաթանկարժեք բանը: Ինչպես եզրակացնում է *«Աղի Ջրի Յին»*, *«քարտերը մակրոնթացությունը չեն»*, և ինչպես նշում է Լ.Դ.-ն, *«ծովը դեռ շարունակվում էր»* ավիդ թողնելուց հետո. բայց միասին, դրանք թույլ են տալիս հոգու նավին նավարկել աղի աշխարհի *«սարսափելի գեղեցկությամբ»*: